ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

12

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΕΛΑΤΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΘΡΥΛΩΝ!

Όταν στις διαφορές μιλούσαν τα σπαθιά αντί για τους δικηγόρους.

Όταν οι δακτύλιοι ήταν από μυστηριώδεις μονόλιθους αντί για πινακίδες της τροχαίας.

Όταν αντιμετωπίζαμε τη φοβερή ανάσα των δράκων αντί για κείνη των εξατμίσεων.

Σαν γλυκό κρασί, απόσταγμα των ονείρων μας, οι θρύλοι είναι το μόνο ζωντανό πράγμα που αφήνουμε πίσω μας. Ναι, οι θρύλοι είναι πραγματικοί.

Εμείς είμαστε;

Δρχ. 350

12

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ογή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η υποκρισία του πολιτισμού μας, ανθρωπάκο!

Κάποτε μου ήρθε μια ειδοποίηση από την εφορία: «Αν εντός της τακτής προθεσμίας (δέκα μέρες) δεν εξοφλήσετε το χρέος σας θα προβώμεν εις κατάσχεσιν της περιουσίας σας». Το χρέος μου ήταν 13,50 (δεκατρείς και πενήντα). Το πλήρωσα και εξακολουθώ να έχω την περιουσία μου (μείον 13,50).

Όλα σύμφωνα με το νόμο, ανθρωπάκο.

Τούτες τις μέρες κάποιοι καταχράστηκαν κάμποσες δεκάδες δισεκατομμύρια από μια τράπεζα. Τι έγινε; Ορίστηκε εξεταστική επιτροπή της Βουλής. Τούτες τις μέρες δραπέτευσε μυστηριωδώς ένας μεγαλολαθρέμπορος ναρκωτικών. Τι έγινε; Διατάχτηκε ένορκη διοικητική εξέταση. Vive la — όπως θα 'λεγε και ένας ξενόγλωσσος λάτρης της λογοκρισίας.

Όλα σύμφωνα με το νόμο, ανθρωπάκο.

Και εκείνη η ρημάδα η δικαιοσύνη, ανθρωπάκο;

Μα — η δικαιοσύνη είναι μονάχα για το άτομο, ενώ ο νόμος είναι για την κοινωνία.

Κόψε τα δέντρα για χάρη του δάσους, ανθρωπάκο.

Ποια κοινωνία, ανθρωπάκο; Δεν την έχω συναντήσει πουθενά. Έχω συναντήσει μονάχα άντρες, γυναίκες και παιδιά, αλλά όλοι είχαν κάποιο όνομα. Κανένας δε λεγόταν κοινωνία. Όταν σε χτυπούν, ανθρωπάκο, ποιος πονάει; Χώρια που οι λαβωμένοι ήρωες δεν περιμένουν ουρά στο ΕΣΥ. Οι ήρωες μπορεί να μη διαθέτουν αντιβιοτικά αλλά διαθέτουν ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Θύμωσες;

Α, όχι βία, ανθρωπάκο! Όχι βία! Είμαστε πολιτισμένοι άνθρωποι. Τη βία θα τη βρεις μονάχα στην Ηρωική Φαντασία, μαζί με τη δικαιοσύνη, μουσειακά είδη και τα δύο.

Σε ποιο μουσείο σκουριάζει το γιαταγάνι σου, ανθρωπάκο; Πόσο πληρώνεις είσοδο για να σου επιτρέψουν να το δεις;

Αλλά ας μην προβληματιζόμαστε, ανθρωπάκο. Η Ηρωική Φαντασία, με ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν αποβλέπει στον προβληματισμό αλλά στην καθαρή ψυχαγωγία ή —αν θέλετε— στην εκτόνωση. Ιδίως στην τελευταία. Αυτό κάνω κι εγώ τώρα.

Βλέπετε, ζούμε σε μια πολιτισμένη εποχή. Και αν όλα γύρω μας μας πνίγουν — ε, ας πούμε ότι είναι από το νέφος.

Αλλά — ντρέπομαι, ανθρωπάκο. Βαυκαλίζομαι με την ιδέα ότι η πένα είναι το σπαθί μου. Ίσως να τη χρησιμοποιούσα καλύτερα για να υπογράφω πλαστά τσεκ. Αλλά ποιος θα δεχόταν τα δικά μου τσεκ; Δεν έχω καν ούτε μια δική μου τράπεζα. Μένω με την πένα, αλλ' αναρωτιέμαι αν πρέπει ν' αρχίσω να μαθαίνω ξιφασκία. Καλή η πένα, δε λέω, αλλά στο κάτω κάτω η ιστορία γράφτηκε με το σπαθί, όχι με την πένα. Χάρη σ' αυτό μπορώ και γράφω τώρα ελληνικά αντί για τούρκικα.

Όμως τι τα θες; Ζούμε σε πολιτισμένες εποχές, ανθρωπάκο. Εμείς τις φτιάξαμε και εμείς θα τις φάμε. Θυμίζουν σανό, ε;

Εδώ σου δίνω τη μουστάρδα για να σκεπάσεις τη γεύση τους.

Ας ξεχαστούμε για λίγο, φίλε ανθρωπάκο, με θρύλους για ήρωες και αμαζόνες, για μάγους και τέρατα — και για μεγάλα σπαθιά που αστράφτουν στον ήλιο. Ας ακούσουμε τους τροβαδούρους του ονείρου να μας μιλάνε για κόσμους μαγικούς και για εξωτικές αυτοκρατορίες, για ρωμαλέους τιμωρούς, για μεγάλα κατορθώματα και για πράξεις αντρείας.

Ας ξεχαστούμε με ήρωες που πεθαίνουν για τις ηρωίδες, φίλε, όχι για την ηρωίνη. Το σπαθί σκοτώνει πιο καθαρά από τη σύριγγα. Ας μεθύσουμε με τους θρύλους. Σε καυτές ζούγκλες και παγωμένους κάμπους· σε τροπικές ερήμους κι αδάμαστα βουνά. Προσέχεις πόσο ωραία λέξη είναι το «αδάμαστος»; Αλλά σε ποιον από μας ταιριάζει πια; Σε ποιο αδάμαστο άτι να καβαλήσει ο ήρωας σήμερα, όταν υπάρχουν μονάχα υποζύγια; Σου κάνει εντύπωση η γεύση σανού στο καθετί; Ε, σαμάρι φοράμε, σανό τρώμε. Τι το αφύσικο;

Θα μου πείτε, μα μπορεί όλοι αυτοί οι ήρωες και οι παρθένες, οι μάγοι και τα τέρατα να είναι πιο αληθινά από μια εξεταστική επιτροπή της Βουλής;

Ξέρετε να έχουν επιζήσει τίποτα θρύλοι για εξεταστικές επιτροπές της Βουλής; Πόσοι τροβαδούροι λέτε να τραγούδησαν για νόμους-πλαίσια και επερωτήσεις;

Όμως — υπήρξαν ποτέ τέτοια πρόσωπα και καταστάσεις;

Ασφαλώς! Πώς θα μπορούσαν να μην υπάρ-

χουν; Οι θρύλοι είναι πιο πραγματικοί από όλους εμάς, τα «υπαρκτά» ανθρωπάκια. Οι θρύλοι θα εξακολουθήσουν να ζουν όταν τα δικά μας ονόματα δε θα υπάρχουν ούτε στα αρχεία του δήμου. Αλλά ποιους θρύλους θ' αφήσουν πίσω τους η κοινωνία και ο πολιτισμός μας; Θρύλους που αντί για ονόματα έχουν ΕΚΑΜ;

Σαν γλυκό κρασί, απόσταγμα των ονείρων μας, οι θρύλοι είναι το μόνο ζωντανό πράγμα που αφήνουμε πίσω μας. Ναι, οι θρύλοι είναι πραγματικοί.

Εμείς είμαστε;

Γιώργος Μπαλάνος

ΧΕΛΣΓΚΑΡΝΤ

της Κάθριν Λ. Μουρ

Δεν ξέρω για σας, αλλά εγώ βρίσκω γοητευτική αυτή την εικόνα — και προσπαθήστε να τη φανταστείτε, όχι σαν λέξεις αλλά σαν εικόνα: Μια όμορφη αμαζόνα πάνω σ' ένα άτι στην κορφή ενός λόφου στο δειλινό... σε αναζήτηση ενός μυστηριώδους θησαυρού... σ' ένα στοιχειωμένο κάστρο στο οποίο μπορεί να φτάσει κανείς μονάχα την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος...

Θα μου πείτε, μα μια τέτοια εικόνα δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Μην το λέτε. Είναι τα σύμβολα πίσω από την εικόνα που με γοητεύουν και τα σύμβολα μπορεί να υπάρχουν και με άλλες, πιο σύγχρονες μορφές.

Η Τζάιρελ του Τζόιρυ είναι ένα τέτοιο σύμβολο, μια από τις δυο θρυλικές μορφές της Ηρωικής Φαντασίας (η άλλη είναι ο Νόρθγουεστ Σμιθ) που βγήκαν από την πένα της Κάθριν Λουσίλ Μουρ. Και Τζάιρελ του Τζόιρυ υπάρχουν —σπάνια, ίσως— αλλά υπάρχουν και σήμερα. Θυμάστε εκείνη την κοπέλα που πρόσφατα μαχαίρωσε τον επίδοξο βια-

στή της; Εγώ βέβαια, σαν νομοταγής και φιλήσυχος πολίτης, φρίττω στην ιδέα της αυτοδικίας — αλλά είμαι σίγουρος ότι η Τζάιρελ θα συμφωνούσε απόλυτα μαζί της.

Τι κρίμα που ένα τυχαίο κουζινομάχαιρο δεν είναι τόσο ρομαντικό όσο ένα σπαθί!

Γ. Μ.

Η Τζάιρελ του Τζόιρυ τραβώντας τα χαλινάρια του αλόγου της σταμάτησε στο φρύδι του λόφου και στάθηκε για λίγο στη σιγαλιά, αγναντεύοντας πέρα και χαμηλά. Ώστε αυτό λοιπόν ήταν το Χέλσγκαρντ! Το είχε δει πολλές φορές με τα μάτια της φαντασίας της όπως το αντίκριζε τώρα από τον ψηλό λόφο, λουσμένο στο κιτρινωπό φως του δειλινού που μεταμόρφωνε την κάθε λίμνη στο βαλτοτόπι σε αστραφτερό καθρέφτη. Ο μακρύς υπερυψωμένος δρόμος προς το κάστρο φιδογύριζε στριμωγμένος ανάμεσα σε έλη και καλαμιές ως την πύλη εκείνου του σκυθρωπού και τρομακτικού οχυρού που όρθωνε το μοναχικό όγκο του ανάμεσα στους επικίνδυνους βούρκους. Αυτό το συγκεκριμένο κάστρο στα βαλτοτόπια, που τώρα αντίκριζε από την κορφή του λόφου στο δειλινό, στοίχειωνε τα όνειρά της εδώ και πολλές νύχτες.

«Μπορείς να το βρεις μονάχα σε ηλιοβασίλεμα, μιλαίδη», της είχε πει ο Γκυ του Γκάρλοτ, μ' ένα μοχθηρό χαμόγελο ν' ασχημαίνει το όμορφο μελαχρινό πρόσωπό του. «Περιστοιχίζεται από καταχνιές κι ερημιές και κάποια μαγεία πλανιέται στους βάλτους γύρω από το Χέλσγκαρντ. Ναι, μαγεία — και χειρότερα πράγματα, αν οι θρύλοι λενε την α-

λήθεια. Η μόνη στιγμή που μπορείς να το βρεις είναι το σούρουπο».

Καθισμένη τώρα στη σέλα του αλόγου της εκεί στην κορφή του λόφου, θυμόταν το χαμόγελο που έπαιζε στα μαύρα μάτια του και μια σιγανή βλαστήμια ξέφυγε από τα δόντια της. Επικρατούσε τόση σιγαλιά σ' ολόκληρο το νυχτερινό κόσμο ολόγυρα που από ένστικτο δεν τόλμησε να υψώσει τη φωνή της. Δεν τόλμησε; Τούτη δεν ήταν μια φυσιολογική σιγαλιά. Δεν την έσπαζε ούτε το τραγούδι των πουλιών ούτε το θρόισμα από τα φυλλώματα των δέντρων. Η Τζάιρελ ανασήκωσε στωικά τους ώμους της κάτω από τον αλυσιδωτό της θώρακα και σπιρούνισε το αλογό της για ν' αρχίσει να κατηφορίζει το λόφο.

Γκυ του Γκάρλοτ... Γκυ του Γκάρλοτ... Γκυ του Γκάρλοτ! Οι οπλές του αλόγου χτυπούσαν αυτό το ρεφραίν σε όλη την κατηφοριά. Ο Μαύρος Γκυ με τα λεπτά χαμογελαστά χείλη και την αφύσικη ομορφιά — αφύσικη, γιατί ο Γκυ είχε ψυχή πιο άσχημη κι από την αμαρτία. Δε φαινόταν να ήταν στις προθέσεις του καλού Θεού να ντύσει μια τέτοια αμαρτωλή ψυχή με τη σκοτεινή ομορφιά του Γκυ.

Το άλογο δίστασε στην αρχή να πατήσει στον υπερυψωμένο δρόμο ποι φιδογύριζε μέσα από τα βαλτοτόπια προς το Χέλσγκαρντ. Η Τζάιρελ τράβηξε ανυπόμονα τα γκέμια του, χαμογελώντας πικρόχολα προς τ' ανήσυχα αυτιά του ζώου.

«Πάω τόσο απρόθυμα όσο κι εσύ», του ψιθύρισε. «Κι εγώ στενάζω κάτω από κάποια σπιρούνια, αγόρι μου. Αλλά είμαι αναγκασμένη να το κάνω, το ίδιο όπως είσαι κι εσύ». Και βλαστήμησε πάλι τον Γκυ μέσα απ' τα δόντια της καθώς οι αργές πατημασιές του αλόγου της άρχισαν να κροταλίζουν σηκώνοντας αντίλαλους στις πέτρινες καμάρες του υπερυψωμένου δρόμου.

Πέρα στο βάθος ορθωνόταν το Χέλσγκαρντ, πανύψηλο και ζοφερό στο φόντο του ηλιοβασιλέματος. Ολόγυρα ο τόπος ήταν λουσμένος στο κίτρινο φως του δειλινού, τόσο ο ουρανός ψηλά όσο και τ' απόνερα των βάλτων χαμηλά όπου τρεμούλιαζαν οι βούρκοι. Αναρωτήθηκε ποιος να ήταν εκείνος που είχε διαβεί για τελευταία φορά τούτο τον έρημο δρόμο στην κίτρινη ανταύγεια του ηλιοβασιλέματος, σπρωγμένος ποιος ξέρει από ποια τρομερή καταναγκαστική παρόρμηση.

Γιατί κανένας δεν αναζητούσε το Χέλσγκαρντ για το κέφι του. Ήταν εκείνο το μοχθηρό χαμόγελο του Γκυ του Γκάρλοτ που είχε σπρώξει την Τζάιρελ να έρθει σε τούτα τα βαλτοτόπια απόψε — ο Γκυ, και η επίγνωση ότι είκοσι από τους πολεμιστές της τουρτούριζαν απόψε στα νοτερά μπουντρούμια του κάστρου του δίχως ελπίδα σωτηρίας εκτός κι αν η ίδια εξαγόραζε την ελευθερία τους. Και τα πλούτη δεν μπορούσαν να δελεάσουν τον Γκυ, ούτε καν η απαλή τορνευτή ομορφιά της και οι υποσχέσεις του χαμόγελου στα σαρκώδη χείλη της. Και το Κάστρο του Γκάρλοτ, κουρνιασμένο ψηλά στη βραχώδη αετοφωλιά του, ήταν απόρθητο ακόμη και για τις αριστοτεχνικά σχεδιασμένες εφόδους της Τζάιρελ. Μονάχα ένα πράγμα μπορούσε να δελεάσει το σκοτεινό αφέντη του Γκάρλοτ και αυτό ήταν κάτι δίχως όνομα.

«Αυτό που θέλω βρίσκεται στο κάστρο, μιλαίδη», της είχε πει μ' εκείνη τη μισητή μελιστάλαχτη ευγένεια που τόσο ερχόταν σε αντίθεση με το γλοιώδες του χαμόγελο. «Και είναι κάτι που πραγματικά το φυλάει η ίδια η Κόλαση. Ο Άντρεντ του

Χέλσγκαρντ πέθανε υπερασπίζοντας αυτό το 'κάτι' πριν διακόσια χρόνια, και μια ζωή τώρα λαχταρώ να το κάνω δικό μου. Αλλ' αγαπώ τη ζωή μου, μιλαίδη! Δε θα τολμούσα να πατήσω το πόδι μου στο Χέλσγκαρντ ούτε για όλα τα πλούτη της οικουμένης. Αν θέλεις να γυρίσουν οι άντρες σου ζωντανοί, φέρε μου το θησαυρό που ο Άντρεντ πέθανε υπερασπίζοντάς τον».

«Και ποιος είναι αυτός ο θησαυρός, θρασύδειλε;»

Ο Γκυ είχε κάνει μια αόριστη κίνηση με τους ώμους. «Ποιος ξέρει; Κανένας ζωντανός δε γνωρίζει πια ούτε τη φύση ούτε την προέλευσή του. Ξέρεις την ιστορία το ίδιο καλά όσο κι εγώ, μιλαίδη. Ο Άντρεντ φύλαγε το θησαυρό του σε μια μικρή δερμάτινη κασετίνα κλειδωμένη με σιδερένιο κλειδί. Θα πρέπει να ήταν κάτι μικρό — αλλά και εξαιρετικά πολύτιμο. Σίγουρα, αρκετά πολύτιμο για να πεθάνει για χάρη του στο τέλος. Αλλά εγώ τη θέλω τη ζωή μου, μιλαίδη! Πήγαινε να μου φέρεις αυτό το θησαυρό, και θα εξαγοράσεις έτσι τις είκοσι ζωές των ανθρώπων σου».

Η Τζάιρελ τον είχε αποκαλέσει θρασύδειλο αλλά τελικά είχε δεχτεί την πρότασή του. Στο κάτω κάτω, ήταν μια Τζόιρυ. Οι πολεμιστές της ήταν δικοί της να τους βρίσει, να τους απειλήσει, να τους προστάξει — αλλά ήταν και αρκετά δικοί της για να πεθάνει για χάρη τους, αν χρειαζόταν. Φοβόταν, αλλά μετά σκέφτηκε τους ανθρώπους της στα μπουντρούμια του Γκάρλοτ όπου τους περίμενε ο τροχός, το στρεβλωτήριο και η σιδερένια μπότα, και συνέχισε αποφασιστικά το δρόμο της.

Και αυτός ο δρόμος ήταν τόσο μακρύς!

Το λυκόφωτο είχε αρχίσει να ξεθωριάζει κάπως

στ' αστραφτερά βαλτόνερα και μπορούσε τώρα ν' αγναντέψει πέρα στο κάστρο δίχως να θαμπώνεται από την εκτυφλωτική αντηλιά πίσω του. Μια καταχνιά είχε αρχίσει να σηκώνεται κατά κύματα από τα νερά και έφερνε μαζί της μια μπόχα διόλου ευχάριστη για τα ρουθούνια της.

Το Χέλσγκαρντ — το Χέλσγκαρντ και ο Άντρεντ! Η Τζάιρελ δεν ήθελε να θυμάται εκείνη την αποτρόπαιη παλιά ιστορία, αλλά και δεν μπορούσε να τη βγάλει από το μυαλό της τούτη τη βραδιά. Ο Άντρεντ ήταν ένας γιγαντόσωμος, βίαιος άντρας, παράφορος, πεισματάρης και πολύ σκληρός. Ο κόσμος τον μισούσε, αλλά όταν μαθεύτηκε η ιστορία του θανάτου του ακόμη και οι εχθροί του ένιωσαν οίκτο για τον Άντρεντ του Χέλσγκαρντ.

Γιατί η φήμη του θησαυρού του είχε τραβήξει τελικά εχθρούς που ο Άντρεντ δεν μπόρεσε ν' αντιμετωπίσει. Η πύλη του Χέλσγκαρντ είχε πέσει, αλλά οι αριστοκράτες ληστές που είχαν πάρει το κάστρο μάταια έψαξαν για την πολύτιμη κασετίνα. Τα βασανιστήρια δεν κατάφεραν ν' ανοίξουν το στόμα του πυργοδεσπότη, αν και δοκίμασαν πολλά και φοβερά μαρτύρια για να τον αναγκάσουν να μιλήσει. Αλλά ο Άντρεντ ήταν δυνατός άντρας, πεισματάρης και παλικάρι. Έζησε πολύ κάτω από τα βασανιστήρια, αλλά αρνήθηκε ως το τέλος να προδώσει την κρυψώνα του θησαυρού του.

Τελικά τον κομμάτιασαν ζωντανό, πέταξαν το διαμελισμένο κουφάρι του στο βάλτο και αναχώρησαν με άδεια χέρια. Κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να βρει το θησαυρό του Άντρεντ.

Από τότε και για διακόσια χρόνια το κάστρο του Χέλσγκαρντ είχε παραμείνει άδειο κι έρημο. Ήταν ένας καταθλιπτικός τόπος, γεμάτος ομίχλες και

πυρετούς από τα έλη, και φαίνεται ότι ο Άντρεντ δεν αναπαυόταν γαλήνια στους βούρκους που τον είχαν πετάξει οι φονιάδες του. Αν και διαμελισμένος και σκορπισμένος σ' όλο το βάλτο, δεν εννοούσε να μείνει ήσυχος. Εξακολουθούσε να φυλά το μυστηριώδη θησαυρό του μ' ένα πάθος πιο δυνατό κι από το θάνατο, και ο θρύλος έλεγε ότι περπατούσε ακόμη στο Χέλσγκαρντ, προστατεύοντάς τον νεκρός το ίδιο ζηλόφθονα όσο και ζωντανός.

Στα διακόσια αυτά χρόνια κάμποσοι θησαυροκυνηγοί είχαν επισκεφτεί φοβισμένα το κάστρο για να ερευνήσουν προσεκτικά τις έρημες αίθουσες του Χέλσγκαρντ και να βρουν εκείνη την κασετίνα — που ήταν σαν ν' άνοιξε η γη και την κατάπιε. Αλλά κάτι το μαγικό πλανιόταν στα βαλτοτόπια, γιατί στο κάστρο μπορούσε κανείς να φτάσει μονάχα κατά το ηλιοβασίλεμα. Και μετά το ηλιοβασίλεμα το βίαιο φάντασμα του Άντρεντ σηκωνόταν από τα βουρκόνερα για να προστατέψει το αντικείμενο που για χάρη του είχε χάσει τη ζωή του. Εδώ και κάμποσες γενιές κανένας δεν είχε φανεί τόσο αλόγιστα ριψοκίνδυνος για ν' αποτολμήσει να πάρει το δρόμο που ακολουθούσε απόψε η Τζάιρελ.

Πλησίαζε κιόλας στη μεγάλη πύλη. Μπροστά της απλωνόταν μια πλατιά επίπεδη αλάνα, ακριβώς στο σημείο όπου η κρεμαστή γέφυρα του Άντρεντ έφραζε κάποτε την είσοδο του Χέλσγκαρντ. Πριν πολλά χρόνια το χαντάκι της μεγάλης τάφρου μπροστά στην πύλη είχε γεμιστεί με μπάζα από τους ερευνητές που ήθελαν να μπαίνουν στο κάστρο με τ' άλογά τους. Η Τζάιρελ σκόπευε να περάσει τη νύχτα της σ' αυτή την αλάνα κάτω από τη μεγάλη καμάρα της πύλης, έτσι ώστε η αυγή να τη βρει έτοιμη ν' αρχίσει την έρευνά της.

Οι καταχνιές ανάμεσα σ' αυτή και το κάστρο είχαν πυκνώσει και μπορεί τα μάτια της να έκαναν πουλάκια, αλλά... δεν ήταν μορφές ανθρώπων εκείνες που έστεκαν σε διπλή σειρά μπροστά στις πύλες του Χέλσγκαρντ; Του Χέλσγκαρντ, που ορθωνόταν έρημο και στοιχειωμένο διακόσια χρόνια τώρα! Η Τζάιρελ ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να διακρίνει καλύτερα μέσα από τις αντηλιές στα νερά και τις ομίχλες που πύκνωναν και συνέχισε να προχωρεί προς την πύλη. Κάτω από τα σκέλια της μπορούσε να αισθανθεί το τρεμούλιασμα του αλόγου, καθώς με το κάθε βήμα γινόταν ολοένα και πιο απρόθυμο να προχωρήσει. Η Τζάιρελ έσφιξε τα δόντια αποφασιστικά και κέντρισε το ζώο να ταχύνει το βήμα του, παραμερίζοντας το δικό της τρόμο.

Ήταν πράγματι ανθρώπινες μορφές, δυο σειρές από δαύτες, που περίμεναν ασάλευτες εκεί μπροστά στην πύλη. Αλλά, παρ' όλες τις εκτυφλωτικές αντηλιές και τις καταχνιές, πρόσεξε ότι είχαν κάτι το αφύσικο στη στάση τους. Ήταν όλες τόσο ακίνητες, τόσο απόκοσμα ασάλευτες έτσι που έστεκαν απέναντί της. Και το άλογό της τραβιόταν πίσω και έτρεμε τόσο που χρειαζόταν μεγάλο ζόρι για να το κάνει να προχωρήσει.

Είχε φτάσει αρκετά κοντά όταν κατάλαβε τι δεν πήγαινε καλά, αν και ήδη με το κάθε βήμα της ο ακαθόριστος τρόμος της γι' αυτούς τους φρουρούς γινόταν μεγαλύτερος. Τους είχε φτάσει σχεδόν όταν κατάλαβε το γιατί. Ήταν όλοι τους νεκροί.

Ο αξιωματικός μπροστά στεκόταν γερμένος πάνω στο μεγάλο κοντάρι που τον στήριζε ορθό και του είχε τρυπήσει το λαιμό έτσι που η άκρη του ε-

ξείχε από το σβέρκο. Στεκόταν στηριγμένος πάνω του, με το μάγουλο ακουμπισμένο στο κοντάρι που του είχε διαπεράσει το κορμί.

Με ανάλογο τρόπο ήταν στημένοι και οι άλλοι πίσω του, σε διπλή αράδα, γερμένοι άτσαλα πάνω στις λόγχες που ήταν καρφωμένες σε λαιμούς, στήθη ή ώμους και τους στήριζαν στα πόδια τους σε μια μακάβρια απομίμηση ζωής.

Ετσι ο λόχος των νεκρών φρουρούσε την πύλη του Χέλσγκαρντ. Δεν ήταν αταίριαστο — νεκροί να φρουρούν ένα νεκρό κάστρο στη γυμνή νέκρα των βάλτων.

Η Τζάιρελ στάθηκε μπροστά τους σιωπηλή και για κάμποση ώρα, νιώθοντας τον ιδρώτα να μουσκεύει το μέτωπό της ενώ τα χέρια της έσφιγγαν νευρικά το μπροστάρι της σέλας. Απ' όσο ήξερε, κανένας ζωντανός δεν είχε πατήσει το μακρύ δρόμο του Χέλσγκαρντ εδώ και δεκαετίες· και σίγουρα κανένας ζωντανός δεν είχε κατοικήσει σε τούτο το στοιχειωμένο οικοδόμημα εδώ και γενιές. Και όμως — να που έβρισκε κάμποσους νεκρούς στηριγμένους στις λόγχες που τους είχαν σκοτώσει αλλά δεν τους άφηναν να πέσουν. Γιατί;... Πώς;... Πότε;...

Ο θάνατος δεν ήταν κάτι πρωτόγνωρο για την Τζάιρελ. Είχε σκοτώσει αρκετούς και η ίδια ώστε να μην τον φοβάται. Αλλά τώρα τούτη η αποτρόπαια απρόσμενη θέα της νεκρής φρουράς!... Είναι άλλο ν' ατσαλώνεις τα νεύρα σου για να μπεις σ' ένα άδειο ερείπιο κι εντελώς άλλο ν' αντικρίζεις ξαφνικά μπροστά σου μια διπλή σειρά από όρθια κουφάρια. Και το αίμα κυλούσε σε σκοτεινά ρυάκια, νωπό ακόμη στις πέτρες στα πόδια τους. Ήταν ακόμη φρέσκο — είχαν πεθάνει την ίδια μέρα. Σήμερα, ενώ εκείνη περιπλανιόταν βρίζοντας στις ερημιές, κάτι είχε σκοτώσει αυτούς εδώ. Κάτι είχε αστειευτεί με το χάρο όταν τους έστηνε στα νεκρά πόδια τους, με τα πεθαμένα πρόσωπά τους γυρισμένα προς το δρόμο απ' όπου θα ερχόταν εκείνη. Μήπως αυτό το κάτι την περίμενε εκεί; Μήπως ο πεθαμένος Άντρεντ ήξερε;

Με μια μικρή ανατριχίλα η Τζάιρελ συγκράτησε τις σκέψεις της και ανασήκωσε πάλι στωικά τους ώμους της. Το χέρι της σφίχτηκε στο μπροστάρι της σέλας και ξεροκατάπιε. *Θυμήσου τους ανθρώπους σου — Θυμήσου τον Γκυ του Γκάρλοτ — Θυμήσου ότι είσαι μια Τζόιρυ!* επανέλαβε σιωπηλά στον εαυτό της. Η ανάμνηση του όμορφου προσώπου του Γκυ, με το κοροϊδευτικό γέλιο του, της χαλύβδωσε το κουράγιο και την έκανε να τινάξει το σαγόνι της ψηλά γρυλίζοντας σιγανά μια κατάρα. Τούτοι εδώ ήταν πεθαμένοι — δεν μπορούσαν να τη σταματήσουν...

Κάτι την έκανε να σκιρτήσει αλαφιασμένα.

Σαν να είχε δει κάποια κίνηση ανάμεσα σε τούτη την αποτρόπαιη φρουρά. Ξαφνικά η καρδιά της πήδησε στο στόμα της ενώ τα πόδια της σφίχτηκαν στη σέλα σε μια ενστικτώδη κίνηση που έκανε το άλογό της να τρεμουλιάσει. Ένα από τα κουφάρια στη μπροστινή σειρά γλιστρούσε σιωπηλά πρός το λιθόστρωτο. Μήπως το στήριγμα της λόγχης είχε γλιστρήσει στις ματωμένες πέτρες; Μήπως κανένα αεράκι είχε χαλάσει την ασταθή του ισορροπία; Αλλά δεν κουνιόταν φύλλο. Μ' έναν περίεργο σιγανό στεναγμό από πνευμόνια που βούλιαζαν προς τα μέσα, ο νεκρός διπλώθηκε μαλακά, έπεσε στα γόνατα, μετά έγειρε στο πλάι και τέλος σωριάστηκε μπρούμυτα στις πέτρες. Ένα σκοτεινό ρυάκι αί-

ματος κύλησε από τα χείλη του για τρέξει σαν φίδι στο λιθόστρωτο όπου ήταν πεσμένος.

Η Τζάιρελ έμεινε ασάλευτη σαν μαρμαρωμένη. Αυτό που ζούσε τώρα ήταν αληθινός εφιάλτης. Μονάχα σ' εφιάλτη θα μπορούσαν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Και αυτή η ανυπόφορη σιγαλιά στο ηλιοβασίλεμα που έσβηνε — δίχως μια πνοή αέρα, δίχως καμιά κίνηση, δίχως κανέναν ήχο. Ούτε μια ρυτίδα κυματισμού δεν έσπαζε τους απέραντους καθρέφτες των νερών ολόγυρά της, χαμηλότερα από τον υπερυψωμένο δρόμο, καθώς και το τελευταίο ηλιόφωτο αποστραγγιζόταν αργά από την επιφάνειά τους. Ουρανός και νερά ξεθώριαζαν λες και κάθε ζωή χανόταν από γύρω της, αφήνοντάς τη μόνη πάνω στο έντρομο άλογό της ν' ατενίζει τους νεκρούς πολεμιστές μπροστά στο νεκρό κάστρο. Η Τζάιρελ δεν τολμούσε σχεδόν ούτε να σαλέψει από φόβο μήπως και οι κραδασμοί από τα πόδια του ζώου χαλούσαν την ισορροπία κάποιου άλλου πεθαμένου. Σκεφτόταν ότι δε θ' άντεχε να ξαναδεί άλλη κίνηση ανάμεσα σ' εκείνες τις ασάλευτες σειρές. Δε θα το άντεχε — και ωστόσο, αν δε βρισκόταν σύντομα κάτι να σπάσει τούτη τη γητειά, τα ουρλιαχτά που μαζεύονταν στο λαρύγγι της θα ξεχύνονταν ακράτητα από τα χείλη της. Και έτσι και άρχιζε να ουρλιάζει, ήξερε ότι μετά δε θα σταματούσε ποτέ.

Ένα τραχύ τρίξιμο ακούστηκε πίσω από τους νεκρούς φρουρούς. Η καρδιά της Τζάιρελ μόνο που δε σταμάτησε. Μετά, ενώ το αίμα άρχισε να βροντά στις φλέβες της, η καρδιά της έκανε ένα σάλτο, έπεσε πάλι πίσω κι έκανε πάλι σάλτο, χτυπώντας ξέφρενα στα πλευρά της σαν να ήθελε να ξεφύγει κάτω από τον αλυσιδωτό της θώρακα.

Πίσω από τους νεκρούς η μεγάλη πύλη του Χέλσγκαρντ άνοιγε αργά. Τα γόνατα της Τζάιρελ σφίχτηκαν σπασμωδικά στη σέλα μέχρι που πόνεσαν τα πόδια της, ενώ τα δάχτυλά της έγιναν κάτασπρα γαντζωμένα στο μπροστάρι της σέλας. Δεν επιχείρησε να τραβήξει το μεγάλο σπαθί από το πλευρό της. Τι θα μπορούσε να κάνει ένα σπαθί ενάντια σε πεθαμένους;

Αλλά δεν ήταν πεθαμένος εκείνος που κοίταξε έξω, κάτω από τη μεγάλη καμάρα της πύλης. Στεκόταν σκυφτός κάτω από τον πορφυρένιο μανδύα του, ενώ η χαρωπή λάμψη μιας φωτιάς πίσω του έριχνε κόκκινες ανταύγειες στους γερτούς ώμους του. Υπήρχε κάτι το παράξενο στο χλωμό, ρουφηγμένο πρόσωπο που την κοίταζε πάνω από τη διπλή σειρά των νεκρών υπερασπιστών ανάμεσά τους. Μια στιγμή αργότερα η Τζάιρελ κατάλαβε τι το παράξενο είχε — ο άλλος είχε το πρόσωπο ενός καμπούρη, αλλά η ράχη του δεν ήταν παραμορφωμένη. Ήταν λίγο σκυφτός σαν από κούραση, αλλά δεν είχε καμπούρα. Και όμως είχε το πρόσωπο σακάτη όσο κανένας. Η ράχη του ήταν ίσια —αλλά ήταν άραγε το ίδιο ίσια και η ψυχή του; Θα σφράγιζε ποτέ ο καλός Θεός δίχως αιτία ένα ανθρώπινο πλάσμα με το γνώρισμα της αναπηρίας; Όμως ήταν άνθρωπος — ήταν αληθινός. Η Τζάιρελ αναστέναξε με ανακούφιση από τα βάθη της καρδιάς της.

«Καλη σου εσπέρα, μιλαίδη», είπε ο καμπούρης (αλλά δεν είχε καμπούρα!) με την άτονη, δουλοπρεπή φωνή ενός σακάτη.

«Τούτοι εδώ — δεν τη βρήκαν και τόσο καλή», παρατήρησε η Τζάιρελ ξερά, δείχνοντας. Ο άλλος χαμογέλασε.

«Χωρατό του αφέντη μου», εξήγησε.

Η Τζάιρελ κοίταξε πάλι προς τις σειρές των όρθιων νεκρών, με την καρδιά της κάπως ησυχασμένη. Ναι, ένας άντρας μπορεί να έβρισκε κάποιο μακάβριο χιούμορ στην ιδέα να στήσει μια τέτοια φρουρά μπροστά στην πόρτα του. Και αν το είχε κάνει κάποιος ζωντανός για κατανοητούς λόγους, τότε ο τρόμος του αγνώστου έσβηνε. Αλλά τούτος ο άνθρωπος—

«Ο αφέντης σου;» επανέλαβε η Τζάιρελ σαν ηχώ.

«Ο άρχοντας Άλαρικ του Χελσγκαρντ — δεν το ξέρατε;»

«Να ξέρω τι;» ρώτησε ξερά η Τζάιρελ. Είχε αρχίσει να της κάθεται στο στομάχι η γλοιώδης δουλοπρέπεια του τύπου.

«Μα ότι η φαμίλια του αφέντη μου ήρθε να κατοικήσει εδώ, ύστερα από πολλές γενιές στα ξένα».

«Ο άρχοντας Άλαρικ είναι απόγονος του Άντρεντ;»

«Μάλιστα, είναι».

Η Τζάιρελ έκανε πάλι μια κίνηση με τους ώμους της. Ήταν σαν θεϊκό δώρο αυτό το ξαλάφρωμα του τρόμου από την ψυχή της, αλλά έτσι περιπλεκόταν κάπως η υπόθεση. Δεν ήξερε ότι ο Άντρεντ είχε αφήσει κληρονόμους, αλλά θα μπορούσε να 'ναι κι έτσι. Και αν ζούσαν εδώ, τότε σίγουρα θα είχαν ψάξει το κάστρο από το ψηλότερο ακρόπυργο ως το βαθύτερο μπουντρούμι για τον άγνωστο θησαυρό που ο Άντρεντ είχε πεθάνει για να σώσει και που προστάτευε ακόμη, αν οι θρύλοι λέγαν την αλήθεια. Μήπως τον είχαν κιόλας βρει; Μονάχα ένας τρόπος υπήρχε να το διαπιστώσει.

«Η νύχτα με βρήκε στα βαλτοτόπια», εξήγησε με όσο πιο ευγενική φωνή μπορούσε. «Θα είχε την καλοσύνη ο αφέντης σου να με φιλοξενήσει ως το πρωί;»

Τα μάτια του καμπούρη (Μα δεν ήταν καμπούρης και έπρεπε να πάψει να τον βλέπει έτσι!) κινήθηκαν γοργά αλλά με τρόπο που τα έπιαναν όλα, από το ηλιοκαμένο πρόσωπο και τα κόκκινα χείλη της, ως τις πλούσιες καμπύλες του εφαρμοστού θώρακα, τα γυμνά γόνατα και τις χυτές γάμπες με τις ατσάλινες περικνημίδες. Υπήρχε μια έντονη δουλοπρέπεια στη φωνή του καθώς αποκρινόταν:

«Ο αφέντης μου θα χαρεί πολύ να σας φιλοξενήσει, μιλαίδη. Κοπιάστε μέσα».

Η Τζάιρελ σπιρούνισε το αλογό της και το οδήγησε, ενώ εκείνο ξεφυσούσε κι έτρεμε, μέσα από το κενό που είχε αφήσει στις γραμμές των νεκρών το πέσιμο του στρατιώτη. Ήταν πολεμικό άτι, συνηθισμένο στη θέα του θανάτου, αλλά τώρα έτρεμε καθώς διέσχιζε σκυφτό αυτές τις γραμμές.

Το εσωτερικό προαύλιο φάνταζε ζεστό και φιλόξενο στο φως της μεγάλης φωτιάς που έκαιγε στο κέντρο του. Ολόγυρα ένα τσούρμο άντρες με εμφάνιση καθαρμάτων, ντυμένοι με πέτσινα γιλέκα, σήκωσαν τα μάτια τους να τη χαζέψουν καθώς περνούσε.

«Ουώτ, Πηρς — σηκωθείτε πάνω!» γαύγισε ο άντρας με το πρόσωπο καμπούρη. «Πάρτε το άλογο της κυράς».

Η Τζάιρελ δίστασε για μια στιγμή πριν πηδήσει από τη σέλα της, κοιτάζοντας καχύποπτα τα πρόσωπα γύρω της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τόσο κτηνώδεις τύπους και αναρωτήθηκε για το χαρακτήρα του άρχοντα που τους είχε στη δούλεψή του. Εντάξει, και οι δικοί της ακόλουθοι ήταν αρκε-

τά αγροίκοι, παράτολμοι και σκληροί, δίχως φόβους και ενδοιασμούς, αλλά τουλάχιστον ήταν άνθρωποι. Τούτα τα ρεμάλια γύρω από τη φωτιά μόλις και ξεχώριζαν από κτήνη. Έτσι και τους κυρίευε θυμός ή απληστία, σίγουρα δεν υπήρχε άνθρωπος που θα μπορούσε να κουμαντάρει την αγριότητά τους. Αναρωτήθηκε με τι απειλές τιμωρίας ο άρχοντας Άλαρικ κατάφερνε να επιβάλλει την πειθαρχία και τι σόι άνθρωπος πρέπει να ήταν για να διαλέξει τη φρουρά του ανάμεσα από τα χειρότερα ανθρώπινα κατακάθια.

Οι δυο που είχαν πάρει τα χαλινάρια του αλόγου της την περιεργάζονταν ξεδιάντροπα κάτω από μαύρα, φουντωτά φρύδια. Η Τζάιρελ τους κάρφωσε με μια φαρμακερή ματιά και γύρισε ν' ακολουθήσει τον πορφυρό μανδύα του οδηγού της. Τα μάτια της κατέγραφαν τα πάντα. Το Χέλσγκαρντ ήταν ένα ισχυρό κάστρο την εποχή του Άντρεντ· και τώρα με τον Άλαρικ ήταν καλά επανδρωμένο. Αλλά η Τζάιρελ ένιωθε αόριστα κάτι παράξενα σκυθρωπό να πλανιέται στην ατμόσφαιρα καθώς ακολουθούσε τον οδηγό της. Οι δυο τους διέσχισαν την αυλή, ύστερα ένα διάδρομο ώσπου, τέλος, πέρασαν κάτω από μια καμάρα και μπήκαν σε μια μεγάλη αίθουσα.

Οι σκιές από διακόσια στοιχειωμένα χρόνια φώλιαζαν κάτω από τα δοκάρια της ψηλής οροφής. Έκανε κρύο εδώ, μια νοτερή παγωνιά γεμάτη από τη υγρή ανάσα των βάλτων απέξω και τα σκοτάδια δυο αιώνων αποτρόπαιων θρύλων και παραδόσεων ενός φοβερού εγκλήματος. Ο Άλαρικ όμως, όπως στεκόταν μπροστά στο τζάκι ντυμένος με τον άλικο μανδύα του, φαινόταν να έχει βολευτεί σαν στο σπίτι του. Οι μεγάλες φλόγες, που τριζοβολούσαν προς την καμινάδα ξεπηδώντας από πελώρια κούτσουρα δυο μέτρων, έδιωχναν λίγη από τη νοτερή παγωνιά και το σκοτάδι σ' ένα ημικύκλιο μπροστά από το τζάκι. Και στο ημικύκλιο αυτό καθόταν σιωπηλή μια μικρή συντροφιά από φανταχτερά ντυμένους ανθρώπους, που κοίταζαν την Τζάιρελ και τον οδηγό καθώς διέσχιζαν με μύριους αντίλαλους το πλακόστρωτο της μεγάλης αίθουσας πλησιάζοντας προς το μέρος τους.

Ήταν μια ευχάριστη εικόνα, ζεστή, φωτισμένη από το τζάκι και όλο χρώμα. Αλλά ακόμη και από μακριά φαινόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά — υπήρχε κάτι στη στάση των ανθρώπων που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από τη φωτιά, κάτι στα πρόσωπά τους. Για μια στιγμή η Τζάιρελ αναρωτήθηκε παράλογα αν όλα τούτα ήταν πραγματικά. Άραγε περπατούσε στ' αλήθεια σ' ένα στοιχειωμένο ερείπιο, έρημο εδώ και διακόσια χρόνια; Ήταν αυτοί άνθρωποι από σάρκα και οστά ή μονάχα φωτεινές σκιές της φαντασίας της, που τόσο απεγνωσμένα λαχταρούσε να βρει κάποια ανθρώπινη συντροφιά στα στοιχειωμένα βαλτοτόπια;

Αλλά όχι, δεν υπήρχε τίποτα το άυλο στον Άλαρικ που καθόταν στην ψηλή πολυθρόνα, με το χλωμό οβάλ του προσώπου του να παρακολουθεί το πλησίασμά της. Ένας καμπούρης νάνος έσκυβε πάνω από τον ώμο του, με τα δάχτυλα μετέωρα πάνω από τις χορδές ενός λαγούτου καθώς την κοίταζε ασάλευτος. Σε μαξιλάρες και χαμηλούς σοφάδες πλάι στη φωτιά τη συντροφιά συμπλήρωναν μερικές γυναίκες και κορίτσια, δυο νεαρά αγόρια με λουσάτη μπλε φορεσιά και δυο λαγωνικά με μάτια που λαμπύριζαν κόκκινα από τις φλόγες.

Τα στενεμένα κιτρινωπά μάτια της Τζάιρελ τους

ζύγιασαν όλους καθώς διέσχιζε την αίθουσα. Όπως βάδιζε με χάρη μέσα στον αλυσιδωτό θώρακα που έφτανε ως τους μηρούς της, ήξερε ότι έφτιαχνε μια εικόνα που αποκλείεται να μην τραβούσε τα βλέμματα των αντρών. Η λυγερή ψηλή κορμοστασιά της, οι ελκυστικά χυτές καμπύλες της κάτω από το θώρακα, οι τορνευτές γάμπες κάτω από το ριχτό σιδερόπλεχτο χιτώνα, το λίκνισμα του μεγάλου σπαθιού, που το τράβηγμα του βάρους του στη ζώνη χάριζε στη μέση της μια τιγρίσια λεπτότητα — τίποτε απ' όλα αυτά δεν ξέφυγε από τα μάτια του Άλαρικ.

Με μια μελετημένη κίνηση, η Τζάιρελ τίναξε το σκουρόχρωμο μανδύα πίσω και πάνω από τους ώμους της, αφήνοντας τις ανταύγειες της φωτιάς να παίξουν μ' ένα αστραποβόλημα στις χυτές θωρακισμένες καμπύλες της και να λάμψουν στις στιλπνές περικνημίδες που αγκάλιαζαν τις γάμπες της.

Δε συνήθιζε να καθυστερεί το αναπόφευκτο. Ας μάθαινε με την πρώτη χορταστική του ματιά τούτος ο Άλαρικ πόσο υπέροχο πλάσμα ήταν η λαίδη του Τζόιρυ. Και όσο για εκείνες τις γυναίκες στα πόδια του — ε, ας το μάθαιναν κι ελόγου τους.

Η Τζάιρελ σταμάτησε αγέρωχα μπροστά στον Άλαρικ, ακουμπώντας το χέρι της στη λαβή του σπαθιού της και τινάζοντας πάλι πίσω το μανδύα που είχε στροβιλιστεί μπροστά με το απότομο σταμάτημά της. Το λιπόσαρκο πρόσωπό του, μισοκρυμμένο στη σκιά της ψηλής ράχης της πολυθρόνας, σηκώθηκε προς το δικό της. Δεν ήταν κανένας γεροδεμένος γίγαντας, όπως μισοπερίμενε η Τζάιρελ, κρίνοντας από τους πολεμιστές του. Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας, με το πρόσωπο βαθια σημαδεμένο από τη ζωή, με γερακίσια μύτη, και στόμα σαν κοψιά σπαθιού.

Υπήρχε κάτι το περίεργα αφύσικο στα χαρακτηριστικά του, μια αλλόκοτη έκφραση που τον έκανε να μοιάζει τόσο με τον πορφυροντυμένο λακέ που στεκόταν πλάι της, όσο και με το γελωτοποιό που μόρφαζε κρυφοκοιτάζοντάς τη πίσω από τη ράχη της πολυθρόνας. Μ' ένα μικρό πάγωμα της καρδιάς, η κοπέλα συνειδητοποίησε ποιο ήταν το παράξενο. Δεν υπήρχε καμιά σωματική ομοιότητα ανάμεσα στον αφέντη και τους ανθρώπους του, αλλά η ίδια σκιά από κάποιο σακατηλίκι βάραινε και τους τρεις. Ωστόσο, μονάχα ο καμπούρης το έδειχνε απροκάλυπτα. Κοιτάζοντας κανείς τους τρεις αυτούς ανθρώπους θα έπαιρνε όρκο ότι όλοι τους ακολουθούσαν το δρόμο της ζωής χωλαίνοντας κάτω από το φορτίο μιας στραβής ραχοκοκαλιάς.

Ίσως, σκέφτηκε άθελά της η Τζάιρελ με μια μικρή ανατριχίλα, και ο αφέντης και ο λακές και ο γελωτοποιός σήκωναν πράγματι κάποιο βαρύ φορτίο. Αν έτσι είχε το πράγμα, η ίδια θα προτιμούσε το φορτίο του γελωτοποιού από εκείνο των άλλων. Το δικό του ήταν τουλάχιστον έντιμο και φορτίο της σάρκας. Αλλά το δικό τους ήταν της ψυχής, γιατί σίγουρα, συλλογίστηκε πάλι, ο Θεός στη σοφία Του δε θα σημάδευε δίχως λόγο ένα σώο και υγιή άνθρωπο με το πρόσωπο ενός σακάτη. Ήταν μια παραμόρφωση της ψυχής εκείνο που έβλεπε στα μάτια που ήταν καρφωμένα στα δικά της.

Επειδή η σκέψη αυτή την τρόμαξε, έσεισε τους ώμους της ώσπου η κάπα άνοιξε μ' ένα στροβίλισμα και τα λευκά δόντια της άστραψαν σ' ένα χαμόγελο πιο αγέρωχο και ατρόμητο απ' όσο ένιωθε κατά βάθος.

«Δε θα πρέπει ν' αποζητάτε και πολύ τη συντροφιά των ξένων, αρχοντά μου — έχετε μια πολύ αποθαρρυντική φρουρά μπροστά στην πύλη σας!» είπε στον οικοδεσπότη.

Ο Άλαρικ δε χαμογέλασε καν. «Οι τίμιοι ταξιδιώτες είναι πάντοτε καλοδεχούμενοι εδώ», αποκρίθηκε με πολύ αβρό τόνο. «Αλλά οι επόμενοι κλέφτες που θα ξαναπατήσουν στο δρόμο του κάστρου μου θα το σκεφτούν καλά πριν αποτολμήσουν να περάσουν τις πύλες του. Δεν έχουμε κρεμάλες εδώ για να αιωρούνται προειδοποιητικά οι κλέφτες κρεμασμενοι από αλυσίδες, αλλά νομίζω ότι η φρουρά μπροστά στο κάστρο θα είναι αρκετά αποτελεσματική προειδοποίηση για τους επόμενους άρπαγες που μπορεί να μας κουβαληθούν».

«Κάπως μακάβρια προειδοποίηση», παρατήρησε η Τζάιρελ. Και μετά, με καθυστερημένη ευγένεια, συστήθηκε, «Είμαι η Τζάιρελ του Τζόιρυ. Έχασα το δρόμο μου στα βαλτοτόπια απόψε και θα σας ήμουν υπόχρεη για τη φιλοξενία σας».

«Θα χαρούμε ιδιαίτερα αν μας τιμήσετε με την παρουσία σας, λαίδη Τζάιρελ».

Η φωνή του Άλαρικ ήταν γλυκερή, αλλά τα μάτια του την έγδυναν ξεδιάντροπα. Η κοπέλα ένιωθε και άλλα βλέμματα καρφωμένα στην πλάτη της, και τα φλογάτα μαλλιά της ανασηκώθηκαν λίγο στις ρίζες τους μ' ένα μυρμήγκιασμα ανησυχίας.

«Η αυλή μας είναι μικρή εδώ στο Χέλσγκαρντ», συνέχισε η φωνή του Άλαρικ. Ύστερα ο οικοδεσπότης στράφηκε προς τις άλλες γυναίκες. «Ντάμαρα, Εττάρντ, Ισούντ, Μοργκαίην — καλοσωρίστε την καλεσμένη μας, όλες σας!»

Η Τζάιρελ γύρισε μ' ένα νέο στροβίλισμα του μανδύα της για να κοιτάξει τις γυναίκες. Απόρησε

με τη συγκαλυμμένη προσβολή που τους είχε κάνει ο Άλαρικ, όταν δεν μπήκε στον κόπο να συστήσει την καθεμιά ξεχωριστά.

Της φάνηκε ότι οι γυναίκες κάθονταν κάπως μαζεμένα στα χαμηλά καθίσματά τους δίπλα στη φωτιά. Την κοίταζαν δίνοντας την αλλόκοτη εντύπωση ότι την κρυφόβλεπαν φοβισμένα με σκυφτό πρόσωπο. Η Τζάιρελ δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτή την ψευδαίσθηση, αφού τα βλέμματά τους συναντήθηκαν κανονικά. Όμως και στα δικά τους πρόσωπα ήταν απλωμένη εκείνη η παράξενη σκιά μιας εσωτερικής παραμόρφωσης. Δεν ήταν τόσο έντονη όσο των αντρών, αλλά ξεχώριζε καθαρά στις ανταύγειες της φωτιάς. Όλες τους ήταν αδύνατα πλάσματα με πελώρια μάτια που άφηναν, μάλλον αγριωπά, να φαίνεται πολύ ασπράδι γύρω από τις ολοστρόγγυλες κόρες τους. Τα μήλα του προσώπου τους φάνταζαν μυτερά στο φως από τις φλόγες, έτσι που βαθιές σκιές τόνιζαν τα ρουφηγμένα τους μάγουλα.

Η γυναίκα που είχε σηκωθεί όταν ο Άλαρικ είπε «Ντάμαρα», ήταν ψηλόκορμη σαν την Τζάιρελ, καλοφτιαγμένη κάτω από την εφαρμοστή, πράσινη τουαλέτα της. Αλλά και το δικό της πρόσωπο είχε εκείνη την παράξενη ρουφηγμένη εμφάνιση ενώ τα μάτια της άφηναν να φανεί πολύ ασπράδι κάτω από τα ορθάνοιχτα βλέφαρα. Όταν μίλησε, η φωνή της ήταν σφιγμένη.

«Καθίστε κοντά στη φωτιά να ζεσταθείτε, λαίδη Τζάιρελ. Το δείπνο θα είναι έτοιμο σε λίγα λεπτά».

Η Τζάιρελ κάθισε στο χαμηλό σκαμνί που η γυναίκα τράβηξε προς το μέρος της. Φροντίζοντας να έχει λεύτερα τη λαβή του σπαθιού και το δεξί της χέρι, κράτησε το ένα γόνατό της διπλωμένο,

έτοιμη να τιναχτεί πάνω αν χρειαζόταν. Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ. Το ένιωθε να πλανιέται στην ατμόσφαιρα.

Τα δυο σκυλιά στο πάτωμα γρύλισαν σιγανά και τραβήχτηκαν μακριά της. Ακόμη και αυτό ήταν αφύσικο. Πάντοτε τα σκυλιά έκαναν χάδια μαζί της — τούτη ήταν η πρώτη εξαίρεση. Και το φως του τζακιού έλαμπε τόσο κόκκινο στα μάτια τους...

Τραβώντας ανήσυχη το βλέμμα της από εκείνα τα αφύσικα κόκκινα μάτια, η Τζάιρελ παρατήρησε για πρώτη φορά τα πρόσωπα των αγοριών και έ- νιωσε ένα κρύο χέρι να της σφίγγει λίγο την καρδιά. Κάτι το απροκάλυπτα κακό ήταν αποτυπωμένο σ' εκείνα τα νεανικά χαρακτηριστικά. Οι άλλοι φορούσαν διακριτικά τη σκιά μιας σακάτικης ψυχής, κάτι που μάλλον το ένιωθες παρά το έβλεπες. Μπορεί να έφταιγε και η επηρεασμένη από τους θρύλους φαντασία της που έβλεπε κάτι κακό σ' αυτό. Αλλά εκείνα τα δυο αγόρια είχαν κυρολεκτικά πρόσωπο δαίμονα — στενόμακρες φάτσες, με ψηλά μήλα και στενά πεθαμένα μάτια. Η Τζάιρελ δεν μπόρεσε να πνίξει μια ανατριχίλα μέσα της. Με τι σόι συντροφιά είχε μπλέξει, όταν ακόμη και τα παιδιά και τα σκυλιά φορούσαν το κακό σαν να 'ταν ρούχο;

Η κοπέλα πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε ολόγυρα στον κύκλο των ασάλευτων προσώπων που την παρακολουθούσαν σιωπηλά με έντονα βλέμματα σαν — σαν θηρία. Στη σκέψη αυτή ο υπερηφάνος χαρακτήρας της επαναστάτησε. Η Τζάιρελ ήταν πάντοτε ο κυνηγός, ποτέ το θήραμα! Το σαγόνι της με το μικρό λακάκι σφίχτηκε αποφασιστικά και είπε με μελετημένα αμέριμνο ύφος:

«Μένετε από καιρό εδώ;»

Θα έπαιρνε όρκο ότι όλοι γύρω από το τζάκι κοιτάχτηκαν με νόημα· ένα φευγαλέο, ειρωνικό βλέμμα από πρόσωπο σε πρόσωπο, σαν να μοιράζονταν κάποιο κοινό μυστικό. Και ωστόσο κανένα μάτι δεν είχε ξεκολλήσει από τα δικά της. Μονάχα τα δυο αγόρια έσκυψαν λίγο το ένα προς το άλλο και μια δαιμονική έκφραση πέρασε από τα μοχθηρά νεανικά πρόσωπά τους. Ο Άλαρικ απάντησε ύστερα από ένα σχεδόν ανεπαίσθητο δισταγμό.

«Μάλλον όχι. Και δε θα μείνουμε για πολύ ακόμη — τώρα».

Υπήρχε μια ακαθόριστη απειλή στα λόγια του, αν και η Τζάιρελ δε θα μπορούσε να πει το γιατί. Εκείνη η εντύπωση κάποιου μυστικού που το μοιράζονταν όλοι, περιέτρεξε πάλι σαν ισχυρό ρεύμα τον κύκλο. Ένα μικρό τρέμουλο, κάτι σαν αποτρόπαιη ευθυμία έκανε τον αέρα σχεδόν ν' αναρριγήσει. Αλλά ούτε ένα πρόσωπο δεν άλλαξε έκφραση ούτε στράφηκε αλλού. Τα μάτια τους εξακολουθούσαν να κοιτάζουν έντονα —σχεδόν άπληστα— το φωτεινό, δυνατό πρόσωπο της Τζάιρελ. Οι ανταύγειες του τζακιού τόνιζαν το χρυσαφένιο δέρμα της, κάνοντας μικρές φλογίτσες να χορεύουν στις κόκκινες μπούκλες της και να τρεμοπαίζουν στην απαλή καμπύλη των χειλιών της. Παρ' όλο το φανταχτερό ντύσιμο της συντροφιάς, η κοπέλα είχε την ξαφνική εντύπωση ότι ήταν κυκλωμένη από σκοτεινούς μανδύες, σκοτεινά μάτια και σκοτεινά πρόσωπα — σαν σκιές γύρω από μια φωτιά.

Η κουβέντα είχε σταματήσει εντελώς, αλλά τα μάτια όλων δεν εννοούσαν να ξεκολλήσουν από πάνω της. Η Τζάιρελ δεν μπορούσε να καταλάβει αυτό το αλλόκοτο ενδιαφέρον τους και ήταν περίεργο που ο Άλαρικ δεν την είχε ρωτήσει τίποτα

για τους λόγους που την είχαν φέρει εκεί. Μια γυναίκα μόνη τη νύχτα στην ερημιά ήταν κάτι αρκετά ασυνήθιστο για να κεντρίσει την περιέργεια του οποιουδήποτε, αλλά κανένας από δαύτους δε φαινόταν να ενδιαφέρεται να μάθει τι την είχε φέρει εδώ. Σε τι οφειλόταν, λοιπόν, αυτό το ομαδικό και έντονο ενδιαφέρον στη θέα της;

Θέλοντας να κρύψει ένα μικρό ρίγος που δεν μπορούσε να πνίξει, η Τζάιρελ είπε θαρραλέα:

«Το Χέλσγκαρντ των βάλτων έχει πολύ κακή φήμη, άρχοντά μου. Αναρωτιέμαι πώς μπορείτε και ζείτε εδώ — ή μήπως δεν έχετε ακουστά την παλιά ιστορία;»

Τούτη τη φορά ήταν ολοφάνερο το κύμα της θυμηδίας που διέτρεξε τη συντροφιά, αν και κανένα μάτι δεν ξεκόλλησε από τα δικά της. Η φωνή του Άλαρικ ήταν ξερή καθώς απαντούσε:

«Ναι — ναι, ξέρουμε την ιστορία. Δεν — μας φοβίζει».

Εντελώς απότομα την Τζάιρελ κυρίεψε μια απόλυτη σιγουριά για κάτι πολύ παράξενο. Κάτι στον τόνο της φωνής και στα λόγια του της έλεγε καθαρά ότι όχι μόνο δεν τους είχε αποθαρρύνει ο τρομερός θρύλος αλλά, αντίθετα, ήταν ακριβώς εκείνο που τους είχε τραβήξει εδώ.

Κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δε θα διάλεγε σκόπιμα ένα στοιχειωμένο και αιματοβαμμένο ερείπιο για να κατοικήσει. Και ωστόσο δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι αυτό ακριβώς υπονοούσε ο τόνος του Άλαρικ. Ούτε και μπορούσε ν' αμφιβάλλει για τη σιωπηλή θυμηδία που διέτρεξε σαν βουβός ψίθυρος την ομήγυρη όταν άκουσαν τα λόγια της. Θυμήθηκε εκείνα τα στημένα κουφάρια μπροστά στην πύλη. Ποιος φυσιολογικός άνθρωπος θα έκα-

νε ένα τόσο μακάβριο αστείο; Όχι, όχι — τούτη η συντροφιά ήταν οπωσδήποτε τόσο αφύσικη όσο κι ένα τσούρμο ξωτικών ή τεράτων. Κανείς δε θα μπορούσε να μείνει για πολύ κοντά τους, ακόμη και σιωπηλά, δίχως να το νιώσει αυτό. Η σφραγίδα του αφύσικου στα πρόσωπά τους δεν ήταν απατηλή — ήταν σίγουρα το σημάδι κάποιας παραμόρφωσης της ψυχής.

Η κουβέντα είχε σβήσει ξανά. Για να σπάσει τη φοβερή σιωπή η Τζάιρελ είπε:

«Κυκλοφορούν παράξενες ιστορίες για το Χέλσγκαρντ, θρύλοι για θησαυρούς και — και — είναι αλήθεια ότι μονάχα το ηλιοβασίλεμα μπορεί να φτάσει κανείς στο Χέλσγκαρντ;» Καταλάβαινε ότι μιλούσε υπερβολικά, αλλά δεν μπορούσε να συγκρατηθεί. Οτιδήποτε ήταν προτιμότερο από εκείνη τη σιωπή κάτω από το βλέμμα τους.

Ο Άλαρικ έμεινε σκεφτικά σιωπηλός για μια στιγμή πριν απαντήσει με την ίδια σκόπιμη αοριστία. «Υπάρχουν στον κόσμο ακόμη πιο παράξενες ιστορίες ακόμη και από αυτή του Χέλσγκαρντ — και ποιος θα μπορούσε να πει πόση αλήθεια κρύβουν; Θησαυροί; Μπορεί και να υπάρχουν θησαυροί. Πολλοί ήρθαν για να τους βρουν — και έμειναν εδώ για πάντα».

Η Τζάιρελ θυμήθηκε τους πεθαμένους στην πύλη και έριξε στον Άλαρικ ένα άγριο κιτρινωπό βλέμμα που θα πέταγε σπίθες σαν να διασταυρώνονταν λεπίδες αν συναντούσε το δικό του — αλλά δεν το συνάντησε. Ο οικοδεσπότης της κοιτούσε αφηρημένα ψηλά προς τις σκιές της οροφής και χαμογελούσε αχνά. Μήπως υποψιαζόταν το σκοπό του ερχομού της; Όμως δεν την είχε ρωτήσει τίποτα... Η Τζάιρελ θυμήθηκε το χαμόγελο του Γκυ του

Γκάρλοτ όταν την έστελνε σε τούτη την αναζήτηση και μια φονική σκέψη άρχισε να γεννιέται στο μυαλό της. Αν ο Γκυ ήξερε — αν την είχε επίτηδες στείλει στον κίνδυνο — Η Τζάιρελ επέτρεψε στον εαυτό της ν' απολαύσει για μια στιγμή την πολυτέλεια μιας φαντασίωσης, στην οποία έλιωνε εκείνο τ' όμορφο χαμόγελο με τη λαβή του σπαθιού της...

Οι άλλοι την παρατηρούσαν διαπεραστικά. Ξαναγύρισε στην πραγματικότητα μ' ένα σκίρτημα και είπε, έτσι για να πει κάτι:

«Πόσο κρύα είναι τα βαλτοτόπια μετά το ηλιοβασίλεμα!» Και ανατρίχιασε λίγο, συνειδητοποιώντας ταυτόχρονα πόσο, πράγματι, παγερή και απέραντη ήταν η μεγάλη αίθουσα.

«Το βρίσκουμε — ευχάριστο», μουρμούρισε ο Άλαρικ, δίχως να την αφήσει από τα μάτια του. Οι άλλοι την παρακολουθούσαν κι αυτοί, και η Τζάιρελ ένιωσε ξανά εκείνο το ρεύμα της αδιόρατης θυμηδίας να διατρέχει τον κύκλο που δεν ήθελε να μοιραστεί μαζί της το κοινό τους μυστικό. Είχαν έρθει εδώ με κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Η Τζάιρελ το συνειδητοποίησε απότομα — έναν παράξενο και μυστηριώδη σκοπό που τους έδενε σχεδόν σ' ένα νου, έτσι που οι σκέψεις φαίνονταν να ρέουν ανεμπόδιστα από εγκέφαλο σ' εγκέφαλο, ένα σκοπό που συμπεριλάμβανε και την ίδια με τρόπο που δεν προμήνυε τίποτα ευχάριστο γι' αυτή. Ο αέρας βρομούσε κίνδυνο και ή Τζάιρελ ήταν μόνη εδώ τη νύχτα στα ερημικά βαλτοτόπια, ανάμεσα σε τούτους τους αλλόκοτους, αφύσικους ανθρώπους που την παρακολουθούσαν με σφοδρή και αταλάντευτη προσμονή. Ε, λοιπόν, δεν ήταν η πρώτη φορά που αντιμετώπιζε κίνδυνο και πάντοτε είχε καταφέρει να ξεμπλέξει πολεμώντας.

Ένα βρόμικο κοριτσόπουλο με κουρελιασμένη ποδιά ξεπρόβαλε από τις σκιές περπατώντας άχαρα στις μύτες των ποδιών της και πλησίασε για να ψιθυρίσει κάτι στο αυτί της Ντάμαρα. Καθώς η γυναίκα γύρισε να γνέψει καταφατικά, η Τζάιρελ ένιωσε σαφή ανακούφιση που έτσι ξεφορτωνόταν για λίγο ένα τουλάχιστον ζευγάρι ενοχλητικά μάτια. Η Τζάιρελ κοίταξε με αποστροφή την κοπέλα. Πολύ παράξενο σπιτικό είχαν εδώ — με τους κτηνώδεις ακόλουθους και το λιγδιάρικο κορίτσι με τη ρυπαρή ποδιά.

Ούτε και το τελευταίο δουλικό της κουζίνας του Τζόιρυ δεν κυκλοφορούσε ποτέ τόσο ελεεινά ντυμένο.

Η Ντάμαρα γύρισε πάλι προς τη φωτιά. «Το δείπνο είναι έτοιμο», ανήγγειλε.

Τα πρόσωπα όλων γύρω από το τζάκι φωτίστηκαν μαγικά, και η Τζάιρελ ένιωσε να χαλαρώνει κάπως η υπερένταση. Το γεγονός ότι η σκέψη του φαγητού χαροποιούσε τόσο τούτη τη συντροφιά, τους έκανε να φαίνονται πιο ανθρώπινοι. Και ωστόσο —το κατάλαβε την άλλη στιγμή — ακόμη και αυτό δε θα μπορούσε ν' αποδοθεί σε φυσιολογική λαιμαργία. Υπήρχε κάτι το φρικαλέο στον τρόπο που έλαμπαν τα μάτια τους, στην ανομολόγητη πείνα που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Η σκέψη του φαγητού είχε αντικαταστήσει για λίγο ακόμη και το ενδιαφέρον τους για εκείνη και ο τρομερός βομβαρδισμός των βλεμμάτων τους κόπασε. Η Τζάιρελ ένιωσε να ξαλαφρώνει σαν να ξεφορτωνόταν κάποιο αληθινό βάρος. Ανάσαινε πιο άνετα τώρα.

Κάτι λιγδιάρηδες λαντζέρηδες της κουζίνας καθώς και δυο άπλυτες κοπέλες έφεραν τις τάβλες

και τα στηρίγματα του τραπεζιού και τα έστησαν κοντά στη φωτιά.

«Δειπνούμε μόνοι μας», εξήγησε ο ΄Αλαρικ καθώς η συντροφιά γύρω από το τζάκι έκανε χώρο για το τραπέζι.

Στην Τζάιρελ αυτό φάνηκε ανόητη ξιππασιά, όταν μάλιστα άφηναν να τους σερβίρουν τόσο απαράδεχτα ρυπαροί υπηρέτες. Σε άλλα αρχοντικά έτρωγαν όλοι αντάμα, από τους άφεντες ως και τους μικρούς των στάβλων, σε μεγάλα τραπέζια με σχήμα «Τ» όπου μονάχα η αλατιέρα χώριζε τους άρχοντες από το προσωπικό τους. Ίσως όμως ο ΄Αλαρικ να μην τολμούσε να επιτρέψει έστω και αυτή τη μικρή οικειότητα μ' εκείνα τα θηριώδη καθάρματα που είχε στη δούλεψή του. Όμως η Τζάιρελ ένιωσε κάποιο ίχνος απογοήτευσης που η συντροφιά αυτών των γουρλομάτικων ανθρώπων με τα παράξενα πρόσωπα δε θ' αλάφρυνε έστω και με την παρουσία των κτηνανθρώπων τους. Μπορεί οι πολεμιστές εκείνοι να μην έδειχναν και πολύ ανθρώπινοι, αλλά τουλάχιστον είχαν μια φυσιολογική, απροκάλυπτη κτηνωδία, κάτι που μπορούσε να το καταλάβει.

Όταν το τραπέζι ετοιμάστηκε, ο ΄Αλαρικ την έβαλε να καθίσει στα δεξιά του, ανάμεσα στους δυο διαβολομούρηδες νεαρούς που κάθονταν αφύσικα σιωπηλοί. Η Τζάιρελ ήξερε από πείρα ότι τ' αγόρια αυτής της ηλικίας συνήθως ήταν όλο σκανταλιές και δεν έμεναν στιγμή ακίνητα στο τραπέζι. Το γεγονός ότι τούτο τα δυο μόλις και σάλευαν εκτός κι αν ήταν να φτάσουν κάποιο φαγώσιμο, ήταν άλλη μια αρνητική παραξενιά τους.

Ποιοι να ήταν, αναρωτήθηκε. Γιοι του ΄Αλαρικ; Ιπποκόμοι ή φιλοξενούμενοι από κάποια άλλη αριστοκρατική φαμίλια; Η Τζάιρελ κοίταξε ολόγυρα στο τραπέζι ολοένα και πιο προβληματισμένη, αναζητώντας κάποιες ενδείξεις συγγένειας στα σκιερά πρόσωπα. Αλλά δε διέκρινε τίποτα που να τους συνδέει με τους άλλους, εκτός από εκείνη τη διεστραμμένη παραμόρφωση. Ο ΄Αλαρικ δεν είχε επιχειρήσει να συστήσει κανένα τους και η Τζάιρελ δεν μπορούσε να μαντέψει τι σόι δεσμός ένωνε όλους αυτούς σε τούτη τη στενή, βουβή σχέση. Το βλέμμα της συνάντησε μονάχα τα μάτια του γελωτοποιού δίπλα στον ΄Αλαρικ, αλλά το τράβηξε αμέσως, εξοργισμένη με το αμυδρό, γεμάτο υπονοούμενα χαμόγελό του. Την παρακολουθούσε κι αυτός από ώρα.

Δεν ακούστηκε ούτε λέξη μετά το σερβίρισμα του κρέατος. Ολόκληρη η συντροφιά ρίχτηκε με τα μούτρα στο φαγητό, με τόση βουλιμία που θα 'λεγε κανείς ότι είχαν να φάνε εβδομάδες. Αλλά ακόμη και το φαγητό τους δεν είχε σωστή ή φυσιολογική γεύση. Φαινόταν αρκετά καλό, αλλά περιείχε και κάποιο ακαθόριστο καρύκευμα που έκανε την Τζάιρελ ν' αναγουλιάσει και να παρατήσει το μαχαίρι της μετά την πρώτη μπουκιά. Ήταν σχεδόν μια γεύση σαπίλας και κάποιο είδος καυτερής, ακαθόριστης πικρίλας, που έμεναν στη γλώσσα για πολλή ώρα αφού είχε καταπιεί κανείς τη μπουκιά. Όλα βρομούσαν έτσι: το ψητό, το ψωμί, τα λιγοστά λαχανικά, ακόμη και το μπρούσκο κρασί.

Η Τζάιρελ έκανε μια ακόμη ηρωική προσπάθεια να το πάει κάτω, γιατί πέθαινε της πείνας, αλλά δεν τα κατάφερε και άφησε κατά μέρος ακόμη και την προσποίηση ότι έτρωγε. Έμεινε καθισμένη με τα χέρια ακουμπισμένα στην άκρη του τραπεζιού, με τη δεξιά παλάμη κρεμασμένη κοντά στο σπαθί της,

κοιτάζοντας τα μέλη της λιμασμένης συντροφιάς να καταβροχθίζουν σαν λύκοι το αποκρουστικό φαγητό. Δεν ήταν ν' απορεί κανείς, συλλογίστηκε ξαφνικά, που έτρωγαν μόνοι. Σίγουρα ακόμη και τα σκληραγωγημένα λαρύγγια των ακολούθων τους δε θ' ανέχονταν αυτό το απαίσια καρυκευμένο κρέας.

Ο Άλαρικ έγειρε τελικά πίσω στην ψηλή ράχη της πολυθρόνας του και σκούπισε το μαχαίρι του σ' ένα κομμάτι ψωμί.

«Δεν πεινάτε, λαίδη Τζάιρελ;» ρώτησε, σηκώνοντας ερωτηματικά το φρύδι του προς την ακόμη γεμάτη ξύλινη γαβάθα μπροστά της. Εκείνη δεν μπόρεσε να κρύψει μια μικρή γκριμάτσα καθώς κοιτούσε κάτω.

«Τώρα όχι», απάντησε με πικρόχολο χιούμορ.

Ο Άλαρικ δε χαμογέλασε. Μονάχα έσκυψε να καρφώσει με το μαχαίρι του τη χοντρή φέτα του ψητού μπροστά της και την πέταξε στο παραγώνι. Τα δυο λαγωνικά όρμησαν κάτω από το τραπέζι για ν' αρχίσουν να γρυλίζουν πεινασμένα πάνω από το κρέας. Ο Άλαρικ κοίταξε λοξά την Τζάιρελ με κάτι σαν μισοχαμόγελο, ενώ σκούπιζε πάλι το μαχαίρι του και το έχωνε στη θήκη του.

Αν με τον τρόπο αυτό ήθελε να της δώσει να καταλάβει ότι και τα σκυλιά συμπεριλαμβάνονταν στον παράξενο κλειστό κύκλο τους, το πέτυχε. Ήταν φανερό ότι κρυβόταν κάποιο μήνυμα τόσο στην πράξη όσο και στό χαμόγελο.

Όταν μάζεψαν το τραπέζι και η τελευταία αχτίδα του λυκόφωτος χάθηκε από τα ψηλά, στενά παράθυρα, ένας σκυθρωπός τύπος με χοντρό μάλλινο ρούχο έκανε το γύρο της αίθουσας μ' ένα μακρύ, ψηλό δαυλό ανάβοντας τους πυρσούς στα σιδερένια στηρίγματά τους.

«Έχετε ξανάρθει στο Χέλσγκαρντ, μιλαίδη;» ρώτησε ο Άλαρικ. Όταν η Τζάιρελ κούνησε αρνητικά το κεφάλι, συνέχισε: «Επιτρέψτε μου τότε να σας ξεναγήσω στην αίθουσα με τους θυρεούς των προγόνων μου. Ποιος ξέρει; Μπορεί να βρείτε εμβλήματα και του δικού σας θυρεού ανάμεσα στα οικόσημά μας».

Η Τζάιρελ ανατρίχιασε με τη σκέψη ότι μπορεί ν' ανακάλυπτε έτσι έστω και μακρινή συγγένεια με τους ενοίκους του Χέλσγκαρντ. Ωστόσο δέχτηκε απρόθυμα το μπράτσο που της προσέφερε ο άλλος και άφησε να την οδηγήσει μακριά από τη φωτιά, κάτω από τις γεμάτες αντίλαλους καμάρες και θόλους της μεγάλης αίθουσας όπου οι πυρσοί έκαναν τις σκιές ν' αποκτούν δική τους ζωή.

Η αίθουσα ήταν όπως θα πρέπει να την είχαν αφήσει οι φονιάδες του Άντρεντ πριν δυο αιώνες. Οι τυχόν ασπίδες και πανοπλίες που δεν είχαν πέσει από τους τοίχους ήταν πνιγμένες στη σκουριά εξαιτίας του υγρού αέρα των βάλτων. Τα κουρέλια από τις σημαίες και τις ταπισερί είχαν προ πολλού πάρει το ομοιόμορφο γκρίζο χρώμα της σαπίλας. Αλλά ο Άλαρικ φαινόταν ν' απολαμβάνει το νοτερό αέρα της ερήμωσης όπως ένας φυσιολογικός άνθρωπος θ' απολάμβανε την άνεση και τη χλιδή. Ο οικοδεσπότης τη συνόδεψε αργά ένα γύρο στην αίθουσα, ενώ η Τζάιρελ ένιωθε να την ακολουθούν σταθερά και αδιάκοπα τα μάτια των υπόλοιπων της συντροφιάς που είχαν επιστρέψει στις θέσεις τους δίπλα στο τζάκι.

Ο νάνος είχε ξαναπιάσει το λαγούτο του και πότε πότε τσιμπούσε τις χορδές γεμίζοντας αντίλα-

λους τη σιωπή της μεγάλης αίθουσας. Αλλά πέρα από τις σποραδικές νότες του, τον ήχο των βημάτων τους στις γυμνές πλάκες και το μουρμουρητό της φωνής του Άλαρικ που έδειχνε τα χαμένα μεγαλεία του κάστρου, δεν ακουγόταν τίποτε άλλο.

Κοντοστάθηκαν στην άκρη της μεγάλης αίθουσας μακριά από το τζάκι και εκεί ο Άλαρικ είπε με γλυκερή φωνή, ενώ τα μάτια του αναζητούσαν με περίεργη επιμονή εκείνα της Τζάιρελ:

«Εδώ σε τούτο το σημείο όπου στεκόμαστε, μιλαίδη, πέθανε ο Άντρεντ πριν διακόσια χρόνια».

Άθελά της η Τζάιρελ κοίταξε κάτω. Τα πόδια της πατούσαν στη μεγάλη κηλίδα ενός απλωμένου λεκέ που έμοιαζε με την αόριστη σιλουέτα ενός θηρίου με ανασηκωμένο κεφάλι και ανοιχτά πόδια, σαν να φερμάριζε τη λεία του. Ήταν μια πλατιά κηλίδα, μαύρη και σκόρπια πάνω στις πλάκες. Ο Άντρεντ θα πρέπει να ήταν μεγαλόσωμος άντρας. Είχε χύσει πάρα πολύ αίμα τη μέρα εκείνη, πριν δυο αιώνες.

Η Τζάιρελ ένιωσε τα μάτια του οικοδεσπότη καρφωμένα πάνω της με κάποια παράξενη προσμονή και η κοπέλα πήρε μια μικρή ανάσα για να πει κάτι. Αλλά πριν προλάβει ν' αρθρώσει λέξη, ένας θηριώδης άνεμος ξέσπασε εντελώς απρόσμενα ολόγυρά τους. Ξεχύθηκε ουρλιάζοντας από το άγνωστο μ' ένα στροβίλισμα που χτύπησε με τόση μανία ώστε να σβήσει στη στιγμή όλους τους πυρσούς ταυτόχρονα. Το σκοτάδι έπεσε μονομιάς και σκέπασε όλη την αίθουσα.

Σ' εκείνη τη στιγμή της μαυρίλας, ενώ ολόκληρη η μεγάλη αίθουσα βυθιζόταν στο σκοτάδι, την αντάρα και την κοσμοχαλασιά του ανέμου, ένα αντρικό χέρι, σαν να περίμενε με λαχτάρα τούτη τη στιγ-

μή ολόκληρο το βράδυ, άρπαξε σε ασφυχτική αρπάγη την Τζάιρελ και ένα στόμα κόλλησε στο δικό της στο πιο άγρια παράφορο κι ερωτικό φιλί που είχε νιώσει ποτέ. Όλα είχαν γίνει τόσο απότομα που όλες οι εντυπώσεις της ενώθηκαν και διοχετεύτηκαν σ' ένα ξέσπασμα φοβερής οργής κατά του Άλαρικ, καθώς πάλευε ανήμπορα για να ξεφύγει από εκείνο το σιδερένιο μπράτσο και το αχόρταγο στόμα ενώ ο θυελλώδης άνεμος λυσσομανούσε στο σκοτάδι. Ωστόσο δεν ένιωθε τίποτε άλλο παρά μονάχα το μπράτσο, το στόμα και το ξαδιάντροπο χέρι. Δεν ήταν σφιγμένη πάνω σε αντρικό κορμί, αλλά η δύναμη εκείνου του μπράτσου ήταν σαν μια ατσάλινη μέγκενη γύρω της.

Και ταυτόχρονα με το άρπαγμα, το μπράτσο άρχισε να τη σέρνει βάναυσα και με ακατανίκητη δύναμη στο πάτωμα, δίχως να χαλαρώνει στιγμή το συντριπτικό σφίξιμο, ενώ το φιλί σε όλη του την αποκρουστική οικειότητα συνέχιζε να ταλανίζει το ανήμπορο να φωνάξει στόμα της. Θα έλεγε κανείς ότι το φιλί, το σφίξιμο του μπράτσου, η βαναυσότητα του χεριού, το ουρλιαχτό του ανέμου και το τράβηγμα στο πάτωμα δεν ήταν παρά οι επιμέρους εκδηλώσεις μιας και μοναδικής βίαιης δίνης.

Το φαινόμενο δε θα πρέπει να κράτησε παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα. Η Τζάιρελ είχε μια αίσθηση από μεγάλα, τετράγωνα και αραιά δόντια πάνω στα χείλη της. Η παράξενη βαναυσότητα εκδηλωνόταν όχι τόσο στην αγριότητα του φιλιού, το αγκάλιασμα ή το ξέφρενο τράβηγμα στο πάτωμα, όσο στο ότι όλα αυτά έμοιαζαν σαν απλά επιφανειακά συμπτώματα ενός παράφορου πάθους που λυσσομανούσε σαν φωτιά ολόγυρά της.

Πνιγμένη από την ίδια την ανήμπορη μανία της,

προσπάθησε ν' αντισταθεί, να φωνάξει. Αλλά δεν υπήρχε κανένα αντρικό στέρνο να το σπρώξει πέρα ούτε καν σώμα για ν' απομακρύνει από το δικό της, έτσι δεν είχε σε τι ν' αντισταθεί. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να σχηματίζει ζωώδεις άναρθρους ήχους στο λαρύγγι της, που δεν άφηνε καν να βγουν παραέξω εκείνη η θυελλώδης βαναυσότητα του άλλου στόματος.

Έτσι γρήγορα που έγιναν όλα, ελάχιστο χρόνο είχε για να σκεφτεί. Ήταν πολύ ζαλισμένη από τη βιαιότητα και το ξαφνικό της επίθεσης έστω και γι' αναρωτηθεί γιατί δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από το στόμα, το μπράτσο και το χέρι. Ωστόσο είχε μια σαφή εντύπωση από τοίχους που έκλειναν γύρω της, σαν να την έσερναν έξω από τη μεγάλη αίθουσα προς κάποιο στενό χώρο. Ήταν κατά κάποιο τρόπο σαν η βία που φρένιαζε ολόγυρά της να φούντωνε και να γινόταν πιο έντονη από την ίδια τη στενότητα του χώρου.

Τέλειωσαν όλα τόσο γρήγορα που άκουσε τις σιγανές κραυγές έκπληξης των άλλων και είδε το ομαδικό σβήσιμο των πυρσών σχεδόν ταυτόχρονα με τη συνειδητοποίηση του στενού χώρου. Θα νόμιζε κανείς ότι ο χρόνος είχε κυλήσει πιο γρήγορα για εκείνη απ' ό,τι για τους άλλους. Την άλλη στιγμή κάποιος πρέπει να έριξε φρύγανα στη φωτιά, γιατί οι φλόγες στο σπηλαιώδες τζάκι λαμπάδιασαν απότομα σε ένα χείμαρρο από φως και τριζοβολητά, διώχνοντας για μια στιγμή τα σκοτάδια της αίθουσας.

Και η Τζάιρελ βρέθηκε να τρικλίζει μόνη καταμεσής στη μεγάλη αίθουσα. Δεν υπήρχε ψυχή κοντά της, αν και θα έπαιρνε όρκο στη σταυρωτή λαβή του σπαθιού της ότι μόλις ένα κλάσμα δευτερολέπτου πριν, ένα βαρύ στόμα σχεδόν έλιωνε τ' άφωνα χείλη της. Τώρα εκείνο το στόμα είχε χαθεί σαν να μην υπήρξε ποτέ. Οι τοίχοι δεν την έσφιγγαν από παντού· κανένας άνεμος δε φυσούσε ούτε και ακουγόταν ο παραμικρός ψίθυρος στη μεγάλη αίθουσα.

Ο Άλαρικ στεκόταν στην άλλη άκρη του χώρου, πάνω από τη μαύρη κηλίδα του αίματος του Άντρεντ. Η Τζάιρελ συμπέρανε ότι θα πρέπει υποσυνείδητα να είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή πως δεν ήταν τα δικά του χείλη εκείνα που της είχαν πληγώσει το στόμα. Δεν ήταν στη φύση του Άλαρικ ένα τέτοιο παράφορο πάθος. Όχι — αν και ήταν ο μοναδικός άνθρωπος κοντά της όταν τους τύλιξε το σκοτάδι, δεν ήταν δικό του το πρόστυχο φιλί που ένιωθε ακόμη στο στόμα της.

Άγγιξε με τρεμάμενο χέρι τα μωλωπισμένα χείλη της και κοίταξε γύρω ξέφρενα, λαχανιασμένη, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ανάσα της και σχεδόν κλαίγοντας από λύσσα.

Οι άλλοι ήταν ακόμη γύρω από τη φωτιά, μισή αίθουσα μακριά. Και καθώς η λάμψη από το ξαφνικό φούντωμα της φωτιάς φώτιζε πάλι το χώρο, είδε για μια στιγμή στα πρόσωπα όλων την έκφραση της φευγαλέας έκπληξης να δίνει τη θέση της σ' ένα ξέσπασμα ξέφρενης ελπίδας. Με μεγάλες, γοργές δρασκελιές ο Άλαρικ βρέθηκε δίπλα της. Στη θολούρα της ζάλης της, η Τζάιρελ ένιωσε τα χέρια του να την αρπάζουν από τα μπράτσα και να την ταρακουνούν δυνατά ενώ τον άκουσε να τσαμπουνάει κάτι σε μια άγνωστη γλώσσα.

«Γκ' άστα-εστ; Τάι γκ' άστα; Τάι γκ' άστα;»

Θυμωμένη τον έσπρωξε πέρα. Ήδη και οι άλλοι μαζεύονταν γύρω της γεμάτοι ασυγκράτητη έξα-

ψη, τσαμπουνώντας όλοι μαζί, *«Γκ' άστα τάι; Εστ γκ' άστα;»*

Ο Αλαρικ ξαναβρήκε πρώτος την ψυχραιμία του. Με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση που πρώτη φορά η Τζάιρελ έβλεπε σ' αυτόν, τη ρώτησε με σχεδόν απελπισμένη λαχτάρα:

«Τι ήταν; Τι συνέβη; Μήπως ήταν — ήταν —;» Αλλά φαίνεται πως του ήταν σχεδόν αδύνατο να κατονομάσει αυτό που λαχταρούσε με όλο του το είναι ν' ακούσει, αν και το τρέμουλο της ελπίδας χρωμάτιζε τη φωνή του.

Η Τζάιρελ συγκρατήθηκε πάνω που ήταν έτοιμη ν' απαντήσει. Κοντοστάθηκε επίτηδες για να κυριαρχήσει στην αδυναμία και τη ζάλη που θόλωναν ακόμη το μυαλό της. Ύστερα χαμήλωσε το βλέμμα για να κρύψει τη σκέψη που άστραψε φευγαλέα σ' εκείνα τα κιτρινωπά μάτια της. Για πρώτη φορά διέθετε κάποιο ατού με τούτους τους μυστηριώδεις ανθρώπους. Ήξερε κάτι που λαχταρούσαν όσο τίποτα να μάθουν και έπρεπε να εκμεταλλευτεί στο έπακρο το ατού, που κι αυτή δεν ήταν σίγουρη ποιο ήταν.

«Τι — τι συνέβη;» ψέλλισε τελικά. Το τραύλισμα δεν ήταν ολότελα φτιαχτό. «Ξέσπασε μια — ανεμοζάλη και μετά όλα τα κατάπιε το σκοτάδι — δεν ξέρω — έγιναν όλα τόσο γρήγορα». Κοίταξε ψηλά στο μισοσκόταδο με τρόμο που δεν ήταν εντελώς προσποιητός. Ό,τι κι αν ήταν εκείνο το πράγμα — σίγουρα δεν ήταν άνθρωπος. Θα έπαιρνε όρκο ότι, μια στιγμή πριν φωτίσει πάλι, είχε νιώσει να κλείνουν γύρω της τοίχοι, κοντινοί σαν τάφου. Και ωστόσο είχαν διαλυθεί πιο εύκολα κι από καταχνιά στη αναλαμπή της φωτιάς. Αλλά εκείνο το στόμα πάνω στο δικό της! Εκείνα τα μεγάλα, ίσια δόντια

πάνω στα χείλη της και το φοβερό σφίξιμο του κτηνώδους μπράτσου! Τίποτα δε θα μπορούσε να είναι πιο υλικό. Και όμως, δεν υπήρχε παρά μονάχα το μπράτσο, το στόμα και το χέρι. Δεν υπήρχε σώμα... Με μια ξαφνική ανατριχίλα που έκανε να μυρμηγκιάσει όλο της το κορμί, θυμήθηκε ότι οι φονιάδες είχαν διαμελίσει τον ΄Αντρεντ πριν τον πετάξουν στους βάλτους... Ο ΄Αντρεντ...

Δεν κατάλαβε ότι είχε προφέρει το όνομα μεγαλόφωνα, αλλά ο ΄Αλαρικ τινάχτηκε σαν τίγρης στο άκουσμα της λέξης που ξέφυγε από τα χείλη της.

«Ο ΄Αντρεντ; Ήταν ο ΄Αντρεντ;»

Καταβάλλοντας μια υπεράνθρωπη προσπάθεια και σφίγγοντας τα δόντια της για να σταματήσει το κροτάλισμά τους, η Τζάιρελ κατάφερε να ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία της.

«Ο ΄Αντρεντ; Μα αυτός πέθανε πριν διακόσια χρόνια!»

«Δε θα πεθάνει ποτέ μέχρι—» Αυτό μονάχα πρόλαβε να πει ένα από τ' αγόρια με τα διαβολικά πρόσωπα πριν ο ΄Αλαρικ γυρίσει να το καρφώσει μ' ένα οργισμένο βλέμμα, αλλά και με περίεργο σεβασμό.

«Σιωπή! Περίμενε!... Λαίδη Τζάιρελ, με ρωτήσατε πριν αν οι θρύλοι του Χέλσγκαρντ είναι αληθινοί. Τώρα μπορώ να σας πω ότι η ιστορία του ΄Αντρεντ είναι. Πιστεύουμε ότι περπατά ακόμη στις αίθουσες όπου κρύβεται ο θησαυρός του. Και εμείς — εμείς—» Ο ΄Αλαρικ δίστασε και η Τζάιρελ είδε μια παράξενη έκφραση υστεροβουλίας ν' απλώνεται στο πρόσωπό του. Ύστερα συνέχισε κανονικά. «Πιστεύουμε ότι μονάχα ένας τρόπος υπάρχει για να βρούμε αυτό το θησαυρό. Μονάχα το φάντασμα του ΄Αντρεντ θα μας οδηγήσει σ' αυτόν. Και το φάντασμα του ΄Αντρεντ ήταν άπιαστο — μέχρι πριν λίγο».

Η Τζάιρελ θα μπορούσε να πάρει όρκο ότι ο Ά-λαρικ δεν είχε σκοπό να πει αυτό όταν άρχισε να μιλά. Σιγουρεύτηκε ακόμη περισσότερο όταν είδε εκείνο το αδιόρατο κύμα της βουβής συνεννόησης να διατρέχει τον κύκλο των προσώπων γύρω της.

Διασκέδαζαν με κάποιο ακαθόριστο αστείο που η ίδια αγνοούσε... Αυτό ήταν φανερό σ' όλα τα πρόσωπα που την περιστοίχιζαν. Τα όλο ασπράδι μεγάλα μάτια των γυναικών με τα ρουφηγμένα μάγουλα έλαμψαν· τα πρόσωπα των αντρών συσπάστηκαν σε μικρές γκριμάτσες συγκαλυμμένου γέλιου. Ξαφνικά η Τζάιρελ ένιωσε να την πνίγει το αφύσικο και το μυστήριο, καθώς και αυτή η ακαθόριστη, δυσοίωνη και αναίτια ευθυμία τους.

Η τρομακτική εμπειρία της την είχε ταράξει περισσότερο απ' όσο θα ήθελε να παραδεχτεί. Δε χρειαζόταν να προσποιείται ότι της είχαν λυθεί τα γόνατα καθώς τους άφηνε για να πλησιάσει στη φωτιά. Λαχταρούσε να ξεφύγει από τούτη την τρομερή συντροφιά, έστω κι αν αυτό σήμαινε να μείνει μόνη σ' αυτό το στοιχειωμένο σκοτάδι.

«Θα ήθελα να — να ηρεμήσω λίγο πλάι στη φωτιά», μουρμούρισε. «Ελπίζω εκείνο το — το πράγμα να μην ξαναγυρίσει».

«Μα πρέπει να ξαναγυρίσει!» Στην Τζάιρελ φάνηκε ότι η κάθε φωνή γύρω της αντήχησε ταυτόχρονα, ενώ μια ενθουσιώδης ομόφωνη συμφωνία έλαμψε στα πρόσωπα όλων. Ακόμη και τα δυο σκυλιά είχαν βγει μπροστά, ανάμεσα από τα πόδια του μικρού πλήθους ολόγυρά της. Τα σκιερά μάτια τους, που λαμπύριζαν ακόμη αμυδρά σαν να είχαν δανειστεί φως από το τζάκι, παρακολουθούσαν την κουβέντα του όποιου μιλούσε σαν να καταλά-

βαιναν και αυτά. Το βλέμμα τους στράφηκε κόκκινο προς τον Άλαρικ καθώς έλεγε:

«Για πολλές νύχτες περιμέναμε μάταια να μας παρουσιαστεί η δύναμη που κάποτε λεγόταν Άντρεντ. Μονάχα όταν ήρθατε εσείς δημιούργησε εκείνη τη δίνη — που είναι απαραίτητη αν θέλουμε να βρεθεί ο θησαυρός». Και πάλι, στο άκουσμα της τελευταίας λέξης, η Τζάιρελ νόμισε ότι ένιωσε το ανεπαίσθητο κύμα της θυμηδίας να ταξιδεύει από άτομο σε άτομο. Ο Άλαρικ συνέχισε με την υποκριτικά ήρεμη φωνή του. «Είμαστε τυχεροί που βρήκαμε κάποια με τη δύναμη να καλεί το πνεύμα του Άντρεντ στο Χέλσγκαρντ. Νομίζω ότι μέσα σας κρύβεται κάποια παρόμοια βιαιότητα, που ο Άντρεντ διαισθάνεται και την αποζητά. Πρέπει να τον καλέσουμε να ξαναβγεί από τα σκοτάδια — και πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τη δική σας δύναμη για να το πετύχουμε».

Η Τζάιρελ κοίταξε ολόγυρα σαν να μην πίστευε στ' αυτιά της. «Θέλετε να καλέσετε —*εκείνο*— να ξανάρθει;»

Μάτια λαμπύρισαν προς το μέρος της με μια λάμψη που δεν ήταν από τη φωτιά. «Θα το θέλαμε δε θα πει τίποτα», μουρμούρισε ένα διαβολομούρικο αγόρι δίπλα της. «Και δε θα περιμένουμε για πολύ ακόμη...»

«Μα... ο Θεός να βάλει το χέρι του!», έκανε η Τζάιρελ. «Κάνουν λάθος όλοι εκείνοι οι θρύλοι; Λένε ότι το πνεύμα του Άντρεντ χτυπά με ξαφνικό θάνατο όλους όσους καταπατούν το Χέλσγκαρντ. Γιατί μιλάτε σαν μονάχα εγώ να μπορούσα να το καλέσω; Θέλετε να πεθάνετε με τόσο φοβερό τρόπο; Εγώ δε θέλω! Δεν έχω καμιά διάθεση να υπομείνω ξανά *εκείνη* την εμπειρία, ακόμη κι αν με σκο-

τώνατε. Δε θα ξαναεχτώ τα φιλιά του Άντρεντ!»

Ένα σιωπηρό κύμα φάνηκε να διατρέχει φευγαλέα τον κύκλο. Μάτια συναντήθηκαν και κοίταξαν πάλι πέρα. Ύστερα ο Άλαρικ είπε:

«Ο Άντρεντ εχθρεύεται μονάχα τους παρείσακτους στο Χέλσγκαρντ, όχι τους δικούς του συγγενείς και τους ανθρώπους τους. Εξάλλου, οι θρύλοι στους οποίους αναφέρεστε είναι παλιοί και αφορούν σε ιστορίες ανθρώπων που καταπάτησαν το κάστρο πριν πολλά χρόνια.

»Με το πέρασμα των χρόνων τα πνεύματα των όσων πεθαίνουν βίαια απομακρύνονται σιγά σιγά από τον τόπο του θανάτου τους. Ο Άντρεντ πέθανε προ πολλού και, όσο κυλούν τα χρόνια, επισκέφτεται το κάστρο του Χέλσγκαρντ ολοένα και πιο σπάνια, ολοένα και λιγότερο εκδικητικά. Αγωνιζόμαστε από καιρό να τον φέρουμε πίσω — αλλά μονάχα εσείς το καταφέρατε. Όχι, μιλαίδη, θα πρέπει να υπομείνετε για μια ακόμη φορά τη βιαιότητα του Άντρεντ, ειδάλλως...»

«Ειδάλλως τι;» ρώτησε ψυχρά η Τζάιρελ, αφήνοντας το χέρι της να πέσει προς το σπαθί της.

«Δεν υπάρχει άλλη λύση». Η φωνή του Άλαρικ ήταν αμείλικτη. «Είμαστε πολλοί και είστε μία. Θα σας κρατήσουμε εδώ μέχρι να ξανάρθει ο Άντρεντ».

Η Τζάιρελ γέλασε. «Νομίζεις ότι οι άντρες του Τζόιρυ θα με αφήσουν να χαθώ δίχως ίχνη; Θα γίνει τέτοια επίθεση στα τείχη του Χέλσγκαρντ που—»

«Δεν το νομίζω, μιλαίδη. Ποιοι πολεμιστές θα τολμήσουν ν' έρθουν όταν κάποια πιο γενναία απ' όλους χάθηκε στο Χέλσγκαρντ; Όχι, λαίδη του

Τζόιρυ, οι άντρες σας δεν πρόκειται να σας αναζητήσουν εδώ. Θα—»

Το σπαθί της Τζάιρελ άστραψε στο φως καθώς η κοπέλα σάλταρε πίσω, τραβώντας το από το θηκάρι. Η λεπίδα έλαμψε μια φορά — όταν μπράτσα σαν σίδερο τη μάγκωσαν από πίσω. Για μια τρομερή στιγμή νόμισε ότι είχε ξαναγυρίσει ο Άντρεντ και η καρδιά της πήδησε στο στόμα της. Αλλά βλέποντας το χαμόγελο του Άλαρικ, κατάλαβε. Ήταν ο νάνος που είχε γλιστρήσει μουλωχτά πίσω της ύστερα από κάποιο σιωπηλό σινιάλο του αφέντη του. Και, μόλο που η ράχη του ήταν αδύναμη, δε συνέβαινε το ίδιο και με τα χέρια του. Είχαν τυλιχτεί γύρω της σ' ένα αρκουδίσιο αγκάλιασμα από το οποίο ήταν αδύνατο να ξεφύγει.

Η Τζάιρελ πάλεψε, γρυλίζοντας κατάρες και ρίχνοντας δυνατές κλοτσιές με τ' ατσάλινα σπιρούνια της, αλλά δεν κατάφερε να σπάσει τη λαβή. Ολόγυρά της ακούστηκαν μουρμουρητά σ' εκείνη την παράξενη, απόκοσμη γλώσσα. *«Α'βράιστα! Τάι γκ'άστα βράι! Ελ βράστ'τάι λάου!»* Την άλλη στιγμή τα δυο διαβολομούρικα αγόρια βούτηξαν και τη μάγκωσαν από τα πόδια. Έμειναν γαντζωμένα πάνω της σαν πίθηκοι, μορφάζοντας δαιμονικά και κρατώντας τα πόδια της κολλημένα στο πάτωμα. Ύστερα ο Άλαρικ πλησίασε και άρπαξε το σπαθί από το χέρι της. Μετά μουρμούρισε κάτι στην παράξενη γλώσσα τους, και οι άλλοι σκόρπισαν σαν ν' ακολουθούσαν κάποιες διαταγές.

Εξακολουθώντας ν' αντιστέκεται άγρια, η Τζάιρελ μόλις και πρόλαβε να καταλάβει τις προθέσεις τους πριν τις πραγματοποιήσουν. Άκουσε όμως το ξαφνικό πλατάγισμα του νερού που έπεφτε στ' αναμμένα κούτσουρα και το άγριο σύριγμα του α-

τμών καθώς έσβηνε η φωτιά. Ύστερα το σκοτάδι έπεσε σαν βρεγμένη κουβέρτα στη σκοτεινή αίθουσα. Οι άλλοι σκόρπισαν μακριά της στο σκοτάδι και το σφίξιμο στα πόδια της χαλάρωσε ξαφνικά. Σχεδόν ταυτόχρονα τα δυο πανίσχυρα μπράτσα που την κρατούσαν αιχμάλωτη της έδωσαν ένα δυνατό σπρώξιμο μπροστά.

Πνιγμένη από τη λύσσα, η Τζάιρελ τινάχτηκε τρικλίζοντας και παραπατώντας στο σκοτάδι. Δεν υπήρχε τίποτα να της κόψει τη φόρα και εκείνα τα δυνατά μπράτσα την είχαν σπρώξει γερά. Έπεσε κάτω, τσουλώντας ανήμπορη στις γυμνές πλάκες και το σκοτάδι, με τις περικνημίδες και το άδειο θηκάρι της να κροταλίζουν στην πέτρα. Όταν τελικά σταμάτησε, μωλωπισμένη, γδαρμένη και με κομμένη την ανάσα, χρειάστηκε μια στιγμή πριν μπορέσει να συνέλθει και να σταθεί στα πόδια της, πολύ ζαλισμένη ακόμη και για να βρίσει.

«Μείνε εκεί που βρίσκεσαι, Τζάιρελ του Τζόιρυ», πρόσταξε ήρεμα η φωνή του Άλαρικ κάπου από το σκοτάδι. «Δεν μπορείς να ξεφύγεις από τούτη την αίθουσα — φυλάμε την κάθε έξοδο με γυμνά σπαθιά. Μείνε εκεί που είσαι — και περίμενε».

Η Τζάιρελ πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να βρίζει τους προγόνους και τους πιθανούς απογόνους του Άλαρικ με τέτοια σφοδρότητα που γι' αρκετά λεπτά το σκοτάδι αντιλαλούσε από τη μανία της. Ύστερα θυμήθηκε τον υπαινιγμό του Άλαρικ, ότι μπορεί η βία που έκρυβε μέσα της να προσέλκυε τη συγγενική βία της παράξενης δύναμης που λεγόταν Άντρεντ και σώπασε τόσο απότομα που η σιωπή φάνηκε σαν κρότος στ' αυτιά της.

Ήταν μια σιωπή φορτισμένη με αγωνιώδη αναμονή. Η Τζάιρελ σχεδόν μπορούσε να αισθανθεί την υπομονή και την προσδοκία από τη μεριά των αθέατων απαγωγέων της. Σκεφτόταν αυτό που την περίμενε και το αίμα πάγωνε στις φλέβες της. Κοίταξε τυφλά στα σκοτάδια πάνω από το κεφάλι της και για μια ατέλειωτη και φοβερή στιγμή είχε την εντύπωση ότι ο γνώριμος θυελλώδης άνεμος μάζευε κιόλας δυνάμεις εκεί, έτοιμος να μετατρέψει τη νύχτα σ' ενα χάος από το οποίο θ' απλωνόταν το μπράτσο του Άντρεντ...

Μετά από λίγο φώναξε με φωνή που ακούστηκε απρόσμενα αδύναμη στο σκοτάδι.

«Θα — θα μπορούσατε να μου πετάξετε καμιά μαξιλάρα; Κουράστηκα να στέκομαι στα πόδια μου και τούτο το πάτωμα είναι παγωμένο».

Με έκπληξη άκουσε πόδια να κινούνται γοργά και με σιγουριά στο πλακόστρωτο και μια στιγμή αργότερα μια μαξιλάρα ήρθε ιπτάμενη από το σκοτάδι για να πέσει μαλακά στα πόδια της. Η Τζάιρελ σωριάστηκε πάνω της με ανακούφιση, αλλά αμέσως μια νέα σκέψη την έκανε να μαρμαρώσει και να κοιτάξει ολόγυρα στο σκοτάδι, με τις τρίχες να μυρμηγκιάζουν στο σβέρκο της. Ώστε — μπορούσαν να δουν στο σκοτάδι! Υπήρχε μεγάλη σιγουριά σ' εκείνα τα βήματα και πολύ ευστοχία στο πέταγμα της μαξιλάρας για ν' αμφιβάλλει. Ζάρωσε λίγο τους ώμους της και προσπάθησε να μη σκέφτεται.

Το σκοτάδι τη βάραινε φοβερό κι αβάσταχτο. Πέρασαν αιώνες έτσι, δίχως τον παραμικρό ήχο πέρα από τη δική της σιγανή ανάσα να σπάζει εκείνη την ηλεκτρισμένη σιωπή, που παλλόταν από αναμονή και προσδοκία. Ο τρόμος της μεγάλωνε αδιάκοπα. Σκέψου εκείνος ο τρομερός θυελλώδης άνεμος να ξεχυνόταν πάλι στην αίθουσα! Σκέψου

εκείνο το ασώματο μπράτσο να την άρπαζε και για μια ακόμη φορά το στόμα να κολλούσε άπληστα στα χείλη της! Δίχως να το θέλει, μια παγωμένη ανατριχίλα διέτρεξε αργά τη ραχοκοκαλιά της.

Σύμφωνοι, ας υποθέσουμε ότι ερχόταν πάλι. Σε τι θα ωφελούσε την ίδια; Εκείνα τα ύπουλα ανώμαλα πλάσματα που την κρατούσαν αιχμάλωτη ποτέ δε θα μοιράζονταν μαζί της το θησαυρό που τόσο ποθούσαν να βρουν — τον λαχταρούσαν τόσο που τολμούσαν ακόμη και να καλέσουν εκείνο τον τρόμο της νύχτας και να ρισκάρουν ένα θάνατο για τον οποίο οι θρύλοι μονάχα φοβισμένες νύξεις έκαναν, απλά και μόνο για να τον κάνουν δικό τους. Ήξεραν, λοιπόν, τι κρυβόταν στην τρομερά φυλαγμένη κασετίνα του Άντρεντ; Αλλά τι θα μπορούσε να είναι τόσο πολύτιμο ώστε ν' αποτολμούν ακόμη και αυτό προκειμένου να το αποκτήσουν;

Και τι ελπίδα υπήρχε για την ίδια; Αν η τερατώδης οντότητα που λεγόταν Άντρεντ δεν ερχόταν απόψε — θα ερχόταν κάποια άλλη νύχτα, αργά ή γρήγορα. Και όλες οι νύχτες θα την έβρισκαν εδώ μονάχη, σαν δόλωμα για το τέρας που στοίχειωνε το Χέλσγκαρντ.

Είχε καυχηθεί δίχως να το πιστεύει, όταν είπε ότι θα έρχονταν να τη σώσουν οι άντρες της. Ήταν παλικάρια και την αγαπούσαν — αλλά περισσότερο αγαπούσαν τη ζωή τους. Όχι, δεν υπήρχε ούτε ένας στο Τζόιρυ που θα τολμούσε ν' ακολουθήσει εκεί όπου είχε αποτύχει η ίδια. Για μια ακόμη φορά αναλογίστηκε το όμορφο πρόσωπο του Γκυ του Γκάρλοτ και άφησε τη μανία της να την κυριέψει για λίγο. Εκείνος ο γοητευτικός θρασύδειλος που την είχε σπρώξει να έρθει εδώ για να κάνει δικό του τον ανώνυμο θησαυρό που ποθούσε... Ε, λοιπόν, θα του το χαλούσε εκείνο το όμορφο μούτρο του με τη λαβή του σπαθιού της — άν ζούσε. Αν ζούσε! Είχε αρχίσει να ξεχνά...

Τ' αστέρια περνούσαν αργά έξω από τα στενά παράθυρα ψηλά στα σκοτάδια των τοίχων. Η Τζάιρελ καθόταν με αγκαλιασμένα τα γόνατά της και παρακολουθούσε άγρυπνη. Το σκοτάδι ψηλά ήταν γεμάτο από αναστεναγμούς καθώς οι μικροί άνεμοι φυσούσαν στις χαραματιές — και οποιοσδήποτε από αυτούς θα μπορούσε να είναι ο Άντρεντ καθώς ξεχυνόταν από τα έγκατα της νύχτας...

Λοιπόν, εκείνοι που την είχαν αιχμαλωτίσει είχαν κάνει ένα λάθος. Δεν ήξερε σε τι θα της φαινόταν χρήσιμο, αλλά ήταν πολύ γελασμένοι αν νόμιζαν ότι την είχαν αφοπλίσει. Η Τζάιρελ έσφιξε τα ντυμένα στις περικνημίδες πόδια της στο σκοτάδι και χαμογέλασε εκδικητικά, ξέροντας ότι δεν είχαν καταφέρει τίποτα τέτοιο.

Η ώρα θα πρέπει να ήταν περασμένα μεσάνυχτα και η Τζάιρελ λαγοκοιμόταν σπασμωδικά, με το κεφάλι στα γόνατα, όταν ένας μακρύς αναστεναγμός από το σκοτάδι την ξύπνησε απότομα. Η φωνή του Άλαρικ, βαριά από κούραση καί απογοήτευση, μιλούσε στην άγνωστη γλώσσα τους. Στο άκουσμά της η Τζάιρελ απόρησε για μια στιγμή. Σκέφτηκε ότι, μόλο που φαινόταν να 'ναι η μητρική τους γλώσσα —γιατί τη χρησιμοποιούσαν όταν μιλούσαν μεταξύ τους ή όταν βρίσκονταν σε υπερένταση— η ομιλία τους δεν είχε ίχνος ξενικής προφοράς. Ήταν παράξενο, όμως δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή ν' αναρωτιέται για τους τερατώδεις ανθρώπους που είχε μπλέξει.

Βήματα ακούστηκαν να την πλησιάζουν βαδίζοντας με σιγουριά. Η Τζάιρελ ξύπνησε εντελώς

και σηκώθηκε, τεντώνοντας τα μουδιασμένα μέλη της. Ένιωσε χέρια ν' αρπάζουν τα μπράτσα της από δεξιά κι αριστερά. Το πέτυχαν με το πρώτο, δίχως να ψαχουλέψουν πρώτα, μόλο που ακόμη και τα συνηθισμένα στο σκοτάδι μάτια της δεν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα. Κανένας δεν μπήκε στον κόπο να μεταφράσει τα λόγια του Άλαρικ, αλλά προφανώς είχαν εγκαταλείψει την ξαγρύπνια τους γι' απόψε. Η Τζάιρελ ένιωθε πολύ βαριά από τη νύστα για να νοιαστεί. Ακόμη και ο τρόμος της είχε αμβλυνθεί καθώς οι ατέλειωτες ώρες της νύχτας κυλούσαν αργά. Προχώρησε τρικλίζοντας ανάμεσα σ' αυτούς που την κρατούσαν, δίχως να προβάλλει καμιά αντίσταση. Δεν ήταν η στιγμή να προδώσει το κρυμμένο της όπλο· όχι σε ανθρώπους που έβλεπαν στο σκοτάδι σαν γάτες. Θα περίμενε μέχρι να ισορροπήσουν κάπως οι όροι.

Κανείς δεν έκανε τον κόπο ν' ανάψει φως. Προχωρούσαν γοργά και αβίαστα στο σκοτάδι και, όταν οι σκάλες βρέθηκαν μπροστά τους, η Τζάιρελ ήταν η μόνη που σκόνταψε. Ανέβηκαν τα σκαλιά, διέσχισαν ένα παγερό, όλο αντίλαλους διάδρομο — και μετά ένα γερό σπρώξιμο την έστειλε τρικλίζοντας μπροστά. Ένα πέτρινος τοίχος έκοψε τη φόρα της και άκουσε μια πόρτα να βροντά πίσω της. Στριφογύρισε, με μια καυτή νορμανδική βρισιά ν' αχνίζει στα χείλη της, και κατάλαβε ότι ήταν μόνη.

Ψηλαφητά περιεργάστηκε το στενό χώρο της φυλακής της. Υπήρχε ένα πρόχειρο κρεβάτι, ένα κανάτι νερό και μια χοντροφτιαγμένη πόρτα. Ενώ ακόμη ψαχούλευε τα σανίδια της τελευταίας, διέκρινε μέσα από τις χαραμάδες τους να πλησιάζει ένα φως. Απέξω ακούστηκαν κουβέντες και η Τζάι-

ρελ κατάλαβε αμέσως τι έτρεχε· ο Άλαρικ είχε φωνάξει κάποιον από τους πιθηκοειδείς άντρες του να τη φρουρεί ενώ ο ίδιος και οι δικοί του θα έπεφταν για ύπνο. Συμπέρανε ότι θα ήταν κάποιος από τους πολεμιστές και όχι της συντροφιάς του Άλαρικ, γιατί ο τύπος είχε φέρει και φανάρι μαζί. Αναρωτήθηκε αν οι άντρες ήξεραν με πόση σιγουριά περπατούσαν τ' αφεντικά τους στο σκοτάδι — ή αν νοιάζονταν καν. Αλλά δεν την παραξένευε πια που ο Άλαρικ δε φοβόταν να χρησιμοποιεί τέτοιους κτηνώδεις ανθρώπους. Ήξερε πολύ καλά τώρα με πόση ευκολία θα μπορούσε να τους κουμαντάρει — έτσι που έβλεπε στο σκοτάδι και με το αφύσικο θάρρος που τον διέκρινε.

Απέξω έπεσε σιωπή. Η Τζάιρελ χαμογέλασε αχνά και έγειρε στην κοντινότερη γωνιά, ανασηκώνοντας το ένα γόνατο. Το στιλέτο με τη μακριά, λεπτή λεπίδα γλίστρησε αθόρυβα στο χέρι της από το θηκάρι του ανάμεσα στην περικνημίδα και τη γάμπα της. Ύστερα στάθηκε και περίμενε με γατίσια υπομονή, με τα μάτια καρφωμένα στις φωτεινές χαραματιές ανάμεσα στα σανίδια της πόρτας.

Πέρασε κάμποση ώρα πριν ο φρουρός σταματήσει τα σιγανά πέρα δώθε του, χασμουρηθεί δυνατά και ελέγξει την μπάρα που ασφάλιζε εξωτερικά την πόρτα. Το αχνό χαμόγελο της Τζάιρελ έγινε πιο έντονο Ο άντρας γρύλισε μέσα από τα δόντια του και τελικά κάθισε —όπως η Τζάιρελ παρακαλούσε από μέσα της να κάνει— στο πάτωμα με την πλάτη ακουμπισμένη στην πόρτα. Προφανώς σκόπευε να πάρει κανέναν υπνάκο, σίγουρος ότι η πόρτα δεν μπορούσε ν' ανοιχτεί δίχως να ξυπνήσει. Η Τζάιρελ είχε πιάσει πολλές φορές στα πράσα τους δι-

κούς της φρουρούς να κάνουν το ίδιο και έτσι ήταν κάτι που το περίμενε.

Συνέχισε να περιμένει υπομονετικά. Τελικά η κανονική ανάσα του ύπνου έφτασε ως τ' αυτιά της. Έγλειψε νευρικά τα χείλη της και ψιθύρισε, «Κάνε, Θεούλη μου, να μη φορά θώρακα!» και έσκυψε στην πόρτα. Το στιλέτο ήταν αρκετά λεπτό για να περνά άνετα μέσα από τις χαραμάδες.

Ο φρουρός δε φορούσε θώρακα — και η λεπίδα ήταν κοφτερή σαν ξυράφι. Σχεδόν δε θα την ένιωσε καθόλου, ούτε και θα κατάλαβε πότε ξεψύχησε. Η Τζάιρελ τον άκουσε ν' αφήνει ένα απότομο, ξαφνιασμένο γρύλισμα στον ύπνο του και μετά ένα βαθύ αναστεναγμό... Δε θα πρέπει να ξύπνησε καν. Την άλλη στιγμή το αίμα άρχισε να τινάζεται σαν συντριβάνι μέσα από τις σανίδες. Η Τζάιρελ χαμογέλασε και τράβηξε το στιλέτο της.

Ήταν αρκετά εύκολο να σηκώσει την μπάρα μ' εκείνη τη στενή λεπίδα. Η μεγαλύτερη δυσκολία ήταν ν' ανοίξει την πόρτα κόντρα στο βάρος του νεκρού φρουρού. Αλλά το κατάφερε κι αυτό δίχως πολύ θόρυβο. Απέξω την περίμενε το φανάρι, και ο διάδρομος φαινόταν μακρύς και έρημος στο μισοσκόταδο. Ξεχώρισε πέρα την καμάρα του κεφαλόσκαλου και κατάλαβε από ποια διαδρομή την είχαν φέρει. Δε δίστασε στιγμή κατεβαίνοντας. Τα είχε σκεφτεί όλα στο σκοτάδι της αίθουσας κάτω, ενώ ήταν καθισμενη στη μαξιλάρα της και περίμενε το αχόρταγο θυελλώδες ξέσπασμα του Άντρεντ να πέσει ουρλιάζοντας στους σκυφτούς ώμους της.

Δεν υπήρχε τρόπος να το σκάσει. Αυτό το ήξερε. Άλλα κάστρα είχαν βοηθητικές πόρτες και παράθυρα απ' όπου θα μπορούσε να ξεφύγει ένας

δραπέτης. Αλλά το Χέλσγκαρντ τριγυριζόταν από βάλτους και ο μόνος δρόμος προς την ελευθερία ήταν το υπερυψωμένο μονοπάτι που απόψε θα το φύλαγαν οι φρουροί του Άλαρικ. Και μονάχα στα ρομάντσα των τροβαδούρων μπορούσε ένας μοναχικός πολεμιστής να δραπετεύσει από μια φρουρημένη περίβολο και μια φυλαγμένη πύλη.

Εξάλλου — εδώ είχε έρθει για κάποιο σκοπό. Ήταν καθήκον της να βρει τη μικρή πολύτιμη κασετίνα που μονάχα αυτή θα μπορούσε να εξαγοράσει τις είκοσι ζωές που εξαρτιόνταν από δαύτη. Ή θα τα κατάφερνε ή θα πέθαινε. Και ίσως τελικά να ήταν ευτύχημα που το κάστρο δεν ήταν άδειο όταν έφτασε. Δίχως τον Άλαρικ μπορεί ποτέ να μην της περνούσε από το μυαλό η ιδέα ν' αψηφήσει τη δύναμη του φαντάσματος του Άντρεντ για να πετύχει το σκοπό της. Καταλάβαινε τώρα ότι πιθανώς αυτός να ήταν και ο μοναδικός τρόπος να τα καταφέρει. Πάρα πολλοί ερευνητές στο παρελθόν είχαν κάνει άνω κάτω το Χέλσγκαρντ για να τρέφει και πολλές ελπίδες επιτυχίας, εκτός πια κι αν είχε τύχη βουνό. Όμως ο Άλαρικ το είχε πει: υπήρχε ένας τρόπος, ένας φοβερός και θανάσιμα επικίνδυνος τρόπος, αλλά ήταν και η μοναδική ελπίδα επιτυχίας.

Και τελικά, τι άλλα περιθώρια επιλογής είχε; Μπορούσε είτε να καθίσει και να περιμένει σαν ανήμπορο δόλωμα ως τη νύχτα που ο Άντρεντ θα ερχόταν ν' απαιτήσει πάλι το κορμί της — είτε να ψάξει από μόνη της να τον βρει και να επιδιώξει μια αναμέτρηση μαζί του. Και στη μια και στη άλλη περίπτωση, το πράγμα κατέληγε στο ίδιο — έτσι κι αλλιώς θα ήταν υποχρεωμένη ν' ανεχτεί την παρουσία του. Αλλά απόψε υπήρχε μια μικρή πιθανό-

τητα να ξεφύγει με την κασετίνα του θησαυρού ή τουλάχιστον να τη βρει από μόνη της και, αν ζούσε, να την κρύψει και να παζαρέψει με τον Άλαρικ την ελευθερία της.

Ήταν μια θλιβερή και ασήμαντη ελπίδα, το ήξερε καλά. Αλλά δεν ήταν στο χαρακτήρα της να κάθεται με σταυρωμένα χέρια και να περιμένει το θάνατο· με την μέθοδο αυτή υπήρχε τουλάχιστο μια μικρή ελπίδα επιτυχίας. Η Τζάιρελ έσφιξε το ματωμένο στιλέτο στο ένα χέρι της και το φανάρι στο άλλο και άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες γοργά και αθόρυβα σαν γάτα.

Ο μικρός φωτεινός κύκλος που έριχνε το φανάρι της στο παγερό πλακόστρωτο ήταν τόσο ασήμαντη άμυνα ενάντια στο σκοτάδι. Ένα φύσημα από τον θυελλώδη άνεμο του Άντρεντ θα έσβηνε το φανάρι και το σκοτάδι θα την πλάκωνε στη στιγμή. Και πλανιόνταν και άλλα φαντάσματα εδώ εκτός του Άντρεντ — μικρές, κρύες οντότητες στο σκοτάδι λίγο έξω από το φωτεινό κύκλο του φαναριού της. Μπορούσε να νιώσει την παρουσία τους καθώς διέσχιζε προσεκτικά τη μεγάλη αίθουσα. Πέρασε δίπλα από τα μουλιασμένα κούτσουρα του τζακιού και τα διαλυμένα απομεινάρια από τους θώρακες και τις ταπισερί και έφτασε κοντά στο σημείο που υπολόγιζε ότι ήταν το πιο κατάλληλο για να καλέσει την τρομερή οντότητα που ζητούσε.

Δεν ήταν εύκολο να το βρει. Για μερικά λεπτά τριγύριζε με το μικρό φωτεινό κύκλο της πριν το φως πέσει σε μια άκρη της μεγάλης σκοτεινής κηλίδας που αναζητούσε. Ήταν μια κηλίδα με σχήμα θηρίου, μαύρη σαν το έγκλημα, φτιαγμένη από το αίμα της ζωής του Άντρεντ που είχε χυθεί εκεί πριν διακόσια χρόνια.

Εδώ ήταν που της είχε ριχτεί το αρπαχτικό φάντασμα· εδώ, πιο πιθανό απ' οπουδήποτε αλλού, θα ερχόταν πάλι. Η Τζάιρελ δάγκωσε δυνατά το κάτω χείλος της καθώς πατούσε την κηλίδα. Δίχως να το καταλαβαίνει, κρατούσε την ανάσα της. Θα πρέπει να στάθηκε εκεί ένα ολάκερο λεπτό πριν βρει το κουράγιο για εκείνο που έπρεπε να κάνει στη συνέχεια. Αλλά είχε προχωρήσει πολύ για να κάνει τώρα πίσω. Πήρε μια βαθιά ανάσα και, φυσώντας, έσβησε το φανάρι της.

Το σκοτάδι έπεσε πάνω της με την ορμή αληθινού χτυπήματος και της έκοψε σχεδόν την ανάσα. Και ύστερα ο φόβος της χάθηκε απότομα και το κορμί της πλημμύρισε μ' εκείνη τη γνώριμη μεθυστική αγαλλίαση της έξαψης πριν από τη μάχη. Κοίταξε προκλητικά ψηλά στο σκοτάδι και φώναξε προς τις μεγάλες καμάρες της οροφής.

«Βγες από την κόλαση, πεθαμένε Άντρεντ! Έλα αν τολμάς, Άντρεντ καταραμένε!»

Άνεμος — άνεμος, θύελλα και βία! Ο αέρας της ρούφηξε τα λόγια από τα χείλη και την ανάσα από το λαιμό μ' ένα φοβερό σίφουνα που ξεχύθηκε από το άγνωστο. Και ταυτόχρονα με τον ερχομό του, ενώ η τρελή πρόκληση δεν είχε ακόμη σβήσει από τα χείλη της, ένα αχόρταγο στόμα κόλλησε παράφορα στο δικό της, επιβάλλοντάς του τη σιωπή. Ένα μεγάλο μπράτσο τυλίχτηκε βαρύ γύρω από τους ώμους της κάνοντάς τη να κλονιστεί καθώς σιδερένια δάχτυλα σφίγγονταν οδυνηρά στο μπράτσο της — ένα χτύπημα που την έκανε να παραπατήσει αλλά δεν την άφησε να πέσει, καθώς το φοβερό εκείνο χέρι την έσερνε πάλι στο πάτωμα πιο γρήγορα κι από τον ίδιο το χρόνο.

Από ένστικτο είχε σκύψει το κεφάλι όταν ένιωσε

το μπράτσο να τυλίγεται γύρω της, αλλά όχι όσο γρήγορα έπρεπε. Το βαρύ στόμα κρατούσε αιχμάλωτο το δικό της και για μια ακόμη φορά τα τετράγωνα, αραιά δόντια πλήγωναν βάναυσα τα χείλη της. Η βιαιότητα αυτού του τερατώδους φιλιού έκανε τη λύσσα να κοχλάσει στο σφραγισμένο λαιμό της καθώς μάταια πάλευε εναντίον του.

Τούτη τη φορά το φαινόμενο δεν την αιφνιδίασε τόσο και μπορούσε να νιώθει πιο καθαρά τα όσα συνέβαιναν γύρω της. Όπως και την άλλη φορά, ολόκληρη η ξέφρενη μανία της επίθεσης εκδηλώθηκε ταυτόχρονα — το στόμα κόλλησε στο δικό της και, σχεδόν την ίδια στιγμή, το μπράτσο τη σήκωσε στον αέρα. Στη διάρκεια αυτής της στιγμής, η ανελέητη αρπάγη γύρω από τους ώμους της την έσερνε στο σκοτεινό χώρο, τυφλωμένη από τη μαυρίλα, κουφή από το μανιασμένο άνεμο, άλαλη και ζαλισμένη από την τρομερή σφοδρότητα του στόματος και από τον πόνο των σιδερένιων δαχτύλων. Μπορούσε και πάλι να νιώσει αόριστα σαν να έκλειναν γύρω της τοίχοι, ολοένα και πιο σφιχτά, σαν τοίχοι τάφου. Και όπως και την πρώτη φορά, συνειδητοποίησε μια τρομερή δύναμη να μαίνεται γύρω της, μια μεγαλύτερη βία από τις επιμέρους εκδηλώσεις της στο σώμα της· γιατί το στόμα, το σφιγμένο χέρι, το μπράτσο και το τράβηγμα αποτελούσαν όλα μέρη αυτής της δίνης.

Και ήταν πράγματι μια δίνη — κατά κάποιο τρόπο στροβιλιζόταν και στένευε σαν χωνί, λες και όλη η δύναμη του Άντρεντ συγκεντρωνόταν σε έναν περιστροφικό κυκλώνα απίστευτης ισχύος. Ίσως ήταν αυτή ακριβώς η εντύπωση της εστίασης και της περιστροφικότητας που έκανε τους τοίχους να φαίνονται ότι πλησιάζουν. Ωστόσο όλα ήταν πολύ θολά και ακαθόριστα για να τα περιγράψει με λόγια, αλλά δεν έπαυαν να είναι φοβερά αληθινά. Η Τζάιρελ, αν και ξέπνοη, καταχτυπημένη και ζαλισμένη από τον πόνο και τη βία, ένιωθε καθαρά ότι εκεί, στο μέσο της μεγάλης ανοιχτής αίθουσας, οι τοίχοι έκλειναν σαν φυλακή γύρω της.

Μανιασμένη άρχισε να χτυπά με το στιλέτο στο μπράτσο γύρω από τον ώμο της και στο χέρι με τ' ατσαλένια δάχτυλα που χώνονταν στη σάρκα της. Αλλά η γωνία ήταν άβολη και η ίδια πολύ θολωμένη για να καταλάβει αν τρυπούσε σάρκα ή απλώς μια άυλη δύναμη και τίποτε άλλο. Εξάλλου το σφίξιμο δε λιγόστεψε καθόλου. Το παράφορο στόμα εξακολουθούσε να κρατά αιχμάλωτο το δικό της σ' ένα φιλί τόσο άγριο και προσβλητικό που της ερχόταν να κλάψει από οργή.

Τούτοι οι τοίχοι ήταν πολύ κοντά... Εκεί που τρίκλιζε στα τυφλά, τα γόνατά της άγγιξαν πέτρα. Ψηλάφισε ζαλισμένα με το ελεύθερο χέρι της και άγγιξε νοτερούς τοίχους ολόγυρά της. Δεν την έσερναν πια μπροστά και η δύναμη που κάποτε λεγόταν Άντρεντ στροβιλιζόταν σε μια δίνη συμπυκνωμένης βιαιότητας που της έκοβε την ανάσα και έκανε το σκοτάδι να στριφογυρίζει γύρω της.

Μέσα στη θολούρα της ζαλάδας της κατάλαβε ότι το μέρος όπου την είχε παρασύρει θα πρέπει να ήταν η δική του κατοικία· ένας χώρος από πέτρα, υγρασία και σκοτάδι κάπου έξω από τον κόσμο μας. Είχαν φτάσει εκεί πολύ γρήγορα για να πρόκειται για αληθινό τόπο — και ωστόσο ήταν τόσο χειροπιαστός! Τα χέρια της άγγιζαν κρύους πέτρινους τοίχους — αλλά τι ήταν αυτά τα κυλινδρικά και γλιστερά αντικείμενα κάτω από τα πόδια της; Έτριζαν και κροτάλιζαν σιγανά καθώς παρα-

πατούσε ανάμεσά τους. Κόκαλα; Ω Θεέ μου, μήπως ήταν τα κόκαλα των άλλων που είχαν αναζητήσει το θησαυρό και που είχαν βρει τελικά εκείνο που έψαχναν; Γιατί η Τζάιρελ καταλάβαινε τώρα ότι αν υπήρχε η κασετίνα με το θησαυρό έπρεπε να βρίσκεται κάπου εδώ, σίγουρα — εδώ σε τούτο το σκοτάδι, ένα μέρος που δεν μπορούσε να το προσεγγίσει κανείς παρά μονάχα περνώντας μέσα από το ίδιο το μάτι του κυκλώνα...

Ένιωθε τις αισθήσεις της να την εγκαταλείπουν. Εκείνο το στροβίλισμα έμοιαζε με το κέντρο μιας ρουφήχτρας. Φαινόταν να δημιουργεί ένα κενό που τη ρουφούσε έξω από το σώμα της, σαν να ήταν ένα αδύναμο, διαμαρτυρόμενο συννεφάκι ύπαρξης που δεν είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί...

Κάπου μακριά το κορμί της κρεμόταν χαλαρό στην αρπάγη ενός σιδερένιου μπράτσου, πασχίζοντας ν' ανασάνει κάτω από ένα φιλί που έκανε την πραγματικότητα να σβήνει γύρω της. Αλλά εξακολουθούσε ν' αγωνίζεται αδύναμα σε κάποιο στενό χώρο με τη μυρωδιά του τάφου, όπου οι τοίχοι έσταζαν υγρασία και κόκαλα έτριζαν κάτω από τα πόδια της — τα κόκαλα εκείνων που είχαν φτάσει πριν από αυτή...

Αλλά αυτή η ίδια δε βρισκόταν εκεί. Δεν ήταν παρά ένα αχνό συννεφάκι που μόλις και συνδεόταν με το κορμί που έχανε αργά τις αισθήσεις του· ένα συννεφάκι που ξετυλιγόταν σαν λεπτό νήμα για να τυλιχτεί στην ανέμη του βίαιου κυκλώνα που την τραβούσε μακριά, μακριά, ολοένα και πιο μακριά... Το σκοτάδι γλιστρούσε γύρω της — οι πέτρινοι τοίχοι δεν αποτελούσαν πια φυλακή, γιατί η ύπαρξή της τυλιγόταν γύρω από εκείνη την ανέμη της δίνης που τη ρουφούσε έξω από το σώμα της, ψηλά

σε ολοένα και πιο μεγάλους κύκλους, πέρα σε νυχτερινούς ορίζοντες όπου δεν υπήρχαν ούτε χώρος ούτε χρόνος...

Κάπου σε άπειρες αποστάσεις ένα πόδι που δεν ήταν πια δικό της σκόνταψε σε κάτι μικρό και τετράγωνο. Ένα κορμί που δεν ήταν πια δικό της έπεσε στα γόνατα ανάμεσα σε υγρά, κροταλιστά κόκαλα, και ένα στήθος που δεν ήταν πια δικό της χτύπησε σε μια γωνιά εκείνου του τετράγωνου αντικειμένου καθώς το ακατοίκητο κορμί της σωριαζόταν μπρούμυτα ανάμεσα σε κόκαλα σ' ένα πέτρινο νοτερό πάτωμα. Αλλά στις ολοένα και πιο πλατιές σπείρες της δίνης, το συννεφάκι που λεγόταν Τζάιρελ επαναστάτησε ενάντια στο στροβίλισμά του. Έπρεπε να γυρίσει πίσω — έπρεπε να θυμηθεί — υπήρχε κάτι — κάτι...

Για μια φευγαλέα στιγμή βρέθηκε πάλι πίσω στο σώμα της, σωριασμένο στις πέτρες με τα χέρια σφιγμένα γύρω από ένα τετράγωνο αντικείμενο, γλοιώδες στην αφή. Ήταν ένα κουτί — μια νοτισμένη δερμάτινη κασετίνα σκεπασμένη με μούχλα και δεμένη με σίδερο. Ήταν η κασετίνα του Άντρεντ, που μάταια οι θησαυροκυνηγοί αναζητούσαν επί διακόσια χρόνια. Η κασετίνα που για χάρη της ο Άντρεντ είχε πεθάνει και που για χάρη της θα πέθαινε κι αυτή — που πέθαινε ήδη σε τούτο το σκοτάδι και την υγρασία, ανάμεσα σε κόκαλα, με τον κυκλώνα να έρχεται αχόρταγος να την ξαναρπάξει...

Απόμακρα, καθώς οι αισθήσεις της την εγκατέλειπαν για δεύτερη φορά, άκουσε ένα σκύλο να γαβγίζει, διαπεραστικά και υστερικά, από κάπου πολύ ψηλά. Άλλος ένας σκύλος απάντησε στο γάβγισμα, και μετά άκουσε μια αντρική φωνή να φωνάζει

κάτι σε μια άγνωστη γλώσσα. Ήταν μια άγρια, έξαλλη από χαρά κραυγή, πνιχτή από θρίαμβο. Αλλά ύστερα ο ίλιγγος της δίνης που την τραβούσε έξω από το κορμί της θόλωσε τα πάντα γύρω της ώσπου — ώσπου—

Ήταν παράξενο, αλλά ήταν μια μουσική εκείνο που την επανέφερε πίσω. Οι χορδές ενός λαγούτου τραγουδούσαν λες και η ίδια η τρέλα ν' αποσπούσε από τις χορδές τις ξέφρενες νότες τους. Το λαγούτο του νάνου γελωτοποιού έσκουζε μια μουσική που την ξύπνησε από το άγνωστο όπου βρισκόταν και την έφερε πίσω στο σώμα που ήταν πεσμένο στην υγρασία και το σκοτάδι, με τη γωνιά της σκληρής κασετίνας να της πιέζει οδυνηρά το στήθος.

Και ο στρόβιλος — ξετυλιγόταν ολόγυρά της. Οι τοίχοι άνοιγαν ώσπου έπαψε πια να νιώθει την ασφυχτική τους εγγύτητα, ενώ η μπόχα της υγρασίας και της μούχλας έσβησε από τα ρουθούνια της. Στην ξαφνική ζάλη της επιστροφής στην πραγματικότητα έσφιξε τη νοτισμένη κασετίνα στο στήθος της ενώ οι στενοί τοίχοι χάθηκαν ολότελα. Η Τζάιρελ ανακάθισε παραπαίοντας ζαλισμένη και ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της στο σκοτάδι.

Ο κυκλώνας εξακολουθούσε να λυσσομανά γύρω της, αλλά κατά κάποιο παράξενο τρόπο δεν την άγγιζε πια. Υπήρχε και κάτι άλλο τώρα εκτός απ' αυτόν, κάποια ισχυρή δύναμη ενάντια στην οποία αγωνιζόταν — μια δύναμη που — που—

Η Τζάιρελ βρισκόταν πάλι στη σκοτεινή αίθουσα. Κάτι την έκανε να μην αμφιβάλλει γι' αυτό. Η ξέφρενη μουσική του λαγούτου έσκουζε και τραγουδούσε και, κατά κάποιο παράξενο τρόπο, η Τζάιρελ μπορούσε να βλέπει. Ήταν ακόμη σκοτεινά, αλλά έβλεπε! Μια φωσφορική ανταύγεια γεννιόταν από το άγνωστο φτιάχνοντας ένα δαχτυλίδι γύρω της. Και στο φασματικό αυτό φως ένιωθε — δύσκολα θα το αποκαλούσε κανείς όραση— γνώριμα πρόσωπα που στριφογύριζαν σ' ένα μεγάλο κυκλικό στροβίλισμα ολόγυρά της. Ήταν ένας μαγικός χορός, γύρω και πάλι γύρω... Το ρυτιδωμένο πρόσωπο του Άλαρικ πέρασε φευγαλέα, λάμποντας από αγαλλίαση... τα ορθάνοιχτα, όλο ασπράδι μάτια της Ντάμαρα άστραφταν κοιτάζοντας απλανή στα σκοτάδια. Η Τζάιρελ είδε τα δυο αγόρια να περνούν μ' ένα γοργό στροβίλισμα, με το φως της ίδιας της κόλασης να λάμπει στα πρόσωπά τους. Μετά άκουσε ένα ξέφρενο γάβγισμα και ένα από τα λαγωνικά πέρασε και χάθηκε από μπροστά της, με μια λάμψη απόκοσμης φωτιάς στα μάτια του και τη γλώσσα κρεμασμένη έξω σε μια έκφραση σκυλίσιας έκστασης.

Γύρω και πάλι γύρω, μέσα σε μια φωσφορική ανταύγεια που δεν ήταν φως, ο ξέφρενος κύκλος συνέχιζε το στροβίλισμά του. Και οι χορδές του λαγούτου έσκουζαν και τραγουδούσαν ασταμάτητα με μια πιο ξέφρενη μουσική απ' όσο θα μπορούσε ποτέ να βγάλουν οι χορδές ενός οργάνου. Η τρομερή εκστατική χαρά που ήταν αποτυπωμένη σε κάθε πρόσωπο —ναι, ακόμη και στα σκυλίσια μουσούδια!— φάνηκε στην Τζάιρελ πιο φοβερή από κάθε απειλή του Άντρεντ...

Ο Άντρεντ... Ο Άντρεντ... Η δίνη της ηφαιστειακής του παραφοράς στριφογύριζε τώρα από πάνω της, με μια ένταση που έκανε ν' ανεμίζουν τα φλογάτα μαλλιά στα μάγουλά της, μ' έναν μανιακό άνεμο που πίσω του ξεχώριζε διαπεραστική η μουσική του λαγούτου. Αλλά δεν ήταν πια εκείνη η ασυγ-

κράτητη δύναμη που την είχε κατατροπώσει πιο πριν. Γιατί το μανιακό χορευτικό στροβίλισμα στο σκοτάδι δυνάμωνε προς ένα αποκορύφωμα συσσωρευμένης δύναμης που η Τζάιρελ το ένιωθε καθαρά να κλιμακώνεται, γονατισμένη εκεί με το γλοιώδες κουτί σφιγμένο στην αγκαλιά της. Είχε την εντύπωση ότι ο ίδιος ο αέρας τραγουδούσε από την υπερένταση της όλης προσπάθειας. Εκείνος ο κύκλος των χορευτών στροβιλιζόταν σε αντίθετη φορά από τη δίνη του Άντρεντ — και ο Άντρεντ εξασθένιζε.

Η Τζάιρελ τον ένιωθε να χάνει δύναμη εκεί, πάνω από το κεφάλι της. Η μουσική ούρλιαζε δυνατότερα από το θυελλώδη άνεμο που είχε αρχίσει να κοπάζει και μάντεψε το γιατί από την ίδια τη φοβερή χαρά που έβλεπε στα πρόσωπα που στροβιλίζονταν γύρω της. Με κάποιο δικό τους τρόπο τον νικούσαν. Κάτι στις ξέφρενες νότες του λαγούτου του νάνου και κάτι στο περιδίνισμα του χορού κατανικούσε την ηλικίας δυο αιώνων βιαιότητα του Άντρεντ. Η Τζάιρελ μπορούσε να νιώσει την ελάττωση της δύναμής του, ζαρωμένη όπως ήταν εκεί, με την κασετίνα σφιγμένη οδυνηρά στο στήθος της.

Αλλ' όμως — ήταν άραγε αυτή η πολύτιμη κασετίνα που για χάρη της γινόταν ο αγώνας; Κανένας δεν είχε σπαταλήσει καν μια ματιά προς το μαζεμένο κορίτσι ή το αντικείμενο που κρατούσε. Τα πρόσωπα όλων ήταν ανασηκωμένα εκστατικά και όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα με αγαλλίαση κάπου στο σκοτάδι ψηλά, λες και η οντότητα που λεγόταν Άντρεντ ήταν ορατή και — και ανείπωτα λαχαριστή! Ήταν η λαχτάρα γι' αυτή την οντότητα που έκανε τόσο ζωηρή την αγαλλίαση στα πρόσωπά τους.

Αλλά το μυαλό της Τζάιρελ είχε σχεδόν σταματήσει να καταγράφει εντυπώσεις έχοντας μουδιάσει από τα όσα έβλεπε.

Ούτε που κατάλαβε καλά καλά πότε τέλειωσε ο παράξενος χορός. Υπνωτισμένη σ' ένα είδος νάρκης από το ξέφρενο στροβίλισμα των χορευτών, σχεδόν κοιμόταν πεσμένη στα γόνατα καταμεσής στον κύκλο, νιώθοντας το μυαλό της να στριφογυρίζει μαζί τους — νιώθοντας την κίνηση να λιγοστεύει τόσο ανεπαίσθητα που μονάχα η ίδια η αίσθηση του στροβιλίσματος καταγραφόταν από τις αισθήσεις της. Αλλά ο χορός επιβραδυνόταν — το ίδιο και η δίνη ψηλά πάνω από το κεφάλι της. Ο άνεμος είχε πάψει να λυσσομανά στο σκοτάδι· ήταν ένας σιγανός ψίθυρος τώρα, που γινόταν ολοένα και πιο αδύναμος και αχνός καθώς ο κύκλος των χορευτών σταματούσε το στροβίλισμά του...

Και μετά ακούστηκε ένας μεγάλος, σιγανός και μακρόσυρτος στεναγμός από το σκοτάδι ψηλά, που έκανε τις αισθήσεις της να σβήσουν σαν φλόγα κεριού.

Το φως της μέρας που χυνόταν μέσα από τα στενά παράθυρα άγγιξε τα κλειστά βλέφαρα της Τζάιρελ. Ξύπνησε πιασμένη, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της στο φως. Ο κάθε μυώνας και το κάθε νεύρο του λυγερού κορμιού της πονούσαν από τα χτυπήματα του τυφώνα και τη βία της νύχτας, και οι κρύες πλάκες ήταν σκληρές κάτω από το σώμα της. Ανακάθισε, απλώνοντας μηχανικά το χέρι για το στιλέτο της. Ήταν πεσμένο λίγο πιο πέρα, σκουριάζοντας από το χτεσινοβραδινό αίμα. Και η κασετίνα — η κασετίνα...

Ο πανικός που πήγε να την πλημμυρίσει χάθηκε αμέσως μόλις είδε το πολύτιμο, μουχλιασμένο κου-

τί πεσμένο στο πλάι δίπλα στον αγκώνα της. Φαινόταν ασήμαντο, με τους σιδερένιους μεντεσέδες του σκουριασμένους και το δέρμα του ξασπρισμένο και φαγωμένο από τη σήψη δυο αιώνων σε κάποιον ακατονόμαστο, υγρό τόπο. Αλλά ήταν άθικτο και δεν είχε ανοιχτεί. Το σήκωσε και το κούνησε δοκιμαστικά. Ένιωσε κάτι πολύ μαλακό να σαλεύει μέσα, με ήχο και βάρος σαν πολύ λεπτή πούδρα που μετακινιόταν ελαφρά.

Ένα θρόισμα και κάτι σαν στεναγμός από πέρα την έκαναν να σηκώσει απότομα το κεφάλι και να κοιτάξει ολόγυρα στις σκιές που γέμιζαν την αίθουσα. Σ' ένα μεγάλο, ακανόνιστο κύκλο διέκρινε σωριασμένους στο πάτωμα τους χορευτές της νύχτας. Ήταν νεκροί; Όχι, η ανάσα έκανε τα στήθη τους ν' αργοσαλεύουν. Στο πρόσωπο του πιο κοντινού —ήταν η Ντάμαρα— υπήρχε ζωγραφισμένη μια έκφραση τόσο μπουχτισμένου χορτασμού που η Τζάιρελ τράβηξε το βλέμμα της αηδιασμένη. Αλλά την ίδια έκφραση είχαν όλοι. Είχε δει ξανά κοιμισμένους γλεντοκόπους ύστερα από ολονύχτιο τσιμπούσι που δεν έδειχναν ούτε το μισό κορεσμό, ούτε τη μισή από τούτη τη σχεδόν πρόστυχη ικανοποίηση που είχαν τώρα στα πρόσωπά τους οι ναρκωμένοι σύντροφοι του Άλαρικ. Θυμήθηκε την ακαθόριστη εκείνη πείνα που είχε διακρίνει στα μάτια τους το προηγούμενο βράδυ και αναρωτήθηκε τι ακατονόμαστο φαγοπότι τούς είχε χορτάσει στο σκοτάδι όσο αυτή ήταν πεσμένη αναίσθητη...

Βήματα ακούστηκαν στο πλακόστρωτο πίσω της και στριφογύρισε απότομα, στέκοντας στο ένα γόνατο και σφίγγοντας καλύτερα το στιλέτο στο χέρι της. Ήταν ο Άλαρικ, που παραπατούσε ελαφρά και την κοιτούσε με απλανές, αφηρημένο

βλέμμα. Ο κόκκινος μανδύας του ήταν σκονισμένος και τσαλακωμένος σαν να είχε κοιμηθεί μ' αυτόν όλη νύχτα στο πάτωμα και μόλις είχε σηκωθεί. Τα δάχτυλά του χτένισαν τ' ανάκατα μαλλιά του και χασμουρήθηκε. Την κοίταξε με μια φανερή προσπάθεια να συγκεντρώσει την προσοχή του.

«Θα στείλω να φέρουν το άλογό σου», της είπε, με τα μάτια του να περιπλανιούνται αδιάφορα καθώς μιλούσε. «Είσαι λεύτερη ν' αναχωρήσεις τώρα».

Η Τζάιρελ τον κοίταξε χάσκοντας από έκπληξη, με τα χείλη μισάνοιχτα, αφήνοντας να φανούν τ' άσπρα δόντια της. Εκείνος ούτε που την πρόσεχε καν. Τα μάτια του είχαν αλλάξει εστία και κοιτούσαν απλανή σε κάποια ευχάριστη εσωτερική ανάμνηση που εξουδετέρωνε και αυτή την ίδια την παρουσία της κοπέλας. Και πάνω στο πρόσωπό του εκείνη η έκφραση του σχεδόν χυδαίου κορεσμού χαλάρωνε όλα τα χαρακτηριστικά του μέχρι που και το στενό στόμα του κρεμάστηκε ανοιχτό.

«Μα... μα...» ψέλλισε η Τζάιρελ ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της. Τα χέρια της σφίχτηκαν στο μουχλιασμένο κουτί που για χάρη του είχε ρισκάρει τη ζωή της. Εκείνος συνήλθε μια στιγμή για να πει ανυπόμονα και αδιάφορα:

«Α — λες γι' αυτό! Μπορείς να το κρατήσεις».

«Ξέρεις — ξέρεις τι είναι; Νόμιζα ότι ήθελες να—»

Ο Άλαρικ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του. «Δεν μπορούσα να σου εξηγήσω χτες βράδυ τι ήταν εκείνο που γύρευα από τον — τον Άντρεντ. Έτσι σε άφησα να πιστέψεις ότι ήταν ο θησαυρός αυτό που αναζητούσαμε· ήταν κάτι που θα μπορούσες να το καταλάβεις. Αλλά όσον αφορά σ' αυτό

τί πεσμένο στο πλάι δίπλα στον αγκώνα της. Φαινόταν ασήμαντο, με τους σιδερένιους μεντεσέδες του σκουριασμένους και το δέρμα του ξασπρισμένο και φαγωμένο από τη σήψη δυο αιώνων σε κάποιον ακατονόμαστο, υγρό τόπο. Αλλά ήταν άθικτο και δεν είχε ανοιχτεί. Το σήκωσε και το κούνησε δοκιμαστικά. Ένιωσε κάτι πολύ μαλακό να σαλεύει μέσα, με ήχο και βάρος σαν πολύ λεπτή πούδρα που μετακινιόταν ελαφρά.

Ένα θρόισμα και κάτι σαν στεναγμός από πέρα την έκαναν να σηκώσει απότομα το κεφάλι και να κοιτάξει ολόγυρα στις σκιές που γέμιζαν την αίθουσα. Σ' ένα μεγάλο, ακανόνιστο κύκλο διέκρινε σωριασμένους στο πάτωμα τους χορευτές της νύχτας. Ήταν νεκροί; Όχι, η ανάσα έκανε τα στήθη τους ν' αργοσαλεύουν. Στο πρόσωπο του πιο κοντινού —ήταν η Ντάμαρα— υπήρχε ζωγραφισμένη μια έκφραση τόσο μπουχτισμένου χορτασμού που η Τζάιρελ τράβηξε το βλέμμα της αηδιασμένη. Αλλά την ίδια έκφραση είχαν όλοι. Είχε δει ξανά κοιμισμένους γλεντοκόπους ύστερα από ολονύχτιο τσιμπούσι που δεν έδειχναν ούτε το μισό κορεσμό, ούτε τη μισή από τούτη τη σχεδόν πρόστυχη ικανοποίηση που είχαν τώρα στα πρόσωπά τους οι νάρκωμένοι σύντροφοι του Άλαρικ. Θυμήθηκε την ακαθόριστη εκείνη πείνα που είχε διακρίνει στα μάτια τους το προηγούμενο βράδυ και αναρωτήθηκε τι ακατονόμαστο φαγοπότι τούς είχε χορτάσει στο σκοτάδι όσο αυτή ήταν πεσμένη αναίσθητη...

Βήματα ακούστηκαν στο πλακόστρωτο πίσω της και στριφογύρισε απότομα, στέκοντας στο ένα γόνατο και σφίγγοντας καλύτερα το στιλέτο στο χέρι της. Ήταν ο Άλαρικ, που παραπατούσε ελαφρά και την κοιτούσε με απλανές, αφηρημένο

βλέμμα. Ο κόκκινος μανδύας του ήταν σκονισμένος και τσαλακωμένος σαν να είχε κοιμηθεί μ' αυτόν όλη νύχτα στο πάτωμα και μόλις είχε σηκωθεί. Τα δάχτυλά του χτένισαν τ' ανάκατα μαλλιά του και χασμουρήθηκε. Την κοίταξε με μια φανερή προσπάθεια να συγκεντρώσει την προσοχή του.

«Θα στείλω να φέρουν το άλογό σου», της είπε, με τα μάτια του να περιπλανιούνται αδιάφορα καθώς μιλούσε. «Είσαι λεύτερη ν' αναχωρήσεις τώρα».

Η Τζάιρελ τον κοίταξε χάσκοντας από έκπληξη, με τα χείλη μισάνοιχτα, αφήνοντας να φανούν τ' άσπρα δόντια της. Εκείνος ούτε που την πρόσεχε καν. Τα μάτια του είχαν αλλάξει εστία και κοιτούσαν απλανή σε κάποια ευχάριστη εσωτερική ανάμνηση που εξουδετέρωνε και αυτή την ίδια την παρουσία της κοπέλας. Και πάνω στο πρόσωπό του εκείνη η έκφραση του σχεδόν χυδαίου κορεσμού χαλάρωνε όλα τα χαρακτηριστικά του μέχρι που και το στενό στόμα του κρεμάστηκε ανοιχτό.

«Μα... μα...» ψέλλισε η Τζάιρελ ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της. Τα χέρια της σφίχτηκαν στο μουχλιασμένο κουτί που για χάρη του είχε ρισκάρει τη ζωή της. Εκείνος συνήλθε μια στιγμή για να πει ανυπόμονα και αδιάφορα:

«Α — λες γι' αυτό! Μπορείς να το κρατήσεις».

«Ξέρεις — ξέρεις τι είναι; Νόμιζα ότι ήθελες να—»

Ο Άλαρικ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του. «Δεν μπορούσα να σου εξηγήσω χτες βράδυ τι ήταν εκείνο που γύρευα από τον — τον Άντρεντ. Έτσι σε άφησα να πιστέψεις ότι ήταν ο θησαυρός αυτό που αναζητούσαμε· ήταν κάτι που θα μπορούσες να το καταλάβεις. Αλλά όσον αφορά σ' αυτό

το σάπιο κουτάκι — δεν ξέρω ούτε και με νοιάζει να μάθω τι περιέχει. Εγώ κέρδισα — κάτι καλύτερο...» Το γεμάτο αναμνήσεις βλέμμα του γλίστρησε μακριά από το δικό της για να στραφεί όλο ευδαιμονία προς το πρόσφατο παρελθόν.

«Τότε γιατί — με σώσατε;»

«Σε σώσαμε;» γέλασε εκείνος. «Δεν είχαμε ούτε εσένα ούτε το θησαυρό σου κατά νου σ' αυτό που — που κάναμε — χτες βράδυ. Απλώς εκπλήρωσες το σκοπό σου — μπορείς να φύγεις ελεύθερα».

«Εκπλήρωσα — ποιο σκοπό;»

Με κάποια φευγαλέο εκνευρισμό, ο Άλαρικ ξαναγύρισε στο παρόν από το όνειρο που αναπολούσε για να πει:

«Έκανες αυτό για το οποίο σε κρατούσαμε — έφερες τον Άντρεντ στην επιρροή μας. Ήσουν τυχερή που τα σκυλιά ένιωσαν τι είχε συμβεί όταν το έσκασες για να προκαλέσεις το φάντασμά του μόνη. Αλλά ήμαστε κι εμείς τυχεροί. Νομίζω ότι ο Άντρεντ μπορεί να μην ερχόταν ούτε καν για σένα, έτσι και διαισθανόταν την παρουσία μας. Μην αμφιβάλλεις γι' αυτό — μας φοβόταν και είχε σοβαρούς λόγους να μας φοβάται».

Η Τζάιρελ τον κοίταξε για κάμποσες στιγμές, νιώθοντας πάλι ένα ρίγος να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά της. Ύστερα ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή:

«Τι — τι είδους πλάσμα είσαι;» Για μια στιγμή είχε σχεδόν την ελπίδα ότι ο άλλος δε θα της απαντούσε. Αλλά εκείνος χαμογέλασε και η εντύπωση της εσωτερικής παραμόρφωσης έγινε πιο έντονη στο πρόσωπό του.

«Είμαι κυνηγός των ζωντανών νεκρών», της απεκρίθηκε ήρεμα. «Ρουφώ τους νεκροζώντανους

όταν και όπου μπορώ να τους βρω... Οι δικοί μου κι εγώ διψάμε για εκείνη τη σκοτεινή δύναμη που διαθέτουν τα φαντάσματα όσων πέθαναν βίαια και αναγκαζόμαστε να κάνουμε μακρινά ταξίδια στα ενδιάμεσα — από τα φαγοπότια μας». Τα μάτια του ξέφυγαν για μια στιγμή από τα δικά της για ν' αναπολήσουν με απόλαυση το παρελθόν. Εξακολουθώντας ν' ατενίζει μ' εκείνο το απόμακρο βλέμμα και με φωνή που η Τζάιρελ πρώτη φορά άκουγε, μουρμούρισε:

«Αναρωτιέμαι αν κανένας άνθρωπος που δεν το έχει γευτεί θα μπορούσε να μαντέψει πόσο ανείπωτη έκσταση είναι να ρουφάς το ζωντανό θάνατο ενός ισχυρού φαντάσματος... ενός φαντάσματος με τη δύναμη του Άντρεντ... το να νιώθεις εκείνη τη μαύρη δύναμη να χύνεται μέσα σου καθώς τη ρουφάς σε γερές γουλιές — μια δίψα που δυναμώνει όσο πίνεις — νιώθεις — το σκοτάδι — ν' απλώνεται στην κάθε φλέβα σου πιο γλυκό κι από κρασί, πιότερο μεθυστικό... Να μεθάς με το ζωντανό θάνατο — μια απόλαυση σχεδόν αβάσταχτη».

Ακούγοντάς τον, η Τζάιρελ αισθάνθηκε μια έντονη ανατριχίλα να ξεπηδά στο βάθος του στομαχιού της και ν' απλώνεται παντού κάνοντας ν' αναρριγίσει όλο της το κορμί. Καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια κατάφερε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από πάνω του. Η χυδαία εσωτερική έκσταση που φαίνονταν ν' απολαμβάνουν τα μάτια του Άλαρικ ήταν κάτι που δε θα ήθελε να το βλέπει ούτε σαν ανάμνηση στα λόγια και τα μάτια του. Στάθηκε αποφασιστικά στα πόδια της, σφίγγοντας τη δερμάτινη κασετίνα στο στήθος της και αποστρέφοντας τα μάτια της από τα δικά του.

«Τότε άφησέ με να φύγω», είπε με σιγανή φωνή,

με μια αόριστη αμηχανία, σαν άθελά της να είχε σταθεί μάρτυρας σε κάτι το απερίγραπτο. Ο Άλαρικ την κοίταξε και χαμογέλασε.

«Είσαι ελεύθερη να φύγεις», της είπε, «αλλά μη χάσεις άδικα το χρόνο σου επιστρέφοντας με τους πολεμιστές σου για να πάρεις εκδίκηση που σε κρατήσαμε με τη βία». Το χαμόγελό του έγινε πιο έντονο βλέποντας τη μικρή νευρική της κίνηση που πρόδινε ότι είχε μαντέψει σωστά. Ήταν γεγονός ότι κάτι τέτοιο είχε περάσει από το νου της Τζάιρελ. «Τίποτα δε μας κρατάει πια στο Χέλσγκαρντ. Θα φύγουμε σήμερα κιόλας — σε αναζήτηση άλλης λείας. Και κάτι ακόμη πριν φύγεις — σου είμαστε ευγνώμονες που παρέσυρες τον Άντρεντ στα δίχτυα μας, γιατί δε νομίζω ότι θα ερχόταν αν δεν ήσουν εσύ. Γι' αυτό θέλω να σ' αποχαιρετήσω με μια προειδοποίηση, μιλαίδη».

«Τι θέλεις να πεις;» Το βλέμμα της Τζάιρελ πέρασε φευγαλέα από τα μάτια του Άλαρικ και χαμήλωσε πάλι. Δεν ήθελε να κοιτάζει στα μάτια του, αν μπορούσε να τ' αποφύγει. «Τι προειδοποίηση;»

«Μην ανοίξεις το κουτί που κρατάς».

Και πριν η Τζάιρελ προλάβει να πάρει μια ανάσα για να μιλήσει, εκείνος της χαμογέλασε και απομακρύνθηκε, σφυρίζοντας στους άντρες του να ετοιμάζονται. Ολόγυρα στο πάτωμα η Τζάιρελ άκουγε σουρσίματα και βαθιές ανάσες καθώς οι κοιμισμένοι άρχιζαν να ξυπνούν. Για μια στιγμή ακόμη στάθηκε ασάλευτη, κοιτάζοντας σαστισμένα τη μικρή κασετίνα στη μασχάλη της, πριν στραφεί και ακολουθήσει τον Άλαρικ στο προαύλιο.

Η νύχτα που είχε περάσει ήταν τώρα απλώς ανάμνηση και εφιάλτης που έπρεπε να ξεχαστούν. Ακόμη και οι νεκροί της αποτρόπαιης φρουράς

μπροστά στην πύλη δεν μπορούσαν ν' αμαυρώσουν τώρα το θρίαμβό της.

Η Τζάιρελ βάδιζε πάλι στον υπερυψωμένο δρόμο στο λαμπρό φως της αυγής, μοιάζοντας σαν καβαλάρης σε αντικατοπτρισμό, ανάμεσα σε γαλάζιους ουρανούς και γαλάζιες αντανακλάσεις νερού. Πίσω της το Κάστρο του Χέλσγκαρντ ήταν ένα αιθέριο όραμα που αιωρείτο στους καθρέφτες των βάλτων. Και καθώς βάδιζε, θυμόταν.

Εκείνη η δίνη της βίας από την οποία είχε αποσπάσει τούτη την κασετίνα χτες βράδυ — η δύναμη και ο τρόμος της οντότητας που τη φρουρούσε τόσα χρόνια... Τι μπορεί να έκρυβε αυτό το κουτί; Μήπως κάτι παρόμοιο με — με τον ίδιο τον Άντρεντ; Ο Άλαρικ μπορεί να μην ήξερε, αλλά το είχε μαντέψει... Η προειδοποίησή του αντηχούσε ακόμη στ' αυτιά της.

Συνέχισε το δρόμο της με τα φρύδια σμιγμένα σκεφτικά γι' αρκετή ώρα, αλλά τελικά ένα αχνό, χαιρέκακο χαμόγελο άρχισε να χαράζεται στα κόκκινα χείλη της κυράς του Τζόιρυ. Λοιπόν... είχε τραβήξει πολλά για τον Γκυ του Γκάρλοτ, αλλά τώρα σκεφτόταν ότι, τελικά, δε θα του έκανε λιώμα το ωραίο του μούτρο με τη λαβή του σπαθιού της, όπως με τόση προσδοκία ονειρευόταν. Όχι... θα τον εκδικιόταν με καλύτερο τρόπο...

Θα του χάριζε μια μικρή σιδερόδετη δερμάτινη κασετίνα.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

του Χένρυ Κάτνερ

Α... εκείνες οι πανάρχαιες εποχές των θρύλων, όταν ένα κοφτερό μυαλό κι ένα εξίσου κοφτερό σπαθί μπορούσαν να σμιλεύσουν αυτοκρατορίες από το ακόμη άμορφο υλικό του κόσμου!

Σε θεόρατα βουνά και απέραντες πεδιάδες, σε σκοτεινά δάση και φλογερές ερήμους — ο άνεμος ψιθυρίζει ακόμη παλιές ιστορίες για άντρες και γυναίκες που κυνηγούσαν το όνειρο και συχνά πέθαιναν γι' αυτό.

Παραμύθια;

Χα! Ξεχάσατε ότι έτσι φτιάχτηκαν όλες, μα όλες οι χώρες της Γης, αρχαίες και σύγχρονες; Μήπως σας παρέσυρε ο ανούσιος τρόπος που περιγράφονται αυτά τα πράγματα από τα βιβλία της σχολικής Ιστορίας; Μα τα βιβλία της Ιστορίας γράφτηκαν από ανθρωπάκια· οι αληθινοί άνθρωποι ζουν και πλάθουν την Ιστορία. Τα αληθινά τους ονόματα μπορεί να μην επιζούν, αλλά ο θρύλος τους μένει.

Ο Χένρυ Κάτνερ (1914-1958) και η Κάθριν Λ. Μουρ (1911-1987) —που ένα διήγημά της συμπερι-

λαμβάνεται σε τούτη την ανθολογία— υπήρξαν ένα από τα πιο γνωστά ζευγάρια στο χώρο της Επιστημονικής και Ηρωικής Φαντασίας. Οι δυο τους πολέμησαν με εξωγήινους και τέρατα, με δράκους και με μάγους, συχνά κάτω από κοινό ψευδώνυμο.

Θέλω να πιστεύω ότι κάπου, σε κάποιον κόσμο σαν αυτούς που ονειρεύτηκαν, οι δυο τους συνεχίζουν τ' όνειρο ακόμη...

Γ.Μ.

Άκου, ω βασιλιά, ενώ θα σου αφηγούμαι για μεγάλα πεπρωμένα και για γενναίους άντρες πέρα από τις θολερές καταχνιές αλλοτινών αιώνων. Για πράγματα που έγιναν πριν πολλά, ναι, πάμπολλα χρόνια — πριν καν η Νινευί και η Τύρος γεννηθούν, βασιλέψουν και διαλυθούν στη σκόνη. Στη φλογερή νιότη του κόσμου μας η αυτοκρατορική Γκόμπι, το Λίκνο της Ανθρωπότητας, ήταν μια χώρα ομορφιάς, θαυμάτων και ζοφερού κακού που ξεπερνά κάθε φαντασία. Αλλά από την αυτοκρατορική Γκόμπι, τη νύμφη των θαλασσών της Ασίας, τίποτα πια δεν απομένει·εκτός από κανένα σπασμένο αγγείο ή κάποια θρυμματισμένη πέτρα που κάποτε στεφάνωνε έναν οβελίσκο — ναι, τίποτα πια δεν απομένει εκτός από ένα σιγανό μακρόσυρτο μοιρολόγι στο αγέρα, ένα κλάμα που θρηνεί για χαμένα μεγαλεία και δόξες. Άκου και πάλι, ω βασιλιά, ενώ θα σου εξιστορώ το όραμα και τ' όνειρό μου...

Η Ιστορία του Σαχμέτ του Καταραμένου

1 Το Ζώδιο του Καθρέφτη

Έξι ώρες τώρα ο τοξότης χαροπάλευε πεσμέ-

νος στη σκιά της πελώριας βελανιδιάς. Εκείνοι που τους είχαν επιτεθεί δεν είχαν καν μπει στον κόπο να του αρπάξουν το στραπατσαρισμένο του θώρακα — ήταν τιποτένιας αξίας σε σύγκριση με τις διάφορες... κα — ήταν τιποτένιας αξίας σε σύγκριση με τις δικές τους σφυρήλατες πανοπλίες που αστραποβολούσαν γεμάτες λαμπερά πετράδια. Είχαν αναχωρήσει με τα λάφυρά τους, αφήνοντας το λαβωμένο τοξότη ανάμεσα στα κουφάρια των συντρόφων του. Είχε χάσει πολύ αίμα· και τώρα, κοιτάζοντας τις σκιές του δειλινού που απλώνονταν στο δάσος, καταλάβαινε ότι ο χάρος τον πλησίαζε γοργά.

Τα κατάξερα χείλη του έχασκαν ολάνοιχτα καθώς αγωνιζόταν ν' ανασάνει. Για μια ακόμη φορά προσπάθησε να συρθεί ως το φλασκί από κατσικόδερμα που κρεμόταν από τα γυαλιστερά, ασάλευτα καπούλια ενός σκοτωμένου πολεμικού αλόγου. Αλλά και πάλι δεν τα κατάφερε. Αναστενάζοντας άφησε το φλογισμένο του μάγουλο να γείρει πάλι στη δροσερή γη.

Ένας αχνός θόρυβος έφτασε ως τ' αυτιά του τοξότη — ήταν ποδοβολητά από οπλές αλόγων. Μήπως ξαναγύριζαν οι επιδρομείς; Το χέρι του σφίχτηκε στο τόξο που ήταν πεσμένο πλάι του και προσπάθησε αδύναμα να βάλει ένα βέλος στη χορδή.

Δυο άλογα έκαναν την εμφάνισή τους — ένα πελώριο γκρίζο άτι και μια καφετιά φοράδα. Στην τελευταία καθόταν ένας γιγαντόσωμος νέγρος της Νουβίας με φαρδιές πλάτες, και το άσκημο πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό και ανήσυχο.

Ο καβαλάρης του γκρίζου αρσενικού φαινόταν μικροκαμωμένος σε σύγκριση με τον πελώριο Νούβιο, αλλά η γεροδεμένη κορμοστασιά του έδειχνε ξεκούραστη παρ' όλες τις ώρες που ήταν στη σέλα. Τα ξανθά, ανάκατα μαλλιά του πλαισίωναν ένα

σκληρό, νεανικό πρόσωπο, μπρούντζινο από τον ήλιο και με αετίσια μάτια. Ο νεαρός είδε πρώτος το μακελειό κάτω από τη βελανιδιά και τράβηξε απότομα τα χαλινάρια του αλόγου του.

«Μα τον Σαϊτάν!» γρύλισε. «Τι διαβολοδουλειά είναι πάλι τούτη;»

Τα δάχτυλα του ετοιμοθάνατου άφησαν το τόξο του να πέσει.

«Πρίγκιπα Ρέυνορ — λίγο νερό!» ψέλλισε ανασαίνοντας με δυσκολία.

Ο Ρέυνορ πήδησε στο χώμα, άρπαξε ένα φλασκί και το έγειρε στα χείλη του τοξότη.

«Τι συνέβη;» ρώτησε τελικά. «Πού είναι η Ντέλφια;»

«Την... την πήραν μαζί τους;»

«Ποιοι;»

«Μας αιφνιδίασε μια ομάδα πολεμιστών. Μας είχαν στήσει ενέδρα. Πολεμήσαμε — αλλά ήταν πάρα πολλοί. Τους είδα να καλπάζουν νότια παίρνοντας μαζί τους και την Ντέλφια».

Ο τοξότης πήρε ξαφνικά μια παράξενη έκφραση έκπληξης. Το χέρι του απλώθηκε και έσφιξε το τόξο που ήταν πεσμένο στο πλευρό του.

«Ο θάνατος έρχεται», ψιθύρισε, και ένα ρίγος συγκλόνισε το κορμί του. Ύστερα το σαγόνι του χαλάρωσε κι έμεινε ανοιχτό· είχε ξεψυχήσει.

Ο Ρέυνορ σηκώθηκε, μ' έναν άγριο, παγερό θυμό ν' αστράφτει στα μάτια του. Κοίταξε τον νούβιο σύντροφό του που δεν είχε ακόμη ξεπεζέψει.

«Θα τραβήξουμε κι εμείς νότια», δήλωσε κοφτά. «Κρίμα που μείναμε πίσω, Έμπλικ».

«Δε θα το 'λεγα», παρατήρησε ο Έμπλικ. «Ήταν χάρη στη Θεία Πρόνοια που το άλογό σου κουτσάθηκε χτες. Έτσι και είχαμε πέσει στην ίδια παγίδα

με τους άλλους, θα είμαστε τώρα κι εμείς ανάμεσα στα κουφάρια».

Ο Ρέυνορ έπαιξε αφηρημένα με τη λαβή του σπαθιού του. «Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Πάντως θα βρούμε την ευκαιρία ν' ανταλλάξουμε σπαθιές με αυτούς τους πλιατσικολόγους σκύλους».

«Και λοιπόν; Εγώ νομίζω—»

«Σε διατάζω!» βρυχήθηκε ο Ρέυνορ και σάλταρε στη σέλα του. Έχωσε τα σπιρούνια στα πλευρά του αλόγου του και προσπέρασε καλπάζοντας το σωρό από τα κουφάρια κάτω από τη βελανιδιά. «Υπάρχει ένα μονοπάτι εδώ. Και οδηγεί νότια».

Γρυλίζοντας μέσα από τα δόντια τη δυσφορία του, ο Νούβιος τον ακολούθησε.

«Μπορεί να ήσουν ο πρίγκιπας της Σαρδόπολης», μουρμούρισε, «αλλά η Σαρδόπολη έχει πέσει».

Αυτό ήταν αλήθεια. Απείχαν έξι μέρες δρόμο από το βασίλειο όπου ο Ρέυνορ είχε γεννηθεί και που τώρα είχε πάψει να είναι το σπίτι του. Τρεις άνθρωποι είχαν ξεφύγει από την καταδικασμένη Σαρδόπολη — ο Ρέυνορ, ο υπηρέτης του ο Έμπλικ και η νεαρή Ντέλφια — αλλά στο δρόμο της φυγής είχαν συνενωθεί και με λίγους άλλους πρόσφυγες. Και να τώρα που και οι τελευταίοι από αυτούς είχαν σκοτωθεί, εδώ, σε τούτη την άγνωστη γη, κοντά στη Θάλασσα των Σκιών που απλωνόταν σαν λαμπερό ζαφείρι στην αυτοκρατορική Γκόμπι. Όταν το άλογο του Ρέυνορ κουτσάθηκε την προηγούμενη μέρα, αυτός και ο Έμπλικ είχαν μείνει πίσω για καμιά ώρα —που τελικά κράτησε περισσότερο— και στο διάστημα αυτό οι τοξότες τους είχαν εξοντωθεί ενώ η Ντέλφια είχε πιαστεί αιχμάλωτη.

Οι δυο τους κάλπαζαν γοργά, αλλά ο ερχομός της νύχτας τους βρήκε ακόμη μέσα στο μεγάλο δάσος που εδώ και μέρες άπλωνε τα φυλλώματά του πάνω από τα κεφάλια τους. Τελικά ο Ρέυνορ σταμάτησε σ' ένα μικρό ξέφωτο.

«Θα ξαποστάσουμε εδώ μέχρι να βγει το φεγγάρι», εξήγησε. «Για την ώρα είναι σκοτεινά σαν την κόλαση».

Ξεπεζεύοντας ο πρίγκιπας τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει τα κουρασμένα μέλη του. Ο Έμπλικ ακολούθησε το παράδειγμά του. Υπήρχε ένα ρυάκι εκεί κοντά και βρήκε νερό για να ποτίσει τ' άλογα. Όταν ξεμπέρδεψε και μ' αυτό, κάθισε σταυροπόδι, μια σκυθρωπή μαύρη μορφή στο σκοτάδι.

«Βγήκαν τ' αστέρια», παρατήρησε κάποια στιγμή με σιγανή φωνή.

Ο Ρέυνορ, με την πλάτη ακουμπισμένη σ' έναν κορμό, σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό. «Έχεις δίκιο. Αλλά το φεγγάρι δεν ξεμύτισε ακόμη».

Ο Νούβιος συνέχισε σαν να μην άκουσε. «Είναι παράξενα τούτα τ' αστέρια. Ποτέ μου δεν τα 'χω ξαναδεί να φαντάζουν έτσι».

«Τι έκανε λέει;» Ο νεαρός πρίγκιπας τα κοίταξε πιο προσεκτικά. Πάνω στα μαύρα πέπλα της νύχτας τ' αστέρια λαμπύριζαν παγερά και ασύλληπτα μακρινά. «Μου φαίνονται τα ίδια όπως πάντα, Έμπλικ».

Όμως — μήπως δεν ήταν έτσι; Μια μικρή ανατριχίλα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά του Ρέυνορ. Κάτι το παγερό και το ακαθόριστα φρικαλέο φαινόταν να φτάνει από την απέραντη άβυσσο του ουρανού — κάτι σαν μια ανάσα του αγνώστου πλανιόταν πάνω από τούτη την αρχέγονη ερημιά.

Ήταν τα ίδια αστέρια — ναι! Αλλά γιατί, σε τούτη την παράξενη γη, τ' αστέρια φάνταζαν τόσο τρομερά;

«Μη γίνεσαι ανόητος, Έμπλικ», είπε τελικά ο Ρέυνορ. «Άντε να φροντίσεις τα άλογα».

Ο Νούβιος ανατρίχιασε και σηκώθηκε.

«Μακάρι να μην πατούσαμε ποτέ το πόδι μας σε τούτη τη μαύρη γη», μουρμούρισε με παράξενα σιγανή φωνή. «Κάνει παγωνιά εδώ — πολύ παγωνιά για μεσοκαλόκαιρο».

Ένας σιγανός ψίθυρος έφτασε από το σκοτάδι.

«Ναι, κάνει κρύο. Η ματιά του Βασιλίσκου σε παγώνει», ακούστηκε μια φωνή.

«Ποιος είναι;» βρυχήθηκε ο Ρέυνορ καθώς στριφογύριζε με γυμνό το σπαθί του στο χέρι. Ο Έμπλικ συσπειρώθηκε, με τις πελώριες χερούκλες του έτοιμες για δράση.

Ένα ήρεμο γέλιο ακούστηκε και μια σκιά ξεπρόβαλε πίσω από τον κορμό μιας βελανιδιάς. Μια γιγάντια μορφή τούς πλησίασε, δυσδιάκριτη στο σκοτάδι.

«Είμαι φίλος. Ή τουλάχιστον δεν είμαι εχθρός. Γύρνα τη λεπίδα σου στο θηκάρι της, παλικάρι. Δεν έχω τίποτα να μοιράσω μαζί σου».

«Έτσι λες;» γρύλισε ο Ρέυνορ. «Τότε γιατί μας ήρθες ύπουλα σαν λύκος στο σκοτάδι;»

«Άκουσα θόρυβο συμπλοκής. Άκουσα παράξενα βήματα στο δάσος του Μιράκ. Αυτά ήταν που μ' έκαναν να έρθω».

Ένα φέγγος από αχνό, ασημένιο φως φάνηκε να γλιστρά ανάμεσα στα δέντρα. Το φεγγάρι είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει. Οι αχτίδες του άγγιξαν ένα μεγάλο σύννεφο από λευκά μαλλιά, πυκνά φουντωτά φρύδια και μια γενειάδα που κατέβαινε

κυματιστή στο στήθος του νεοφερμένου. Ελάχιστα από το πρόσωπό του ξεχώριζαν. Μπορούσες να διακρίνεις μια αετίσια μύτη, ενώ τα σκυθρωπά σκοτεινά μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω στον Ρέυνορ. Ένας τραχύς γκρίζος μανδύας κι ένα ζευγάρι σαντάλια έντυναν το κορμί του γιγαντόσωμου άντρα.

«Ποιος είσαι ελόγου σου;» ρώτησε ο πρίγκιπας.

«Με φωνάζουν Γκιαρ».

«Τι σήμαιναν τα λόγια σου για κάποιο — Βασιλίσκο;» ρώτησε σιγανά ο Έμπλικ.

«Λίγοι μπορούν να διαβάσουν τ' αστέρια», αποκρίθηκε ο Γκιαρ. «Όμως εκείνοι που μπορούν γνωρίζουν τους Κατοίκους του Ζωδιακού. Τη χτεσινή νύχτα το ζώδιο του Τοξότη σκιάστηκε από το Ψάρι του Εά. Και τούτη τη νυχτιά κυριαρχεί ο Βασιλίσκος». Η βαθιά φωνή του έγινε πιο ηχηρή και αντιλάλησε σαν όργανο στις σκοτεινές γωνιές του δάσους. «Εφτά είναι τα σημεία του Ζωδιακού! Το ζώδιο του Τοξότη και το ζώδιο του Ψαριού του Εά! Το ζώδιο του Ερπετού και εκείνο του Καθρέφτη! Το ζώδιο του Βασιλίσκου και του Μαύρου Λουλουδιού — και εκείνο του Ταμμούζ που δεν επιτρέπεται να σχεδιαστεί. Εφτά ζώδια — αλλά ο Βασιλίσκος εξουσιάζει απόψε».

Συναντώντας το σκυθρωπό βλέμμα εκείνων των σκοτεινών ματιών, ο Ρέυνορ ένιωσε ένα ακαθόριστο συναίσθημα ανησυχίας.

«Εμένα δε με απασχολούν τ' αστέρια», δήλωσε μισοθυμωμένα. «Γυρεύω ανθρώπους κι όχι καθρέφτες κι ερπετά».

Τα φουντωτά φρύδια του άλλου ανασηκώθηκαν.

«Κι όμως τ' αστέρια μπορούν να σε βοηθήσουν, ξένε, όπως βοήθησαν και μένα», παρατήρησε υπό-

κωφα ο Γκιαρ. «Όπως μου είπαν, λόγου χάρη, για κάποια αιχμάλωτη κοπέλα στο κάστρο του Μάλρικ».

Ο Ρέυνορ αναπήδησε. «Τι έκανε λέει;»

«Ο βαρόνος Μάλρικ εξουσιάζει τούτα τα βαλτοτόπια. Οι άντρες του έπιασαν το κορίτσι σου και τώρα είναι αιχμάλωτή του».

«Και συ πώς το ξέρεις αυτό;» ρώτησε απότομα ο Ρέυνορ.

«Τι σημασία έχει; Διαθέτω ορισμένες δυνάμεις — δυνάμεις που μπορεί να σε βοηθήσουν, αν το θελήσεις».

«Αυτά είναι μαγγανείες, πρίγκιπα», μουρμούρισε ο Έμπλικ. «Εγώ λέω καλύτερα να χώσεις τη λεπίδα σου στο τριχωτό του λαρύγγι».

Ο Ρέυνορ δίστασε, σχεδόν σαν να ήταν έτοιμος να εφαρμόσει τη συμβουλή. Ο Γκιαρ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

«Το κάστρο του Μάλρικ είναι κρατερό και οι άντρες του πολλοί. Από μόνος σου δεν μπορείς να σώσεις το κορίτσι. Άσε με να σε βοηθήσω».

Το γέλιο του Ρέυνορ ήταν έντονα ειρωνικό. «Να με βοηθήσεις, γέρο; Και πώς;»

«Γέρος; Ναι, είμαι πιο γέρος απ' όσο φαντάζεσαι. Αλλά κι αυτές οι βελανιδιές είναι πολύ γέρικες, όμως δυνάμωσαν από τα χρόνια. Θα σου πω ένα μυστικό. Ο Μάλρικ φοβάται τ' αστέρια. Γεννήθηκε στο ζώδιο του Ψαριού του Εά που υπηρετεί εκείνο του Μαύρου Λουλουδιού. Και εγώ γεννήθηκα στο ζώδιο του Ψαριού του Εά, αλλά σε μένα δόθηκε η δύναμη να εξουσιάζω κι όχι να υπηρετώ. Ο βαρόνος ξέρει τη δύναμή μου, και στ' όνομά μου θα μπορέσεις να λευτερώσεις το κορίτσι».

«Και συ τι θα κερδίσεις απ' αυτό;» τον διέκοψε ο Έμπλικ.

Ο Γκιαρ έμεινε για μια στιγμή σιωπηλός. Ο παγερός άνεμος ανάδευε τη λευκή γενειάδα του και έκανε το γκρίζο μανδύα του ν' ανεμίζει.

«Τι θα κερδίσω; Μπορεί εκδίκηση. Μπορεί ο βαρόνος Μάλρικ να είναι εχθρός μου. Τι σημασία έχει για σας; Αν σας βοηθήσω, αυτό θα πρέπει να σας αρκεί».

«Σωστά», έκανε ο Ρέυνορ. «Αν και το θέμα μυρίζει μαγεία. Ωστόσο» —σήκωσε μοιρολατρικά τους ώμους— «ο Σαϊτάν ξέρει πόσο ανάγκη έχουμε από βοήθεια, αν ο Μάλρικ είναι τόσο δυνατός όσο λες».

«Ωραία!» Τα σκοτεινά μάτια του Γκιαρ έλαμψαν με ικανοποίηση. Έψαξε στο μανδύα του κι έβγαλε ένα μικρό λαμπερό αντικείμενο. «Τούτο το φυλαχτό θα είναι το όπλο σας».

Ο Ρέυνορ πήρε το αντικείμενο και το περιεργάστηκε μ' ενδιαφέρον. Το φυλαχτό ήταν μεγάλο σχεδόν σαν την παλάμη του, ένας δίσκος από ασημί μέταλλο με χαραγμένα ολόγυρα διάφορα σύμβολα.

Έξι αστρολογικά σύμβολα είχε αυτό το φυλαχτό.

Ένα βέλος και ένα ψάρι· ένα ερπετό και έναν κύκλο· ένα λουλούδι και ένα μικρό δρακόμορφο πλάσμα με μακριά ουρά και μια σειρά από αγκάθια στη ράχη.

Στο κέντρο του φυλαχτού υπήρχε ένα πετράδι —θολερά μαύρο, με μια λαμπερή σπίθα στα σκοτεινά βάθη του.

«Το Σημείο του Ταμμούζ», εξήγησε ψιθυριστά ο Γκιαρ, «που δεν επιτρέπεται να σχεδιαστεί! Και όμως χάρη στο άστρο στην καρδιά του μαύρου οπά-

λιου μπορεί κανείς να τον γνωρίσει' τον Ταμμούζ, τον Κύριο του Ζωδιακού».

Ο Ρέυνορ γύρισε το αντικείμενο ανάποδα στο χέρι του. Στην πίσω πλευρά του φυλαχτού υπήρχε ένας καθρέφτης από στιλπνό ατσάλι.

«Μην κοιτάς για πολύ στο ατσάλι του», τον προειδοποίησε ο Γκιαρ. «Η δύναμη του Βασιλίσκου εκδηλώνεται μέσω του Ζωδίου του Καθρέφτη, και ίσως χρειαστείς αυτή τη δύναμη. Δείξε στον Μάλρικ το φυλαχτό. Πρόσταξέ τον στ' όνομά μου να λευτερώσει το κορίτσι. Αν υπακούσει, έχει καλώς. Αν αρνηθεί» —η βαθιά φωνή χαμήλωσε σ' ένα δυσοίωνο ψίθυρο— «αν αρνηθεί, γύρισε προς το μέρος του το φυλαχτό. Ασ' τον μετά να κοιτάξει στο Ζώδιο του Καθρέφτη!»

Το χέρι του Γκιαρ σηκώθηκε και έδειξε προς το νότο. «Ιδού ο δρόμος σας. Το φεγγάρι ανέβηκε ψηλά. Τραβήξτε νότια!»

Ο Ρέυνορ γρύλισε κάτι και ξεκίνησε για το άλογό του. Πήδησε αμίλητος στη σέλα και έστρεψε το κεφάλι του ζώου του προς το μονοπάτι. Ο Έμπλικ δεν έμεινε πολύ πίσω του.

Για μια στιγμή ο Ρέυνορ γύρισε και κοίταξε πάνω από τον ώμο του. Ο Γκιαρ στεκόταν ακόμη στο ξέφωτο, με το δασύμαλλο κεφάλι του ανασηκωμένο, ασάλευτος σαν άγαλμα.

Ο μάγος ατένιζε ψηλά τ' αστέρια.

2 Το Ζώδιο του Βασιλίσκου

Έτσι ο Έμπλικ και ο πρίγκιπας Ρέυνορ έφτασαν στο κάστρο του άρπαγα βαρόνου, ένα μεγάλο οικοδόμημα από γκρίζα πέτρα που δέσποζε πάνω από το σκυθρωπό δάσος. Βγήκαν από τα δέντρα και για κάμποση ώρα στάθηκαν εκεί σιωπηλοί, αγναντεύοντας στην άλλη άκρη του μεγάλου χορταριασμένου λιβαδιού το κάστρο που φάνταζε απειλητικό σαν συσπειρωμένο θηρίο έτοιμο να χιμήξει. Κόκκινες ανταύγειες από λάμπες και πυρσούς έλαμπαν στα διπλά αψιδωτά παράθυρα. Στην κεντρική πύλη το φως λαμπύριζε πάνω στην αρματωσιά και το θώρακα ενός φρουρού.

«Ακολούθησέ με!» γρύλισε ο Ρέυνορ και σπιρούνισε μπροστά το άλογό του.

Διέσχισαν καλπάζοντας το λιβάδι και πριν ο νυσταλέος φρουρός προλάβει να καταλάβει τι γινόταν, δυο γεροδεμένες μορφές είχαν πέσει πάνω του. Τα γενειοφόρα χείλη του άνοιξαν για μια κραυγή που πνίγηκε πριν προλάβει να βγει. Το λαμπερό ατσάλι ενός σπαθιού καρφώθηκε στο γυμνό λαιμό του και βγήκε πάλι ματωμένο. Πνιγμένος στο ίδιο του το αίμα, ο φρουρός αρπάχτηκε σπασμωδικά από την πύλη και μετά σωριάστηκε αργά μπρούμυτα, για να μείνει ασάλευτος στο φεγγαρόφωτο.

«Μονάχα ένας φρουρός», παρατήρησε σιγανά ο Ρέυνορ. «Φαίνεται ότι ο βαρόνος Μάλρικ δε φοβάται και πολλούς εχθρούς. Πάντως αυτό κάνει πιο εύκολη τη δουλειά μας. Έλα».

Διέσχισαν τον πλακόστρωτο περίβολο και μπήκαν στον κυρίως χώρο του κάστρου. Βρήκαν έναν άδειο θάλαμο φρουράς, με μια μεγάλη δρύινη πόρτα στον αντικρινό τοίχο. Ο χώρος ήταν γεμάτος όπλα: σπαθιά, κεφαλοθραύστες και σιδερένιες πολεμικές αρπάγες. Ο Ρέυνορ δίστασε για μια στιγμή και μετά ζύγωσε αθόρυβα στην πόρτα. Ήταν ξε-

κλείδωτη. Την άνοιξε μαλακά και κοίταξε από τη χαραμάδα. Ο Έμπλικ είδε το κορμί του αφέντη του να σκιρτά από το θέαμα.

Ο Ρέυνορ έβλεπε στη μεγάλη αίθουσα του κάστρου. Ήταν ένας ψηλοτάβανος χώρος, με τοίχους που ανέβαιναν ως τα μαυρισμένα από τις καπνιές δρύινα δοκάρια που διασταυρώνονταν σαν ιστός αράχνης πολύ ψηλά. Η αίθουσα ήταν αληθινά απέραντη. Μαλακές προβιές και πλούσια χαλιά έντυναν το πάτωμα ενώ ένα μακρύ τραπέζι σε σχήμα «Τ» έπιανε σχεδόν το χώρο από τοίχο σε τοίχο. Καθισμένοι γύρω του, γελώντας και γκαρίζοντας με μεθυσμένο κέφι, ξεφάντωναν οι άντρες του Μάλρικ, ο συρφετός των καθαρμάτων του.

Γενειοφόροι άντρες, θηριώδεις σαν λύκοι, ροκάνιζαν αρνίσια κοψίδια και ρουφούσαν θορυβώδικα από τεράστιες κούπες κάποιο μεθυστικά αρωματικό κρασί. Σ' έναν περιστόλιστο θρόνο στην κεφαλή του τραπεζιού καθόταν ο ίδιος ο βαρόνος — και ήταν στ' αλήθεια παράξενο ένας άνθρωπος σαν κι αυτόν να διαφεντεύει τούτα τα κτήνη που δεν ήξεραν τι θα πει νόμος.

Γιατί ο Μάλρικ ήταν λεπτοκαμωμένος, μελαχρινός και χαμογελαστός, με πρόσχαρο νεανικό πρόσωπο και μακριά μαλλιά που έπεφταν χυτά στους στενούς ώμους του. Φορούσε έναν απλό καφετί χιτώνα με φαρδιά φουσκωτά μανίκια, και στα χέρια του έπαιζε ένα επίχρυσο κύπελο με δαντελωτά σχέδια. Σήκωσε τα μάτια του όταν στην αίθουσα μπήκαν δυο γεροδεμένοι άντρες του σέρνοντας πίσω τους ένα λυγερόκορμο κορίτσι.

Ήταν η Ντέλφια! Φορούσε ακόμη τον καταχτυπημένο της θώρακα και τα λυτά εβένινα μαλλιά της έπεφταν σε μπούκλες γύρω από το χλωμό της πρό-

σωπο. Υπήρχε ομορφιά σ' αυτό το πρόσωπο, μια άγρια κι ατίθαση όμορφιά. Φλόγα και δύναμη άστραφταν στα μαύρα μάτια της. Η κοπέλα όρθωσε περήφανα το κορμί της και κοίταξε βλοσυρά τον Μάλρικ.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε ξερά. «Τι νέου είδους εξευτελισμό μού ετοιμάζεις πάλι;»

«Εξευτελισμό;» έκανε αθώα ο βαρόνος, με τη φωνή του ήρεμη και βελούδινη. «Δεν έχω καμιά τέτοια πρόθεση. Απλώς ήθελα να σε καλέσω να δειπνήσεις μαζί μας». Έδειξε με το χέρι μια άδεια πολυθρόνα δίπλα του.

«Και δεν τρώω καλύτερα με λυσσασμένα σκυλιά!» φώναξε άγρια η Ντέλφια.

Στα λόγια της ένας σιγανό, απειλητικό γρύλισμα ακούστηκε από τη μεριά των πολεμιστών. Ένας γεροδεμένος παλικαράς, μ' ένα πανί να του σκεπάζει το ένα μάτι και μια άσπρη ουλή να του παραμορφώνει το μάγουλο, τινάχτηκε πάνω και ζύγωσε απειλητικά την κοπέλα. Όταν έφτασε μπροστά της κοντοστάθηκε και γύρισε να κοιτάξει τον Μάλρικ.

«Σου έδωσα την άδεια να σηκωθείς, Γκάνθερ;» ρώτησε ήρεμα ο βαρόνος.

Αντί για απάντηση ο άλλος έφτυσε μια βλαστήμια. «Μα τον Σαϊτάν!» γρύλισε δείχνοντας τα δόντια του. «Σαν πολύ καιρό μ' άφησες να περιμένω, Μάλρικ. Τούτη η κοπελιά είναι δικιά μου. Εγώ την έπιασα κι εγώ θα την κρατήσω. Αν είναι να φάει μαζί μας, θα κάτσει δίπλα μου!»

«Σοβαρά!» Η φωνή του Μάλρικ δεν άλλαξε στο ελάχιστο. Ένα ειρωνικό γέλιο έπαιξε στα σκοτεινά μάτια του. «Ίσως και να βαρέθηκες να παίρνεις δια-

ταγές από μένα, Γκάνθερ. Μπορεί και να θέλεις να κάτσεις στο θρόνο μου, ε;»

Οι άλλοι παράνομοι παρακολουθούσαν τη σκηνή μ' ενδιαφέρον, περιμένοντας. Μια νεκρική σιγή είχε απλωθεί στο τραπέζι. Άθελά του το χέρι του Ρέυνορ γλίστρησε ως τη λαβή του σπαθιού του. Ο αέρας βρομούσε θάνατο.

Αυτό μπορεί να το ένιωσε και ο Γκάνθερ. Η ουλή στο μάγουλό του έγινε από άσπρη πελιδνή. Μουγκρίζοντας μια άναρθρη βλαστήμια, τράβηξε ένα τεράστιο σπαθί από το θηκάρι του και μ' ένα θηριώδη βρυχηθμό ρίχτηκε στον Μάλρικ. Η λεπίδα του σφύριξε στον αέρα.

Ο Μάλρικ μόλις και φάνηκε να σαλεύει, τόσο αστραπιαία ήταν η κίνησή του! Και όμως την άλλη στιγμή στεκόταν αντιμέτωπος με τον Γκάνθερ. Το λεπτοκαμωμένο χέρι του βαρόνου χώθηκε στο φαρδύ μανίκι του και, όταν ξαναφάνηκε, το φως άστραφτε πάνω σε στιλπνό μέταλλο.

Γοργό σαν δαγκωματιά φιδιού ήταν το χτύπημα του Μάλρικ. Ένα λεπτό στιλέτο έσκισε τον αέρα για να καρφωθεί, διάνα, στο στόχο του. Η λεπίδα διαπέρασε μάτι και λεπτό κόκαλο για να θρονιαστεί τελικά στο μαλακό, ζωντανό εγκέφαλο. Ο Γκάνθερ μόλις και πρόλαβε ν' αφήσει ένα βραχνό ουρλιαχτό. Το σπαθί του, χάνοντας το στόχο του, χώθηκε στο ξύλο του τραπεζιού.

Το κορμί του παράνομου τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω σαν τεντωμένο τόξο. Τα δάχτυλά του γαντζώθηκαν σπασμωδικά στο πρόσωπό του, με τα νύχια του να σκίζουν δέρμα και σάρκες στην αγωνία του θανάτου.

Και μετά έπεσε, με το θώρακά του να κροταλίζει

και να βροντά, για να μείνει τελικά ασάλευτος στα πόδια του Μάλρικ.

Ο βαρόνος κάθισε πάλι στην πολυθρόνα του αναστενάζοντας. Για άλλη μια φορά τα δάχτυλά του άρχισαν να παίζουν μηχανικά με το επίχρυσο κύπελο. Φαινόταν ν' αδιαφορεί παντελώς για τα μουρμουρητά του θαυμασμού που ακούστηκαν από τη μεριά των παρανόμων.

Αλλά μια στιγμή αργότερα τα μάτια του σηκώθηκαν προς την Ντέλφια. Έκανε ένα νεύμα και οι δυο φρουροί της την έσυραν μπροστά.

Ο Ρέυνορ, που παρακολουθούσε από τη χαραματιά της πόρτας, έκρινε ότι ήταν πλέον καιρός να επέμβει. Μπορεί να ήταν καθαρή τρέλα να μπει έτσι στο ίδιο το άντρο των οπλισμένων εχθρών, αλλά ο πρίγκιπας είχε άλλη γνώμη. Ένιωθε μια αλλόκοτη και ανεξήγητη εμπιστοσύνη για το φυλαχτό του Γκιαρ. Το χέρι του βρήκε το δίσκο στη ζώνη του, τον έσφιξε στην παλάμη του και, με μονάχα μια λέξη στον Έμπλικ, άνοιξε την πόρτα με μια κλοτσιά και μπήκε στην αίθουσα.

Πρόλαβε να κάνει κάπου δέκα βήματα πριν οι άλλοι συνειδητοποιήσουν την παρουσία του. Δέκα βήματα — με τον Νούβιο ξοπίσω του, κρατώντας έτοιμο στο χέρι το πελώριο πολεμικό τσεκούρι του.

Ύστερα οι λύκοι τον είδαν και τινάχτηκαν πάνω κραυγάζοντας.

Την ίδια στιγμή ο Μάλρικ τους ανακάλεσε στην τάξη. Η φωνή του έσκισε σαν μαχαίρι την οχλοβοή και αμέσως όλοι το βούλωσαν. Ο βαρόνος συνέχιζε να κάθεται ήρεμος, με μια μικρή ρυτίδα απορίας ανάμεσα στα φρύδια του καθώς παρατηρούσε τους δυο παρείσακτους.

«Λοιπόν;» ρώτησε προστακτικά. «Ποιοι είστε ε-

λόγου σας;» Και αμέσως έριξε μια φευγαλέα ματιά προς την Ντέλφια που ένα μικρό σκίρτημα την είχε προδώσει.

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία», αποκρίθηκε ο Ρέυνορ. «Σου φέρνω ένα μήνυμα από κάποιον Γκιαρ».

«Τον Γκιαρ!»

Ένα πνιχτό σούσουρο ακούστηκε από τη μεριά των παρανόμων. Οι φωνές τους πρόδιναν φόβο αλλά και άγριο μίσος.

«Και τι λέει αυτό το μήνυμα;» ζήτησε να μάθει ο Μάλρικ.

«Ν' αφήσεις λεύτερο αυτό το κορίτσι».

Το νεανικό πρόσωπο του βαρόνου έμεινε ήρεμο.

«Αυτό ήταν όλο;» ρώτησε.

Ο Ρέυνορ ένιωσε μια κάποια απογοήτευση. Περίμενε κάποια άλλη αντίδραση — κι αυτός δεν ήξερε ποια. Αλλά εκείνη η γαλήνια απάθεια του Μάλρικ τον είχε προβληματίσει.

Ο βαρόνος περίμενε. Όταν δεν πήρε καμια απάντηση, έκανε ένα γοργό νεύμα. Από το τραπέζι πήδησαν μπροστά οπλισμένοι άντρες, με αιμοδιψή γρυλίσματα και γυμνές λεπίδες. Χύθηκαν πάνω στον Ρέυνορ και τον Έμπλικ. Ο τελευταίος στεκόταν συσπειρωμένος πιο πίσω, με το τερατόμορφο πρόσωπό του να μορφάζει από την έξαψη της μάχης.

Να λοιπόν τι έβγαινε από τις υποσχέσεις μάγων! Ο Ρέυνορ χαμογέλασε πικρά, τράβηξε το σπαθί του — και τότε θυμήθηκε το φυλαχτό. Τι ακριβώς είχε πει ο Γκιαρ;

Αν αρνηθεί, γύρισε προς το μέρος του το φυλαχτό. Ασ' τον μετά να κοιτάξει στο Ζώδιο του Καθρέφτη!

Ο πιο κοντινός από τους άντρες τον είχε σχεδόν φτάσει όταν ο Ρέυνορ σήκωνε ψηλά το χέρι με το φυλαχτό στη χούφτα του. Και από τον καθρέφτη τινάχτηκε μια αχτίδα φωτιάς — λεπτή σαν βελόνα και εκτυφλωτικά λαμπερή.

Χτύπησε τον παράνομο στο πρόσωπο και χώθηκε μέσα βαθιά — πολύ βαθιά!

Στη στιγμή μια μάσκα απόλυτης και ανείπωτης φρίκης αντικατέστησε την αιμοβόρα του έκφραση. Ο άντρας κοκάλωσε και στάθηκε μαρμαρωμένος κι ασάλευτος σαν στήλη άλατος, με μάτια που θύμιζαν βασανισμένο ζώο.

Σαν σιωπηλός ψίθυρος ήρθαν στη θύμηση του Ρέυνορ τα λόγια του Γκιαρ:

Η ματιά του Βασιλίσκου σε παγώνει...

Και τώρα, από τον καθρέφτη του φυλαχτού εκτινάζονταν λαμπρές, ανοιχτόχρωμες αχτίδες, παγωμένες σαν λευκές φωτιές, απόκοσμες σαν τα βέλη κάποιας μυθικής θεάς του φεγγαριού. Και σαν βέλη αστραποβολούσαν σκίζοντας τον αέρα, αναζητώντας και βρίσκοντας το στόχο τους. Και ο ένας μετά τον άλλο οι άντρες του Μάλρικ κοκάλωναν και έμεναν παγωμένοι.

Και τελικά ήρθε και η σειρά του ίδιου του βαρόνου. Και ύστερα οι φωτιές του φυλαχτού έσβησαν και χάθηκαν.

«Ντέλφια!» φώναξε ο Ρέυνορ. Το κορίτσι έτρεχε κιόλας προς το μέρος του, διασχίζοντας γοργά την αίθουσα.

«Αυτά είναι μαγικά πράγματα, πρίγκιπα», παρατήρησε ο Έμπλικ. «Και είναι δουλειές του σατανά!»

«Πάντως μας βοήθησαν», του αντιγύρισε ο Ρέυνορ και μετά στράφηκε να σφίξει στην αγκαλιά του το κορίτσι.

Και κοντοστάθηκε — κοιτάζοντας έκπληκτος ολόγυρα.

Μια ξαφνική, διαπεραστική παγωνιά είχε πέσει στη μεγάλη αίθουσα. Οι λάμπες σκοτείνιαζαν γοργά μέχρι που έσβησαν σε απόλυτο σκοτάδι.

Μέσα στη ζοφερή μαυρίλα ο Ρέυνορ άκουσε την Ντέλφια να στριγκλίζει. Αμέσως όρμησε μπροστά βλαστημώντας.

Το πόδι του σκόνταψε σ' ένα πεσμένο σώμα. Έσκυψε και ψηλαφώντας, τα δάχτυλά του άγγιξαν το γενειοφόρο πρόσωπο ενός άντρα.

«Ντέλφια!» ούρλιαξε με απόγνωση.

«Ρέυνορ!» την άκουσε να τον φωνάζει, αλλά η φωνή της φαινόταν να σβήνει και να χάνεται σαν να ερχόταν από τεράστια απόσταση. «Ρέυνορ! Βοήθεια!»

Το σπαθί του πρίγκιπα σφύριξε στο σκοτάδι βγαίνοντας από το θηκάρι. Προχώρησε σκοντάφτοντας στα τυφλά, προσπαθώντας να δει στο απόλυτο σκοτάδι. Εντελώς ξαφνικά το λεύτερο χέρι του σφίχτηκε σε σκληρή, τραχιά σάρκα.

Μια οργισμένη φωνή ακούστηκε.

«Ηλίθιε, εννοείς να φυτρώνεις εκεί που δε σε σπέρνουν! Τολμάς να σηκώσεις σπαθί ενάντια στον Κύριο του Ζωδιακού;»

Ήταν η φωνή του — Γκιαρ! Του μάγου Γκιαρ, που τώρα είχε ξεφυτρώσει στο κάστρο του Μάλρικ, ποιος ξέρει με τι διαβολικές μαγγανείες.

«Μονάχα να σηκώσω σπαθί;» γρύλισε μανιασμένος ο Ρέυνορ. «Θα σου δώσω να πάρεις και μια γεύση του, ύπουλο πλάσμα!»

Το σπαθί τινάχτηκε καρφωτό μπροστά ακριβώς τη στιγμή που ο Γκιαρ ξέφευγε από το χέρι του Ρέυνορ. Ακούστηκε ένα σκούξιμο πόνου.

Αλλά ο Ρέυνορ είχε χάσει το μάγο στο σκοτάδι και όρμησε βιαστικά μπροστά για να προλάβει το γέρο πριν ξεφύγει.

«Είσαι ηλίθιος!» ψιθύρισε η φωνή του Γκιαρ, ψυχρή και γεμάτη φοβερή απειλή. «Ένας στραβός, απερίσκεπτος ηλίθιος!»

Ο Ρέυνορ, που έψαχνε ψηλαφητά στο σκοτάδι, κοντοστάθηκε απότομα. Μια παράξενη, πρασινωπή ανταύγεια είχε αρχίσει να διαχέεται στην αίθουσα. Αλλά το απόκοσμο αυτό φως δε φώτιζε παραπέρα. Απλώς αρκούσε για να δείξει την πηγή προέλευσής του.

Μια τεράστια και αποτρόπαιη μορφή, φολιδωτή και λαμπερή, ορθωνόταν πάνω από τον πρίγκιπα. Έμοιαζε με δράκο, και ο Ρέυνορ θυμήθηκε ξαφνικά το σύμβολο που είχε δει στο φυλαχτό.

Το Ζώδιο του Βασιλίσκου!

Μονάχα το ένστικτο έσωσε τον πρίγκιπα τότε.

Ήξερε με απόλυτη σιγουριά ότι αν συναντούσε το φοβερό βλέμμα αυτού του φρικαλέου πλάσματος σήμαινε θάνατο. Και σχεδόν αμέσως μόλις αντίκρισε το Βασιλίσκο, ο Ρέυνορ γύρισε αστραπιαία προς την αντίθετη μεριά, σκεπάζοντας τα μάτια του και με τα δυο χέρια. Αλλά ακόμη και ανάμεσα από τα δάχτυλά του, φτάνοντας ως τα πιο μυστικά τρίσβαθα του μυαλού του, άρχισε να τον διαποτίζει μια αποτρόπαιη παγωνιά. Ήταν μια παγωνιά πέρα από κάθε κρύο, μια φρίκη πέρα από τη ζωή.

Έκανε τέσσερα βήματα τρικλίζοντας, τυφλωμένος, με το κεφάλι του να κοντεύει να σπάσει από τους πόνους. Ύστερα το πόδι του σκόνταψε σε κάτι μαλακό και βαρύ, και ο Ρέυνορ παραπάτησε και σωριάστηκε στο πλακόστρωτο. Ο κόσμος έσβησε

γύρω του και ένιωσε να βυθίζεται σ' ένα σκοτάδι σπλαχνικής λήθης.

3 Το Ζώδιο του Μαύρου Λουλουδιού

Ο Ρέυνορ ξύπνησε απότομα. Το ηλιόφωτο έπεφτε λοξά μέσα από τις ψηλές βελανιδιές ενώ μια τραχιά φωνή έβριζε αδιάκοπα σε κάμποσες εξωτικές διαλέκτους της Γκόμπι. Ο πρίγκιπας κατάλαβε ότι κάποιος τον κουβαλούσε στη ράχη του και αναγνώρισε την μπάσα φωνή του Έμπλικ.

Συστράφηκε για να ξεφύγει από τα χέρια του άλλου και έπεσε στο χώμα. Ο Νούβιος γύρισε αμέσως και τον κοίταξε με μια γκριμάτσα χαράς στο άσχημο πρόσωπό του.

«Μα τον Σαϊτάν!» βρυχήθηκε. «Ας είναι δοξασμένοι οι θεοί! Ώστε τη γλίτωσες τελικά, έτσι;»

«Μόλις και μετά βίας», αποκρίθηκε πικρόχολα ο Ρέυνορ. «Τι συνέβη;»

«Και πού να ξέρω εγώ; Όταν έσβησαν τα φώτα πίσω στο κάστρο του Μάλρικ, βγήκα από εκείνη την αίθουσα ψαχουλευτά στο σκοτάδι. Όταν ξαναγύρισα, η Ντέλφια είχε εξαφανιστεί και ελόγου σου ήσουν πεσμένος μπρούμυτα μ' ένα καρούμπαλο πιο μεγάλο κι από το κεφάλι σου. Έτσι σε περιμάζεψα και πήρα δρόμο για τ' ανατολικά».

«Γιατί ανατολικά;» ρώτησε ο Ρέυνορ. «Σ' ευχαριστώ βέβαια για αυτό που έκανες, αλλά ίσως να ήταν καλύτερα αν είχαμε μείνει στο κάστρο. Η Ντέλφια—»

«Βρίσκεται ανατολικά», γρύλισε ο Έμπλικ. «Τουλάχιστον έχουμε περισσότερες πιθανότητες αν πάμε προς τα κει. Είχα πάρει μαζί μας κι έναν από τους ανθρώπους του Μάλρικ, ξέρεις. Ξύπνησε πριν καμιά ώρα, ο σκύλος, και έστιψα μερικές πληροφορίες από τη γλωσσίτσα του. Ο Γκιαρ έχει ένα κάστρο στο δάσος του Μιράκ, που πέφτει κατά κει». Έδειξε με το κεφάλι προς τον ήλιο που ανέτελλε. «Βλαστημούσες το μάγο στον ύπνο σου, κι έτσι μάντεψα κάτι λίγα από τα όσα έγιναν. Λοιπόν, τι κάνουμε τώρα;»

«Θα πάμε στο κάστρο του Γκιαρ», αποφάσισε ο Ρέυνορ. «Καλά τα κατάφερες, Έμπλικ». Και του εξήγησε με λίγα λόγια τα όσα είχαν συμβεί. «Πού είναι τ' άλογά μας;» ρώτησε τελικά.

«Μονάχα ο Σαϊτάν ξέρει. Σκιάχτηκαν και πήραν δρόμο. Πάντως το κάστρο δεν είναι μακριά».

«Έτσι, ε; Λοιπόν, τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω, Έμπλικ. Ο Γκιαρ με χρησιμοποίησε σαν πιόνι του, μόλο που εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω το πώς και το γιατί».

Ο Ρέυνορ άρχισε να το συλλογίζεται. Ήταν αναμφίβολο ότι ο Γκιαρ είχε απαγάγει το κορίτσι· αλλά γιατί δεν την είχε αρπάξει με τη χρήση της μαγείας του δίχως να επιδιώξει τη βοήθεια του Ρέυνορ; Άραγε, μήπως ο μάγος δεν μπορούσε να μπει στο κάστρο του Μάλρικ αν κάποιος δεν του άνοιγε πρώτα κάποια πόρτα;

Ο πρίγκιπας είχε ακούσει για τέτοια όντα — πλάσματα που δεν μπορούσαν να μπουν σ' ένα σπίτι αν κάποιος δεν τα σήκωνε για να διαβούν το κατώφλι· απόκοσμα πλάσματα που δεν μπορούσαν να περάσουν πάνω από τρεχούμενο νερό. Ίσως το ίδιο το φυλαχτό να είχε δώσει στον Γκιαρ τη δύναμη να υλοποιηθεί μέσα στο κάστρο.

Στη σκέψη του φυλαχτού, ο Ρέυνορ το αναζήτησε στη ζώνη του και διαπίστωσε ότι ήταν ακόμη εκεί. Το έβγαλε και το περιεργάστηκε με ανανεωμένο ενδια-

φέρον. Το σημειακό αστέρι στα βάθη του μαύρου πετραδιού έλαμπε με μια χλωμή λάμψη.

«Λοιπόν, ξεκινάμε για τ' ανατολικά τότε», αποφάσισε ο Ρέυνορ. «Έλα».

Δίχως άλλη κουβέντα ξεκίνησε με σταθερό, άνετο βήμα που έτρωγε γοργά τις αποστάσεις. Ο γιγάντιος Νούβιος τον ακολουθούσε μ' ευκολία, διαγράφοντας τόξα στον αέρα με το μεγάλο τσεκούρι του, σαν με προσδοκία.

Το δάσος με τις βελανιδιές απλωνόταν ατέλειωτο ως πέρα από τον ορίζοντα. Ο ήλιος ψηλά έγινε πιο καυτός, βομβαρδίζοντας τη γη μ' ένα χείμαρρο αχτίδων που θα συνέχιζαν να ψήνουν την Γκόμπι ακόμη κι όταν η αυτοκρατορία δε θα 'ταν πια ούτε μια θύμηση στη μνήμη των ανθρώπων. Αλλά τελικά, ώρες αργότερα, τα δέντρα αραίωσαν και οι δυο άντρες έφτασαν στην κορφή μιας μεγάλης πλαγιάς που κατηφόριζε ως τα σκοτεινά νερά μιας λίμνης.

Στο κέντρο της λίμνης υπήρχε ένα νησάκι. Και στο νησάκι — το κάστρο του Γκιαρ.

Ήταν ένα κάστρο φτιαγμένο από σκοτάδι! Ο μεγάλος όγκος της στιλπνής πέτρας που ορθωνόταν προς τον ουρανό ήταν πιο μαύρος κι από την πιο σκοτεινή άβυσσο του Άδη. Ήταν ένα μονοκόμματο γιγάντιο κτίσμα από γυαλιστερό μαύρο γαγάτη, δίχως ακρόπυργα ή παράθυρα να σπάζουν τη σκυθρωπή μονοτονία του. Καμιά γέφυρα δεν το ένωνε με τις όχθες της λίμνης.

Τα νερά είχαν το γκρίζο χρώμα του ατσαλιού και φάνταζαν παγωμένα σαν της πολικής θάλασσας.

Στο νησάκι το έδαφος γύρω από το κάστρο ήταν κι αυτό ντυμένο στο σκοτάδι. Η φύση αυτού του σκοτεινού χαλιού ήταν αινιγματική. Δεν ήταν πέτρα, γιατί κάθε τόσο ένα μικρός κυματισμός ρυτίδωνε την επι-

φάνειά του καθώς την άγγιζε κάποια πνοή ανέμου.

Το κάστρο βρισκόταν στο γούπατο μιας κοιλάδας και πάνω απ' όλα φαινόταν να πλανιέται μια ληθαργική, απόκοσμη σιωπή. Κανένας ήχος δεν τάραζε τη σιγαλιά εκτός από κάποιο σποραδικό ψίθυρο του αγέρα. Αλλά ακόμη και αυτός ήταν παράξενα σιγανός.

Έτσι μπορεί να κείτονταν βυθισμένα σε νάρκη τα μυθικά Ηλύσια Πεδία, εκεί όπου οι νεκροί που έχουν γευθεί το νερό της Λήθης περιπλανιούνται άσκοπα στην αιώνια σιγαλιά της χώρας των σκιών, με μια σχεδόν αδιάφορη νοσταλγία για κάποιες χαμένες χαρές.

Με μια μικρή ανατριχίλα ο Ρέυνορ αποτίναξε από το μυαλό του τη σαγήνη του τοπίου. Ύστερα προχώρησε αποφασιστικά με τον Νούβιο στο πλευρό του. Ο Έμπλικ δεν έλεγε κουβέντα, αλλά οι τεταμένες βαρβαρικές αισθήσεις του διαισθάνονταν ότι η μαγεία εξουσίαζε τούτη την κοιλάδα. Τα μάτια του μαύρου ήταν γουρλωμένα και τα ρουθούνια του τρεμούλιαζαν σαν να προσπαθούσαν να πιάσουν κάποια οσμή πέρα από το κατώφλι της συνείδησης.

Καθώς οι δυο του κατηφόριζαν την πλαγιά, ένα ανάλαφρο, εξώκοσμο άρωμα φαινόταν να σηκώνεται και να πλανιέται γύρω τους· μια ευωδιά που μάλλον την ένιωθαν παρά τη μύριζαν. Και μια ληθαργική αποχαύνωση έκανε τα βλέφαρα του Ρέυνορ να βαραίνουν.

Στ' αλήθεια κάποια σκοτεινή μαγεία φρουρούσε το κάστρο του Γκιαρ!

Έφτασαν κάποτε στην όχθη της λίμνης. Κάνοντας γρήγορα το γύρο της διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχε τρόπος να περάσουν αντίκρυ στο νησάκι.

«Δε βλέπω άλλη λύση από το να κολυμπήσουμε», παρατήρησε ο Ρέυνορ, «εκτός κι αν φτιάξουμε σχεδία, πράγμα που θα μας έτρωγε πολύ χρόνο».

«Σωστά», συμφώνησε ο Έμπλικ αρκετά πρόθυμα, αλλά τα καχύποπτα μάτια του παρέμειναν καρφωμένα στ' ασάλευτα γκρίζα νερά. « Όμως καλό θα ήταν να είχαμε τις λεπίδες μας έτοιμες, πρίγκιπα».

Ένα μαχαίρι κρεμόταν στο πλευρό του Ρέυνορ. Το τράβηξε από το θηκάρι και το έσφιξε στα δόντια του.

Δίχως άλλη λέξη βούτηξε στη λίμνη και αναδύθηκε μερικά μέτρα μακριά, κολυμπώντας με δυνατές απλωτές.

Και το νερό ήταν παγωμένο — ανείπωτα παγωμένο! Ήταν πιο κρύο απ' οτιδήποτε άλλο είχε νιώσει ποτέ ο Ρέυνορ.

Η φοβερή παγωνιά τον περόνιαζε ως το κόκαλο, κάνοντας τις αρθρώσεις του να τρίζουν βασανιστικά από το εξώκοσμο κρύο.

Κοιτάζοντας κάτω είδε ότι το νερό ήταν αδιαφανές. Η ομοιόμορφη μουντή γκριζάδα του τον έκανε να μοιάζει σαν να κολυμπούσε μέσα σε σύννεφα. Του ήταν αδύνατο να φανταστεί τι μυστήρια μπορεί να κρύβονταν σ' εκείνα τ' αθέατα βάθη, αλλά ευτυχώς δεν αναδύθηκε τίποτα για να του φράξει το δρόμο.

Η λίμνη δεν ήταν πλατιά· και ωστόσο, όταν τελικά πάτησε στα ρηχά και βγήκε στη στεριά, ο Ρέυνορ ένιωθε παράξενα εξαντλημένος. Ο Έμπλικ τον είχε ακολουθήσει από κοντά. Μπροστά τους, σε όχι μεγάλη απόσταση, το κάστρο του Γκιαρ ορθωνόταν ζοφερά μυστηριακό.

Και στα πόδια τους απλώνονταν — τα Μαύρα Λουλούδια!

Δεν μπορούσες να διακρίνεις το χώμα· τόσο πυκνά φύτρωναν εκεί. Σκέπαζαν το νησί σαν ζωντανό χαλί από σκοτεινό βελούδο, απόκοσμα, πανέμορφα, με μίσχους, φύλλα και μεταξένια πέταλα όλα στο ίδιο στιλπνό μαύρο χρώμα.

Κατά καιρούς μια απαλή αύρα περνούσε ψιθυριστή, κάνοντας να ρυτιδώνει σε κυματάκια η επιφάνεια αυτής της μαύρης θάλασσας.

Εκτός από την αύρα επικρατούσε απόλυτη γαλήνη και σιγαλιά.

Οι δυο άντρες τράβηξαν μπροστά. Τα λουλούδια χάιδευαν τα πόδια τους και ένα ανάλαφρο σύννεφο από αιωρούμενη γύρη αναδευόταν σαν καπνός στο πέρασμά τους. Και σ' όλο αυτό το διάστημα ένα φευγαλέο άρωμα εισχωρούσε στα ρουθούνια τους — πιο έντονο τώρα, αόριστα απωθητικό, θυμίζοντας άγνωστα κι απαγορευμένα πράγματα.

Με το βλέμμα του καρφωμένο σταθερά στο κάστρο, ο Ρέυνορ δε συνειδητοποίησε από την αρχή ότι ελάχιστα είχαν προχωρήσει. Ύστερα κοίταξε κάτω — ή μάλλον προσπάθησε να κοιτάξει. Τα μέλη του ήταν εντελώς απρόθυμα να υπακούσουν και μονάχα ύστερα από μεγάλη προσπάθεια κατάφερε να χαμηλώσει το βλέμμα του. Τα μαύρα λουλούδια φαίνονταν να λικνίζονται προς το μέρος του ενώ γύρω από τα πόδια του αναδευόταν ένας σκοτεινός αχνός από γύρη.

Και αυτή η θολερή καταχνιά γλιστρούσε προς τα πάνω, ερευνητικά!

Ο Ρέυνορ προσπάθησε να πηδήσει μπροστά. Τα πόδια του σήκωσαν ένα ακόμη μεγαλύτερο σύννεφο γύρης που τον τύλιξε σαν σάβανο.

Δεν είχε συνειδητοποιήσει το γεγονός ότι οι δυο τους είχαν σταματήσει να προχωρούν και ότι τα κορμιά τους απλώς λικνίζονταν αργά πέρα δώθε.

Κάτι σαν σκοτεινό πέπλο σκέπασε τα μάτια του. Είχε την αίσθηση ότι έπεφτε πολύ αργά.

Τα μαύρα λουλούδια απλώθηκαν προς το μέρος του σαν πεινασμένα. Ένα βελούδινο άνθος τού χάιδεψε το μάγουλο· ένα άλλο φάνηκε να σκεπάζει το στό-

μα του σε μια φρικαλέα παρωδία φιλιού. Ο Ρέυνορ ρούφηξε το σκοτεινό άρωμα της καρδιάς του λουλουδιού...

Απότομα τα πέπλα μπροστά του άνοιξαν και αντίκρισε ασύλληπτες εικόνες. Ήταν ένα όργιο από ήχους, φως και χρώματα που ξεπήδησαν σαν στρόβιλος μπροστά του. Σάλπιγγες αντηχούσαν στ' αυτιά του και άκουγε το μπουμπουνητό από μεγάλα τείχη που σωριάζονταν σ' ερείπια. Μπερδεμένα οράματα του παρελθόντος περνούσαν μπροστά από τα μάτια του, και ο Ρέυνορ έζησε ξανά, αχνά σαν σε όνειρο, πράγματα που θυμόταν και πράγματα που είχε λησμονήσει.

Και πάντα εκείνο το παράξενο, θανατερό άρωμα χάιδευε έντονο τα ρουθούνια του· αλλά δεν ένιωθε καμιά διάθεση να σαλέψει από εκεί. Η υπνωτική γητειά των λουλουδιών της Λήθης τον κρατούσε αιχμάλωτο με δεσμά σκοτεινής μαγείας.

Θα ήταν ευχάριστο να ξάπλωνε εκεί, να ξαπόσταινε και ν' αναπολούσε.

Την άλλη στιγμή ένα στιβαρό χέρι άρπαζε το μπράτσο του Ρέυνορ. Τον σήκωσε για μια στιγμή, αλλά εκείνος έπεσε πάλι πίσω. Από κάποια τεράστια απόσταση έφτασε ως τ' αυτιά του μια βραχνή, απεγνωσμένη κραυγή.

Ήταν η φωνή του Έμπλικ!

Ο ήχος διαπέρασε τις καταχνιές που τύλιγαν το μυαλό του πρίγκιπα Ρέυνορ. Ο Νούβιος κινδύνευε· ζητούσε από τον αφέντη του βοήθεια. Ήταν αυτή η σκέψη που έδωσε δύναμη στον πρίγκιπα καθώς αγωνιζόταν ν' αποτινάξει εκείνη την τρομερή διάθεση να παραμείνει ασάλευτος, να κοιμηθεί — και τελικά ο Ρέυνορ νίκησε. Η προσπάθεια τον άφησε

ιδρωμένο κι εξαντλημένο, αλλ' απότομα τα οράματα έσβησαν και χάθηκαν.

Μπροστά του αντίκριζε πάλι το κάστρο του Γκιαρ και το στοιχειωμένο νησάκι της λίμνης.

Με μια πνιχτή βρισιά σηκώθηκε τρικλίζοντας. Στα πόδια του ήταν σωριασμένος και αναίσθητος ο Νούβιος. Ο Ρέυνορ έσκυψε και φορτώθηκε το μαύρο στους ώμους του. Ύστερα, κρατώντας την ανάσα του, άρχισε να διασχίζει γοργά τη σκοτεινή θάλασσα των λουλουδιών. Ακόμη και σ' εκείνη τη στιγμή της ξέφρενης φυγής δεν μπόρεσε να μη νιώσει μια περίεργη λύπη στη σκέψη της μαύρης βελουδένιας ομορφιάς που έλιωνε κάτω από τα πόδια του.

Ένα αεράκι έκανε τα λουλούδια να κυματίσουν και φάνηκαν σαν ν' αναστέναζαν σε αποχαιρετισμό.

Το Ζώδιο του Μαύρου Λουλουδιού είχε νικηθεί!

4 Το Ζώδιο του Ερπετού

Το κάστρο του Γκιαρ δέσποζε τώρα επιβλητικό από πάνω τους. Σκυθρωπά αινιγματικό, ορθωνόταν εκεί δίχως ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και, δίχως καμιά πύλη ή κανένα παράθυρο να σπάζουν τη μουντή μονοτονία του ζοφερού κτίσματος. Νιώθοντας ακόμη ναυτία και ζαλάδα ο Ρέυνορ συνέχισε το δρόμο του. Και εντελώς ξαφνικά διαπίστωσε ότι είχε κάνει λάθος πιο πριν. Μια πύλη έχασκε ορθάνοιχτη στα ψηλά τείχη ακριβώς μπροστά του.

Είχε άραγε διαφύγει προηγουμένως από το ερευνητικό βλέμμα του; Μπορεί, αλλά το πιθανότε-

ρο ήταν κάποια κρυφή πόρτα να είχε ανοίξει αθόρυβα για να δεχτεί τους απρόσκλητους επισκέπτες. Δεν ήταν ευχάριστη σκέψη, γιατί σήμαινε ότι αθέατα μάτια παρακολουθούσαν τον Ρέυνορ — τα μάτια του μάγου Γκιαρ.

Παρ' όλα αυτά ο πρίγκιπας πέρασε μ' ένα σάλτο το κατώφλι. Στη στιγμή η πόρτα έκλεισε πίσω του. Δίχως ιδιαίτερη ελπίδα ο Ρέυνορ γύρισε και δοκίμασε να την ξανανοίξει, αλλά δεν τα κατάφερε.

Ακόμη κι αν την είχε ανοίξει, τι μ' αυτό; Έτσι κι αλλιώς ο δρόμος του οδηγούσε προς την καρδιά του κάστρου. Και ένας αμυδρά φωτισμένος διάδρομος ξανοιγόταν κατηφορικός μπροστά του. Χαμογελώντας σκυθρωπά ο Ρέυνορ προχώρησε κουβαλώντας στη ράχη του και τον αναίσθητο Έμπλικ, που ήδη άρχιζε να σαλεύει και να κουνιέται ανήσυχα.

Μια στιγμή αργότερα ο γιγαντόσωμος Νούβιος είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του. Με μια γατίσια κίνηση τινάχτηκε όρθιος, με το πελώριο πολεμικό τσεκούρι σφιγμένο στο χέρι του. Ύστερα, μη βλέποντας πουθενά εχθρό, χαλάρωσε, χαμογελώντας κάπως αμήχανα στον Ρέυνορ.

«Είμαστε στο κάστρο;» ρώτησε. «Μα τον Σαϊτάν, υπήρχε σίγουρα κάποια μαγεία σ' εκείνα τα καταραμένα λουλούδια. Μαγεία της κόλασης».

«Κράτα χαμηλά τη φωνή σου», τον πρόσταξε ο Ρέυνορ. «Ο Γκιαρ μπορεί να έχει τους τρόπους του να μας ακούει ή και να μας βλέπει ακόμη και τούτη τη στιγμή. Αλλά τώρα δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω. Εξάλλου, έτσι κι αλλιώς θέλω να δοκιμάσω το σπαθί μου στο λαρύγγι του μάγου».

«Είμαι περίεργος να δω αν οι μαύρες μαγείες του μπορούν να τον προστατέψουν από τούτο δω»,

γρύλισε ο Έμπλικ με τα δόντια του ν' αστράφτουν άσπρα στο σκοτάδι, ενώ το τσεκούρι του έσκισε το αέρα σε μια θανάσιμη τροχιά. Ο Νούβιος δούλευε το βαρύ όπλο λες και ήταν ελαφρό σαν πούπουλο.

Οι δυο τους προχώρησαν με προφυλάξεις στο διάδρομο. Το αμυδρό φως δε φαινόταν να προέρχεται από καμιά συγκεκριμένη πηγή. Έμοιαζε σαν να έφεγγε ο ίδιος ο αέρας γύρω τους. Οι τοίχοι και η οροφή ήταν φτιαγμένα από την ίδια μαύρη πέτρα.

Ο διάδρομος κατηφόριζε και πλάταινε. Κάποια στιγμή οι δυο άντρες βγήκαν σ' ένα μικρό γείσωμα του βράχου που προεξείχε πάνω από μια άβυσσο. Κάτω από τα πόδια τους ξανοιγόταν ένα χάος, με τον τοίχο να πέφτει εντελώς κατακόρυφα προς ένα γαλακτώδες φωσφορικό λαμπύρισμα κάτω βαθιά. Δεν ήταν νερό εκείνο που φέγγιζε στα βάθη της αβύσσου, αλλά σίγουρα ήταν κάτι υγρό. Έλαμπε μ' ένα αχνό, απόκοσμο φως που έριχνε αδύναμες ανταύγειες στη μαύρη θολωτή οροφή ψηλά.

Στο σημείο εκείνο ο διάδρομος πλάταινε καταλήγοντας σ' ένα κυκλικό σπήλαιο. Μια γέφυρα ένωνε τα δυο χείλη της αβύσσου. Η καμάρα της άρχιζε από το χείλος του γεισώματος και εκτεινόταν ίσια και μονοκόμματη, σαν τη γέφυρα Μπίφροστ που οι Σκανδιναβοί λένε ότι φτάνει ως την πύλη της Βαλχάλλα. Η άλλη άκρη της άγγιζε ένα μαύρο πέτρινο τοίχο αντίκρυ τους και τέλειωνε σ' ένα θολωτό άνοιγμα στο βράχο.

«Ο δρόμος μας οδηγεί προς τα κει», παρατήρησε βλοσυρά ο Ρέυνορ. «Προσευχήσου στους Νούβιους θεούς σου, Έμπλικ!»

Και ο πρίγκιπας προχώρησε πρώτος στην επίφοβη γέφυρα.

Ήταν στενή, τρομερά στενή. Ένας αβάσταχτος ίλιγγος κυρίεψε την ψυχή του, σπρώχνοντάς τον να κοιτάξει κάτω. Ο Ρέυνορ αντιστάθηκε σ' αυτό τον επικίνδυνο πειρασμό και κράτησε τα μάτια του καρφωμένα σταθερά στο σκοπό του. Ένιωσε το χέρι του Έμπλικ να σφίγγεται στον ώμο του και άκουσε τον Νούβιο να ψιθυρίζει ξέπνοα:

«Με τραβάει προς τα κάτω! Οδήγησέ με εσύ, πρίγκιπα — εγώ δεν τολμώ να κρατήσω τα μάτια μου ανοιχτά».

«Κρατήσου καλά», γρύλισε ο Ρέυνορ με σφιγμένα τα δόντια του. Και ωστόσο ο ίδιος κοίταξε κάτω. Δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί.

Αμέσως τον κυρίεψε αναγούλα. Κάτω βαθιά, στο γαλακτερό βούρκο, σκοτεινές μορφές αργοσάλευαν, συστρέφονταν και κουλουριάζονταν στο μισόφωτο. Ο Ρέυνορ δεν μπορούσε να διακρίνει τι πλάσματα ήταν αλλά, παρά το ασαφές περίγραμμά τους, είχαν κάτι το αποκρουστικά ανθρώπινο. Ένα αποτρόπαιο ρύγχος άνοιξε, αλλά κανένας ήχος δεν έφτασε ως τ' αυτιά τους.

Τα πλάσματα φιδογύριζαν και σέρνονταν στο ασπριδερό υγρό, και ο Ρέυνορ κατάλαβε ότι η φευγαλέα ματιά που είχε ρίξει κάτω ήταν μεγάλο λάθος. Τώρα, δυνατότερη από πριν, ένιωθε εκείνη την αλλόκοτη γοητεία που φαινόταν να τον τραβά προς τα κάτω, να τον παρασύρει, κάνοντάς τον ν' αρχίσει να γέρνει και να παραπαίει επικίνδυνα στο χείλος του ιλιγγιώδους χάσματος.

Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε να ξεκολλήσει τα μάτια του και να τα σηκώσει πάλι στην άλλη άκρη της γέφυρας. Από κάποια άγνωστα αποθέματα ψυχικής αντοχής κατάφερε ν' αντλήσει δύναμη και θέληση. Συνέχισε το δρόμο του,

αργά και προσεκτικά. Αλλά δεν μπορούσε να σβήσει από τη μνήμη του την εικόνα εκείνων των φρικαλέων όντων που ζούσαν στα βάθη.

Τελικά, κάποτε, οι δυο άντρες έφτασαν στην άλλη άκρη. Καταϊδρωμένοι και βαριανασαίνοντας πάτησαν επιτέλους στο στέρεο έδαφος. Τώρα το άνοιγμα στο βράχο έχασκε αινιγματικό μπροστά τους.

«Ω Θεοί!», βόγγηξε ο Έμπλικ. «Μη μου πεις ότι θα πρέπει να ξαναπεράσουμε αυτή τη γέφυρα της κόλασης στο γυρισμό μας! Αν ξαναγυρίσουμε, δηλαδή.»

Αλλά ο Ρέυνορ είχε κιόλας διαβεί το κατώφλι και στεκόταν βουβός μπροστά στο Φίδι.

Βρισκόταν σε μια μικρή σπηλιά, ψηλοτάβανη και αμυδρά φωτισμένη, που δεν περιείχε τίποτα εκτός από ένα πρωτόγονο πέτρινο θρόνο ακριβώς αντίκρυ του. Και στο θρόνο καθόταν ένα πλάσμα που είχε μια κάποια μακρινή ομοιότητα με άνθρωπο. Κοιτάζοντάς το, ο Ρέυνορ θυμήθηκε τα όντα που μόλις πριν λίγο είχε δει στην άβυσσο.

Μαύρο, απαίσιο και αποκρουστικό, καθόταν πελώριο εκεί, ένα πλαδαρό άμορφο πλάσμα του σκότους, λιγότερο ανθρώπινο κι από ένα άτεχνα σμιλεμένο είδωλο. Το κεφάλι του ήταν το χειρότερο απ' όλα. Ήταν πλακουτσό, φιδίσιο, με γουρλωτά θολά μάτια που κοίταζαν τυφλά. Το χαμηλότερο μέρος του προσώπου στένευε σχηματίζοντας ρύγχος, ενώ ολόκληρο το κορμί του πλάσματος ήταν σκεπασμένο με λέπια.

Καθόταν εκεί ασάλευτο ενώ, κουλουριασμένο γύρω από το μέτωπό του σαν φοβερή κορώνα, υπήρχε ένα φίδι. Το πλακουτσό κεφάλι του ερπετού ήταν ανασηκωμένο, σαν τον Ουραίο που στόλιζε το

στέμμα των φαραώ, και τα σοφά, πανάρχαια μάτια του ήταν καρφωμένα ψυχρά στον Ρέυνορ.

Ο πρίγκιπας ποτέ δεν είχε ξαναδεί κάτι τόσο όμορφο και ταυτόχρονα τόσο φριχτό όσο αυτό το ερπετό.

Τα σπινθηροβόλα χρώματα του κορμιού του στραφτάλιζαν, άλλαζαν τόνους, έσβηναν όπως σβήνει ο καπνός, από κόκκινο σε βιολετί, σε σμαραγδοπράσινο, σε λαμπερό τοπάζι, σε κίτρινο του ήλιου — όλα σ' ένα περίπλοκο σχέδιο που κι αυτό μετάλλαζε και ανασάλευε παράξενα. Η εκθαμβωτική ομορφιά του φιδιού διαπέρασε τον Ρέυνορ σαν σπαθιά.

Τα μάτια του τον κρατούσαν αιχμάλωτο.

Ήταν πολύ φριχτά αυτά τα μάτια και απόκοσμα πέρα από κάθε φαντασία. Το βλέμμα τους ήταν στην αρχή τρυφερό, σχεδόν σαν χάδι, όπως εκείνο μιας πολυαγαπημένης κοπελιάς. Μια παράξενη μαγεία ξεχυνόταν από αυτά και τύλιγε τον άνθρωπο.

Τα μάτια του ερπετού εισχώρησαν βαθιά στην ψυχή του. Ο Ρέυνορ δεν ένιωθε τίποτα, δεν άκουγε τίποτα, δεν έβλεπε τίποτα πέρα από το χείμαρρο της εξώκοσμης μαγείας που πλημμύριζε το νου του πηγάζοντας από τ' απίστευτα αρχαία μάτια του ερπετού.

Δεν είχε καν συνειδητοποιήσει ότι ο Έμπλικ είχε σταματήσει πίσω του, ακίνητος, παράλυτος.

Και αυτά τα δίχως πάθη λαμπερά μάτια δεν ήταν διαβολικά — κάθε άλλο! Το ερπετό ήταν πιο αρχαίο από το κακό· ήταν πέρα και πάνω απ' αυτό, όπως ένας θεός βρίσκεται υπεράνω από τ' ανθρώπινα κίνητρα και ιδανικά.

Τα μάτια του μιλούσαν για μια σοφία πέρα από την ανθρώπινη κατανόηση.

Έσβησαν καθετί άλλο από τη συνείδηση του Ρέυνορ.

Τα δεσμοί που τον κρατούσαν σε τούτη τη γη, οι σχέσεις με καθετί ανθρώπινο, κόβονταν αργά. Δεν είχε χάσει τις αναμνήσεις από τα ζεστά τζάκια, το γέλιο, τα φωτισμένα πρόσωπα γύρω από τη φωτιά, την κλαγγή των σπαθιών και την ξέφρενη, μεθυστική έξαψη της μάχης. Τα θυμόταν όλα αυτά με μια απόμακρη, καθάρια σαν κρύσταλλο σαφήνεια — αλλά είχαν χάσει τη σημασία τους.

Ήταν πράγματα εντελώς ασήμαντα.

Όλα ήταν προσωρινά· θα διάβαιναν και θα βυθίζονταν στη σκιά της έσχατης νύχτας και, στο τέλος, δε θα είχαν καμιά σημασία.

Θυμήθηκε τον Έμπλικ τον Νούβιο, και το χλωμό περήφανο πρόσωπο της Ντέλφια πέρασε από τη σκέψη του· αλλά δεν ένιωσε καμιά ζεστασιά ανθρώπινης συγγένειας ή κατανόησης.

Όλα αυτά ξεγλιστρούσαν μακριά του, σε μια καθάρια, παγερή σοφία που ερχόταν πέρα από τ' άστρα. Οραματίστηκε τον άνθρωπο σαν ένα κόκκο ζωντανού πηλού που ζούσε για μια στιγμή πάνω σε μια μπάλα από λάσπη, πέτρα και νερό — μια μικρή σφαίρα που περιπλανιόταν στο χάος, μέσα στα σκοτάδια που τελικά θα την κατάπιναν και αυτή.

Έτσι το Φίδι, το πανάρχαιο πλάσμα, χάρισε στον Ρέυνορ το όραμά του. Και το ερπετό ξεκουλουριάστηκε από το κεφάλι του καθισμένου πλάσματος, γλίστρησε κάτω και σύρθηκε στις πλάκες ως τον πρίγκιπα για να τυλιχτεί γύρω από το κορμί του σ' ένα παγερό, ανελέητο αγκάλιασμα. Το σοφό, πλακουτσό κεφάλι ανασηκώθηκε ώσπου έφτασε στο ίδιο ύψος με το ανθρώπινο. Και τότε τα μάτια του ερπετού εισχώρησαν στο μυαλό του Ρέυ-

νορ, ως τα μυστικά τρίσβαθα της ψυχής του· και ο πρίγκιπας έκανε ένα βήμα πίσω.

Ύστερα κι άλλο ένα. Αργά, σαν νευρόσπαστο, πισωπατούσε προς την άβυσσο που έχασκε πίσω του. Πέρασε πλάι από τον Έμπλικ δίχως καν να τον δει. Γιατί τίποτα δεν υπήρχε γι' αυτόν εκτός από το σκοτεινό, το απόκοσμο βλέμμα του ερπετού — στοχαστικό και αρχαίο— πιο αρχαίο κι από την ίδια τη ζωή στη Γη!

Η άβυσσος έχασκε πίσω του. Απότομα, κάποια αντίδραση της ανθρώπινης συνείδησης έκανε τον Ρέυνορ να κοντοσταθεί. Σταμάτησε, ενώ οι αργοκίνητες σκέψεις του πάσχιζαν αδύναμα ν' αναδυθούν λεύτερες από τον παγωμένο ωκεανό που τις κρατούσε ασάλευτες. Αμυδρά, άκουσε μια κραυγή από τον Έμπλικ — πνιχτή, αχνή, που μόλις και ξεχώριζε από βογγητό απόγνωσης.

Και ήταν αυτή η κραυγή που τον έσωσε πάλι. Ο Ρέυνορ δε θα μπορούσε να σωθεί από μόνος του, αλλά κατάλαβε ότι ο Νούβιος ζητούσε από τον αφέντη του βοήθεια. Και η σκέψη αυτή επέδρασε σαν μικρή, δυνατή φλόγα που φούντωσε και θέριεψε, καίγοντας σιγά σιγά την παγερή μαυρίλα που του σκοτείνιαζε το νου.

Αργά, πολύ αργά, δίνοντας αληθινή μαχη, ο πρίγκιπας άνοιξε το δρόμο του πίσω για τη ζωή. Στεκόταν παραπαίοντας εκεί στο χείλος της μεγάλης αβύσσου, ενώ το ερπετό παρακολουθούσε τον αγώνα του. Ο Έμπλικ, μετά από εκείνο το μοναδικό βογγητό, είχε μείνει σιωπηλός. Και τελικά ο Ρέυνορ νίκησε.

Ο χείμαρρος της ζωής πλημμύρισε πάλι το κορμί του. Αφήνοντας μια βραχνή κραυγή, άρπαξε το κρύο, μυώδες σώμα του ερπετού και το ξεκόλλησε

από πάνω του. Ύστερα εκσφενδόνισε το φίδι κάτω στην άβυσσο.

Ένας απόμακρος στεναγμός ανέβηκε από τα βάθη, απόκοσμος και αλαργινός.

Ταυτόχρονα η γητειά έσπασε. Ο Ρέυνορ ξαναγύρισε στην πραγματικότητα δίχως να είναι πια αιχμάλωτος από τα σκοτεινά δεσμά της αρχέγονης μαγείας. Τρικλίζοντας πήδησε πίσω, μακριά από το χείλος της αβύσσου.

Από τα χείλη του ξέφυγε μια άναρθρη κραυγή — μια κραυγή θριάμβου και έξαλλης χαράς.

Γιατί το Ζώδιο του Ερπετού είχε κατατροπωθεί!

5 Το Ζώδιο του Ψαριού του Εά

Μια κίνηση τράβηξε την προσοχή του Ρέυνορ. Η απαίσια μορφή στο θρόνο σάλευε ελαφρά. Το παραμορφωμένο μαύρο χέρι της σηκώθηκε, το ρύγχος άνοιξε και τρεμούλιασε. Από το στραβοχυμένο στόμα βγήκε μια φωνή, υπόκωφη σαν από τη γλώσσα ενός πτώματος. Τραχιά, πνιχτή και σχεδόν άναρθρη, έκρωξε:

«Έλεος! Αν έχετε έλεος, σκοτώστε με!»

Τα θαμπά μάτια κοίταζαν τον Ρέυνορ. Με μια μικρή γκριμάτσα αποστροφής, ο πρίγκιπας, σαν από ένστικτο σχεδόν, τράβηξε το σπαθί του. Το τέρας σήκωσε αργά το αποτρόπαιο κεφάλι του.

«Σκοτώστε με! Σκοτώστε με!»

«Για τ' όνομα όλων των θεών», ψιθύρισε ο Ρέυνορ με πανιασμένα χείλη, «τι σόι πλάσμα είσαι συ;»

«Κάποτε άνθρωπος σαν κι εσάς», βόγγηξε η τραχιά φωνή. «Κάποτε εξουσίαζα τούτο το κάστρο.

Κάποτε ήμουν μάγος μεγαλύτερος κι από τον Γκιαρ».

Ένα μαυριδερό χέρι χτύπησε στο πλάι του θρόνου με πόνο. «Ο Γκιαρ με υπηρετούσε. Εγώ του δίδαξα τη μυστική τέχνη. Αλλά εκείνος στράφηκε στο δρόμο του κακού, με ανέτρεψε και με φυλάκισε εδώ. Ύστερα έβαλε το Ερπετό να με φυλάει. Ακόμη και τώρα ο Γκιαρ αντλεί σοφία από τα χείλη μου. Τον υπηρετώ με τρόπους που δεν μπορώ να σας πω. Η ψυχή μου περιπλανιέται ανάμεσα στ' άστρα για να του φέρνει γνώσεις».

Ο Ρέυνορ ζόρισε τον εαυτό του να ρωτήσει, «Ξέρεις τίποτα για κάποιο κορίτσι, μια αιχμάλωτη του Γκιαρ;»

«Ναι! Ναι! Ο μάγος χρειάζεται μια παρθένα μια φορά κάθε δέκα χρόνια. Έτσι ξαναβρίσκει τη νιότη του. Ο Γκιαρ είναι γέρος — ο χάρος θα 'πρεπε να τον έχει πάρει εδώ κι αιώνες. Αλλά από το νεανικό αίμα μιας παρθένας, από τη νεανική της ψυχή, αντλεί ξανά καινούριο σφρίγος. Παίρνει δύναμη να κάνει και νέα κακά. Ακολουθήστε αυτό το δρόμο και θα βρείτε το κορίτσι».

Ο Ρέυνορ έκανε μια ενστικτώδη κίνηση να φύγει, αλλά η φριχτή φωνή τον σταμάτησε απότομα.

«Περίμενε! Νίκησες το Φίδι. Αλλά εγώ είμαι ακόμη αιχμάλωτος· υποφέρω ακόμη από μαρτύρια που ούτε μπορείς να φανταστείς. Δώσε μου τη λύτρωση, σε ικετεύω! Σκότωσέ με!»

Ο Ρέυνορ δεν τολμούσε να κοιτάξει την αποτρόπαιη μορφή. «Ζητάς το θάνατο;» ρώτησε ψιθυριστά.

«Θα έπρεπε να έχω πεθάνει εδώ κι αιώνες. Λευτέρωσέ με τώρα και θα σε βοηθήσω τη στιγμή που

θα χρειάζεσαι πιότερο τη βοήθεια μου. Σκότωσέ με!»

Τα χείλη του Ρέυνορ σφίχτηκαν αποφασιστικά. Έκανε μπροστά και σήκωσε το σπαθί του. Καθώς η λεπίδα έπεφτε, το τέρας έκρωξε βραχνά.

Ο Ρέυνορ προχώρησε παρακάμπτοντας το θρόνο και μπήκε στο τούνελ που έχασκε στον τοίχο πίσω του. Για μια ακόμη φορά το δάπεδο ήταν κατηφορικό. Ήταν μια μονότονη διαδρομή, ανάμεσα σε μουντούς τοίχους από μαύρη πέτρα.

Τι ήθελε να πει εκείνο το τέρας στο θρόνο;

Το Ζώδιο του Ταμμούζ είναι ο Κύριος του Ζωδιακού.

Το Κυρίαρχο Ζώδιο που δεν επιτρεπόταν να σχεδιαστεί — το ζώδιο που το σύμβολό του ήταν το μαύρο πετράδι στο φυλαχτό του Γκιαρ.

Το τούνελ έστριβε και φιδογύριζε, αλλά δεν έπαψε στιγμή να κατηφορίζει. Θα πρέπει τώρα να βρίσκονταν πολύ κάτω από το επίπεδο του εδάφους, σκέφτηκε ο Ρέυνορ. Τα πόδια του είχαν αρχίσει να τον πονούν όταν έφτασαν τελικά σε μια σιδερένια πόρτα που τους έφραζε το δρόμο.

Ήταν όμως ξεκλείδωτη και άνοιξε όταν ο Ρέυνορ την έσπρωξε επιφυλακτικά.

Έβλεπαν σ' ένα μεγάλο κυκλικό δωμάτιο. Ένα αχνό πράσινο φως φώτιζε αμυδρά το χώρο. Το πάτωμα ήταν ένα μωσαϊκό με παράξενα σχέδια που είχαν σαν επίκεντρο τα σύμβολα του Ζωδιακού. Ένας χρυσαφένιος Τοξότης και ένα γαλάζιο Ψάρι· ένα κόκκινο Ερπετό και ένα μαύρο Λουλούδι· ο Βασιλίσκος σε ζωηρό πράσινο και ο δίσκος του Καθρέφτη σε μουντό γκρίζο του ατσαλιού.

Ακριβώς στο κέντρο της αίθουσας ένα τεράστιο μαύρο πετράδι ήταν ένθετο στο μωσαϊκό. Ένα ε-

κτυφλωτικά λαμπερό άστρο αστραποβολούσε βαθιά στην καρδιά του πετραδιού.

Έκανε φοβερό κρύο εκεί μέσα. Κοιτάζοντας ψηλά ο Ρέυνορ κατάλαβε το γιατί. Το δωμάτιο δεν είχε στέγη. Οι τοίχοι ανέβαιναν σαν πλευρές πηγαδιού μέσα από την καρδιά του πελώριου πέτρινου κτίσματος· ένας κούφιος κύλινδρος που ξανοιγόταν ψηλά, σ' ένα μαυροπόρφυρο ουρανό γεμάτο αμέτρητα αστέρια. Η μέρα είχε τελειώσει και η ασέληνη νύχτα σκέπαζε σκυθρωπή το κάστρο του μάγου.

Τ' αστέρια αγνάντευαν από ψηλά τα σύμβολα του Ζωδιακού. Στους τοίχους κρέμονταν κουρτίνες από λευκό, χρυσοΰφαντο μετάξι. Αυτές παραμέρισαν τώρα και μια λεπτόκορμη μορφή πέρασε μέσα. Ήταν η Ντέλφια. Βάδιζε αργά, με τα μάτια της ν' ατενίζουν απλανή μπροστά. Οι μπούκλες από τα μαύρα σαν τη νύχτα μαλλιά της έπεφταν γύρω από το χλωμό, ευαίσθητο πρόσωπό της. Η κοπέλα προχώρησε τρία βήματα και σταμάτησε.

«Ντέλφια!» φώναξε ο Ρέυνορ και έκανε μπροστά. Εκείνη δε σάλεψε καν.

Η κοπέλα σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε ψηλά στ' αστέρια. Μια παράξενη λαχτάρα ήταν αποτυπωμένη στο πρόσωπό της, ένας πόθος, σαν να πρόσμενε αλλοπαρμένη κάτι. Ολόγυρα επικρατούσε νεκρική σιγή — και παγωνιά, τόση παγωνιά!

Ο Ρέυνορ την άρπαξε από το μπράτσο και την ταρακούνησε δυνατά.

«Ξύπνα!» της φώναξε ανήσυχα. «Σ' έχουν γητέψει;»

«Είναι μαγεμένη», γρύλισε ο Έμπλικ, κοιτάζοντας προσεκτικά στα μάτια της κοπέλας. «Άσε με να τη μεταφέρω εγώ, πρίγκιπα. Μόλις φύγουμε από τούτο το διαβολικό μέρος μπορεί να συνέλθει».

Ο Ρέυνορ δίστασε. Αλλά, πριν προλάβει να μιλήσει, μια νέα φωνή ακούστηκε, ανεπαίσθητα ειρωνική.

«Όχι, επιτρέψτε μου ν' αναλάβω εγώ την κοπέλα! Θα είμαι καλός μαζί της».

Με μια βλαστήμια ο Ρέυνορ στριφογύρισε γοργά, με το σπαθί του γυμνό. Το πολεμικό τσεκούρι του Έμπλικ βρέθηκε αστραπιαία στο χέρι του, τρεμουλιάζοντας ανυπόμονα εκεί, σαν γεράκι που αδημονούσε ν' ανοίξει τα φτερά του. Πιο πέρα, φράζοντάς τους το άνοιγμα απ' όπου είχαν μπει, έστεκαν καμιά δεκαριά άντρες, με άγρια μάτια, που μορφαζαν με μίσος και θρίαμβο — ήταν οι παράνομοι του δάσους του Μιράκ.

Επικεφαλής τους ήταν ο βαρόνος Μάλρικ. Στο νεανικό του πρόσωπο ήταν ζωγραφισμένο ένα εύθυμο, ανέμελο χαμόγελο, παρά το γεγονός ότι βρισκόταν στην καρδιά του κάστρου του μάγου.

«Ακίνητοι!» πρόσταξε σιγανά. «Μη σαλέψετε! Γιατί έτσι και κουνηθείτε θα πεθάνετε». Και το ντελικάτο χέρι του Μάλρικ γλίστρησε προειδοποιητικά προς το φαρδύ βελούδινο μανίκι και το κοφτερό στιλέτο που φορούσε στερεωμένο στο μπράτσο του.

«Πώς στο διάβολο ξεφύτρωσες εσύ εδώ;» γρύλισε ο Ρέυνορ.

«Ακολούθησα το δρόμο που ανοίξατε εσείς. Πέρασα κολυμπώντας τη λίμνη και διέσχισα το λιβάδι με τα Μαύρα Λουλούδια. Ακολούθησα τα ίχνη σας ως εδώ, μέσα από το κάστρο. Δεν ήταν νίκη που κερδήθηκε εύκολα — κάθε άλλο! Απ' όλους τους

άντρες μου μονάχα τούτοι οι λίγοι απέμειναν. Μεροικοί κοιμούνται ανάμεσα στα Μαύρα Λουλούδια. Άλλοι βρήκαν το θάνατο αλλού. Αλλά δεν έχει σημασία. Ο Γκιαρ φέρθηκε πολύ απερίσκεπτα όταν σου ανέθεσε να κλέψεις το κορίτσι από το κάστρο μου. Μάγος μπορεί να είναι, αλλά στο Μιράκ αφέντης είμαι εγώ!»

«Μου ανέθεσε;» επανέλαβε αργά ο Ρέυνορ. «Σ' αυτό κάνεις λάθος. Ο Γκιαρ είναι τόσο δικός μου εχθρός όσο και δικός σου».

Ο Μάλρικ γέλασε σιγανά. «Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία αν λες αλήθεια ή ψέματα. Γιατί εσύ κι αυτός ο αράπης θα πεθάνετε εδώ. Και όταν βρω και σκοτώσω και τον Γκιαρ, θα γυρίσω πίσω στο κάστρο μου με την κοπέλα».

«Όταν σκοτώσεις τον Γκιαρ!»

Τα λόγια ακούστηκαν σαν ψίθυρος· οι χρυσοΰφαντες κουρτίνες άνοιξαν και ένας άντρας προχώρησε στο δωμάτιο. Ήταν ο μάγος. Το αχνοπράσινο φως τρεμόπαιζε στο μεγάλο καταρράχτη της λευκής γενειάδας και στα δασιά φρύδια του γίγαντα. Τα σκοτεινά, σκυθρωπά μάτια του δεν πρόδιναν κανένα συναίσθημα.

«Με γύρευες, Μάλρικ; Εδώ είμαι. Σκότωσέ με αν μπορείς».

Ο βαρόνος, μετά από το πρώτο ξαφνιασμένο σκίρτημα, έμεινε ασάλευτος. Ύστερα το βλέμμα του διασταυρώθηκε σε μια σιωπηλή, θανάσιμη μονομαχία με την ψυχρή ματιά του μάγου.

Ξαφνικά, εντελώς απρόσμενα, ο Μάλρικ κινήθηκε. Πιο γρήγορα απ' όσο μπορούσε να πιάσει το μάτι, το χέρι του κατέβηκε για ν' ανέβει πάλι αστράφτοντας, κρατώντας το θάνατο. Το ατσάλι έλαμψε σκίζοντας στον αέρα. Το κοφτερό μαχαίρι χτύπησε

στο λαιμό του Γκιαρ — και τινάχτηκε πίσω στομωμένο, πριν πέσει κροταλίζοντας στο πλακόστρωτο.

«Ηλίθιε θνητέ», ψιθύρισε ο μάγος. «Νομίζεις ότι μπορείς να πας ενάντια στην πορεία των άστρων! Μάλρικ, εγώ είμαι ο Κύριος του Ζωδιακού. Μπορώ κι εξουσιάζω τα ζώδια που κυβερνούν τη ζωή των ανθρώπων».

Ο βαρόνος έγλειψε νευρικά τα χείλη του. Ύστερα ένα ύπουλο χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό του.

«Έτσι, ε; Κάτι γνωρίζω κι εγώ για το Ζωδιακό Κύκλο, Γκιαρ, και ξέρω ότι δεν εξουσιάζεις όλα τα ζώδιά του. Εσύ ο ίδιος μου είπες κάποτε ότι γεννήθηκες στο ζώδιο του Ψαριού του Εά. Το ίδιο κι εγώ. Πώς μπορείς να εξουσιάζεις τον εξουσιαστή σου — ή όποιο άλλο ζώδιο; Ούτε και είσαι ο Κύριος των Άστρων. Υπάρχει ένα συγκεκριμένο ζώδιο» —ο Μάλρικ κοντοστάθηκε και κοίταξε προς το μεγάλο μαύρο πετράδι στο κέντρο του μωσαϊκού— «Ναί, υπάρχει ο Ταμμούζ. Αυτός είναι ο αληθινός αφέντης του Κυρίαρχου Ζωδίου».

«Και ποιος μπορεί να καλέσει τον Ταμμούζ;» ρώτησε ψυχρά ο Γκιαρ. «Μονάχα μια φορά στα χίλια χρόνια γεννιέται άνθρωπος στο ζώδιό του. Και μόνο ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να χρησιμοποιήσει την έσχατη μαγεία. Ναι, σου είπα ότι γεννήθηκα στο Ζώδιο του Ψαριού του Εά, αλλά ποιος είσαι συ που θα σου αποκάλυπτα ολόκληρη την αλήθεια — όπως κάνω τώρα;» Ο μάγος γύρισε και κοίταξε βλοσυρά τον Ρέυνορ. «Όσο για σένα και τον υπηρέτη σου, θα πεθάνετε μαζί με τους άλλους. Αν ήσουν συνετός δε θα ερχόσουν εδώ γυρεύοντάς με. Αυτό το κορίτσι μού ανήκει. Χρειάζομαι τη ζωή της για να μου ξαναδώσει τη νιότη».

«Και νομίζεις ότι φοβάμαι ένα μάγο;» γρύλισε ο Ρέυνορ, και όρμησε κατά πάνω του. Το σπαθί του κατέβηκε σφυρίζοντας καθώς έσκιζε τον αέρα.

Και τινάχτηκε πίσω με μεταλλικό κρότο. Το όπλο έπεσε από το μουδιασμένο χέρι του Ρέυνορ, που είχε παραλύσει σαν από ισχυρή ηλεκτρική εκκένωση. Φτύνοντας μια βρισιά, ο πρίγκιπας συσπειρώθηκε για να σαλτάρει, έτοιμος να χτυπηθεί ακόμη και σώμα με σώμα με το μάγο.

Μια επιτακτική χειρονομία του Γκιαρ τον έκανε να σταματήσει.

«Απερίσκεπτοι βλάκες!» ψιθύρισε ο μάγος, με μια ψυχρή και φοβερή απειλή στη σφυριχτή φωνή του. «Θα πεθάνετε όπως δεν έχει πεθάνει άνθρωπος εδώ και χίλια χρόνια».

Τα χέρια του σηκώθηκαν σε μια παράξενη, αρχαϊκή κίνηση. Μια χειρονομία που έφτανε πέρα προς τ' αστέρια ψηλά· μια χειρονομία που καλούσε κάτι!

Η φωνή του μάγου αντήχησε παγερή και δυσοίωνη.

«Ο χαμός σας πλησιάζει. Γιατί τώρα επικαλούμαι το Ζώδιο του Ψαριού του Εά!»

6 Το Ζώδιο του Ταμμούζ

Το πράσινο φως πύκνωσε και έγινε πιο μουντό. Μια απόκοσμη, θολερά σμαραγδένια ανταύγεια έλουσε από ψηλά το ακάλυπτο δωμάτιο. Η μορφή του Γκιαρ φάνταζε σαν σκοτεινή σκιά που δέσποζε στο μισόφωτο. Και η φωνή του αντιλάλησε ηχηρή.

«Εά! Κύριε της Εριντού και του Ε-απσού! Άρχοντα του οίκου των υγρών αβύσσων! Σαρ-απσί! Με τη δύναμη του Συμβόλου σου καλώ τον Κύριο του κάτω κόσμου, το φύλακα της Αραλού, του οίκου των ακοίμητων νεκρών. Εά, εσύ που αναταράζεις τους ωκεανούς, θείε σύζυγε της Νταμκίνα, της Ντάμγκαλ-νούννα, αναδύσου τώρα από την αιώνια άβυσσο!»

Η πράσινη θολούρα έγινε ακόμη πιο πυκνή. Ο Ρέυνορ, ανοίγοντας ορθάνοιχτα τα μάτια του, δεν μπορούσε να διακρίνει το παραμικρό. Έκανε μια προσπάθεια να κουνηθεί και ανακάλυψε ότι ήταν αδύνατο. Μια αλλόκοτη παράλυση τον κρατούσε αιχμάλωτο.

Ύστερα άκουσε έναν ήχο, αχνό και μακρινό. Ήταν ο ήχος νερών. Το κελάρυσμα ρυακιών, η βροντή από πανίσχυρους καταρράχτες, το μουγκρητό από φουσκονεριές που έσπαζαν πάνω σε γκρεμούς από βασάλτη. Οι θόρυβοι των μεγάλων αβύσσων προανάγγελλαν τον ερχομό του Εά, του Κυρίου των νερών των εγκάτων της γης.

Δε φαινόταν τίποτα πέρα από τις φωτεινές σμαραγδένιες ομίχλες. Ύστερα ένα πιο έντονο φως άρχισε να δυναμώνει ψηλά. Οι καταχνιές ρουφιόνταν κιόλας προς αυτό.

Οι ομίχλες γίνονταν ολοένα και πιο πυκνές. Στροβιλίζονταν δημιουργώντας μια ανάποδη δίνη, ανεβαίνοντας σαν σίφουνας προς τη ζωηρή πράσινη λάμψη στον αέρα. Εκεί χύνονταν μέσα της και χάνονταν. Χάνονταν σαν να έπεφταν σε κάποια απύθμενη άβυσσο.

Μια ανθρώπινη μορφή πέρασε αργά από μπροστά του, κοκαλωμένη και αλύγιστη. Ήταν ένας από τους λύκους του βαρόνου Μάλρικ. Ο Ρέυνορ πρόλαβε να δει ένα σφιγμένο, όλο αγωνία πρόσωπο

— ύστερα ο άντρας ρουφήχτηκε από το ρεύμα και χάθηκε μέσα στη σμαραγδένια λάμψη. Ένα αδύναμο, διαπεραστικό ουρλιαχτό έφτασε αχνό και απόμακρο ως τ' αυτιά τους.

Ακολούθησαν και άλλοι μετά. Ένας ένας οι παράνομοι παρασύρονταν από το ρεύμα της εξώκοσμης μαγείας, ρουφιόνταν στην αλλόκοτη δίνη και χάνονταν στροβιλιζόμενοι στην ανυπαρξία. Σε λίγο όλοι είχαν χαθεί έτσι, εκτός από τον Μάλρικ.

Τελικά και ο βαρόνος πέρασε από μπροστά του. Το νεανικό του πρόσωπο ήταν ανέκφραστο, αλλά στα γουρλωμένα μάτια του καθρεφτιζόταν μια φρίκη πέρα από το θάνατο. Τα λαμπερά μαλλιά του αναδεύονταν λες κι έπλεε μέσα σε νερό.

Κανένας ήχος δεν ακούστηκε από τον Μάλρικ. Ρουφήχτηκε κι αυτός ψηλά — και χάθηκε.

Το ρεύμα άρπαξε τώρα τον Ρέυνορ. Ένιωσε τον εαυτό του να σηκώνεται δίχως βάρος και αισθάνθηκε να στροβιλίζεται ανεβαίνοντας. Η λαμπερή άβυσσος έχασκε από πάνω του. Απελπισμένα, αγωνιζόταν να ξεφύγει από τη μαγική αρπάγη της.

Εντελώς απότομα οι πράσινες καταχνιές χάθηκαν. Στον Ρέυνορ φάνηκε σαν να ήταν μετέωρος σ' ένα μαύρο, άναστρο χάος. Πλανιόταν μόνος στο κενό της αιώνιας νύχτας.

Στο βάθος, ένα λευκό, ψυχρό φως άρχισε να δυναμώνει. Πλησίαζε σαν μετέωρο, και ο Ρέυνορ διέκρινε κάτι στρογγυλό και παράξενα γνώριμο να σκίζει τα σκοτάδια προς το μέρος του. Σε λίγο το αντικείμενο σταμάτησε στο κενό, όχι μακριά του, και ο πρίγκιπας θυμήθηκε το παραμορφωμένο τέρας που καθόταν στο θρόνο πάνω από την άβυσσο — τον αιχμάλωτο του φιδιού που είχε σκοτώσει. Το αντικείμενο μπροστά του ήταν το ίδιο παραμορ-

φωμένο, απαίσιο κεφάλι, με τα γυαλένια μάτια και το μακρύ ρύγχος, σκεπασμένο ολόκληρο με γυαλιστερά λέπια.

Ύστερα το Πλάσμα μίλησε.

«Κρατώ την υπόσχεσή μου, πρίγκιπα Ρέυνορ. Μου χάρισες τη λύτρωση. Και σου υποσχέθηκα βοήθεια όταν θα τη χρειαζόσουν περισσότερο. Αυτή τη βοήθεια σου προσφέρω τώρα.

»Το φυλαχτό», είπε το τερατώδες ασώματο κεφάλι.

Απότομα ο Ρέυνορ θυμήθηκε το φυλαχτό που του είχε δώσει ο Γκιαρ στο δάσος του Μιράκ· το δίσκο που είχε χαραγμένα πάνω του τα ζωδιακά σύμβολα. Δεν ένιωσε να κάνει καμιά κίνηση και ωστόσο το φυλαχτό βρέθηκε στο χέρι του. Το σήκωσε ψηλά. Είχε αλλάξει τώρα. Τα σύμβολα ήταν σβησμένα όλα, εκτός από το μαύρο πετράδι στο κέντρο του. Μέσα στο πετράδι το αστέρι παλλόταν και αστραποβολούσε με ουράνια λαμπρότητα.

«Ο Ταμμούζ είναι ο Κύριος του Ζωδιακού», έκρωξε βραχνά το απαίσιο ρύγχος. «Η μαγεία του είναι πάνω από κάθε μαγεία. Είναι ο κύριος της αλήθειας. Μέσω αυτού μπορείς ν' αποτινάξεις τα δεσμά της μαγγανείας και της γητειάς. Μια φορά στα χίλια χρόνια γεννιέται άνθρωπος στο ζώδιο αυτό και μονάχα αυτός μπορεί να καλέσει τον Ταμμούζ. Εγώ ήμουν ένας τέτοιος άνθρωπος! Γεννήθηκα κάτω από το Κυρίαρχο Ζώδιο! Ο Γκιαρ λέει ψέματα — κομπάζει για κάτι που δεν είναι! Και τώρα, για να κρατήσω την υπόσχεσή μου και να σε βοηθήσω, καλώ τον Κύριο του Ζωδιακού, καλώ τον — Ταμμούζ!»

Στη στιγμή το μαύρο πετράδι αστραποβόλησε μ' ένα ψυχρό, απίστευτο φως, ανείπωτα αδυσώπη-

το και εκτυφλωτικά λαμπρό. Ύστερα το φανταστικό όραμα έσβησε και χάθηκε. Το φυλαχτό χάθηκε από το χέρι του Ρέυνορ. Ύστερα ένιωσε στέρεη πέτρα κάτω από τα πόδια του και έναν παγωμένο άνεμο να χαϊδεύει το ιδρωμένο πρόσωπό του.

Για μια ακόμη φορά βρισκόταν στο κάστρο του Γκιαρ. Στεκόταν πάλι στο άστεγο δωμάτιο του Ζωδιακού. Αλλά δεν ήταν πια πλημμυρισμένο με τις πράσινες ομίχλες.

Η Ντέλφια και ο Έμπλικ στέκονταν ασάλευτοι· λίγο πιο πέρα ορθωνόταν η μορφή του μάγου. Από τον Μάλρικ και τους λύκους του δεν είχε απομείνει ούτε ίχνος.

Η γενειάδα του Γκιαρ κυμάτιζε στον παγωμένο άνεμο. Τα βαθουλωτά μάτια του άστραφταν από μίσος. Αλλά με μια αλλόκοτη, παράξενη σιγουριά, ο Ρέυνορ ήξερε ότι με το Σημείο και τη δύναμη του αληθινού Ταμμούζ, κάθε μαγική δύναμη είχε αφαιρεθεί από το μάγο.

Όχι πλέον κύριος της σκοτεινής μαγείας, ο Γκιαρ ήταν τώρα συνηθισμένος άνθρωπος — τρωτός!

Με μια ξέφρενα θριαμβευτική κραυγή ο Ρέυνορ όρμησε πάνω του. Ο αόρατος άτρωτος θώρακας δεν προστάτευε πια τον Γκιαρ. Ωστόσο μια σχεδόν υπεράνθρωπη δύναμη κρυβόταν ακόμη σ' εκείνη τη γιγάντια κορμοστασιά. Στιβαροί μυώνες φούσκωναν ακόμη κάτω από τον τραχύ μανδύα του.

Ο Γκιαρ τίναξε το χέρι του σ' ένα συντριπτικό χτύπημα. Το σοκ έκανε τον Ρέυνορ να κλονιστεί. Κουνώντας το κεφάλι του ζαλισμένα, όρμησε πάλι τρικλίζοντας προς το μάγο.

Οι δυο άντρες κουτρουβάλησαν στο πλακόστρωτο. Ο Γκιαρ έπεσε από πάνω και τα δάχτυλά

του τινάχτηκαν καρφωτά προς τα μάτια του Ρέυνορ. Ο πρίγκιπας πρόλαβε να στρίψει το πρόσωπό του στο πλάι, και ο μάγος μούγκρισε από πόνο καθώς τα δάχτυλά του τσακίζονταν στην πέτρα. Απότομα ο Γκιαρ τραβήχτηκε πίσω και μετά το τεράστιο κορμί του έπεσε με τόση δύναμη πάνω στον Ρέυνορ που έκοψε την ανάσα από τα πνευμόνια του πιο μικρόσωμου άντρα.

Αδύναμα ο πρίγκιπας κατάφερε ένα χτύπημα στο πρόσωπο του μάγου. Αίμα πετάχτηκε από κει, βάφοντας κόκκινη τη λευκή γενειάδα. Μ' ένα μανιασμένο μουγκρητό, τα χέρια του Γκιαρ σφίχτηκαν στο λαιμό του Ρέυνορ. Και άρχισαν να τον σφίγγουν ανελέητα.

Ο πρίγκιπας συστράφηκε στο πλάι και κατάφερε να μαγκώσει το κορμί του Γκιαρ σε ποδολαβή. Μια πνιχτή ανάσα ξέφυγε σαν βρομερός άνεμος από τα χείλη του μάγου. Ο Γκιαρ έσφιξε τα δόντια του σ' ένα δαιμονικό μορφασμό. Και τα δάχτυλά του σφίχτηκαν — σφίχτηκαν κι άλλο.

Ένας φλογερός, αβάσταχτος πόνος κόντευε να σπάσει το κεφάλι του Ρέυνορ. Ήταν ανήμπορος ν' ανασάνει. Μια σουβλιά σαν μαχαιριά διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά του. Λίγη δύναμη αν έβαζε ακόμη ο μάγος και ο σβέρκος του θα έσπαζε.

Και τότε μια άγρια λύσσα κυρίεψε τον πρίγκιπα. Σαν κόκκινος χείμαρρος ξέσπασε μέσα του, παρασύροντας τα πάντα στο διάβα της, αφήνοντας πίσω μονάχα μια ξέφρενη μανία να σκοτώσει — και γρήγορα μάλιστα.

Οι μυώνες των μηρών του Ρέυνορ φούσκωσαν, σφίγγοντας σαν μέγγενη το κορμί του Γκιαρ ανάμεσά τους. Η υπεράνθρωπη ένταση εκείνη της φοβερής προσπάθειας έκανε τον ιδρώτα να χυθεί πο-

τάμι στο πρόσωπο του πρίγκιπα· όμως ήξερε ότι τούτη ήταν η κρίσιμη στιγμή. Ή θα σκότωνε ή θα τον σκότωναν.

Κόκαλα ακούστηκαν να σπάζουν και να τσακίζονται με ανατριχιαστικό κρότο. Απότομα το κορμί του μάγου χαλάρωσε. Ένα φοβερό, μακρόσυρτο ουρλιαχτό αντήχησε, που φαινόταν να ξεπηδά από τα βάθη των πνευμόνων του Γκιαρ. Ένας χείμαρρος από αίμα ξεχύθηκε από το ορθάνοιχτο στόμα του και έτρεξε αφριστό στη λευκή γενειάδα για να λούσει και τον Ρέυνορ.

Τα πανίσχυρα δάχτυλα χαλάρωσαν την αρπάγη τους στο λαιμό του πρίγκιπα. Με μια τελευταία σπασμωδική προσπάθεια ο Γκιαρ τινάχτηκε ορθός στα πόδια του. Ξεψυχώντας, σήκωσε τα χέρια του προς τα ψυχρά αστέρια και ούρλιαξε σαν θηρίο.

Ύστερα έπεσε, όπως πέφτει ένα δέντρο, και βρόντησε κάτω στο πλακόστρωτο. Εκεί έμεινε ασάλευτος. Από το κορμί του το αίμα κυλούσε σκοτεινό στο μωσαϊκό, φτάνοντας και σκεπάζοντας το σύμβολο του Ψαριού του Εά, του ζωδίου στο οποίο είχε γεννηθεί και εξουσιάσει ο Γκιαρ.

Ο μάγος ήταν νεκρός.

Τότε ο Ρέυνορ έχασε τις αισθήσεις του. Το σκοτάδι τον τύλιξε σπλαχνικά. Και δε συνήλθε παρά μονάχα όταν ένιωσε κάποιον να του στάζει νερό στα χείλη και ένα δροσερό απαλό χέρι να του χαϊδεύει το μέτωπο. Άνοιξε τα μάτια.

Από πάνω του οι αχτίδες του ήλιου περνούσαν λοξά μέσα από τα φυλλώματα μιας βελανιδιάς. Το πράσινο, ζεστό φως της μέρας στο δάσος του Μιράκ έλουζε τα πάντα ολόγυρα. Η Ντέλφια ήταν γονατισμένη στο πλευρό του. Τα μάτια της δεν ήταν

πια απλανή από τη γητειά, αλλά το πρόσωπό της ήταν συννεφιασμένο από ανησυχία.

«Ρέυνορ!» φώναξε με χαρά όταν τον είδε να συνέρχεται. «Είσαι ζωντανός! Ας είναι δοξασμένο τ' όνομα των θεών!»

«Ζωντανός, σου λέει η άλλη!» γρύλισε ο Έμπλικ, ξεπροβάλλοντας πίσω από τον κορμό μιας βελανιδιάς. «Μα θα τον κουβαλούσα τόσο δρόμο αν ήταν μακαρίτης; Πώς νιώθεις, πρίγκιπα;»

«Αρκετά καλά», αποκρίθηκε ο Ρέυνορ. «Τα πόδια μου με σουβλίζουν σαν το διάολο, αλλά δε νομίζω να έχω πάθει καμιά ζημιά. Ώστε με κουβάλησες από το κάστρο ως εδώ, Έμπλικ;»

«Αυτό ακριβώς έκανε», τον διαβεβαίωσε η Ντέλφια. «Και πέρασε κολυμπώντας τη λίμνη ρυμουλκώντας κι εσένα πίσω του. Τα Μαύρα Λουλούδια είχαν μαραθεί, Ρέυνορ, σαν να τα 'χε κάψει κεραυνός».

«Αν μπορείς να περπατήσεις, θα 'λεγα ότι καλύτερα να του δίνουμε από δω», μουρμούρισε ανυπόμονα ο Έμπλικ.

Ο Ρέυνορ στάθηκε στα πόδια του, μορφάζοντας λίγο από πόνο. «Έχεις δίκιο. Θα βρούμε άλογα και θ' αφήσουμε για πάντα τούτο το καταραμένο δάσος».

Μαζί με την Ντέλφια προχώρησαν στο φιδογυριστό μονοπάτι που διέσχιζε το δάσος του Μιράκ. Ο Έμπλικ δίστασε για μια στιγμή πριν τους ακολουθήσει. Τα μάτια του σηκώθηκαν προς το γαλάζιο, ξάστερο ουρανό.

«Είθε οι θεοί να μας βοηθήσουν να βγούμε από τούτα τ' άγρια μέρη πριν μας προλάβει η νύχτα», γρύλισε μέσα από τα δόντια του. «Να βγούμε από αυτό το ζοφερό δάσος και να φτάσουμε σε κάποια

άλλη γη — ένα τόπο όπου τ' αστέρια δε λάμπουν τόσο δαιμονικά».

Σφίγγοντας το πολεμικό τσεκούρι του, ο Έμπλικ τάχυνε το βήμα του πίσω από την Ντέλφια και τον Ρέυνορ. Σε λίγο, είχαν χαθεί και οι τρεις στα δροσερά, σκιερά μονοπάτια του απέραντου δάσους.

ΟΙ ΦΡΥΝΟΙ ΤΟΥ ΓΚΡΙΜΜΕΡΝΤΕΗΛ

της Αντρέ Νόρτον

Ένας πολεμιστής που θέλει να φτάσει στην κορφή και μια κοπέλα που ζητά εκδίκηση...

Τι κάνουν;

Εξαρτάται σε ποιο κόσμο βρίσκονται.

Στον πολιτισμένο κόσμο έχουμε νόμους. Έχουμε πολιτικούς που τους ψηφίζουν, αστυνομικούς που τους εφαρμόζουν, δικηγόρους που ζουν από αυτούς, δικαστές που τους επιβάλλουν, απατεώνες που τους παραβαίνουν και —πάλι— δικηγόρους ή πολιτικούς για να βγάλουν τους προηγούμενους λάδι.

Και αυτός που θέλει να φτάσει στην κορφή; Ε, χρησιμοποιεί αυτό το λάδι και λαδώνει τα κατάλληλα χέρια. Και αυτή που θέλει εκδίκηση; Ε, του κάνει μήνυση ή τηλεφωνεί στη γυναίκα του.

Στο βαρβαρικό κόσμο της Ηρωικής Φαντασίας οι άνθρωποι είναι τόσο πρωτόγονοι που —αν είναι δυνατό!— πιστεύουν ακόμη στη δικαιοσύνη αντί για το νόμο. (Πρωτόγονοι σας λέω!) Και προτιμούν να την επιβάλλουν μόνοι τους, αντί να ψάξουν να βρουν ποιους πρέπει να λαδώσουν και πόσο. (Πρωτόγονοι σας λέω!) Αλλά τι περιμένεις από έναν κό-

σμο όπου δεν υπάρχει ούτε μια δόση ηρωίνης και όπου το μόνο νέφος είναι εκείνο που βγάζουν οι δράκοι που ξερνούν φωτιά;

Πρωτόγονοι σας λέω!

Και — όχι! Δεν ξέρω πού πουλάνε εισιτήρια για εκεί.

Γ.Μ.

Τ' ανεμοσούρια που έφτιαχνε το κρουσταλλιασμένο χιόνι στο δρόμο της γίνονταν ολοένα και πιο ψηλά και πλατιά. Η Έρθα κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα, καρφώνοντας το κοντάρι του κυνηγετικού δόρατος που χρησιμοποιούσε σαν μπαστούνι στο ανεμοσούρι μπροστά της· το λείο ξύλο με δυσκολία τρύπησε το παγωμένο χιόνι. Η Έρθα κοίταξε σκυθρωπά την τρύπα δίχως καν να τη βλέπει.

Ένα μακρύ μαχαίρι ήταν κρεμασμένο στη ζώνη της ενώ στο γαντοφορεμένο χέρι της έσφιγγε το κοντό δόρυ. Κάτω από το μανδύα της κρατούσε το θλιβερά μικρό δισάκι που είχε μπορέσει να πάρει μαζί της φεύγοντας από το κάστρο του Χόρλα. Το άλλο φορτίο που κουβαλούσε ήταν μέσα της, και ζόρισε τον εαυτό της ν' αντιμετωπίσει παλικαρίσια τη μοίρα που την είχε βρει.

Τώρα τα χείλη της σφίχτηκαν σε μια λεπτή γραμμή και το σαγόνι της σηκώθηκε με αψηφισιά. Απότομα, έφτυσε κάτω με σφυριχτή ανάσα. Να ντρέπεται — γιατί θα 'πρεπε να ντρέπεται; Τι, δηλαδή, περίμενε ο Κούνο; Ν' αρχίσει τα κλαψουρίσματα και τα παρακάλια, ίσως και να πέσει στα πόδια του για να τη «συγχωρέσει», για ν' αποδείξει έτσι στους ανθρώπους του πόσο μεγαλόψυχος ήταν;

Τα δόντια της γυμνώθηκαν απειλητικά, σαν γάτα στριμωγμένη στη γωνιά, και έριξε μια ακόμη πιο δυνατή κονταριά στο κρουσταλιασμένο χιόνι. Δεν είχε κανένα λόγο να ντρέπεται· το παιδί που έφερε μέσα της δεν ήταν καρπός του δικού της πόθου. Ήταν ένα από εκείνα τα πράγματα που συμβαίνουν σ' εποχές πολέμου. Η Έρθα υποψιαζόταν πως έτσι και δινόταν στον Κούνο η ευκαιρία, δε θα δίσταζε κι ελόγου του να βιάσει γυναίκα του εχθρού.

Το θέμα ήταν ότι αυτός ο μεγαλόψυχος αδελφός της την είχε πετάξει έξω από το κάστρο του Χόρλα επειδή η Έρθα δεν είχε αφήσει τις γριές στρίγκλες της κουζίνας του να της φτιάξουν κάποιο απαίσιο γιατροσόφι, ίσως για να φαρμακώσουν τόσο την ίδια όσο και το παιδί που κουβαλούσε μέσα της. Και αν πέθαινε έτσι, ελόγου του θα σταύρωνε ευλαβικά τα χέρια μπροστά στο Βωμό του Κεραυνοδότη, θα έβγαζε ένα λόγο για το αναπόφευκτο της Μοίρας, και όλα θα τέλειωναν ωραία και καλά. Εδώ που τα λέμε, η Έρθα δε θα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ο Κούνο κάτι τέτοιο μαγείρευε εξαρχής.

Για μια στιγμή ξαφνιάστηκε από τον ίδιο το σκοτεινό ειρμό που είχαν πάρει οι σκέψεις της. Μα ο Κούνο — ο Κούνο ήταν αδελφός της! Μόλις δυο χρόνια πριν θα της ήταν αδύνατο να κάνει τέτοιες σκέψεις γι' αυτόν ή και για οποιονδήποτε άλλον! Ήταν τότε που ο πόλεμος δεν είχε ακόμη ζυγώσει το κάστρο. Αλλά όλα αυτά ανήκαν στην εποχή πολύ πριν τη μοιραία αναχώρησή της για το Λάντεντέηλ. Πολύ πριν γνωρίσει τον κόσμο όπως ήταν στ' αλήθεια και όχι όπως είχε πιστέψει ότι είναι.

Η Έρθα χαιρόταν που είχε μπορέσει να μάθει

το πικρό μάθημα τόσο γρήγορα. Το ευαίσθητο κοριτσόπουλο που ήταν κάποτε δε θα μπορούσε να σηκώσει κεφάλι στον Κούνο, δε θα μπορούσε να διαλέξει τούτο το δρόμο—

Ένιωσε πάλι την οργή να φουντώνει μέσα της. Ήταν ένας πικρόχολος, άγριος θυμός πού τη ζέσταινε σαν να είχε ένα μικρό αναμμένο μαγκάλι κάτω από το μανδύα της. Συνέχισε το δρόμο της, πατώντας βαριά με τις γεροφτιαγμένες μπότες της για να σπάσει την άκρη του παγωμένου χιονιού. Ούτε και γύρισε να ρίξει ένα τελευταίο βλέμμα πίσω και χαμηλά στο πέτρινο κάστρο που είχε προστατέψει πέντε γενιές από εκείνους που ανήκαν στο αίμα της. Ο ήλιος είχε γείρει αρκετά προς τη δύση· δεν έπρεπε να χασομεράει άλλο στο δρόμο. Ελάχιστα μονοπάτια ήταν ανοιχτά τούτη την εποχή· συχνά αναγκαζόταν να σταματάει και να δοκιμάζει το χιόνι με το κοντάρι της. Αλλά ήταν εύκολο να μη χάνει από τα μάτια της τα βασικά σημεία προσανατολισμού της, τη Βελόνα της Μούλμα και τη Φτερούγα του Δράκου.

Η Έρθα ήταν σίγουρη ότι ο Κούνο την περίμενε να γυρίσει έρποντας ταπεινά, έτοιμη να δεχτεί τους όρους του. Χαμογέλασε στυφά. Ο Κούνο ήταν τόσο σίγουρος για το καθετί. Και από εκείνη τη μέρα που είχε αποκρούσει την επίθεση μιας αποκομμένης ομάδας του εχθρού, που προσπαθούσε να φτάσει πολεμώντας πίσω στο αμφίβολο καταφύγιο της ακτής, ο αδελφός της είχε γίνει ανυπόφορος.

Τα Ντέηλ ήταν πραγματικά ελεύθερα πια. Αλλά το να έχεις τον Κούνο να κοκορεύεται λες και οι σκληρά κερδισμένες νίκες ήταν αποκλειστικά δικές του!... Είχε χρειαστεί ολόκληρη η δύναμη του Χάι Χάλλακ, μαζί με τους παράξενους συμμάχους

τους από την Ερημιά, για να τσακίσουν τους εισβολείς, να τους κυνηγήσουν και να μην τους αφήσουν σε χλωρό κλαρί ώσπου να τους πετάξουν πίσω στη θάλασσα απ' όπου είχαν έρθει. Και γι' αυτό είχαν χρειαστεί είκοσι χρόνια να το πετύχουν.

Το δικό τους Τρούσντεηλ είχε ξεφύγει, όχι γιατί είχε τίποτα το ιδιαίτερο αλλά χάρη στην τύχη. Επειδή η φωτιά και το σπαθί δεν είχαν σπείρει τον όλεθρο εκεί, δεν υπήρχε λόγος και να καμαρώνουν σαν το διάνο πάνω στα απείραχτα τείχη τους. Τελικά ο Κούνο είχε αντιμετωπίσει εχθρούς που ήταν ήδη σχεδόν νικημένοι.

Η Έρθα έφτασε στο δίστρατο και συνέχισε σταθερά μπροστά. Ο άνεμος είχε κάνει καλή δουλειά εδώ, έχοντας σαρώσει το χιόνι από την επιφάνειά του δρόμου. Ήταν πολύ παλιός τούτος ο δρόμος, ένα από τ' απομεινάρια που υπήρχαν εδώ κι εκεί σ' όλα τα Ντέηλ, για να θυμίζουν στους συμπατριώτες της ότι ήταν νιόφερτοι σε τούτη τη γη. Άραγε ποιοι είχαν φτιάξει αυτούς τους δρόμους που τώρα πατούσαν τα δικά τους πόδια;

Ήδη η Έρθα μπορούσε να διακρίνει καθαρά τα φθαρμένα ανάγλυφα στα ριζά της Φτερούγας του Δράκου. Ήταν τόσο φαγωμένα από το χρόνο που κανένας πια δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τι έδειχαν. Ωστόσο άνθρωποι —ή άλλα πλάσματα με νοημοσύνη— τα είχαν σκαλίσει για κάποιο σκοπό, και αυτή η δουλειά θα πρέπει να τους είχε πάρει πολύ καιρό. Η Έρθα άπλωσε τα γαντοφορεμένα χέρια της ν' αγγίξει και να χαϊδέψει ένα από τα μισοσβησμένα πια σχέδια. Δεν πίστευε ότι αυτά τ' ανάγλυφα έκρυβαν κάποια δική τους δύναμη, αλλά οι χωρικοί δε θα συμφωνούσαν μαζί της. Πάντως, ε-

κείνο που είχε σημασία τώρα ήταν ότι σημάδευαν το δρόμο της.

Από το σημείο εκείνο ο δρόμος γινόταν κατηφορικός και ο αέρας έπαψε να τη μαστιγώνει τόσο βίαια. Το πρόβλημα ήταν ότι το χιόνι άρχιζε πάλι να φτιάχνει ανεμοσούρια. Απέμεναν είκοσι μέρες ακόμη ως την Πρωτοχρονιά. Θα ήταν και η τελευταία μέρα της Χρονιάς της Σφήκας και μετά θα ερχόταν η Χρονιά του Μονόκερου, που ήταν και πιο τυχερή.

Με την αύξηση του χιονιού, η Έρθα ανακάλυψε ότι ο δρόμος της γινόταν πάλι επικίνδυνος. Μόλο που είχε σφίξει όσο γινόταν τα πάνω λουριά στις μπότες της, θρύμματα από παγωμένες κρούστες χιονιού περνούσαν μέσα και έλιωναν, μουλιάζοντας ενοχλητικά τις κάλτσες της. Συνέχισε τον κοπιαστικό δρόμο της, που τώρα περνούσε μέσα από μια συστάδα με χαμόδεντρα.

Ήταν αειθαλή, και το φύλλωμά τους φάνταζε σκοτεινό στο φως του δειλινού. Αλλά ήταν αρκετά ψηλά για να φτιάχνουν μια στέγη πάνω από το δρόμο, κρατώντας μακριά το χιόνι. Κάποτε έφτασε σ' ένα ρέμα που ο πάγος γεφύρωνε τις βραχώδεις όχθες του. Εκεί στράφηκε προς τ' ανατολικά και σε λίγο έφτασε στο Ιερό της Γκαννόρα.

Γύρω από τους τοίχους του υπήρχαν τα θλιβερά απομεινάρια ενός σκοτωμένου από το χειμώνα κήπου. Το ίδιο το ιερό ήταν ένα χαμηλό κτίριο, και μια καμάρα ανοιγόταν μπροστά της. Δεν την έκλεινε ούτε πύλη ούτε πόρτα, και η Έρθα προχώρησε θαρραλέα μέσα.

Μόλις πέρασε τον εξωτερικό περίβολο είδε παράθυρα, στρογγυλά σαν μάτια κάποιου μεγάλου αιλουροειδούς που την περιεργάζονταν νωχελικά,

δεξιά κι αριστερά μιας πόρτας. Στο πλάι κρεμόταν μια βαριά λαβή κουδουνιού από σφυρήλατο μέταλλο στο σχήμα του συμβόλου της Γκαννόρα, ενός ώριμου σταχυού που γύρω του περιελισσόταν ένα κλαδί γεμάτο καρπούς.

Η Έρθα ακούμπησε το δόρυ της στον τοίχο για να λευτερώσει το χέρι της και τράβηξε τη λαβή. Ωστόσο εκείνο που ακούστηκε δεν ήταν κανένα καμπανάκι αλλά ένας παράξενος, πνιχτός ήχος σαν κάποιος να καλούσε με λόγια που δεν τα καταλάβαινε. Το αποδέχτηκε και αυτό, αν και πρώτη φορά ερχόταν σε τούτο το μέρος, οδηγημένη μονάχα από μερικές ψιθυριστές κουβέντες.

Τα φύλλα της πόρτας άνοιξαν. Μόλο που κανένας δε στεκόταν στο κατώφλι για να της προσφέρει το καλοσώρισμα του οίκου, η Έρθα το δέχτηκε σαν πρόσκληση να περάσει. Μπαίνοντας την τύλιξε μια απαλή ζεστασιά, μια ευωδιά από βότανα και λουλούδια, λες και μ' εκείνο το μοναδικό βήμα είχε περάσει από το σίγουρο θάνατο του μεσοχείμωνου στη ζωή της άνοιξης.

Μαζί με τη ζεστασιά και την ευωδιά ήρθε και ένα αλάφρωμα της ψυχής, έτσι που οι τεντωμένες γραμμές του προσώπου της απάλυναν λίγο και οι πονεμένοι μύες των ώμων και της ράχης της χαλάρωσαν κάπως από την οδυνηρή τους σύσπαση.

Το λιγοστό φως που υπήρχε προερχόταν από δυο λάμπες τοποθετημένες σε δυο βάσεις, η μια δεξιά και η άλλη αριστερά. Η Έρθα βρισκόταν σ' ένα στενό προθάλαμο, με τους τοίχους ζωγραφισμένους με τέτοια χρώματα πού την έκαναν να νιώθει σαν να είχε μπει στ' αλήθεια σ' έναν ανθισμένο κήπο. Μπροστά της κυμάτιζαν σειρές από λουλούδια και συνειδητοποίησε ότι ήταν μια κουρτίνα,

κεντημένη έτσι που να επαναλαμβάνει τα σχέδια των τοίχων. Επειδή ακόμη δεν είχε εμφανιστεί κανείς να τη χαιρετίσει, άπλωσε χέρι της προς τις πτυχές της κουρτίνας.

Πριν προλάβει να την αγγίξει, η κουρτίνα τραβήχτηκε στο πλάι και η Έρθα αντίκρισε ένα μεγάλο δωμάτιο. Υπήρχε ένα τραπέζι εκεί, με μια καρέκλα. Το τραπέζι ήταν στρωμένο για φαγητό, με μερικά πιάτα σκεπασμένα σαν τό περιεχόμενό τους να έπρεπε να διατηρηθεί ζεστό, και ένα κρυστάλλινο ποτήρι γεμάτο με κάποιο πράσινο ποτό.

«Φάε — πιες—» αντήχησε ψιθυριστά μια φωνή στην αίθουσα.

Ξαφνιασμένη η Έρθα κοίταξε πίσω, πάνω από τον ώμο της. Δεν είδε κανέναν. Και τώρα η πείνα, που ως εκείνη τη στιγμή δεν την είχε συνειδητοποιήσει, θέριεψε έντονη μέσα της. Παρατώντας το δόρυ της στο πάτωμα, άφησε δίπλα το δισάκι της, έριξε το μανδύα της πάνω και στα δυο και κάθισε στην καρέκλα.

Αν και δεν μπορούσε να δει ψυχή εκεί, είπε μεγαλόφωνα:

«Για την προσφορά του φαγητού, ειλικρινείς ευχαριστίες. Για το καλωσόρισμα στην πύλη, ευγνωμοσύνη. Στον αφέντη τούτου του σπιτιού, ευνοϊκή τύχη και λαμπερό ήλιο αύριο—» Τα λόγια της επίσημης ευχαριστίας αντηχούσαν κάπως ψεύτικα εδώ. Η Έρθα χαμογέλασε στην ξαφνική σκέψη.

Τούτο εδώ ήταν το ιερό της Γκαννόρα. Είχε ανάγκη η Μεγάλη Κυρά από τις καλοπροαίρετες ευχαριστίες ενός θνητού; Ωστόσο η Έρθα έκρινε πρεπούμενο να χρησιμοποιήσει το φιλοφρονητικό λόγο ενός καλεσμένου σε σπίτι.

Δεν πήρε καμιά απάντηση, αν και έλπιζε να έχει.

Τελικά, λίγο διστακτικά, δοκίμασε το φαγητό που ήταν μπροστά της. Ήταν τροφή που θα τιμούσε ακόμη και το τραπέζι ενός άρχοντα των Ντέηλ. Το πράσινο ποτό ήταν δροσιστικό, αλλά ταυτόχρονα και θερμαντικό, με μια ντελικάτη γεύση από βότανα. Η Έρθα το κράτησε στο στόμα της προσπαθώντας να μαντέψει τι του έδινε αυτό το ιδιαίτερο άρωμα.

Όταν απόφαγε, ανακάλυψε ότι το τελευταίο και μεγαλύτερο σκεπασμένο μπολ περιείχε ζεστό νερό, στην επιφάνεια του οποίου επέπλεαν πέταλα από λουλούδια. Λουλούδια στην καρδιά του χειμώνα! Δίπλα υπήρχε μια πετσέτα. Η Έρθα έπλυνε τα χέρια της και μετά έγειρε πίσω στην καρέκλα της και αναρωτήθηκε ποια θα ήταν η συνέχεια τώρα, εδώ στο ναό της Γκαννόρα.

Η σιγαλιά στο χώρο φαινόταν να γίνεται ακόμη πιο βαθιά. Η Έρθα ανασάλεψε νευρικά. Σίγουρα θα πρέπει να υπήρχαν ιέρειες στο ναό, έτσι; Κάποιοι πρέπει να είχαν ετοιμάσει αυτό το γεύμα που της είχαν προσφέρει με δυο λέξεις. Είχε έρθει εδώ με κάποιο σκοπό και η ανάγκη να κάνει κάτι γι' αυτό την έκανε να σηκωθεί.

«Μεγάλη Κυρά...» είπε όταν στάθηκε όρθια. Αφού δεν μπορούσε να δει ψυχή, θα μιλούσε στον άδειο αέρα. Στην άλλη άκρη της αίθουσας υπήρχε μια πόρτα αλλά ήταν κλεισμένη.

«Μεγάλη Κυρά», άρχισε πάλι. Ποτέ της δεν ήταν ιδιαίτερα θρησκευόμενη, αν και τηρούσε τη Μέρα του Φωτός, έκανε τις θυσίες του θερισμού και άκουγε ευλαβικά την Εωθινή Λειτουργία στο όρος Άστρον. Όταν ήταν μικρό κοριτσόπουλο, είχε δεχτεί από την ψυχομάνα της το φυλαχτό της Γκαννόρα και αργότερα, όταν έφτασε σε ηλικία γάμου,

το είχε προσφέρει σύμφωνα με το έθιμο στον οικιακό βωμό. Από τα Μυστήρια της Γκαννόρα ήξερε μονάχα τα όσα είχε ακούσει να λένε οι γυναίκες μεταξύ τους. Γιατί η Γκαννόρα ήταν μονάχα για το γυναικείο φύλο και όταν κάποια έφερε παιδί μέσα της, τότε άρχιζε να δίνει προσοχή στα όσα άκουγε—

Για δεύτερη φορά τα λόγια της αντιλάλησαν στο χώρο. Τώρα η ανυπομονησία έδωσε τη θέση της σε κάτι άλλο — σε δέος, ίσως, ή φόβο; Και ωστόσο η Γκαννόρα δε δεσμευόταν από τους μικρόψυχους νόμους των ανθρώπων. Όταν αναζητούσες τη θεά δεν είχε καμιά σημασία αν ήσουν νόμιμα παντρεμένη ή όχι.

Καθώς η ανησυχία της Έρθα εντεινόταν, η δεύτερη πόρτα άνοιξε αθόρυβα — ένα ακόμη κάλεσμα. Αφήνοντας το μανδύα, το δισάκι και το δόρυ της πίσω, η κοπέλα προχώρησε στο επόμενο δωμάτιο. Εδώ η ευωδιά από λουλούδια και βότανα ήταν ακόμη πιο δυνατή. Νωχελικές τολύπες αρωματικού καπνού ανέβαιναν από δυο μαγκάλια που υπήρχαν στις άκρες ενός σοφά. Αυτός ήταν τοποθετημένος σαν βωμός στη βάση μιας κολόνας σκαλισμένης με τα γνωστά ώριμα στάχυα και τα καρποφόρα κλαδιά.

«Ξάπλωσε—» πρόσταξε πάλι η ψιθυριστή φωνή. Νιώθοντας ξαφνικά μια ανάγκη για ύπνο τόσο έντονη όσο ήταν πιο πριν η πείνα της, η Έρθα ξάπλωσε στο σοφά να ξαποστάσει το κουρασμένο και πονεμένο της κορμί. Οι τολύπες του καπνού έγιναν πιο πυκνές και απλώνονταν από πάνω της σαν κουβέρτα. Η Έρθα έκλεισε τα μάτια της.

Βρισκόταν σ' έναν τόπο βυθισμένο στο μισόφωτο ενώ γύρω της αισθανόταν κόσμο να πηγαινοέρ-

χεται, κάνοντας ποιος ξέρει τι. Αλλά ένιωθε ολομόναχη και χαμένη. Ύστερα μια μορφή την πλησίασε και η Έρθα αντίκρισε ένα γνώριμο πρόσωπο, μόλο που το φράγμα του χρόνου το είχε σχεδόν ξεθωριάσει από τη μνήμη της.

«Ελφρήντα!» Η Έρθα είχε την εντύπωση ότι δεν είχε πει το όνομα μεγαλόφωνα, ότι μονάχα το είχε σκεφτεί. Αλλά η ψυχομάνα της χαμογέλασε και της άνοιξε την αγκαλιά μ' εκείνο το παλιό, το τόσο παλιό καλωσόρισμα.

«Περιστεράκι μου, μικρό μου περιστεράκι—» Τα παλιά λόγια ήταν καταπραϋντικά σαν θαυματουργό βάλσαμο σ' ερεθισμένη πληγή. Τα δάκρυα που η Έρθα δεν είχε επιτρέψει να τρέξουν πριν, πλημμύρισαν τώρα τα μάτια της. Το κλάμα αποστράγγισε όλη την πίκρα από μέσα της και ανακουφίστηκε. Ύστερα, ο ίσκιος που κάποτε ήταν η Ελφρήντα την πήρε μαζί της, αφήνοντας πίσω όλους εκείνους που έκαναν ποιος ξέρει τι, και την οδήγησε σ' ένα τόπο από φως όπου υπήρχε Εκείνη. Και Εκείνη, η Έρθα δεν μπορούσε να την κοιτάξει στα ίσια. Αλλά άκουσε την ερώτηση που της έγινε και απάντησε ειλικρινά.

«Όχι», αποκρίθηκε, σφίγγοντας με τα χέρια την κοιλιά της. «Δε θέλω να χάσω αυτό που φέρω μέσα μου».

Στο άκουσμα της απάντησης το φως που ήταν Εκείνη έγινε πιο ζωηρό. Αλλά επακολούθησε άλλη μια ερώτηση και η Έρθα απάντησε πάλι.

«Έχω δυο επιθυμίες — ότι αυτό το παιδί θα είναι μονάχα δικό μου, δίχως να κληρονομήσει τίποτα από τον τρόπο που έγινε ή από εκείνον που με βίασε. Και, δεύτερο, θέλω να τιμωρηθεί ο άνθρωπος που ποτέ δε θα του παρασταθεί σαν πατέρας—»

Επακολούθησε μια ατέλειωτη στιγμή πριν λάβει την απάντηση. Ύστερα μια αχτίδα φωτός τινάχτηκε από το κέντρο εκείνου του φωτός και σχημάτισε ένα σύμβολο μπροστά στη Έρθα. Αν και δεν ήταν μυημένη στα Μυστήρια, τούτο δω ήταν φανερό στο νόημά του.

Η πρώτη της παράκληση είχε γίνει αποδεχτή. Το παιδί που θα γεννιόταν θα έπαιρνε μονάχα από εκείνη και τίποτα από το βιαστή της. Η μοίρα του θα ήταν ευοίωνη. Ύστερα, αν και η Έρθα περίμενε, δεν έλαβε δεύτερη απάντηση. Η Μεγάλη Εκείνη — είχε χαθεί! Η Ελφρήντα ήταν ακόμη μαζί της, και η Έρθα στράφηκε απότομα προς το μέρος της.

«Και η απόδοση δικαιοσύνης που ζήτησα;» ρώτησε.

«Η εκδίκηση είναι κάτι ξένο για την Κυρά». Η Ελφρήντα κούνησε το πεπλοφορεμένο κεφάλι της. «Η Κυρά είναι η ζωή, όχι ο θάνατος. Εφόσον διάλεξες να χαρίσεις ζωή, θα σε βοηθήσει σ' αυτό. Όσο για τα υπόλοιπα — πρέπει ν' ακολουθήσεις άλλο δρόμο. Αλλά — μη βαδίσεις αυτό το δρόμο, μικρή μου — γιατί από το σκοτάδι βγαίνει μονάχα ακόμη μεγαλύτερη σκοτεινιά».

Ύστερα και η Ελφρήντα χάθηκε και δεν απέμεινε τίποτα, μονάχα η θύμηση των όσων είχαν συμβεί εκεί. Μετά η Έρθα βυθίστηκε σ' ένα βαθύτερο ύπνο όπου δεν πλανιόνταν όνειρα.

Ξύπνησε, δίχως να έχει ιδέα πόσος χρόνος είχε κυλήσει. Ένιωθε αναζωογονημένη σωματικά και ψυχικά, σαν κάποιο γιατρικό να είχε επενεργήσει όση ώρα κοιμόταν, διώχνοντας από μέσα της κάθε πόνο και κούραση. Ο καπνός είχε πάψει ν' ανηφορί-

ζει από τα μαγκάλια και η ευωδιά των λουλουδιών ήταν τώρα ανεπαίσθητη.

Όταν σηκώθηκε από το σοφά, γονάτισε μπροστά στην κολόνα, σκύβοντας το κεφάλι και προσφέροντας τις ευχαριστίες της. Ωστόσο μέσα της εξακολουθούσε να την καίει η δεύτερη επιθυμία της, εντελώς αμείωτη παρά την προειδοποίηση της Ελφρήντα.

Στον εξωτερικό προθάλαμο την περίμενε πάλι φαγητό και πιοτό. Και η Έρθα έφαγε και ήπιε καλά πριν αναχωρήσει από τον οίκο της Γκαννόρα. Δεν υπήρχε συγγενής, μακρινός ή κοντινός, στον οποίο θα μπορούσε να ζητήσει άσυλο. Ο Κούνο είχε κάνει βούκινο την ντροπή της όταν την έδιωχνε. Είχε κάτι λίγα κοσμήματα, κανένα ιδιαίτερα πολύτιμο, ραμμένα στη ζώνη της, και μερικά χρήματα. Πέρα από αυτά, μοναδικά της εφόδια ήταν οι τέχνες μιας νοικοκυράς, και μάλιστα όχι οι συνηθισμένες· ήξερε ν' αποστάζει βοτάνα, να φτιάχνει βάλσαμα και αλοιφές και να κάνει τα λεπτά κεντήματα που μάθαινε κάθε κοπέλα από καλό σπίτι. Τέλος, ήξερε γραφή κι ανάγνωση, καθώς και να τραγουδά μπαλάντες — τέχνες που καμιά δεν ήταν ιδιαίτερα χρήσιμη για να βγάζει κανείς το ψωμί του.

Ωστόσο η σκληρή πραγματικότητα δε στάθηκε ικανή να της χαλάσει τη διάθεση. Από τη στιγμή που είχε ξυπνήσει εξακολουθούσε να τη διακατέχει ένα προαίσθημα ότι όλα θα πήγαιναν καλά, και θεώρησε καλό τα σχέδιά της για το μέλλον να περιορίζονται στην επόμενη μέρα την κάθε φορά.

Προς την κατεύθυνση που κοίταζε τώρα υπήρχαν δυο μεγάλα φέουδα. Εκείνο του Νόρντεντέηλ ήταν το πρώτο. Ήταν μικρό και ίσως σε κατάσταση χάους. Ο χωροδεσπότης και ο διάδοχός του είχαν

πέσει και οι δυο στη μάχη του Περάσματος του Ράδερ πριν δυο χρόνια. Το ποιος επέβαλλε την τάξη εκεί τώρα, αν υπήρχε καν εξουσία, δεν είχε ιδέα. Πιο πέρα ήταν το Γκρίμμερντέηλ.

Το Γκρίμμερντέηλ! Η Έρθα ακούμπησε στο τραπέζι το ποτήρι από το οποίο είχε πιει και την τελευταία στάλα. Το Γκρίμμερντέηλ—

Ακριβώς όπως το ιερό της Γκαννόρα ήταν κάπου στα ψηλώματα κοντά στον αρχαίο δρόμο, έτσι και το Γκρίμμερντέηλ διέθετε το δικό του τόπο μυστηρίου. Αλλά, αν οι φήμες λέγαν την αλήθεια, δεν ήταν τόπος φιλικός που καλοδεχόταν τον επισκέπτη. Δεν ανήκε καν στη ράτσα της, αλλά ήταν πανάρχαιος όσο και ο βουνίσιος δρόμος. Στην πραγματικότητα ίσως ο δρόμος να είχε αρχικά φτιαχτεί για να βγάζει εκεί.

Η Έρθα προσπάθησε να θυμηθεί όλα όσα είχε ακούσει για το Γκρίμμερντέηλ. Κάπου εκεί στα ψηλώματα υπήρχε ο Κύκλος των Φρύνων. Οι άνθρωποι πήγαιναν εκεί και ζητούσαν ορισμένα πράγματα. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του κόσμου, οι επιθυμίες τους εισακούονταν. Αλλά τι την είχε προειδοποιήσει η Ελφρήντα; Ότι η Γκαννόρα δε χάριζε το θάνατο — ότι έπρεπε ν' ακολουθήσει κάποιον άλλο δρόμο γι' αυτό. Στο Γκρίμμερντέηλ μπορει να έβρισκε αυτό που αναζητούσε.

Η Έρθα κοίταξε ολόγυρα, σχεδόν προκλητικά, μισοπεριμένοντας να νιώσει την αποδοκιμασία και την καταδίκη της στον ίδιο τον αέρα του ναού. Αλλά δεν ένιωσε το παραμικρό.

«Για τον τροφή, τις ευχαριστίες μου», είπε τα τελετουργικά λόγια του καλεσμένου. «Για τη στέγη, τις ευλογίες μου, για το μέλλον όλα να πάνε καλά, καθώς παίρνω πάλι το δρόμο μου».

Φορώντας το μανδύα, ανασήκωσε την κουκούλα στο κεφάλι της. Ύστερα, με το δισάκι στο ένα χέρι και το δόρυ στο άλλο, βγήκε στο φως της μέρας, με το πρόσωπο προς τις βουνοκορφές πίσω από τις οποίες κρυβόταν το Γκρίμμερντέηλ.

Κατά το απομεσήμερο, φτάνοντας στην τελευταία πλαγιά πάνω από το Νόρντεντέηλ, κοντοστάθηκε για να περιεργαστεί τη μικρή κοινότητα που απλωνόταν κάτω από τα πόδια της. Ζούσαν άνθρωποι εκεί· καπνός ανηφόριζε από κάμποσες καμινάδες ενώ στο χιόνι υπήρχαν αυλακιές από έλκυθρα και ίχνη από ανθρώπινα πόδια. Αλλά ο κεντρικός πύργος του κάστρου δεν έδειχνε αντίστοιχα σημάδια ζωής.

Δεν είχε ιδέα πόσο μακριά ακόμη έπεφτε το Γκρίμμερντέηλ και η νύχτα έπεφτε νωρίς τώρα το χειμώνα. Ένα από εκείνα τ' αγροτόσπιτα χαμηλά φαινόταν μεγαλύτερο από τα υπόλοιπα. Το Νόρντεντέηλ ήταν κάποτε τακτικός ενδιάμεσος σταθμός για τους βοσκούς που κατέβαιναν προς την αγορά του Κομ Χάι για να πουλήσουν το μαλλί από τα βουνίσια πρόβατα. Αυτό το παζάρι ανήκε πια στο παρελθόν, αλλά το πανδοχείο μπορεί να λειτουργούσε ακόμη ή τουλάχιστον να ήταν σε θέση να της προσφέρει κατάλυμα.

Ώσπου να φτάσει και να πατήσει στα λασπόχιονα του δρόμου εκεί κάτω, είχε κιόλας αρχίσει να λαχανιάζει. Αλλά δεν είχε πέσει έξω· πάνω από την πόρτα του μεγαλύτερου οικήματος κρεμόταν μια παλιά ανεμοδαρμένη πινακίδα. Η ζωγραφιά της είχε ξεθωριάσει προ πολλού, αλλά τα γράμματα ανήγγελλαν ακόμη ότι επρόκειτο για πανδοχείο. Έστρεψε τα βήματά της για εκεί, προσπερνώντας στο δρόμο της δυο χωρικούς. Στάθηκαν να την κοι-

τάξουν με ορθάνοιχτα μάτια, λες και ήταν καμιά νεράιδα ή ξωτικό. Οι ξένοι θα 'πρεπε να είναι πολύ σπάνιοι στο Νόρντεντέηλ.

Με το που μπήκε στην μεγάλη σάλα την τύλιξε σαν πνιγηρή καταχνιά· η ανάκατη μπόχα από τσίκνα φαγητών, ξινισμένη χωριάτικη μπίρα και πολλούς ανθρώπους στριμωγμένους σε χώρο που δεν αεριζόταν καλά. Στη μια γωνιά υπήρχε ένα μεγάλο τζάκι, αρκετά φαρδύ για να χωράει πελώρια κούτσουρα. Μια φωτιά τριζοβολούσε εκεί σκορπίζοντας ολόγυρα μια ευχάριστη θαλπωρή.

Ένα τραπέζι από τάβλες πάνω σε στρίποδα, με πάγκους δεξιά κι αριστερά, ένα μικρότερο φορτωμένο με μεγάλες κούπες, και μερικά καθίσματα γύρω από το τζάκι αποτελούσαν τη μοναδική επίπλωση. Όταν η Έρθα πέρασε το κατώφλι, μια μικρή σερβιτόρα με φουστάνι και ποδιά βουτηγμένα στη λίγδα και δυο άντρες καθισμένοι δίπλα στο τζάκι γύριζαν να την κοιτάξουν με τη ίδια έκπληξη που την είχαν περιεργαστεί και στο δρόμο.

Έσπρωξε πίσω την κουκούλα της και τους κοίταξε μ' εκείνη την αυτοπεποίθηση που ήταν κληρονομιά της γενιάς της.

«Καλοτυχία σε τούτο το σπίτι».

Για μια στιγμή κανένας δεν απάντησε, προφανώς έχοντας ξαφνιαστεί από τη θέα μιας ξένης που τους μιλούσε. Ύστερα η σερβιτόρα πλησίασε, σκουπίζοντας τα χέρια της στην ήδη λιγδιασμένη ποδιά της.

«Καλοτυχία—» Τα μάτια της σερβιτόρας πρόσεξαν αμέσως το καλό ύφασμα του μανδύα της Έρθα, τον αριστοκρατικό αέρα της. Έτσι βιάστηκε να προσθέσει.

«Κυρία, σε τι μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

«Θα ήθελα φαγητό — και ύπνο — αν έχετε κρεβάτι».

«Φαγητό — φαγητό έχουμε, κυρία, αλλά είναι πολύ φτωχό, πράγματα της σειράς», τραύλισε η κοπέλα. «Καλύτερα να φωνάξω την κυρά μου—»

Έτρεξε σε μια εσωτερική πόρτα και χάθηκε μέσα, βιαστικά σαν να φοβόταν ότι η Έρθα θα την κυνηγούσε.

Η τελευταία άφησε πιο κεί το δόρυ και το δισάκι της, έσπρωξε πίσω τις άκρες του μανδύα της και πήγε να σταθεί μπροστά στο τζάκι, τραβώντας με τα δόντια τα γάντια από τα ξεπαγιασμένα χέρια της. Οι άντρες μαζεύτηκαν πιο πίσω στον πάγκο, σιγομουρμουρίζοντας μεταξύ τους και εξακολουθώντας να τη χαζεύουν περίεργοι.

Η Έρθα είχε την εντύπωση ότι το ντύσιμό της ήταν λιτό. Φορούσε ζυπ-κυλότ ιππασίας, κομμένη πιο κοντή για να μπορεί ν' ανεβοκατεβαίνει στα κατσάβραχα – και τώρα ήταν λερωμένη και ξεφτισμένη αλλά κρατούσε καλά ακόμη. Υπήρχε μια κεντητή μπορντούρα στο δερμάτινο πανοφώρι της, αλλά όχι πιο φαρδιά απ' όσο έβλεπες σε πολλές χωριατοπούλες. Και τα μαλλιά της ήταν σφιχτοπλεγμένα, δίχως κορδέλα ή ασημένιο χτενάκι για να τα κρατά. Και ωστόσο θα έλεγε κανείς ότι ήταν ντυμένη με βραδινή τουαλέτα έτσι που την κοιτούσαν. Προσπάθησε να σταθεί όσο πιο απαθής μπορούσε κάτω από τα βλέμματά τους.

Μια γυναίκα μπήκε βιαστικά από τη μέσα πόρτα. Ήταν ντυμένη με τον εφαρμοστό σκούφο νοικοκυράς, χαλαρό σάλι ριγμένο στους γερτούς ώμους της και φούστα ελάχιστα πιο καθαρή από της σερβιτόρας γύρω από τους πεταχτούς γοφούς και τους χοντρούς μηρούς της.

«Καλοσωρίσατε, μιλαίδη. Τρισκαλοσωρίσατε! Ε, σεις, Χένκιν, Φιμ, κάντε χώρο να κάτσει η κυρά στο τζάκι». Οι άντρες βιάστηκαν να συμμορφωθούν στη διαταγή.

«Η Μάλκα μου είπε ότι θα θέλατε να περάσετε εδώ τη νύχτα σας. Θα είναι τιμή για τη στέγη μας».

«Σας ευχαριστώ».

«Ο κύριός σας — είναι απέξω; Διαθέτουμε στάβλο και—»

Η Έρθα κούνησε το κεφάλι της. «Ταξιδεύω μόνη και πεζή». Βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπο της γυναίκας, πρόσθεσε, «Τούτες τις μέρες δεχόμαστε ό,τι μας προσφέρει η μοίρα· δεν είναι πάντοτε αυτό που θα θέλαμε».

«Αλίμονο, μιλαίδη, είναι από τις πιο αληθινές κουβέντες αυτή που είπατε! Όμως καθίστε!» Τράβηξε το σάλι της και το χρησιμοποίησε για να ξεσκονίσει τον πάγκο.

Αργότερα, σ' ένα κρεβάτι στρωμένο με σκεπάσματα προζεσταμένα στο τζάκι, σε δωμάτιο που μύριζε κλεισούρα, η Έρθα ήταν ξαπλωμένη στην όποια άνεση μπορούσε να της προσφέρει τούτο το πανδοχείο και συλλογιζόταν τα όσα είχε μάθει από την ιδιοκτήτρια.

Όπως είχε ακουστά, το Νόρντεντέηλ είχε πέσει σε δύσκολους καιρούς. Μαζί με το χωροδεσπότη του και το διάδοχό του, οι περισσότεροι από τους ικανούς άντρες του είχαν σκοτωθεί. Εκείνοι που είχαν επιζήσει και καταφέρει να γυρίσουν πίσω στερούνταν ηγεσίας και δεν είχαν καταφέρει και πολλά για να ξαναδώσουν ζωή στο κάποτε πλούσιο χωριό. Ελάχιστοι ταξιδιώτες περνούσαν από το

δρόμο του· η Έρθα ήταν η πρώτη από την αρχή του χειμώνα. Τα πράγματα υποτίθεται ότι ήταν κάπως καλύτερα στ' ανατολικά και η δικαιολογία της, ότι τάχα πήγαινε σε κάποιους συγγενείς της εκεί, τους φάνηκε πιστευτή.

Ακόμη πιο σημαντικό, είχε μάθει πράγματα για το Γκρίμμερντέηλ. Υπήρχε άλλο ένα πανδοχείο εκεί, μεγαλύτερο και με περισσότερη πελατεία, που η γυναίκα ανέφερε με κάποιο καημό. Ένας δρόμος με ανατολική-δυτική κατεύθυνση περνούσε από εκεί, έχοντας τώρα αρκετή κίνηση με τους πολεμιστές που γύριζαν σπίτια τους. Αλλά ο πανδοχέας είχε μια σύζυγο που ήταν φοβερά ζηλιάρα και δεν της φτουρούσαν οι σερβιτόρες.

Η Έρθα δεν τόλμησε να ρωτήσει ανοιχτά για τους Φρύνους, ούτε και κανένας προσφέρθηκε να της δώσει τέτοιες πληροφορίες. Μονάχα η γυναίκα την είχε προειδοποιήσει να μην ακολουθήσει άλλο τον Παλιό Δρόμο, λέγοντας ότι καλύτερα να πάρει τη δημοσιά, αν και παραδέχτηκε ότι και αυτή ήταν επικίνδυνη και θα 'πρεπε να κρύβεται κάθε φορά που έβλεπε πέρα άλλους ταξιδιώτες.

Μέχρι στιγμής η Έρθα δεν είχε παρά ένα γενικό και αόριστο περίγραμμα σχεδίου. Αλλά ήταν διατεθειμένη να περιμένει πριν του δώσει πιο σαφή μορφή.

2

Η μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου ήταν ευρύχωρη αλλά χαμηλοτάβανη, με τις τραβέρσες της οροφής μόλις πάνω από το κεφάλι ενός ψηλού άντρα. Κάμποσες λάμπες κρέμονταν με αλυσίδες α-

πό αυτά τα δοκάρια. Αλλά κάπνιζαν πολύ και το φως που έριχναν ήταν θολερό και λιγοστό. Μονάχα στην πέρα γωνιά, όπου ένα σκαλιστό σκρίνιο πρόσφερε κάποια απομόνωση, μερικά στεατοκέρια στόλιζαν ένα τραπέζι. Η φλόγα τους πρόσθετε την τσίκνα τους στη γενική μυρωδιά του χώρου.

Η αίθουσα είχε αρκετή πελατεία για να χαλαρώσουν λίγο τα στενά χείλη της Ουλέτκα Ρόρυ, της ιδιοκτήτριας. Από τα μικρά αεικίνητα μάτια της δεν ξέφευγε η παραμικρή λεπτομέρεια στην εξυπηρέτηση των πελατών ή στην έλλειψή της, παρακολουθώντας τα σούρτα φέρτα των δυο ξεθεωμένων σκλάβων της ανάμεσα σε πάγκους και σκαμνιά. Αυτή η ίδια εξυπηρετούσε το τραπέζι με τα κεριά, σημάδι εύνοιας. Μπορούσε να ξεχωρίσει έναν αριστοκράτη όταν τον έβλεπε.

Όχι ότι σ' αυτή την περίπτωση είχε απόλυτο δίκιο, παρά την πολύχρονη πείρα της με τους ταξιδιώτες. Ο ένας από τους άντρες στο τραπέζι με τα κεριά, ναι, ήταν ο μικρότερος γιος ένος χωροδεσπότη των Ντέηλ. Αλλά τα κτήματα της φαμίλιας του είχαν παρασυρθεί προ πολλού από τον κόκκινο χείμαρρο του πολέμου και κανένας δεν είχε μείνει στο Κόρριεντέηλ που να τον αποκαλεί αφέντη. Ο δεύτερος ήταν αρχιτοξότης κάποιου άλλου χωροδεσπότη, έχοντας προβιβαστεί βιαστικά όταν τρεις καλύτεροι άντρες είχαν σκοτωθεί. Ο τρίτος — λοιπόν, αυτός ήταν από εκείνους που δε μιλούν πολύ και κανένας από τους τωρινούς συντρόφους του δεν ήξερε το παρελθόν του.

Από τους τρεις, ο τελευταίος είχε την ενδιάμεση ηλικία. Αλλά και αυτό δεν ήταν εύκολο να το πεις με σιγουριά, γιατί ήταν από εκείνους τους λεπτόκορμους, νευρώδεις άντρες που από τη στιγμή

που βγάζουν τα πρώτα γένια μπορεί να είναι οτιδήποτε, από έφηβοι ως μεσόκοποι. Όχι ότι είχε γένια τώρα — το πρόσωπό του ήταν φρέσκο σαν να είχε ξυριστεί το πολύ μια ώρα πριν, αφήνοντας να φανεί στο σαγόνι του μια λεπτή ουλή που τραβούσε λίγο τη μια γωνιά του στόματός του.

Τα μαλλιά του ήταν πιο κοντοκομμένα από το συνηθισμένο, ίσως για να βολεύεται το βαρύ κράνος που τώρα ήταν ακουμπισμένο στο τραπέζι πλάι στο δεξί χέρι του. Έδειχνε αρκετά στραπατσαρισμένο για να τον έχει βγάλει παλικάρι από πολλές μάχες. Το λοφίο που έφερε κάποτε ήταν τώρα μια σκέτη άμορφη τούφα, αλλά το κυρίως κράνος κρατούσε ακόμη.

Ο αλυσιδωτός θώρακας κάτω από τον ξεφτισμένο και φθαρμένο χιτώνα του ήταν γερός. Το σπαθί με τη λιτή λαβή στο θηκάρι της ζώνης, το πολεμικό τόξο που τώρα ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο πίσω του, ήταν τα καλοφροντισμένα όπλα ενός επαγγελματία. Αλλά αν ήταν μισθοφόρος δε θα πρέπει να τα είχε καταφέρει και πολύ καλά τώρα τελευταία. Δε φορούσε καμιά από εκείνες τις φανταχτερές αγκράφες ή άλλα στολίδια που μπορούσαν εύκολα ν' αφαιρεθούν και ν' ανταλλαγούν με τροφή ή κατάλυμα. Μονάχα όταν άπλωσε το χέρι του για την κούπα του το φως των κεριών αστραποβόλησε σε κάτι που δεν ήταν ούτε μουντό ατσάλι ούτε πετσί. Ο χειροφυλακτήρας του τόξου στον καρπό του ήταν αληθινά πολύτιμος, ένα πλατύ έλασμα από σφυρήλατο χρυσάφι με ένθετα χρωματιστά πετράδια, αν και το έμβλημα που σχημάτιζαν ήταν αρκετά πολύπλοκο ώστε να πρέπει να το περιεργαστείς από κοντά για να καταλάβεις τι έδειχνε.

Τώρα καθόταν σοβαρός, σαν να 'ταν βυθισμένος σε σκέψεις, με τα μάτια του μισοκρυμμένα πίσω από βαριά βλέφαρα. Αλλά στην πραγματικότητα δεν άκουγε τόσο τις μισομεθυσμένες φλυαρίες των συντρόφων του όσο στα λόγια που ξεχώριζαν εδώ κι εκεί στη μεγάλη αίθουσα.

Οι περισσότεροι από τους θαμώνες ήταν χωρικοί που είχαν έρθει ν' αδειάσουν καμιά πήλινη κούπα από ντόπια μπίρα και ν' ανταλλάξουν πίκρες με τους συντοπίτες τους. Οι υπόλοιποι ήταν περιπλανώμενοι πολεμιστές σε αναζήτηση δουλειάς, με τους χωροδεσπότες τους νεκρούς ή έχοντας απολύσει τους στρατιώτες τους. Ο πόλεμος είχε τελειώσει και τούτοι εδώ ήταν οι νικητές. Αλλά η γη στην οποία επέστρεφαν ήταν χέρσα, σχεδόν εντελώς ρημαγμένη, και θα χρειαζόταν πολύ χρόνος και κόπος πριν ξαναγυρίσει η ευημερία στο Χάι Χάλλακ.

Όσα δεν είχαν αρπάξει και λεηλατήσει για να τα στείλουν στην πατρίδα τους οι υπερπόντιοι εισβολείς, τα είχαν καταστρέψει με ξέφρενη μανία όταν ο πόλεμος άρχισε να γυρίζει εναντίον τους. Ο άντρας στο τραπέζι ήταν με τα πολεμικά αποσπάσματα στο πνιγμένο στους καπνούς λιμάνι, έχοντας σταλεί να εκκαθαρίσει τους απελπισμένους εχθρούς που είχαν αργήσει ν' αναδιπλωθούν και οι σύντροφοί τους είχαν ήδη φύγει με τα καράβια, αφήνοντάς τους παγιδευμένους ανάμεσα στους άντρες των Ντέηλ και την άγρια θάλασσα.

Οι καπνοί που έπνιγαν το λιμάνι προέρχονταν από τους σωρούς των λαφύρων που καίγονταν· οι εισβολείς τα είχαν περιλούσει με πετρέλαιο και τους είχαν βάλει φωτιά. Η βρόμα ήταν αρκετή για να σκοτώσει άνθρωπο. Έχοντας απογυμνώσει τη χώρα, και μάλιστα στην καρδιά του χειμώνα, ο εχθρός

είχε κάνει μια τελευταία προκλητική χειρονομία με τη μεγάλη φωτιά. Θα περνούσαν πολλές κρύες μέρες πριν φτάσει πάλι το καλοκαίρι, αλλά ακόμη και τότε ο κόσμος θα ζούσε με πολύ σφιγμένη τη ζώνη ως την εποχή της συγκομιδής — αν θα έβρισκαν αρκετό σπόρο να σπείρουν, αν τα πρόβατα συνέχιζαν να τριγυρίζουν στις άνω κοιλάδες και αν τα γελάδια, άγρια πια, έβοσκαν ακόμη κοντά στα όρια της Ερημιάς για ν' αποτελέσουν τη μαγιά νέων κοπαδιών.

Υπήρχαν πολλές κοιλάδες που είχαν απογυμνωθεί εντελώς από κατοίκους. Οι άντρες είχαν πέσει στις μάχες ή αλλιώς ήταν σκλάβοι των εισβολέων κάπου πέρα από τις θάλασσες — αν δεν ήταν και αυτοί νεκροί. Ίσως όσοι είχαν πεθάνει ήταν οι πιο τυχεροί απ' όλους. Ναι, πολλά είχαν γκρεμιστεί και ισοπεδωθεί, πολλά είχαν αλλάξει και ανατραπεί.

Ο άντρας ακούμπησε κάτω την κούπα του. Τώρα το άλλο χέρι του πήγε προς το χειροφυλακτήρα, γυρίζοντάς τον αφηρημένα σαν βραχιόλι, αν και δεν έσκυψε να τον κοιτάξει, απλώς ατενίζοντας αφηρημένα στο σκρίνιο και ακούγοντας.

Σε τέτοιους καιρούς ένας άντρας που διέθετε κουράγιο, μυαλό και στόχους μπορούσε να θέσει τα θεμέλια μιας νέας ζωής. Ήταν η σκέψη αυτή που τον είχε φέρει στην ενδοχώρα και δεν τον είχε αφήσει να δεχτεί να υπηρετήσει τον Φρίτιγκεν του Σάμμερσντέηλ. Ποιος θα δεχόταν να γίνει απλός αρχιτοξότης όταν μπορούσε να πετύχει κάτι πολύ, πάρα πολύ πιο σπουδαίο;

Μπορεί οι εισβολείς να μην είχαν φτάσει στο Γκρίμμερντέηλ, αλλά υπήρχαν άλλα Ντέηλ παραπέρα που δεν είχαν σταθεί τόσο τυχερά. Θα έβρισκε ένα από αυτά — κάποιο όπου δεν αντηχούσε πια το κάλεσμα από το πολεμικό κέρας ενός χωροδεσπότη. Αν υπήρχε και κάποια μεγαλοκυρά εκεί, που πάσχιζε να κρατήσει την κληρονομιά της, ε... και αυτό θα βόλευε τις φιλοδοξίες του. Η γλώσσα του έπαιξε για μια στιγμή, γλείφοντας φευγαλέα το κάτω χείλος του σαν ν' απολάμβανε την ιδέα κάποιου ευχάριστου μελλοντικού πιάτου. Δεν πίστευε και τόσο στην καλή ή την κακή τύχη. Σύμφωνα με τις απόψεις του ένας άντρας έφτιαχνε κυρίως μόνος του την τύχη του, με το να ξέρει τι θέλει και ν' αφιερώνει όλες του τις προσπάθειες στην επίτευξη του στόχου αυτού. Αλλά είχε ένα προαίσθημα ότι τούτη ήταν η στιγμή που έπρεπε να κινηθεί αν ήθελε να πραγματοποιήσει ποτέ το όνειρο που είχε από μικρό παιδί.

Αυτός, ο Τρύσταν από το πουθενά, θα γινόταν κάποτε ο άρχοντας Τρύσταν, χωροδεσπότης κάποιας όχι και τόσο ασήμαντης γης — μ' ένα κάστρο για σπίτι του και ένα Ντέηλ στην εξουσία του. Και η στιγμή για να το ξεκινήσει ήταν εδώ και τώρα.

«Πιοτό!» Ο διπλανός του σύντροφος, ο νεαρός Γιούρρε, βρόντησε την κούπα του στην τάβλα έτσι που ένα από τα κεριά χοροπήδησε, σκορπίζοντας ολόγυρα στάλες από καυτό ξύγκι. Μια άγρια βλαστήμια ξέφυγε από τα χείλη του και εκσφενδόνισε την άδεια κούπα του πέρα από το σκρίνιο. Η κούπα έπεσε κροταλίζοντας στο πλακόστρωτο.

Ο χωλός μικρός βοηθός έτρεξε να τη σηκώσει, ρίχνοντας μια τρομαγμένη ματια στον Γιούρρε και μια δεύτερη στη βλοσυρή κυρά του που ήδη πλησίαζε μ' ένα δίσκο με γεμάτες κούπες. Ο Τρύσταν έγειρε προς τα πίσω, μακριά από το τραπέζι. Ήταν μια ιστορία που την είχε δει πάρα πολλές νύχτες

στη σειρά. Ο Γιούρρε θα μεθούσε μέχρι αηδίας, μπουχτισμένος και αηδιασμένος όχι μονάχα από τούτο το απαίσιο υγρό που περνούσε για πιοτό σ' αυτούς τους λόφους αλλά και με την ίδια του τη ζωή. Και μετά θ' άρχιζε να θρηνολογεί για τα όσα είχε χάσει δίχως να τον απασχολούν καν τα πόσα θα μπορούσε να κερδίσει.

Ο Ονσγουέυ, ο τρίτος της συντροφιάς, θ' άκουγε προσεκτικά τις μωρολογίες του, πρόθυμος να παίξει το ρόλο του υποταχτικού για όσο θ' άντεχε το πουγκί του Γιούρρε ή για όσο θα μπορούσε να εκμεταλλεύεται τις συγγένειές του για να βρίσκουν τσάμπα φαγητό και κατάλυμα σε κάποιο κάστρο. Όταν ο Γιούρρε θα καταντούσε τελικά ένας κοινός μεθύστακας, ο Ονσγουέυ θα σταματούσε να κυλιέται στη λάσπη μαζί του. Ο Τρύσταν σκεφτόταν ότι ήταν καιρός να κόβει το νήμα που τους είχε κρατήσει ως τώρα ενωμένους σε τούτη την αταίριαστη συντροφιά. Κανείς τους δεν είχε τίποτε να του προσφέρει και αποφάσισε τώρα ότι ως εδώ ήταν ο κοινός τους δρόμος.

Αλλά δε σκόπευε να εγκαταλείψει τόσο σύντομα τούτο το πανδοχείο. Η θέση του στη δημοσιά ήταν τέτοια που μπορούσε κανείς ν' αντλήσει ένα θησαυρό πληροφοριών απλώς και μόνο με το να κάθεται σ' ένα τραπέζι και να κρατά ανοιχτά τ' αυτιά του. Εξάλλου — ήδη είχε εντοπίσει εδώ δυο πιθανές προοπτικές που εξυπηρετούσαν τους σκοπούς του. Το πουγκί στη ζώνη του ήταν αρκετά ξεφούσκωτο και δεν είχε τον τρόπο να θαμπώσει με χρυσάφι τα μάτια ενός τοξότη ή λογχοφόρου για να τους πάρει στη δούλεψή του.

Ωστόσο μπορούσαν να βρεθούν άντρες σαν τον ίδιο, άνθρωποι δίχως ρίζες που ήθελαν κάπου να

ριζώσουν κι αυτοί, που μπορούσαν να δουν ότι τους συνέφερε ν' ακολουθήσουν έναν ανερχόμενο άντρα, με ευκαιρίες ν' ανέλθουν κι αυτοί μαζί του. Δε χρειαζόταν κανείς μια μεγάλη στρατιά πολεμιστών για να επιβληθεί σε ακυβέρνητους χωρικούς. Αρκούσε μισή ντουζίνα από καλά οπλισμένους και έμπειρους πολεμιστές και ένα Ντέηλ ορφανεμένο από το χωροδεσπότη του — και αυτό ήταν!

Μια μεθυστική αίσθηση ξύπνησε μέσα του, όπως γινόταν κάθε φορά που οι σκέψεις τους έφταναν σ' αυτό το σημείο των σχεδίων του. Αλλά είχε μάθει από παλιά να χαλιναγωγεί απόλυτα τα συναισθήματά του. Ήταν άνθρωπος με αυτοκυριαρχία, εγκρατής σε βαθμό που σπάνια συναντούσες σε άντρες του είδους του, αν και έκανε ό,τι μπορούσε για να κρύβει αυτή τη διαφορά. Μπορούσε να λεηλατεί, να γλεντάει με πόρνες και να σκοτώνει — πράγματα που άλλωστε τα είχε κάνει— αλλά πάντοτε μονάχα επειδή το απαιτούσαν οι περιστάσεις.

«Εγώ πάω για ύπνο», είπε στέκοντας όρθιος και απλώνοντας το χέρι για το τόξο του. «Ο δρόμος μας ήταν μακρύς σήμερα—»

Ο Γιούρρε δεν έδειξε να τον άκουσε καν· όλη η προσοχή του ήταν αφιερωμένη στο δίσκο με τις κούπες. Ο Ονσγουέυ έγνεψε αφηρημένα· ελόγου του παρακολουθούσε τον Γιούρρε όπως πάντα. Αλλά από το μάτι της ιδιοκτήτριας δεν ξέφευγε ποτέ τίποτα που υποσχόταν περισσότερα κέρδη.

«Θέλεις κρεβάτι, αφέντη; Τρία χάλκινα μόνο — και με φωτιά στο τζάκι».

«Έγινε». Ο Τρύσταν έγνεψε καταφατικά και η γυναίκα βρυχήθηκε στο μικρό, που κατέφτασε κουτσαίνοντας, σκουπίζοντας τα λιγδιασμένα χέρια

του στα λερά κουρέλια της ποδιάς γύρω από τη μέση του.

Παρά την εντύπωση της ευρυχωρίας που έδινε το πανδοχείο στο ισόγειο, ο πάνω όροφος ήταν πολύ πιο στενόχωρος. Τουλάχιστον το δωμάτιο που οδήγησαν τον Τρύσταν ήταν μια στενή τρύπα μ' ένα μοναδικό παράθυρο, αμπαρωμένο και σφαλιστό με χοντρά παντζούρια. Στο πάτωμα υπήρχαν κάτι απομεινάρια από ψάθες και ένα χοντροκομμένο κρεβάτι με μια ντάνα κλινοσκεπάσματα που έμοιαζαν σαν να τα είχαν παραπετάξει εκεί. Από το τζάκι που του είχαν υποσχεθεί δεν υπήρχε ούτε ίχνος. Ωστόσο υπήρχε ένα μαγκάλι με λίγη ανθρακιά που πρόσφερε κάποια ζεστασιά και ένα σκαμνάκι δίπλα σε μια σκεβρωμένη κασέλα που χρησίμευε για τραπέζι. Ο μικρός ακούμπησε ένα κερί εκεί και ήταν έτοιμος να πάρει δρόμο όταν τον σταμάτησε η φωνή του Τρύσταν που είχε πλησιάσει στο παράθυρο.

«Τι σόι πολιορκία περάσατε εδώ, φιλαράκο; Τούτο το παντζούρι είναι τόσο καιρό κλεισμένο που έχει γίνει ένα σώμα με τη σκουριά».

Ο μικρός ζάρωσε πίσω στην πόρτα, με το χαλαρό στόμα του να χάσκει ανοιχτό. Ήταν άσκημος ο δύστυχος και φαινόταν και χαζουλός από πάνω, παρατήρησε ο Τρύσταν. Αλλά σίγουρα υπήρχε κάτι παραπάνω από χαζομάρα στο πρόσωπό του όταν κοίταξε προς το παράθυρο· υπήρχε σίγουρα και φόβος.

«Οι φφφρύνοι—» Η άρθρωσή του ήταν δύσκολη. Είχε σηκώσει τα χέρια του στο στήθος του και τα έσφιγγε τόσο που οι κλειδώσεις τους πετάγονταν σαν σκληροί άσπροι σγρόμποι.

Ο Τρύσταν είχε ακούσει να περιγράφουν τους εισβολείς με πολλά κοσμητικά επίθετα, αλλά το 'φρύνοι' δεν ήταν ένα από αυτά. Εξάλλου, απ' όσο ήξερε, δεν είχαν επιτεθεί ποτέ στο Γκρίμμερντέηλ.

«Οι φρύνοι;» ο Τρύσταν επανέλαβε τη λέξη με ερωτηματικό.

Ο μικρός γύρισε το κεφάλι του έτσι ώστε να μη βλέπει ούτε το παράθυρο ούτε τον Τρύσταν. Ήταν ολοφάνερο ότι έτοιμος ήταν να το βάλει στα πόδια. Ο άντρας διέσχισε το στενό καμαράκι με άνετες και αθόρυβες δρασκελιές και άδραξε το αγόρι από τον ώμο.

«Τι σόι φρύνοι;»

«Οι φφφρύνοι — Οι φφφρύνοι—» Ο μικρός φαινόταν να πιστεύει ότι ο Τρύσταν θα έπρεπε να έχει καταλάβει με το πρώτο τι του έλεγε. «Εκείνοι — που κάθονται στις Όρθιες Πέτρες — που κάνουν κακό στους ανθρώπους». Η γλώσσα του, αν και δυσκίνητη, δεν τραύλιζε πια τόσο. «Όλοι ξέρουν τους Φρύνους του Γκρίμμερντέηλ!» Ύστερα, με μια έντεχνη σύσπαση, που μαρτυρούσε πείρα στο να το σκάει, ξέφυγε από τα χέρια του Τρύσταν και έγινε καπνός. Ο τελευταίος δεν επιχείρησε να τον κυνηγήσει.

Αντίθετα στάθηκε κοιτάζοντας σκεφτικά τη φλόγα του μοναδικού κεριού. Φρύνοι και Γκρίμμερντέηλ — οι δυο λέξεις μαζί είχαν κάτι γνώριμο στον ήχο τους. Ο Τρύσταν ζόρισε τη μνήμη του να δουλέψει. Φρύνοι και Γκρίμμερντέηλ — τι ήξερε γι' αυτά;

Τούτη η κοιλάδα ήταν σημαντική, περισσότερο τώρα παρά στις μέρες πριν τον πόλεμο όταν οι ταξιδιώτες προτιμούσαν μια νοτιότερη διαδρομή προς το λιμάνι. Εκείνος ο δρόμος είχε πέσει σχεδόν αμέσως στα χέρια των εισβολέων, που τον είχαν οχυρώσει και τον έλεγχαν αδιάκοπα με περι-

πόλους. Η εναλλακτική διαδρομή ήταν τούτος ο δευτερότερος δρόμος, που ως τότε τον χρησιμοποιούσαν κυρίως οι βοσκοί και οι γελαδάρηδες. Τρία διαφορετικά μονοπάτια από την πάνω χώρα ενώνονταν στο δυτικό άκρο του Γκρίμμερντέηλ.

Αλλά σαν κάτι να είχε ακουστά και για ένα τέταρτο, ένα που ακολουθούσε τα κορφοβούνια αλλά όλοι το απόφευγαν, ένα πολύ παλιό μονοπάτι που υπήρχε πριν από τον ερχομό των ανθρώπων. Τώρα — κούνησε το κεφάλι του καθώς η μνήμη του άρχισε να δουλεύει. Μα ναι, οι Φρύνοι του Γκρίμμερντέηλ! Ήταν ένας από τους πολλούς θρύλους που μιλούσαν για απομεινάρια άλλων λαών ή πλασμάτων τα οποία είχαν σχεδόν χαθεί από τούτη τη γη. Δεν ήταν ο ερχομός του ανθρώπου που τα είχε εκτοπίσει από εκεί, γιατί η χώρα ήταν κυρίως ερημωμένη πριν φτάσει η πρώτη φουρνιά των αποίκων.

Ωστόσο υπήρχαν πάμπολλοι τόποι όπου ορισμένες δυνάμεις ή παρουσίες γίνονταν αισθητές ακόμη και σήμερα. Και εκεί οι άνθρωποι μπορούσαν να επιδιώξουν επαφή με πλάσματα — τουλάχιστον εκείνοι που ήταν αρκετά τρελοί για να το επιχειρήσουν. Μήπως και οι άρχοντες του Χάι Χάλλακ δεν είχαν αναγκαστεί τελικά να κάνουν μια τέτοια συμφωνία με το Άγνωστο, όταν υπέγραφαν επίσημη συνθήκη με τους Δαίμονες Καβαλάρηδες; Οι πάντες ήξεραν ότι ήταν με τη βοήθεια αυτών των παράξενων όντων που είχαν τελικά τσακίσει τους εισβολείς.

Μερικές από τις παρουσίες ήταν ευεργετικές, άλλες ουδέτερες και άλλες επικίνδυνες. Ίσως δεν ήταν πια τόσο ενεργές όσο παλιά. Οι άνθρωποι δεν καταδιώκονταν, δεν παρενοχλούνταν ούτε δέχον-

ταν επιθέσεις από αυτές. Αλλά είχαν τους δικούς τους τόπους, και οι άνθρωποι που είχαν την απερισκεψία να πλησιάσουν εκεί, το έκαναν με δικό τους ρίσκο.

Ένας από τους τόπους αυτούς ήταν και οι Όρθιες Πέτρες των Φρύνων του Γκρίμμερντέηλ. Οι φήμες έλεγαν ότι έκαναν τις χάρες που τους ζητούσαν, αλλά με τρόπο που συχνά το αποτέλεσμα δεν άρεσε σ' εκείνον που απευθυνόταν σ' αυτούς. Από χρόνια τώρα οι άνθρωποι απέφευγαν αυτό το μέρος.

Αλλά γιατί αμπαρωμένο παράθυρο; Σύμφωνα με το θρύλο, οι Φρύνοι —ο κόσμος δεν ήταν σίγουρος κατά πόσο ήταν πράγματι φρύνοι — δεν το κουνούσαν από το συγκεκριμένο τόπο τους στο Ντέηλ. Μήπως, όμως, το έκαναν στο παρελθόν, καθιστώντας έτσι αναγκαίο το αμπάρωμα εναντίον τους; Και γιατί σ' ένα παράθυρο του πάνω ορόφου σε τούτο το μουχλιασμένο δωμάτιο;

Σπρωγμένος από μια περιέργεια που δεν την πολυκαταλάβαινε, ο Τρύσταν έβγαλε το μαχαίρι του και άρχισε να σκαλίζει τα στηρίγματα. Ήταν καταφαγωμένα από τη σκουριά και ήταν σίγουρο ότι δεν είχαν ανοιχτεί εδώ και πολλά χρόνια. Τελικά υπέκυψαν στις προσπάθειές του· τον είχε πιάσει το πείσμα του τώρα, ίσως και κάποιος θυμός.

Αν και κατάφερε τελικά να βγάλει τη μπάρα, χρειάστηκε και δεύτερος αγώνας με το σκεβρωμένο ξύλο, μέχρι που αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το σπαθί του σαν μοχλό. Τα παντζούρια άνοιξαν τρίζοντας, αφήνοντας να περάσει μέσα το νυχτερινό αγιάζι και κάνοντάς τον να συνειδητοποιήσει πόσο το δωμάτιο έζεχνε μούχλα και κλεισούρα.

Ο Τρύσταν αγνάντεψε πέρα ένα χιονισμένο το-

πίο και σκόρπια σκοτεινά δέντρα στην πέρα πλαγιά της κοιλάδας. Δεν υπήρχαν άλλα οικήματα ανάμεσα στο πανδοχείο κι εκείνη την ανηφοριά. Και η πυκνή βλάστηση που φάνταζε σκοτεινή πέρα από την ασπράδα του χιονιού έδειχνε ότι τα εδάφη ήταν ακαλλιέργητα εκεί. Τα δέντρα δεν ήταν ψηλά, κυρίως χαμόκλαδα και θάμνα, αλλά δεν του άρεσε η θέα τους.

Τα μαθημένα από τον πόλεμο ένστικτά του διέκριναν στα δέντρα μια ενδεχόμενη απειλή. Ο όποιος εχθρός θα μπορούσε να ζυγώσει ύπουλα, κρυμμένος αναμεσά τους, σε απόσταση βολής ακόντιου από το πανδοχείο. Αλλά ίσως οι ντόπιοι του Γκρίμμερντέηλ δεν είχαν τέτοιες ανησυχίες και δεν έβλεπαν λόγο να κάψουν και ν' αποψιλώσουν το έδαφος.

Η πλαγιά άρχιζε βαθμιαία και λίγο πιο πέρα τα πυκνά θάμνα αραίωναν, σαν κάποιος να είχε εφαρμόσει εκεί τα προληπτικά μέτρα που έκρινε χρήσιμα ο Τρύσταν. Πιο πάνω υπήρχε γυμνό στρωτό χιόνι, κατάλευκο κι απάτητο στο φεγγαρόφωτο. Μετά άρχιζαν να ξεφυτρώνουν από το χώμα κάποιοι βράχοι. Αυτούς, αφού τους μελέτησε με μάτι μαθημένο στη γρήγορη εκτίμηση μιας περιοχής, συμπέρανε με σιγουριά ότι δεν ήταν φυσικοί σχηματισμοί αλλά είχαν τοποθετηθεί εκεί για κάποιο σκοπό.

Οι βράχοι δε σχημάτιζαν συνεχή τοίχο. Υπήρχαν πλατιά κενά ανάμεσά τους, σαν να ήταν οι κολόνες κάποιου φράχτη. Ωστόσο ήταν υπερβολικά χοντροί για κάτι τέτοιο.

Και εκείνη η πρώτη διάταξη οδηγούσε σε μια σειρά από πέντε τέτοιες γραμμές που, αν και πιο μακρινές, πλησίαζαν περισσότερο μεταξύ τους. Ο Τρύσταν συνειδητοποίησε δυο πράγματα. Πρώτο,

αν και το φεγγάρι ήταν λαμπερό δε δικαιολογούσε —ήταν σίγουρος γι' αυτό— το τόσο φως ανάμεσα στις πέτρες. Υπήρχε μια ανταύγεια που φαινόταν να βγαίνει είτε από τις ίδιες τις πέτρες είτε από το έδαφος ολόγυρά τους. Δεύτερο, δεν υπήρχε καθόλου χιόνι στο χώμα από το σημείο όπου άρχιζαν οι γραμμές με τις πέτρινες κολόνες. Πάνω από τις πέτρες, εξάλλου, πλανιόταν ένα είδος καταχνιάς, σαν κάτι να μπέρδευε ή να παρεμπόδιζε το βλέμμα να περάσει.

Ο Τρύσταν ανοιγόκλεισε τα μάτια του, τα έτριψε με το χέρι και κοίταξε πάλι. Η θολούρα ήταν πιο έντονη τώρα, λες και ό,τι κι αν υπήρχε εκεί πύκνωνε όσο το κοιτούσε.

Το μέρος δεν ανήκε στον ανθρώπινο χώρο του Γκρίμμερντέηλ, γι' αυτό ήταν σίγουρος. Είχε όλα τα γνωρίσματα ενός από εκείνους τους παράξενους τόπους όπου επιζούσαν ακόμη παλιές δυνάμεις. Και ήταν σίγουρος τώρα ότι επρόκειτο για το κρυσφήγετο ή το οχυρό των «φρύνων». Τώρα μπορούσε να καταλάβει γιατί τα παράθυρα ήταν αμπαρωμένα ενάντια σ' αυτό το απόκοσμο θέαμα και ζόρισε τα σκεβρωμένα παντζούρια πίσω στη θέση τους, αν και στάθηκε αδύνατο να ξαναπεράσει την μπάρα που είχε τραβήξει.

Αργά, έβγαλε το θώρακά και τα εξωτερικά ρούχα του και τ' ακούμπησε πάνω στην κασέλα. Ύστερα άπλωσε τα κλινοσκεπάσματα πάνω στην πέτσινη στρωμνή. Κατ' απρόσμενο τρόπο, τα τραχιά σεντόνια και οι δυο χειροποίητες κουβέρτες ήταν καθαρά. Μάλιστα —τώρα που είχε γεμίσει τα πνευμόνια του με αρκετό καθαρό αέρα για να δουλεύει πάλι η μύτη του— ήταν αρωματισμένα με κάποιο ευωδιαστό βοτάνι.

Ο Τρύσταν τεντώθηκε στο κρεβάτι, τράβηξε τα σκεπάσματα ως τ' αυτιά του, νυσταγμένος και χουζούρης, και βυθίστηκε στον ύπνο.

Τον ξύπνησε ένας θόρυβος στην πόρτα. Στην αρχή έμεινε ακίνητος κοιτάζοντας τις αραχνιασμένες τραβέρσες της στέγης από πάνω. Μήπως ήταν όνειρο; Βαθιά μέσα του ένιωθε μια ανησυχία, μια εντύπωση ότι του είχε διαφύγει κάποιο σημαντικό μήνυμα. Κούνησε το κεφάλι του για να διώξει αυτές τις φαντασίες και πλησίασε αθόρυβα στην πόρτα. Την άνοιξε και μέσα μπήκε ένας γεροϋπηρέτης, ένας σκυθρωπός τύπος, αδύνατος σαν σκέλεθρο, κάπως πιο καθαρός από το μικρό. Κουβαλούσε μια σκεπασμένη χύτρα που την ακούμπησε στην κασέλα πριν μιλήσει.

«Νερό για να πλυθείς, αφέντη. Κάτω μπορείς να βρεις χυλό, χοιρινά μάγουλα και μπίρα».

«Πολύ ωραία». Ο Τρύσταν έβγαλε το καπάκι από τη χύτρα. Αχνοί άρχισαν ν' αναδίδονται από μέσα. Δεν την περίμενε τούτη τη μικρή πολυτέλεια και την είδε σαν ένα καλό οιωνό για τη μέρα.

Η μεγάλη αίθουσα στο ισόγειο ήταν άδεια. Ο μικρός σακάτης έπλενε τις τάβλες των τραπεζιών, χύνοντας τα λιγδόνερα στο πάτωμα. Η κυρά του στεκόταν με τα χέρια στη μέση και τους αγκώνες απλωτούς σαν στραβές φτερούγες. Το μυτερό σαγόνι με τις δυο τριχωτές ελιές πεταγόταν μπροστά σαν απειλητικό δόρυ προς τη γυναίκα που στεκόταν μπροστά της. Η τελευταία φορούσε ένα χοντρό μανδύα για το χειμώνα έξω, με την κουκούλα ριγμένη πίσω και αφήνοντας να φανεί το πρόσωπό της.

Αυτό το πρόσωπο ήταν αδύνατο, με κοφτά χαρακτηριστικά δίχως ίχνος ομορφιάς, ενώ το τσιτω-

μένο δέρμα της ήταν λεκιασμένο με άσκημες καφετιές πανάδες. Αλλά ο Τρύσταν πρόσεξε ότι ο μανδύας της σίγουρα δεν ανήκε σε χωριάτισσα. Η γυναίκα κρατούσε ένα δισάκι στο ένα χέρι, ενώ στο άλλο έσφιγγε ένα κυνηγετικό δόρυ που μάλλον της χρησίμευε σαν μπαστούνι πορείας παρά σαν όπλο.

«Καλά, κοπέλα μου, αλλά να ξέρεις ότι εδώ θα δουλέψεις για το ψωμί που θα φας και τα ρούχα που θα φορέσεις». Η ιδιοκτήτρια έριξε μια φευγαλέα ματιά στον Τρύσταν πριν στρέψει πάλι την προσοχή της στη νεοφερμένη.

Και είχε καλοκαμωμένο κορμί, παρατήρησε ο Τρύσταν. Αλλά, μα τον Λάικεργουλφ, το πρόσωπό της δεν ήταν σίγουρα σαν τα κρύα τα νερά, που λένε, και μάλλον θα έκοβε τη διάθεση κάθε άντρα έτσι και την αντίκριζε.

«Άσε τα πράματά σου σ' εκείνο κει το ράφι», έλεγε η γυναίκα. «Και μετά πιάσε δουλειά, αν λες αλήθεια ότι αυτό γυρεύεις».

Δίχως να περιμένει να δει αν η κοπέλα θα υπάκουε στη διαταγή της, η ιδιοκτήτρια πλησίασε αμέσως στο τραπέζι όπου είχε καθίσει ο Τρύσταν.

«Να σου φέρω χυλό, αφέντη; Και μια φέτα χοιρινά μάγουλα — και μπίρα φρέσκια από το βαρέλι;»

Ο Τρύσταν έγνεψε καταφατικά. Καθόταν όπως και το προηγούμενο βράδυ, παίζοντας αφηρημένα με το χρυσό χειροφυλακτήρα γύρω από τον καρπό του. Τα μάτια του ήταν μισόκλειστα σαν να ήταν ακόμη κουρασμένος ή σαν οι σκέψεις του να πετούσαν μακριά σε άλλα πράγματα.

Η ιδιοκτήτρια απομακρύνθηκε με βαριά βήματα. Αλλά ο Τρύσταν ούτε που πρόσεξε την αναχώρησή της μέχρι που κάποιος έσπρωξε ένα δίσκο στο τρα-

πέζι του. Ήταν η κοπέλα. Είχε βγάλει το μανδύα της, έτσι που μπορούσε τώρα να δει το κορσάζ και τις πιέτες της φούστας της. Καλά το είχε μαντέψει πριν, αυτά δεν ήταν ρούχα χωριάτισσας. Φορούσε ζυπ-κυλότ ιππασίας, αρκετά κοντή έτσι που φαίνονταν οι μπότες της, γδαρμένες και φαγωμένες, με άχυρα να εξέχουν από πάνω. Το σώμα της ήταν λεπτό, αλλά τόσο καλοφτιαγμένο που σ' έκανε ν' αναρωτηθείς ποια κακή μοίρα το είχε ζευγαρώσει μ' ένα τόσο φρικαλέο πρόσωπο. Σίγουρα δε χρειαζόταν το δόρυ της για προστασία· αρκεί να έδειχνε τη φάτσα της σ' έναν επίδοξο βιαστή και θα ήταν τόσο ασφαλής όσο και το άγαλμα της Γκαννόρα, που οι γεωργοί περιέφεραν στα χωράφια τους κατά την πρώτη σπορά.

«Το φαγητό σας, αφέντη». Ήταν επιδέξια, πολύ πιο επιδέξια από την κυρά της, καθώς γλιστρούσε το δίσκο με τον καβουρδισμένο χυλό και τη λεπτή ρόδινη φέτα κρέας μπροστά του.

«Ευχαριστώ». Ο Τρύσταν έπιασε τον εαυτό του να της μιλά ευγενικά σαν να ήταν σε κανένα κάστρο και τον είχε σερβίρει κάποια αβρή δεσποσύνη.

Άπλωσε το χέρι του για την κούπα της μπίρας και την ίδια στιγμή είδε το κεφάλι της να σκιρτά, με τα μάτια ορθάνοιχτα και καρφωμένα στο χέρι του. Σκέφτηκε, με κάποια έκπληξη, ότι αυτό τό ενδιαφέρον της δεν ήταν συνηθισμένο. Αλλά όταν την κοίταξε πάλι, η κοπέλα ανασηκωνόταν, με το βλέμμα χαμηλωμένο όπως κάθε καθωσπρέπει σερβιτόρα.

«Θέλετε τίποτε άλλο, αφέντη;» τον ρώτησε με εντελώς άχρωμη φωνή. Αλλά αυτή η ίδια η φωνή

την πρόδινε. Καμιά κοπέλα που δεν ήταν από υψηλή γενιά δε θα είχε τέτοια προφορά.

Πολλά είχαν γυρίσει τα πάνω κάτω στα Ντέηλ. Τι τον ένοιαζε αν μια κοπέλα από γενιά είχε χάσει τα πούπουλά της και είχε αναγκαστεί να πάρει τους δρόμους και να γίνει δουλικό σε πανδοχείο για ένα πιάτο φαΐ και μια στέγη; Με τέτοια φάτσα που είχε θα ήταν αδύνατο να βρει άντρα να την πάρει — εκτός πια κι αν είχε στραβωθεί πριν τη γνωρίσει.

«Όχι», της απάντησε. Η κοπέλα απομακρύνθηκε με ανάλαφρο και αθόρυβο βήμα που θα ζήλευε και ένας δασοκυνηγός. Είχε όλη τη χάρη γυναίκας που είχε καθίσει σε μεγάλα τραπέζια, με το δικαίωμα που της έδινε το αίμα της.

Ε λοιπόν μια μέρα, πριν βγει και η επόμενη χρονιά, θα καθόταν κι αυτός σ' ένα τέτοιο τραπέζι. Γι' αυτό ήταν τόσο σίγουρος σαν να το είχαν γράψει και υπογράψει οι μοίρες. Αλλά θα το κατάφερνε χάρη στα δυο του χέρια και την εξυπνάδα του. Γι' αυτό και θ' άξιζε περισσότερο από κάθε κληρονομικό δικαίωμα. Εκείνη κατέβαινε, εκείνος ανέβαινε. Βλέποντάς την, ένιωσε ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη να βάλει μπροστά το σχέδιό του.

3

Όπως διαπίστωσε η Έρθα, ο δρόμος που ακολουθούσε τα κορφοβούνια γινόταν πιο κακοτράχαλος μετά το Νόρντεντέηλ. Εξάλλου ήταν χαλασμένος εδώ κι εκεί, στα σημεία όπου είχαν γίνει κατολισθήσεις, κάνοντας την πορεία της πολύ αργή. Ω-

στόσο συνέχισε την πορεία της, σίγουρη ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να φτάσει σ' εκείνο που ζητούσε.

Καθώς σκαρφάλωνε ανηφοριές και γλιστρούσε κατηφοριές με κάθε προσοχή, ή και πηδούσε ριψοκίνδυνα τα χαντάκια χρησιμοποιώντας το δόρυ της σαν κοντάρι, συλλογιζόταν τι μπορεί να την περίμενε μπροστά. Όταν είχε αναζητήσει την Γκαννόρα ήταν μια πράξη σύμφωνη με την πίστη των ανθρώπων. Αλλά αν συνέχιζε ως το ιερό των Φρύνων, ήταν σαν να γύριζε τη ράχη της σε καθετί που ήξερε με κάποια σιγουριά.

Γύρω από το λαιμό της κρεμόταν ένα μικρό σακουλάκι με σπόρους και ξερά βότανα, το φυλαχτό της Γκαννόρα για το σπίτι και την εστία. Άλλο ένα τέτοιο ήταν ραμμένο κάτω από το κορσάζ της. Και στα άχυρα που έντυναν εσωτερικά τις μπότες της υπήρχαν άλλα φυλλαράκια που προστάτευαν τους ταξιδιώτες. Πριν ξεκινήσει γι' αυτό το ταξίδι είχε φροντίσει να προμηθευτεί όλα τα μαγικά προστατευτικά που είχε υπόψη. Αλλά δεν ήξερε κατά πόσο αυτά θα ήταν αποτελεσματικά ενάντια σε μια ξένη δύναμη. Η κάθε ράτσα είχε τη δική της μαγεία. Οι Παλιοί δεν ήταν άνθρωποι· οι δοξασίες και τα έθιμά τους μπορεί να ήταν πολύ διαφορετικά. Στην περίπτωση αυτή, μήπως έτσι τώρα έβαζε σε πειρασμό κάποιο μεγάλο κακό;

Πάντοτε όταν οι σκέψεις της έφταναν σ' αυτό το σημείο, άρχιζε να θυμάται. Και η θύμηση ήταν οδυνηρή σαν τσιγκλιά από σπιρούνι καβαλάρη. Είχε ξεκινήσει να πάει στο μοναστήρι του Λέθεντέηλ, ύστερα από προτροπή του Κούνο. Ίσως γι' αυτό μετά εκείνος της είχε γυρίσει την πλάτη, νιώθοντας κάπως ένοχος για τα όσα έγιναν.

Ο πηγαιμός στο Λέθεντέηλ — ποτέ δεν έπρεπε να λησμονά τι είχε γίνει σ' αυτό το ταξίδι, την κάθε ζοφερή του λεπτομέρεια. Αν δεν τα διατηρούσε αυτά άσβεστα στη μνήμη της, τότε θα έχανε την οργή που κρατούσε ακλόνητο το κουράγιο της. Είχε ξεκινήσει μ' ελάχιστη συνοδεία, γιατί ο Κούνο ήταν σίγουρος ότι δε θα είχε τίποτα να φοβηθεί από τους εισβολείς που υποχωρούσαν πανικόβλητοι. Αλλά, όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν τους εισβολείς που έπρεπε να φοβάται.

Είχαν εμφανιστεί ξαφνικά, με μια βροχή από βέλη. Μπορούσε ακόμη ν' ακούσει το γουργουριστό ρόγχο του νεαρού Τζάννεσκ καθώς γκρεμιζόταν από τη σέλα του μ' ένα βέλος στο λαιμό. Δεν είχαν αντιληφθεί την ενέδρα και όλοι οι συνοδοί της σκοτώθηκαν στις λίγες πρώτες στιγμές. Η Έρθα είχε σπιρουνίσει το άλογό της να τρέξει, αλλά τα πόδια του ζώου μπερδεύτηκαν σ' ένα σκοινί τεντωμένο στο δρόμο. Το μόνο που θυμόταν μετά ήταν ότι τινάχτηκε πετώντας πάνω από το κεφάλι του—

Συνήλθε σε σκοτάδι, με τα χέρια της δεμένα, βλέποντας σ' ένα ξέφωτο όπου μια φωτιά έκαιγε ανάμεσα σε πέτρες. Ολόγυρα υπήρχαν καθισμένοι άντρες, καταβροχθίζοντας μεγάλα κομμάτια από μισοψημένο κρέας.

Αυτοί ήταν εισβολείς! Και είχε νιώσει το αίμα της να παγώνει, ξέροντας πολύ καλά τι θα της έκαναν όταν θα χόρταιναν το ένα είδος της πείνας τους και ήταν έτοιμοι—

Τελικά ήρθε και η σειρά της. Ακόμη και με τα χέρια της δεμένα είχε αντισταθεί όσο μπορούσε. Εκείνοι γελούσαν και την πετούσαν από τον ένα στον άλλο, σκίζοντας τα ρούχα της και κάνοντας

πρόστυχες χειρονομίες. Αλλά δεν πρόλαβαν να την υποβάλουν και στην τελευταία ντροπή και ταπείνωση. Όχι, αυτό έμεινε για κάποιον άλλο — κάποιον της δικής της φυλής!

Η σκέψη του και μόνο έκανε τη μανία να φουντώνει μέσα της και να τη ζεσταίνει, έστω κι αν ο ήλιος είχε γείρει πίσω από την πλαγιά και είχε αρχίσει να σηκώνεται ξεροβόρι.

Γιατί εκείνοι που τους είχαν στήσει ενέδρα δέχτηκαν με τη σειρά τους επίθεση και εξοντώθηκαν από δόρατα και βέλη που τους ήρθαν από το σκοτάδι. Μισοαναίσθητη, είχε μείνει πεσμένη εκεί μέχρι που ένιωσε ένα ανελέητο βάρος πάνω της ενώ σκληρά, αδυσώπητα χέρια την επανέφεραν στον τρόμο και τον πόνο.

Ποτέ δεν είχε δει το πρόσωπό του, αλλά είχε δει —και η εικόνα είχε μείνει αποτυπωμένη με καυτή σφραγίδα στη μνήμη της για πάντα— το χειροφυλακτήρα τόξου γύρω από τον καρπό του καθώς της έσφιγγε το λαιμό μέχρι αναισθησίας. Όταν για μια ακόμη φορά ξαναβρήκε τις αισθήσεις της ήταν μόνη.

Κάποιος είχε σκεπάσει μ' ένα μανδύα τη γύμνια της. Ένα άλογο έβοσκε παραπέρα. Κατά τ' άλλα, ολόγυρα υπήρχαν μονάχα σκοτωμένοι πολεμιστές, κάτω ένα σάβανο χιονιού. Ποτέ δεν είχε καταλάβει γιατί δεν τη σκότωσαν κι εκείνη, να τελειώνουν μαζί της. Ίσως γιατί στη μικρή αψιμαχία οι σύντροφοί του είχαν προλάβει το βιαστή της. Αλλά τότε, μόλις και δεν υπέκυψε στον πειρασμό να μείνει εκεί, μέχρι η παγωνιά να βάλει ένα τέλος στη δυστυχία της. Το μόνο που τη συγκράτησε τελικά ήταν το φούντωμα εκείνης της άγριας οργής, που ήταν κληρονομιά της περήφανης γενιάς της. Κάπου εξακολουθούσε να ζει ο άντρας, που αντί να είναι ο σωτήρας της, της είχε αποσπάσει με τη βία κάτι που έπρεπε να προσφέρεται μονάχα σαν εκούσιο δώρο. Για να τον βρει και να τον τιμωρήσει — γι' αυτό και μόνο θα ζούσε.

Αργότερα, όταν ανακάλυψε ότι κουβαλούσε μέσα της μια νέα ζωή, ναι, είχε μπει πάλι σε πειρασμό — να κάνει όπως την παρότρυναν, ν' απαλλαγεί από το παιδί. Τελικά δεν μπόρεσε να το κάνει. Γιατί, αν και ένα μέρος του παιδιού είχε κακές ρίζες, ένα άλλο μέρος του ήταν δικό της. Ύστερα θυμήθηκε την Γκαννόρα και τη μαγεία που μπορούσε να τη βοηθήσει. Έτσι είχε αντισταθεί στις παροτρύνσεις του Κούνο, ακόμη και στην παράφορη οργή του.

Είχε γαντζωθεί σε δυο πράγματα με όλη την πεισματική δύναμη που μπορούσε να βρει μέσα της — να γεννήσει τούτο το παιδί, που έπρεπε να είναι μονάχα δικό της, και να επιβάλει τη δικαιοσύνη στον άντρα που ποτέ δε θα 'πρεπε να είναι ο πατέρας του. Η Γκαννόρα είχε εκπληρώσει την πρώτη επιθυμία της· τώρα πήγαινε για να πραγματοποιήσει και τη δεύτερη.

Τελικά η νύχτα έφτασε και η Έρθα βρήκε μια τρύπα ανάμεσα στα βράχια όπου μπορούσε να χωθεί, με τους πέτρινους τοίχους να την προστατεύουν από τον άνεμο και ένα στρώμα ξερών φύλλων για κουβέρτα. Θα πρέπει να την είχε πάρει ο ύπνος, γιατί όταν ξύπνησε δεν ήταν σίγουρη πού βρισκόταν. Κατόπιν ένιωσε την επιρροή στην ατμόσφαιρα, που πρέπει να ήταν εκείνο που την ξύπνησε. Υπήρχε κάτι σαν αναστάτωση στον ίδιο τον αέρα ολόγυρά της, μια αίσθηση έντασης, σαν να ήταν στα πρόθυρα κάποιου μεγάλου γεγονότος.

Χρησιμοποιώντας τη λόγχη της σαν μπαστούνι,

η Έρθα βγήκε πιο στ' ανοιχτά. Το φεγγαρόφωτο έδειχνε απάτητο χιόνι μπροστά, ενώ έκανε να φαντάζουν σαν βαθιές τρύπες οι πατημασιές της που την είχαν φέρει ως εδώ.

Μια αχνή ανταύγεια που δεν είχε το χρώμα φωτιάς έλαμπε πέρα. Δεν προερχόταν ούτε από πυρσούς, γι' αυτό ήταν σίγουρη. Αλλά δεν αποκλείεται να προερχόταν από εκείνο που αναζητούσε.

Ο Παλιός Δρόμος ήταν καλοδιατηρημένος εδώ, αν και στενός. Η Έρθα τρυπούσε με το κοντάρι δοκιμαστικά το χιόνι μπροστά, μήπως υπήρχε κανένας αθέατος λάκκος. Αλλά κατά τ' άλλα βάδιζε γοργά, σαν να την περίμενε κάποια σημαντική συνάντηση.

Ψηλές σιλουέτες φάνηκαν ξαφνικά μπροστά της, πέτρινες κολόνες στημένες σε σειρές. Οι εξωτερικές ήταν πολύ αραιές, αλλά πύκνωναν όσο πλησίαζαν προς το κέντρο. Η Έρθα ακολούθησε ένα δρόμο που διέσχιζε σ' ευθεία γραμμή τις κολόνες.

Στην κορφή της καθεμιάς υπήρχε ένα μικρός κώνος από φως, σαν να μην ήταν πέτρες αλλά γιγάντια κεριά για να της φωτίζουν το δρόμο. Αλλά το φως τους ήταν κρύο αντί για ζεστό, μπλε αντί για το πορτοκαλοκόκκινο που θα είχε μια αληθινή φλόγα. Εξάλλου το φεγγαρόφωτο είχε χαθεί· έτσι, μόλο που δε φαινόταν να υπάρχει στέγη, ο χώρος ήταν κατά κάποιο τρόπο κλειστός.

Πέρασε τρεις σειρές από τους μονόλιθους και ύστερα άλλες τέσσερις. Η κάθε μια ήταν πιο πυκνή από την προηγούμενη, έτσι που στην έβδομη οι κολόνες άγγιζαν η μια την άλλη σχηματίζοντας τοίχο. Ο δρόμος εκεί στένευε σε μονοπάτι που οδηγούσε σε μια πύλη προς το εσωτερικό.

Η Έρθα καταλάβαινε ότι ακόμη και αν ήθελε να κάνει πίσω, τώρα ήταν αδύνατο. Ένιωθε σαν τα πόδια της να ήταν κολλημένα στο μονοπάτι και ότι αυτό κυλούσε μεταφέροντάς την μπροστά.

Έτσι έφτασε σ' ένα εξάγωνο ξέφωτο μετά τον τοίχο. Ένα χαμηλό πέτρινο πεζούλι απέκλειε το κέντρο του χώρου ενώ σε κάθε γωνιά, στο επίπεδο του εδάφους, έλαμπε μια φλόγα. Αλλά τώρα δεν μπορούσε να προχωρήσει άλλο, όπως και δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

Μέσα στην περιτοιχισμένη περιοχή ορθώνονταν πέντε όγκοι από πράσινη πέτρα. Γυάλιζαν στο απόκοσμο φως σαν να ήταν κομμένοι από λειασμένο πολύτιμο πετράδι. Οι κορφές τους ήταν επίπεδες και εκεί κάθονταν εκείνοι που την περίμεναν.

Η Έρθα δεν ήταν σίγουρη τι ανέμενε να δει. Αλλά εκείνο που αντίκρισε ήταν τόσο απόκοσμο ώστε δεν ένιωσε καν φόβο, αλλά μάλλον απορία που μπορούσε να υπάρχει κάτι τέτοιο σ' ένα κόσμο όπου ζούσαν και άνθρωποι. Τώρα μπορούσε να καταλάβει γιατί τα πλάσματα λέγονταν φρύνοι· ήταν η πλησιέστερη παρομοίωση που μπορούσε να φανταστεί άνθρωπος.

Έτσι που ήταν κουρνιασμένα πάνω στις πέτρες δεν μπορούσε να πει αν ήταν δίποδα ή τετράποδα. Αλλά, παρά την όποια τους ομοιότητα με τους φρύνους, σίγουρα δεν ήταν τέτοιοι. Το σώμα τους είχε φουσκωτή κοιλιά και τα τέσσερα μέλη τους φαίνονταν πολύ λεπτά σε σύγκριση. Τα κεφάλια τους στηρίζονταν σε στενούς ώμους δίχως να ξεχωρίζει λαιμός. Και αυτά τα κεφάλια ήταν πελώρια, με μεγάλα χρυσαφένια μάτια ψηλά στο άτριχο κρανίο τους, μύτη σαν απλή χαραματιά και φαρδύ στόμα πάνω από υποτυπώδες σαγόνι.

«Καλοσώρισες, εσύ που αναζητείς—»

Τη φωνή δεν την άκουσε με τ' αυτιά της, αλλά μέσα στο κεφάλι της. Ούτε και θα μπορούσε να πει ποιο από τα πλάσματα είχε μιλήσει.

Τώρα που η Έρθα είχε φτάσει στο σκοπό της δεν έβρισκε λόγια να μιλήσει· είχε μείνει εντελώς άναυδη από τη θέα εκείνων που είχε αναζητήσει. Φαίνεται, ωστόσο, ότι δε χρειαζόταν να εξηγήσει, γιατί η φωνή στο μυαλό της συνέχισε:

«Ήρθες ζητώντας τη βοήθεια μας. Τι θα επιθυμούσες, κόρη των ανθρώπων; Ν' απαλλαγείς από αυτό που κουβαλάς μέσα σου;»

Η Έρθα βρήκε αμέσως τη φωνή της.

«Όχι! Αν και το σπέρμα μέσα μου δε φυτεύτηκε με θεμιτό τρόπο αλλά με σωματικό και ψυχικό πόνο και μαρτύριο, ωστόσο θέλω να το κρατήσω. Θα γεννήσω παιδί που θα είναι αποκλειστικά δικό μου, γιατί η Γκαννόρα εισάκουσε την προσευχή μου».

«Τότε τι ζητάς εδώ;»

«Δικαιοσύνη! Την τιμωρία εκείνου που μ' έκανε με τη βία δική του και με ντρόπιασε!»

«Και τι σε κάνει, κόρη των ανθρώπων, να πιστεύεις ότι εσύ και τα προβλήματά σου σημαίνουν τίποτα για μας, που ήμαστε μεγάλοι σε τούτη τη γη πριν έρθει η ράτσα σας και που θα συνεχίσουμε να είμαστε εδώ όταν ο άνθρωπος θα έχει χαθεί; Τι δουλειά έχουμε εμείς μαζί σου;»

«Δεν ξέρω. Απλώς άκουσα κάτι παλιές ιστορίες και γι' αυτό ήρθα».

Η Έρθα αισθάνθηκε κάτι παράξενο τότε. Αν κάποιος μπορούσε να έχει την αίσθηση ενός γέλιου, αυτό ακριβώς ένιωθε τώρα. Διασκέδαζαν μαζί της και το γεγονός αυτό την έκανε να χάσει μέρος από την αυτοπεποίθησή της.

Ένιωσε πάλι ένα κύμα θυμηδίας και μετά μια αίσθηση σαν να είχαν αποτραβηχτεί, σαν να το κουβέντιαζαν μεταξύ τους. Η Έρθα θα έπαιρνε δρόμο, αλλά δεν μπορούσε. Και φοβόταν όσο δεν είχε φοβηθεί ποτέ μετά από εκείνη τη φρικτή εμπειρία στο δρόμο για το Λέθεντέηλ.

«Για ποιον ζητάς απονομή δικαιοσύνης, κόρη των ανθρώπων; Ποιο είναι το όνομά του και πού πλαγιάζει τούτη τη νύχτα;»

Η Έρθα απάντησε με ειλικρίνεια. «Δεν ξέρω ούτε το ένα ούτε το άλλο. Δε γνωρίζω καν το πρόσωπό του. Ωστόσο» —ξέχασε το φόβο της, έχοντας φουντώσει πάλι μέσα της το μίσος που την έσπρωχνε— «υπάρχει κάτι που θα μου επιτρέψει να τον γνωρίσω. Και μπορεί να τον βρω εδώ στο Γκρίμμερντέηλ, μια και πολλοί ακολουθούν αυτό το δρόμο τώρα που τέλειωσε ο πόλεμος».

Τα πλάσματα αποτραβήχτηκαν πάλι. Ύστερα ρώτησαν:

«Γνωρίζεις ότι υπηρεσίες σαν τις δικές μας δεν παρέχονται δωρεάν; Τι έχεις να μας προσφέρεις σε αντάλλαγμα, κόρη των ανθρώπων;»

Η Έρθα αιφνιδιάστηκε. Ποτέ δεν είχε σταθεί να σκεφτεί πέρα από την ίδια την παράκληση. Την ξάφνιαζε το γεγονός ότι είχε φανεί τόσο αφελής. Ασφαλώς και θα ζητούσαν πληρωμή! Ενστικτωδώς άφησε το δισάκι της να πέσει και έσφιξε τα χέρια της προστατευτικά στην κοιλιά όπου ήταν το παιδί της.

Ένιωσε και πάλι τη θυμηδία των άλλων.

«Όχι, κόρη των ανθρώπων. Η Γκαννόρα σού χάρισε αυτή τη ζωή, ούτε και εμείς τη χρειαζόμαστε. Αλλά η απονομή δικαιοσύνης μπορεί να εξυπηρετήσει κι εμάς. Θα σου προσφέρουμε το κλειδί σ' αυ-

τό που επιθυμείς, όμως το τέλος θα μας ανήκει. Συμφωνείς σ' αυτό;»

«Συμφωνώ», αποκρίθηκε, αν και δεν κατάλαβε τι εννοούσαν.

«Κοίταξε — εκεί!» Ένα από τα πλάσματα σήκωσε το χέρι του και έδειξε κάπου πίσω της. Η Έρθα γύρισε το κεφάλι. Στην επιφάνεια της πέτρινης κολόνας έλαμπε μια μικρή φωτεινή κουκίδα. Άπλωσε το χέρι και στο άγγιγμά της ένα πετραδάκι ξεκόλλησε και έμεινε στην παλάμη της.

«Παρ' το, κόρη των ανθρώπων. Όταν βρεις εκείνον που ζητάς φρόντισε να το βάλεις στο κρεβάτι του όταν νυχτώσει. Ύστερα θα του απονεμηθεί δικαιοσύνη — εδώ! Και για να μην ξεχάσεις, ούτε να το ξανασκεφτείς και αλλάξεις γνώμη, θα σε σφραγίσουμε με τρόπο που θα σου το υπενθυμίζει κάθε φορά που θα κοιτάζεσαι στον καθρέφτη».

Το πλάσμα σήκωσε πάλι το χέρι του, τούτη τη φορά προς την ίδια την Έρθα. Από την άκρη του φάνηκε να βγαίνει μια λεπτή γραμμή καπνού. Αυτή μαζεύτηκε σε σφαίρα που πέταξε προς το μέρος της. Αν και η Έρθα έκανε πίσω και προσπάθησε να φυλαχτεί, η σφαίρα έσπασε στο πρόσωπό της και αμέσως ένιωσε κάτι σαν γαργάλημα που όμως δεν κράτησε παραπάνω από ένα δευτερόλεπτο.

«Θα το φοράς αυτό μέχρι εκείνος να έρθει εδώ, κόρη των ανθρώπων. Έτσι, για να θυμάσαι τη συμφωνία μας».

Δεν ήταν σίγουρη γι' αυτό που επακολούθησε· ήταν όλα τόσο μπερδεμένα. Όταν ξεκαθάρισε το μυαλό της η αυγή χάραζε στον ουρανό και ανηφόρισε έξω από το γεμάτο ξερά φύλλα γούπατο. Μήπως ήταν όλα ένα όνειρο; Όχι, γιατί τα δάχτυλά της κρατούσαν κάτι, ξυλιασμένα και πονεμένα από

το σφίξιμο. Κοίταξε και αντίκρισε ένα γκριζοπράσινο πετραδάκι. Ήταν αλήθεια ότι είχε συναντήσει τους Φρύνους του Γκρίμμερντέηλ.

Το ίδιο το Γκρίμμερντέηλ απλωνόταν μπροστά της, ευδιάκριτο στο φως που δυνάμωνε. Το κάστρο του χωροδεσπότη ορθωνόταν στην αντικρινή πλαγιά της κοιλάδας, με το χωριό και το πανδοχείο δίπλα στη δημοσιά. Και ήταν στο πανδοχείο που έπρεπε να φτάσει.

Η μεγάλη αίθουσα ήταν άδεια όταν μπήκε. Αλλά μερικές στιγμές αργότερα μια βλοσυρή γυναίκα έκανε την εμφάνισή της. Η Έρθα τράβηξε αμέσως προς το μέρος της. Η γυναίκα την κοίταξε και μετά έκανε μια χαιρέκακη γκριμάτσα.

«Με το μούτρο που έχεις αποκλείεται να μας δημιουργήσεις μπελάδες, αυτό είναι σίγουρο», είπε, όταν η Έρθα της εξήγησε ότι ήθελε δουλειά. «Και είν' αλήθεια ότι χρειαζόμαστε δυο χέρια ακόμη. Όχι ότι το πουγκί μας είναι τόσο παχύ για να σκορπίζουμε με τις χούφτες το ασήμι—»

Καθώς τα έλεγε αυτά, ένας άντρας φάνηκε να κατεβαίνει από την εσωτερική σκάλα και πήγε να καθίσει σ' ένα τραπέζι απομονωμένο με σκρίνο από τα υπόλοιπα. Ήταν σαν η άφιξή του να έγειρε τη ζυγαριά υπέρ της Έρθα. Γιατί η ιδιοκτήτρια της είπε ν' αφήσει κάπου τα πράγματά της και να πιάσει αμέσως δουλειά. Έτσι, ήταν εκείνη που πήγε το δίσκο με το φαγητό στο τραπέζι του.

Ήταν ψηλός, ψηλότερος από τον Κούνο, με στιβαρές και φαρδιές πλάτες. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα σπαθί με απλή λαβή σε τριμμένο θηκάρι. Τα χαρακτηριστικά του ήταν λεπτά και το πρόσωπό του αδύνατο, σαν να είχε γνωρίσει πολλές πείνες και κακουχίες στο παρελθόν. Μαύρα μαλλιά έφτια-

χναν τσουλούφι στο μέτωπό του και η Έρθα δεν μπόρεσε να μαντέψει την ηλικία του, αν και συμπέρανε ότι μάλλον ήταν νέος.

Αλλά, όταν ακούμπησε το δίσκο στο τραπέζι του και εκείνος άπλωσε το χέρι προς το μαχαίρι, της φάνηκε ότι ο κόσμος σταμάτησε για μια στιγμή. Είχε δει το χειροφυλακτήρα στον καρπό του. Και ολόκληρο το είναι της επικεντρώθηκε σ' εκείνο το χρυσό έλασμα. Κάποιο αρχέγονο ένστικτο την έκανε να συγκρατηθεί και ήταν σίγουρη ότι δεν προδόθηκε.

Καθώς απομακρυνόταν από το τραπέζι αναρωτήθηκε αν το χρωστούσε στη δύναμη των Φρύνων, αν ήταν αυτοί που είχαν οδηγήσει έτσι μπροστά της τον άνθρωπο που κυνηγούσε. Τι της είχαν πει; — να βάλει το πετραδάκι στο κρεβάτι του. Ήταν πρωί ακόμη και εκείνος μόλις είχε σηκωθεί· τι θα γινόταν αν δε σκόπευε να μείνει και δεύτερη νύχτα αλλά συνέχιζε το δρόμο του; Πώς θα μπορούσε να εφαρμόσει τότε τις οδηγίες που της είχαν δώσει; Εκτός κι αν τον ακολουθούσε και κατάφερνε με κάποιο τρόπο να τον ζυγώσει αθέατη το βράδυ.

Πάντως ο άντρας δε φαινόταν να βιάζεται να ετοιμαστεί για αναχώρηση, αν αυτό είχε κατά νου. Τελικά, με ανακούφιση, τον άκουσε να παζαρεύει με την κυρά της και για μια δεύτερη διανυκτέρευση. Η Έρθα βρήκε μια δικαιολογία ν' ανέβει πάνω, κρατώντας καθαρά κλινοσκεπάσματα για ένα δεύτερο δωμάτιο που έπρεπε να ετοιμαστεί. Καθώς κατηφόριζε το στενό διάδρομο αναρωτήθηκε πώς θ' ανακάλυπτε ποιο δωμάτιο ήταν το δικό του.

Ήταν τόσο απορροφημένη από το πρόβλημα που δεν πρόσεξε ότι κάποιος ήταν πίσω της, ώσπου ένα χέρι τη γράπωσε τραχιά από τον ώμο και την έφερε βόλτα.

«Μπα, να και μια καινούρια—» Η φωνή ήταν νεανική και όλο τουπέ. Η Έρθα αντίκρισε έναν άντρα που διατηρούσε ακόμη κάτι από ανώριμο παιδί στα χαρακτηριστικά του. Τα πυκνά ξανθά μαλλιά του ήταν αχτένιστα, το σαγόνι του αξύριστο και τα μάτια του κόκκινα από το πιοτό.

Όταν είδε το πρόσωπό της ο νεαρός έκανε μια γκριμάτσα αηδίας και την έσπρωξε πέρα με τόση δύναμη που η Έρθα έχασε την ισορροπία της και έπεσε στο πάτωμα.

«Και δε φιλάω καλύτερα ένα φρύνο!» είπε ο νεαρός και έκανε να τη φτύσει. Αλλά το σάλιο του δεν την άγγιξε ποτέ. Δυο χέρια τον έσπρωξαν δυνατά και τον κόλλησαν στον άλλο τοίχο. Ο άντρας με το χειροφυλακτήρα στεκόταν εκεί και τον κοίταζε σταθερά.

«Μα τι σ' έπιασε!» Τραύλισε ο νεαρός. «Πάρε τα χέρια σου από πάνω μου, άνθρωπέ μου!»

«Άνθρωπός σου;» παρατήρησε ο άλλος. «Εγώ δεν είμαι τσιράκι σου, Γιούρρε. Ούτε κι εσύ είσαι στο Ρόντεηλ τώρα. Όσο για την κοπέλα, δε φταίει αυτή για το πρόσωπό της. Ίσως θα 'πρεπε ν' ανάψει κερί γι αυτό στην όποια Δύναμη πιστεύει. Όλο και υπάρχουν κάτι σαν ελόγου σου, πάντα έτοιμοι να ριχτούν στο πρώτο θηλυκό που θα τύχει στο δρόμο τους».

«Είναι σαν φρύνος! Έχει μούρη φρύνου—» Ο Γιούρρε έκανε μια κίνηση με το στόμα του σαν να ήθελε να φτύσει πάλι, αλλά κάτι στα μάτια του άλλου τον έκαναν ν' αλλάξει γνώμη. «Πάρε τα χέρια σου!» Τράβηξε απότομα το κορμί του και ο άλλος έκανε πίσω. Γρυλίζοντας μια βλαστήμια, ο Γιούρρε

απομακρύνθηκε τρικλίζοντας προς τις σκάλες.

Η Έρθα στάθηκε πάλι στα πόδια της και άρχισε να μαζεύει τα κλινοσκεπάσματα που της είχαν πέσει.

«Σε πείραξε καθόλου;»

Κούνησε το κεφάλι της σιωπηλά. Όλα είχαν γίνει τόσο ξαφνικά και το γεγονός ότι εκείνος — αυτός εδώ— είχε επέμβει για να την υπερασπιστεί, την είχε αφήσει άναυδη. Απομακρύνθηκε όσο πιο γοργά μπορούσε, αλλά πριν φτάσει στην άλλη άκρη του διαδρόμου γύρισε και κοίταξε πίσω. Ο άντρας έμπαινε σε μια πόρτα ένα βήμα πιο πέρα από εκεί που την είχε σταματήσει ο Γιούρρε. Έτσι — είχε μάθει ποιο ήταν το δωμάτιό του. Αλλά... γιατί πρόσωπο φρύνου; Εκείνη η θολερή σφαίρα που την είχε χτυπήσει χτες βράδυ — τι της είχε κάνει;

Η Έρθα άγγιξε το πρόσωπό της με τα δάχτυλα, ψάχνοντας να νιώσει τυχόν αλλαγές. Αλλά στην αφή της δε φαινόταν να έχει αλλάξει τίποτα. Ένα καθρέφτη — έπρεπε να βρει ένα καθρέφτη! Όχι ότι το πανδοχείο ήταν πιθανό να διαθέτει τέτοιες πολυτέλειες.

Τελικά τον βρήκε στην κουζίνα, σ' ένα δίσκο που την έβαλαν να γυαλίσει. Αν και ο είδωλό της ήταν θολό, δεν μπορούσε να μη δει τις άσχημες καφετιές βούλες στο πρόσωπό της. Άραγε θα έμενε έτσι για πάντα, σημαδεμένη από τις δοσοληψίες της με τις σκοτεινές δυνάμεις, ή θα ξαναγινόταν όπως ήταν όταν έφερνε σε πέρας την αποστολή της; Κάτι που της είχε πει εκείνη η παράξενη βουβή φωνή την έκανε να ελπίζει ότι θα συνέβαινε το δεύτερο.

Αν έτσι ήταν, τότε όσο πιο γρήγορα τέλειωνε, τόσο το καλύτερο. Αλλά δεν της δόθηκε σύντομα

άλλη ευκαιρία ν' ανέβει στο πάνω πάτωμα. Το όνομά του ήταν Τρύσταν. Ο χωλός μικρός είχε ενδιαφερθεί γι' αυτόν και είχε πολύ διάθεση για κουτσομπολιό. Ο Τρύσταν είχε χρηματίσει ταξίαρχος και αρχιτοξότης — τώρα ήταν άνεργος και πήγαινε προς την ενδοχώρα, αναζητώντας ίσως καινούριο χωροδεσπότη να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Άλλα ίσως και να σκόπευε να φτιάξει δική του ομάδα, γιατί είχε ήδη κουβεντιάσει με τους άλλους βετεράνους που έμεναν εδώ. Δεν έπινε πολύ, αν και οι άλλοι της συντροφιάς του —ο Γιούρρε, που ήταν γιος χωροδεσπότη, και ο υπασπιστής του— έπιναν με το βαρέλι.

Ήταν μονάχα ψίχουλα όλα αυτά, ναι, αλλά η Έρθα τ' άκουγε άπληστα, αποφασισμένη να μάθει όσα περισσότερα μπορούσε γι' αυτόν τον Τρύσταν προκειμένου να τον παγιδέψει στα δίχτυα της. Εξάλλου δεν τον άφηνε από τα μάτια της, όταν της δινόταν η ευκαιρία να το κάνει απαρατήρητη. Της προκαλούσε ένα παράξενο συναίσθημα το να βλέπει τον άνθρωπο που την είχε μεταχειριστεί έτσι, δίχως εκείνος να φαντάζεται ότι το θύμα του ήταν τόσο κοντά.

Αν δεν ήταν η απόδειξη του χειροφυλακτήρα, η Έρθα θα πίστευε ότι ήταν ο τελευταίος ύποπτος απ' όσους έβλεπε κάτω από τούτη τη στέγη. Ο Γιούρρε, ναι, όπως και δυο τρεις άλλοι που είχαν φανεί πρόθυμοι να της ριχτούν ως τη στιγμή που είδαν καθαρά το πρόσωπό της. Αλλά κάθε φορά που τύχαινε να πλησιάσει αυτόν τον Τρύσταν, της φερόταν με καλοσύνη και ευγένεια, σαν η ασχήμια της να μη σήμαινε τίποτα γι' αυτόν. Τελικά ο άνθρωπος αυτός ήταν ένα περίεργο αίνιγμα.

Αλλά αυτό δεν άλλαζε σε τίποτα τα σχέδια της.

Έτσι, τελικά, όταν κατάφερε κατά το σούρουπο ν' ανέβει γοργά τις σκάλες, διέσχισε γοργά το διάδρομο και μπήκε στο δωμάτιό του. Το κρεβάτι του ήταν άστρωτο. Δεν το πείραξε, αλλά έχωσε βιαστικά το πετραδάκι στη μαξιλαροθήκη και επέστρεψε γοργά στη μεγάλη αίθουσα όπου ήδη είχε αρχίσει να μαζεύεται κόσμος. Εκεί άρχισε να εκτελεί τις συνεχείς παραγγελίες, κουβαλώντας και σερβίροντας κούπες με πιοτό και πιάτα με φαγητό.

Η κούραση από τη μεγάλη μέρα ασυνήθιστης δουλειάς είχε αρχίσει να την τσακίζει. Υπήρχαν και εκείνοι οι πελάτες που τους άρεσε να φαιδρύνουν το βράδυ τους με σκληρά πειράγματα. Έπρεπε να έχει ξυράφι μυαλό και γερακίσιο μάτι για ν' αποφεύγει κάποιο πόδι που απλωνόταν σκόπιμα για να τη ρίξει ή κάποιο ξαφνικό άρπαγμα του χεριού της για να της φύγει η γεμάτη πιατέλα ή ο δίσκος με τα πιοτά. Δυο φορές δεν κατάφερε ν' αποφύγει τη νίλα και ανταμείφτηκε με δυο δυνατούς μπάτσους από το χέρι της κυράς της για τη ζημιά.

Τελικά γλίτωσε από αυτό το μαρτύριο χάρη στην γυναίκα, —όχι από καλοσύνη, αλλά για να μειωθούν οι ζημιές από τις τρικλοποδιές— που την έστειλε να πλύνει πιάτα σε μια βρομερή τρύπα. Εκεί η μπόχα από τα πολυκαιρισμένα αποφάγια, τα ξύγκια και τ' αποπλύματα της ανακάτεψαν το στομάχι και της έφεραν τόση αναγούλα που φοβήθηκε ότι δε θα κατάφερνε να το αντέξει. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο κράτησε μέχρι που η στριφνομούρα γυναίκα τής έδειξε έναν από τους πάγκους του τζακιού λέγοντάς της ότι αυτό ήταν το καλύτερο κρεβάτι που θα μπορούσε να ελπίζει. Η Έρθα ξάπλωσε εκεί, τόσο κουρασμένη που πονούσε ολόκληρη, ενώ οι υπόλοιποι από το προσωπικό αποσύροντα ένας ένας για τις τρύπες ή τις γωνιές τους — τα δωμάτια ήταν μονάχα για τους πελάτες.

Είχαν σβήσει τη φωτιά για τη νύχτα, αλλά το τζάκι ήταν ακόμη ζεστό. Τώρα που είχε όλη τη μεγάλη αίθουσα στη διάθεσή της, μόλο που το κορμί της ήταν κουρασμένο, το μυαλό της ήταν σε πλήρη εγρήγορση και προσπάθησε να ξεκουραστεί όσο μπορούσε ενώ περίμενε. Αν όλα πήγαιναν καλά, το πετραδάκι θα έκανε τη δουλειά του απόψε και η Έρθα ήταν αποφασισμένη να παρακολουθήσει το αποτέλεσμα. Πέρα από αυτό δεν είχε άλλα σχέδια.

Η Έρθα περίμενε για διάστημα που της φάνηκε αιωνιότητα, αλλάζοντας πότε πότε θέση στο σκληρό κρεβάτι της. Δίπλα της είχε το μανδύα και το δόρυ της, ενώ οι μπότες της, τώρα γεμισμένες με φρέσκο άχυρο, ήταν στα πόδια της.

Ξαφνικά πρόσεξε μια σκιά στην κορφή της σκάλας. Παρακολουθούσε και αφουγκραζόταν. Ναι, δεν είχε πέσει έξω — ήταν ο Τρύσταν που πήγαινε προς την πόρτα. Ρίχνοντας βιαστικά το μανδύα πάνω της, η Έρθα σηκώθηκε να τον ακολουθήσει.

4

Προχώρησε κολλητά στη σκιά του τοίχου του πανδοχείου από φόβο μήπως ο Τρύσταν κοιτάξει πίσω. Αλλά εκείνος πήγαινε με το σίγουρο βήμα ανθρώπου που είχε τόσο σπουδαία αποστολή ώστε ν' αδιαφορεί εντελώς για το τι γινόταν γύρω του. Έστριψε τη γωνιά του πανδοχείου και άρχισε ν' ανηφορίζει την πλαγιά.

Αν και το φεγγάρι αρμένιζε ψηλά, στον ουρανό

υπήρχε και ένα πέπλο από σύννεφα. Η Έρθα έμενε όλο και πιο πίσω, γιατί τ' αγκάθια από τα βάτα πιάνονταν στο μανδύα της, το χιόνι βάραινε τη φούστα της ενώ η κούραση της μέρας έκανε μολυβένια τα μέλη της. Ωστόσο κάτι της έλεγε ότι έπρεπε να είναι κοντά στον Τρύσταν όταν θα έφτανε στον προορισμό του. Ήταν γιατί έπρεπε να είναι μάρτυρας στη δικαιοσύνη των Φρύνων; Δεν ήταν σίγουρη για τίποτε πια, αφιερώνοντας όλη της την προσπάθεια στο δρόμο.

Τώρα μπορούσε να δει να διαγράφονται καθαρά οι πέτρες ψηλά στην πλαγιά. Δεν είχαν φλόγες κεριού στην κορφή τους απόψε, αλλά φαίνονταν σαν απλές απειλητικές σιλουέτες στο σκοτάδι. Ο Τρύσταν βάδιζε προς τα εκεί σε όσο πιο ευθεία γραμμή του επέτρεπαν τα χαμόκλαδα.

Έφτασε στην πρώτη σειρά των μονόλιθων δίχως να γυρίσει ούτε μια φορά να κοιτάξει πίσω. Η Έρθα είχε εγκαταλείψει προ πολλού τις προφυλάξεις της. Ο Τρύσταν είχε κιόλας σχεδόν χαθεί από τα μάτια της! Ανασήκωσε κι άλλο τη φούστα της και, αγκομαχώντας, τάχυνε το βήμα της προς το σημείο όπου τον είχε δει να εξαφανίζεται.

Ναι, τώρα μπορούσε να τον βλέπει πάλι, αν και ήταν πολύ πιο μπροστά. Αλλά όταν θα έφτανε στην εσωτερική σειρά, εκείνη που σχημάτιζε αληθινό τοίχο, θα ήταν υποχρεωμένος να την ακολουθήσει μέχρι να φτάσει στην είσοδο του Παλιού Δρόμου. Ενώ εκείνη, ξέροντας ήδη τη διαδρομή, θα μπορούσε να κερδίσει λίγες πολύτιμες στιγμές πηγαίνοντας κατ' ευθείαν προς το δρόμο. Και αυτό έκανε, φτάνοντας σε πιο βατό έδαφος τώρα, με την ανάσα της να βγαίνει σφυριχτή και λαχανιαστή.

Δεν είχε πάρει το κοντάρι της για να στηρίζεται

και ένας σουβλερός πόνος τής τριβέλιζε το πλευρό. Αλλά έσφιξε τα δόντια και συνέχισε τρικλίζοντας το δρόμο της ανάμεσα από τις πέτρινες σειρές, βλέποντας την πύλη μπροστά, με μια ανθρώπινη σιλουέτα να διαγράφεται στο φόντο της. Και πάλι ο Τρύσταν ήταν λίγο πιο μπροστά.

Φως έλαμψε ξαφνικά γύρω της και οι ψυχρές φλόγες ξεπήδησαν στις κορφές των μονολίθων. Στη γαλάζια τους ανταύγεια τα χέρια της φαίνονταν αρρωστημένα και απαίσια καθώς τ' άπλωνε για να στηριχτεί.

Ο Τρύσταν μόλις είχε περάσει την πύλη του εξάγωνου. Εκεί είχε μείνει ασάλευτος, σαν να κοιτούσε ίσια μπροστά στο ό,τι ήταν εκείνο που τον περίμενε. Το σπαθί ήταν κρεμασμένο στη μέση του και η άκρη του τόξου εξείχε πίσω από τους ώμους του. Είχε έρθει κανονικά οπλισμένος, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση να τραβήξει όπλο τώρα.

Η Έρθα προχώρησε τρικλίζοντας από κούραση. Η ανηφοριά της πλαγιάς την είχε εξαντλήσει. Ωστόσο κάτι μέσα της της έλεγε ότι έπρεπε να είναι κι αυτή εκεί. Μπροστά της τώρα —σχεδόν θα τον άγγιζε αν άπλωνε το χέρι της— στεκόταν ο Τρύσταν. Το κεφάλι του ήταν ξέσκεπο, με τη μαλακιά κουκούλα του πανωφοριού του ριγμένη στην πλάτη του. Τα χέρια του κρέμονταν χαλαρά στα πλευρά του. Τα μάτια της Έρθα κινήθηκαν προς το σημείο όπου ήταν καρφωμένο το βλέμμα του.

Κοιτούσε στα βάθρα από πράσινη πέτρα. Αλλά στην κορφή τους δεν κούρνιαζαν οι βατραχίσιες μορφές. Αντίθετα, φώτα έπαιζαν εκεί, φιδογυρίζοντας σ' ένα τρεμουλιαστό χορό από μπλε αποχρώσεις — από αχνούς αρρωστημένους φωσφορι-

σμούς, σαν από σάπιους μύκητες στο δάσος, ως λαμπερά ζαφείρια.

Η Έρθα ένιωσε την υπνωτική σαγήνη αυτών των φωτεινών υφάνσεων και ανάγκασε τον εαυτό της —κυριολεκτικά ζόρισε τα βαριά χέρια της να σκεπάσουν τα μάτια της— να πάψει να κοιτάζει σ' αυτά τα φωτεινά παιχνιδίσματα. Αλλά ήταν φανερό ότι ο άντρας είχε πιαστεί για τα καλά στα δίχτυα τους.

Φτιάχνοντας παρωπίδες με τις παλάμες της ώστε να κόβει το φως, παρακολουθούσε τον Τρύσταν. Ο τελευταίος δεν έκανε καμιά κίνηση να διαβεί το χαμηλό πεζούλι και να πλησιάσει τα βάθρα. Θα νόμιζε κανείς ότι είχε γίνει πέτρα κι ο ίδιος, μαγεμένος από κάποια μαγγανεία που τον είχε μεταμορφώσει σε αγέραστο βράχο. Δεν ανοιγόκλεινε καν τα μάτια του, και η Έρθα δεν μπορούσε να διακρίνει το ανεβοκατέβασμα της ανάσας στο στήθος του.

Έτσι, λοιπόν, επέβαλλαν τη δικαιοσύνη εδώ, μετατρέποντας έναν άνθρωπο σε ασάλευτο άγαλμα; Για κάποιο λόγο η Έρθα ήταν σίγουρη πως ό,τι και αν σκόπευαν να κάνουν οι Φρύνοι με τούτο τον άνθρωπο —που είχαν παγιδέψει με τη βοήθεια της— ήταν κάτι παραπάνω από αυτό. Κάτι σκίρτησε βαθιά μέσα της. Θυμωμένα πάλεψε ενάντια στο ξύπνημα μιας απρόσκλητης σκέψης — ή ήταν απλή συναισθηματική αντίδραση; Από τη μνήμη της άντλησε εικόνες, μαστιγώνοντας τον εαυτό της με κάθε ταπεινωτική και εξευτελιστική λεπτομέρεια. Ο Τρύσταν της είχε κάνει αυτό και τούτο κι εκείνο! Εξαιτίας της πράξης του, εκείνη ήταν τώρα δίχως σπίτι, δίχως πατρίδα, ένα τίποτα, και μάλιστα με το μούτρο ενός φρύνου. Ό,τι κι αν πάθαινε τώρα αυ-

τός ο άνθρωπος, του άξιζε με το παραπάνω. Η ίδια θα περίμενε και θα παρακολουθούσε ως το τέλος. Μετά θα έφευγε από εδώ και, όταν ερχόταν εκείνη η ώρα, θ' αποκτούσε παιδί που δε θα κληρονομούσε τίποτα από τον πατέρα του, όπως είχε υποσχεθεί η Γκαννόρα — απολύτως τίποτα!

Εκεί που κοιτούσε, με τα χέρια της να την προστατεύουν από το υπνωτικό παιχνίδισμα των σαγηνευτικών φώτων, η Έρθα είδε τα χαλαρά του δάχτυλα να σαλεύουν και να σφίγγονται σε γροθιά. Κατάλαβε τη μεγάλη προσπάθεια αυτής της χειρονομίας και συνειδητοποίησε ότι ο άντρας έδινε σκληρή μάχη, άσχετα πόσο βουβή. Αγωνιζόταν με όλη του τη δύναμη ενάντια σε ό,τι τον κρατούσε αιχμάλωτο.

Εκείνο το κάτι μέσα της που είχε ανασαλέψει και ξυπνήσει έγινε δυνατότερο. Προσπάθησε να το πνίξει. Στον Τρύσταν δεν άξιζε καλύτερη μοίρα από εκείνη που τον περίμενε εδώ· δεν του χρωστούσε τίποτε πέρα από τη δικαιοσύνη που είχε ζητήσει από τους Φρύνους.

Το σφιγμένο σε γροθιά χέρι του σηκώθηκε αργά, τόσο αργά που θα νόμιζε κανείς ότι ήταν αλυσοδεμένο σε κάποιο μεγάλο βάρος. Όταν το βλέμμα της ανέβηκε στο πρόσωπό του, κατάλαβε τι μαρτύριο πρέπει να ήταν γι' αυτόν. Η Έρθα ακούμπησε τους ώμους της στον πέτρινο τοίχο· αν είχε σκοινί θα δενόταν εκεί, ώστε να μην επιτρέψει σε καμιά αδυναμία να ματαιώσει το σχέδιο της.

Ένα παράξενο φως φάνηκε μπροστά του, μαζί και κάτι άλλο. Ήταν άμορφο ακόμη, αλλά ανέδιδε μια παγερή απειλή μεγαλύτερη από κάθε φόβο που προκαλούσε ο πυρετός της μάχης. Γιατί αυτός ο τρόμος δεν ήταν ριζωμένος σε κάποιο συνηθισμέ-

νο κίνδυνο, αλλά πήγαζε από μια φρικαλεότητα που ανήκε κατά βάση στη μακρινή αρχαιότητα, στις αρχές της ράτσας του. Ο Τρύσταν δεν ήταν σίγουρος ούτε πώς είχε έρθει εδώ ούτε αν όλα αυτά ήταν όνειρο ή όχι. Αλλά δεν είχε χρόνο να σπαταλήσει σε αόριστες αναμνήσεις.

Την όποια δύναμη είχε έπρεπε να τη διαθέσει αποκλειστικά για ν' αντιμετωπίσει αυτό που τον κρατούσε αιχμάλωτο. Ήταν κάτι που πάσχιζε να τον ποτίσει με τη δική του ζωή, αλλ' αυτό δεν μπορούσε να το επιτρέψει, όχι όσο διέθετε τη δύναμη ν' αντισταθεί.

Κάτι του έλεγε πως αν έσπαζε αυτό που κρατούσε δέσμιο το σώμα του, θα μπορούσε να νικήσει και εκείνο που ήθελε να κυριαρχήσει στο νου και τη θέλησή του. Αν κατάφερνε να κινηθεί ενάντια στη βούληση του αντιπάλου, μπορεί ν' ανακτούσε πάλι τον έλεγχο. Έτσι έστρεψε όλη του την προσπάθεια στο χέρι του — στα δάχτυλά του. Ήταν σαν οι μύες τους να ήταν άνευροι, παράλυτοι — αλλά κατάφερε να τα σφίξει σε γροθιά. Ύστερα σήκωσε το μπράτσο του, τόσο αργά που έτσι και ξεχνιόταν για μια στιγμή, μπορεί να έχανε τον αγώνα. Καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να χαλαρώσει στο ελάχιστο την έντονη προσπάθειά της θέλησής του που ήταν επικεντρωμένη σ' αυτή την απλή κίνηση. Τα όπλα — τι θα μπορούσε να κάνει το τόξο ή το σπαθί του ενάντια σ' αυτό που κατοικούσε εδώ; Ένιωθε αόριστα ότι τούτο που τον απειλούσε τώρα, θα γελούσε αν αντιμετώπιζε όπλα φτιαγμένα από ανθρώπους.

Όπλα — σπαθί — ατσάλι — κάτι υπήρχε εδώ, λίγο πέρα από τα όρια της μνήμης του. Ύστερα μια μικρή, σαφής θύμηση πέρασε ξαφνικά από του νου του. Ατσάλι! Μια νύχτα είχαν αφήσει τ' άλογά τους δίπλα σε κάτι πανάρχαια ερείπια με φρουρό ένα πολεμιστή από κάποιο Ντέηλ που γειτόνευε με την Ερημιά. Και εκείνος είχε βάλει το σπαθί του σαν ασπίδα στο προσκέφαλό του και είχε καρφώσει το μαχαίρι του στο χώμα στα πόδια του. Ανάμεσα σε κρύο σίδερο, ένας άνθρωπος μπορούσε να κοιμηθεί ασφαλής, τους είχε πει. Μερικοί είχαν γελάσει με αυτή τη δεισιδαιμονία ενώ άλλοι είχαν γνέψει επιδοκιμαστικά, δείχνοντας να συμφωνούν. Το σίδερο — το κρύο σίδερο — ήταν κάτι που φοβούνταν ορισμένες από τις παλιές Δυνάμεις.

Είχε ένα σπαθί στη μέση του και ένα μακρύ μαχαίρι στο γοφό του — σίδερο — φυλαχτό; Αλλά ο αγώνας για τον έλεγχο της γροθιάς του, του χεριού του, ήταν τόσο σκληρός που φοβόταν ότι ποτέ δε θα του δινόταν η ευκαιρία να δοκιμάσει εκείνη την παλιά πρόληψη στην πράξη.

Τι ζητούσαν από αυτόν εκείνοι που κατοικούσαν εδώ; Διαισθανόταν ότι υπήρχε παραπάνω από μια θέληση που στρεφόταν εναντίον του. Γιατί τον είχαν φέρει εδώ; Ο Τρύσταν παραμέρισε τις ερωτήσεις από το μυαλό του. Έπρεπε να συγκεντρώσει όλη του την προσπάθεια στο χέρι του — στο μπράτσο του!

Με αγωνιώδη βραδύτητα κατάφερε να σηκώσει το χέρι στη ζώνη του και ανάγκασε τα δάχτυλά του ν' αγγίξουν τη λαβή του σπαθιού του.

Δεν ήταν το φιγουράτο όπλο ενός άρχοντα, με ασημένια λαβή στολισμένη με πετράδια, αλλά ένα λειτουργικό σπαθί σημαδεμένο από την πολύχρονη χρήση. Έτσι ακόμη και η λαβή του ήταν από σίδερο, τυλιγμένη με χοντρό σύρμα για καλύτερο πιάσιμο και να μη γλιστρά σε ιδρωμένη παλάμη. Οι

άκρες των δαχτύλων του την άγγιξαν — και το χέρι του ήταν λεύτερο!

Τα δάχτυλά του σφίχτηκαν αμέσως στη λαβή, τράβηξαν τη λεπίδα με τη ρευστή κίνηση της πείρας και τη σήκωσαν ανάμεσα στον ίδιο και σ' εκείνο το όργιο των κινούμενων και ελισσόμενων μπλε φώτων. Η ανακούφιση ήρθε αμέσως, αλλά ήταν μικρή, όπως κατάλαβε ύστερα από μια δυο στιγμές ξέφρενης ελπίδας. Εκείνο που καραδοκούσε εδώ δεν ήταν τόσο εύκολο να νικηθεί. Εκείνη η ξένη θέληση συνέχιζε να βαραίνει και να παραλύει το χέρι του. Η λεπίδα του σπαθιού κουνιόταν ακανόνιστα πέρα δώθε, όντας ανίκανος να την κρατήσει σταθερή. Σε λίγο ίσως δε θα μπορούσε να την κρατήσει καθόλου!

Ο Τρύσταν προσπάθησε να κάνει πίσω έστω και κατά ένα βήμα. Αλλά τα πόδια ήταν σαν σε βούρκο, αποκλείοντας κάθε κίνηση. Δεν είχε παρά το χέρι του, που εξασθένιζε, και το σπαθί του, που γινόταν ολοένα και πιο βαρύ με την κάθε στιγμή που περνούσε. Ήδη δεν το κρατούσε πια ψηλά σε θέση άμυνας, αλλά γερμένο προς τα πίσω σαν να σημάδευε το σώμα του!

Ένα πλοκάμι αχνής, φωσφορικής ουσίας ξεπρόβαλλε από τα μπλε φώτα και αναδευόταν στο αέρα αιωρούμενο εκεί, με την άκρη του γυρισμένη προς το μέρος του. Άλλο ένα ξεφύτρωσε κυματιστά για να ενωθεί με το πρώτο, φτιάχνοντας ένα μεγαλύτερο. Ύστερα και τρίτο και τέταρτο—

Η άκρη, που στην αρχή ήταν λεπτή σαν δάχτυλο, τώρα αύξανε σε πάχος. Από αυτή, άλλα πιο λεπτά πλοκάμια άρχισαν να ξεπροβάλλουν. Ο Τρύσταν βρέθηκε ξαφνικά αντιμέτωπος με κάτι ενεργά κακόβουλο, ένα τερατώδες αντίγραφο ανθρώπινου χεριού, με τέσσερα δάχτυλα και έναν αντίχειρα, υπερβολικά λεπτά και μακριά.

Όταν ολοκληρώθηκε η διαμόρφωσή του, το χέρι άρχισε να χαμηλώνει προς το μέρος του. Βάζοντας όλη του τη δύναμη ο Τρύσταν σήκωσε το σπαθί του, κρατώντας το όσο πιο σταθερά μπορούσε μπροστά στο απειλητικό χέρι.

Και πάλι είχε ένα φευγαλέο θρίαμβο. Γιατί μπροστά στην απειλή του σπαθιού, το χέρι σταμάτησε να πλησιάζει. Ύστερα κινήθηκε δεξιά κι αριστερά, σαν ν' αναζητούσε κενό στην άμυνα του αντιπάλου. Αλλά, χάρη σε κάποια θαυμαστά τελευταία αποθέματα δύναμης, ο Τρύσταν κατάφερε ν' αποκρούσει κάθε επίθεση.

Η Έρθα παρακολουθούσε με γουρλωμένα μάτια τούτη την παράξενη μονομαχία. Το πρόσωπό του εχθρού της ήταν μουσκεμένο, με τον ιδρώτα να φτιάχνει ρυάκι από το μέτωπο ως το σαγόνι του. Το στόμα του ήταν παραμορφωμένο σε γκριμάτσα, με τα χείλη σφιγμένα πάνω στα δόντια. Ωστόσο συνέχιζε να κρατά γερά εκείνο το σπαθί, και το πλοκάμι από τους Φρύνους δεν μπορούσε να το περάσει.

«Γυναίκα!»

Η λέξη αντήχησε μέσα στο κεφάλι της με μια ψυχρή αλαζονεία που την πόνεσε.

«Παρ' του το σπαθί!»

Ήταν μια διαταγή που έπρεπε να υπακούσει αν ήθελε να δει να πραγματοποιείται ο θρίαμβός της. Θρίαμβός; Η Έρθα ζάρωσε πίσω στο βράχο παρακολουθώντας εκείνη την αλλόκοτη μάχη — με τη μύτη του σπαθιού να κινείται με τόση ανυπόφορη βραδύτητα, αλλά φτάνοντας πάντοτε έγκαιρα στο σωστό σημείο για να μην επιτρέψει σ' εκείνο το

μπλε χέρι να πλησιάσει. Αλλά ο άντρας αντιδρούσε τόσο αργά· πώς και δεν μπορούσαν οι Φρύνοι να υπερκεράσουν με μια γρήγορη επίθεση την άμυνά του; Εκτός κι αν η διαμόρφωση του χεριού και η χρήση του ήταν τόσο εξαντλητική γι' αυτούς όσο και η άμυνα για εκείνον.

«Το σπαθί!» Η διαταγή πόνεσε πάλι το μυαλό της.

Η Έρθα δε σάλεψε από τη θέση της. «Δεν μπορώ!». Το φώναξε αυτό ή το ψιθύρισε; Ή μήπως το σκέφτηκε μονάχα; Δεν ήταν σίγουρη. Ούτε και ήξερε γιατί δεν μπορούσε να ολοκληρώσει τη δουλειά που την είχε φέρει εδώ. Δεν το καταλάβαινε.

Σκοτάδι — και τα χέρια της ήταν δεμένα. Άντρες πολεμούσαν ολόγυρα. Ένας έπεσε καρφωμένος από βέλος. Ύστερα ακούστηκαν κραυγές θριάμβου. Κάποιος την πλησίασε μέσα από τις σκιές. Μπορούσε να διακρίνει μονάχα το θώρακά του — ένα σπαθί—

Μετά ένα βαρύ χέρι την πίεσε κάτω στο χώμα. Άκουσε ένα γέλιο, ένα κακόβουλο γέλιο που την έκαιγε σαν φωτιά, αν και το κορμί της έτρεμε καθώς της έσκιζαν και το τελευταίο ρούχο. Για μια ακόμη φορά-

ΟΧΙ! Αρνιόταν να τα ξαναζήσει όλα! Δε θα τα θυμόταν! Δεν μπορούσαν να την εξαναγκάσουν — αλλά αυτό έκαναν! Ύστερα βρέθηκε πάλι πίσω στο παρόν. Και είδε τον Τρύσταν ν' αγωνίζεται την αργή, απελπισμένη του μάχη και θυμήθηκε πάλι ποιος πραγματικά ήταν.

«Το σπαθί — παρ' του το σπαθί!»

Η Έρθα όρθωσε το κορμί της. Το σπαθί — έπρεπε να του πάρει το σπαθί. Τότε θα μάθαινε κι αυτός τι σήμαινε να εισαι ανήμπορος, ντροπιασμένος και

— και τι; Νεκρός; Άραγε οι Φρύνοι σκόπευαν να τον σκοτώσουν;

«Θα τον σκοτώσετε;» τους ρώτησε. Ποτέ δεν είχε προβλέψει μια τιμωρία σαν αυτή που έβλεπε τώρα.

«Το σπαθί!»

Δεν της είχαν απαντήσει, αλλά απλώς την πρόσταζαν να υπακούσει. Θα τον σκότωναν; Όχι, ήταν σίγουρη ότι σκοπός τους δεν ήταν ο θάνατός του. Τουλάχιστον όχι ο θάνατος όπως τον ήξερε. Και — αλλά—

«Το σπαθί!»

Η βουβή φωνή πόνεσε το μυαλό της σαν άγρια βουρδουλιά. Στόχος της διαταγής ήταν να την κάνει να ενεργήσει σαν άβουλο όργανό τους. Αλλά επέδρασε διαφορετικά, ξυπνώντας μέσα της μια νέα αίσθηση κινδύνου. Είχε καλέσει κάτι που δεν είχε κοινό έδαφος συνάντησης με το ανθρώπινο είδος. Τώρα καταλάβαινε ότι είχε απελευθερώσει κάτι που ακόμη και ο πιο δυνατός άντρας ή γυναίκα που ήξερε δε θα 'πρεπε να έχουν δοσοληψίες μαζί του. Στον Τρύσταν μπορεί ν' άξιζε η χειρότερη τιμωρία. Αλλά η χειρότερη με τ' ανθρώπινα κριτήρια — όχι αυτό!

Το αριστερό της χέρι σηκώθηκε στο σακουλάκι με τα βότανα της Γκαννόρα που κρεμόταν ανάμεσα στα πλούσια στήθη της. Το δεξί της χέρι ψαχούλεψε στο έδαφος και σφίχτηκε γύρω από μια πέτρα. Από τη στιγμή που άγγιξε το σακουλάκι με τα βότανα, η φωνή έπαψε να είναι σαν πόνος στο μυαλό της. Ξεθώριασε σ' ένα απόμακρο κάλεσμα. Η Έρθα σήκωσε την πέτρα—

Ο Τρύσταν παρακολουθούσε εκείνο το κινούμενο χέρι. Το μπράτσο του που σήκωνε το σπαθί πο-

νούσε ως τον ώμο. Ήταν σίγουρος ότι από στιγμή σε στιγμή θα έχανε τον έλεγχο. Η Έρθα έσκυψε και απέσπασε βίαια το σακουλάκι από τον κόρφο της. Με αγωνιώδη βιάση, το έτριψε καλά πάνω στην πέτρα. Τώρα, τι αποτέλεσμα μπορεί να είχε μια τόσο αξιοθρήνητη προσπάθεια—

Η Έρθα εκσφενδόνισε την πέτρα στο θολερό αέρα, γραμμή προς στο μπλε χέρι. Εκείνο άλλαξε κατεύθυνση προς το πλάι, προσπαθώντας να αποφύγει το βλήμα. Καταλαβαίνοντας ότι ίσως αυτή ήταν η μοναδική του ευκαιρία, ο Τρύσταν κατέβασε το σπαθί με όλη τη δύναμη που του απέμενε στο πλοκάμι που στήριζε το χέρι.

Η λεπίδα πέρασε από μέσα λες και αυτό που έβλεπε δεν ήταν από ύλη, αλλά υφασμένο από τους ίδιους του τους φόβους. Επακολούθησε μια αναλαμπή από αχνό φως. Μετά το τερατώδες χέρι στην άκρη του μπράτσου χάθηκε.

Την ίδια στιγμή ο Τρύσταν κατάλαβε ότι μπορούσε να κινηθεί και πισωπάτησε τρικλίζοντας. Ύστερα δάχτυλα άρπαξαν το μπράτσο του και τον τράβηξαν προς την ίδια κατεύθυνση. Τίναξε ξέφρενα το χέρι του σε σαρωτική κίνηση, αποκρούοντας τη νέα, όπως νόμισε, εχθρική επίθεση. Μια κραυγή ακούστηκε και γύρισε το κεφάλι του.

Ένας σκοτεινός όγκος ήταν πεσμένος στο πέτρινο κατώφλι της πύλης. Ο Τρύσταν πλησίασε με προτεταμένο το σπαθί, καθώς η δύναμη είχε αρχίσει να επιστρέφει στα μέλη του, έτοιμος ν' αντιμετωπίσει τούτη τη νέα επίθεση. Ο όγκος σάλεψε· ένα άσπρο χέρι αρπάχτηκε από την κολόνα και η μορφή προσπάθησε να σηκωθεί.

Το μυαλό του ξεκαθάρισε. Ήταν μια γυναίκα! Όχι μόνο αυτό, αλλά και εκείνο που είχε εκσφενδονίσει στον αέρα δε στρεφόταν εναντίον του αλλά κατά του χεριού. Συνεπώς ήταν φίλη, όχι εχθρός.

Από πίσω άκουσε ξαφνικά ένα συριχτό ήχο σαν από θυμωμένο φίδι. Ή σαν από πολλά φίδια που έδειχναν το μίσος τους. Φτάνοντας στο πλευρό της γυναίκας, και με τα νώτα προστατευμένα από τις όρθιες πέτρες, στράφηκε πάλι προς τον κεντρικό χώρο.

Εκείνο το πλοκάμι που είχε εξαφανιστεί με τη σπαθιά μπορεί να μην υπήρχε πια, όμως καινούρια ξεφύτρωναν στη θέση του. Τούτη τη φορά δε συνενώθηκαν για να σχηματίσουν χέρια, αλλά το καθένα τους έβγαλε στην άκρη του κάτι σαν φιδίσιο κεφάλι. Είχαν πεταχτεί τόσα πολλά που δεν υπήρχε ελπίδα να τ' αντιμετωπίσει όλα. Ωστόσο δεν είχε άλλη επιλογή από το να το επιχειρήσει.

Για μια ακόμη φορά ένιωσε κάτι ελαφρό να τον αγγίζει στον ώμο και έριξε μια ματιά πλάι. Η γυναίκα στεκόταν δίπλα του, με το ένα χέρι στο στήθος της και το άλλο ακουμπισμένο ψηλά στο μπράτσο του. Η κουκούλα σκίαζε το πρόσωπό της έτσι που δεν μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της. Αλλά μπορούσε ν' ακούσει τον ψίθυρο της φωνής της πάνω από τα φιδίσια συρίγματα. Αν και δεν ξεχώριζε τα λόγια, υπήρχε μια ρυθμική ροή σ' αυτά, σαν η γυναίκα να σιγοτραγουδούσε κάποιο πολεμικό παιάνα για να του δώσει κουράγιο.

Ένα από τα πλοκαμόφιδα τινάχτηκε προς το μέρος τους και ο Τρύσταν χρησιμοποίησε το σπαθί του. Στο άγγιγμά του το πλοκαμόφιδο χάθηκε. Αλλά τι ήταν ένα μπροστά σε τόσες δεκάδες; Για μια ακόμη φορά το μπράτσο του άρχισε να βαραίνει και οι κινήσεις του να γίνονται πάλι δύσκολες.

Ο Τρύσταν προσπάθησε ν' αποτινάξει από πάνω

του το χέρι της γυναίκας, αλλά δεν τολμούσε ν' αφήσει το σπαθί του για να τη σπρώξει πέρα.

«Μη με κρατάς!» της φώναξε, συστρέφοντας το κορμί του.

Εκείνη ούτε υπάκουσε ούτε απάντησε. Απλώς συνέχισε εκείνους τους ψιθύρους της. Είχαν ένα παρακλητικό τόνο, μια αγωνιώδη ικεσία. Ο Τρύσταν μπορούσε να νιώσει το πάθος στα λόγια της, σαν η γυναίκα να παρακαλούσε κάποιον να βοηθήσει και τους δυο.

Ύστερα, από τα δάχτυλά της που ήταν γαντζωμένα στον ώμο του, ένιωσε να ρέει στο μπράτσο, στη ράχη και το στήθος του μια ζεστασιά, μια χαλάρωση — όχι από το σφίξιμό της αλλά από τα δεσμά που τον κρατούσαν εκεί. Μέσα στον κεντρικό χώρο οι φιδίσιες μορφές επιτίθονταν με ακόμη μεγαλύτερη μανία. Κατά καιρούς δυο από δαύτες συγκρούονταν στον αέρα και τότε, στη στιγμή, ενώνονταν φτιάχνοντας μια μεγαλύτερη.

Τα πλοκαμόφιδα τινάζονταν με άγριες καρφωτές κινήσεις, προσπαθώντας να φτάσουν τους δυο ανθρώπους στην πύλη, ενώ ο Τρύσταν έκοβε και απέκρουε ασταμάτητα. Τώρα τα κεφάλια κινούνταν με μεγαλύτερη σβελτάδα και γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο να τα κρατά σε απόσταση. Δε φαίνονταν να διαθέτουν φαρμακερά φιδόδοντα ή έστω καν απλά δόντια στα ορθάνοιχτα σαγόνια τους. Ωστόσο ο Τρύσταν διαισθανόταν ότι αν αυτά τα σαγόνια άρπαζαν κάποιον από τους δυο, αυτό θα ήταν και το τέλος του.

Κάποια στιγμή στράφηκε για ν' αποκρούσει ένα πλοκαμόφιδο που του ριχνόταν λοξά. Το πόδι του γλίστρησε και έπεσε στο ένα γόνατο, ενώ το σπαθί μισοξέφυγε από τα δάχτυλά του. Καθώς το έσφιγ-

γε πάλι, άκουσε μια κραυγή. Μισοσκυμμένος όπως ήταν, χτύπησε σαρωτικά στο πλάι.

Το πλοκαμόφιδο που του είχε ριχτεί από το πλάι είχε σαν στόχο απλώς να του αποσπάσει την προσοχή. Η κίνηση του Τρύσταν τον είχε απομακρύνει από τη γυναίκα και δυο άλλα πλοκαμόφιδα εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία για να της ριχτούν. Είδε με φρίκη ότι ένα από αυτά την είχε αρπάξει από το κεφάλι, έχοντας κιόλας καταπιεί το περισσότερο αμέσως με το άγγιγμά του. Το άλλο είχε τυλιχτεί γύρω από τη μέση της. Πνιγμένη από εκείνο που έσφιγγε το κεφάλι της, η γυναίκα δεν έβγαζε άχνα· ούτε και αντιστεκόταν καθώς οι ασπριδερές κουλούρες του άλλου την τραβούσαν προς τη φιδοφωλιά. Δυο άλλα τινάχτηκαν για να τυλιχτούν γύρω της, αδιαφορώντας πλέον για τον Τρύσταν. Όλο τους το ενδιαφέρον ήταν συγκεντρωμένο πλέον αποκλειστικά στη γυναίκα.

Με μια βραχνή κραυγή ο Τρύσταν τινάχτηκε όρθιος, χτυπώντας μανιασμένα στα πλοκάμια που την τραβούσαν. Ύστερα ξαφνιάστηκε από μια φωνή που φάνηκε να μιλά μέσα στο κεφάλι του.

«Κάνε πίσω, γιε των ανθρώπων, αν δε θες να θυμηθούμε την παραβίαση της συμφωνίας μας. Τούτη η υπόθεση δε σε αφορά πια».

«Αφήστε τη!» Ο Τρύσταν σπάθισε το πλοκάμι που τύλιγε τη μέση της. Κόπηκε με μια λάμψη φωτός, αλλά ένα άλλο έπαιρνε κιόλας τη θέση του.

«Αυτή σ' έφερε σ' εμας κι εσύ θέλεις να τη σώσεις;»

«Αφήστε τη!» Ο Τρύσταν δε στάθηκε να ζυγίσει την αλήθεια ή το ψέμα στα όσα του είχαν πει· το μόνο που ήξερε ήταν ότι δεν μπορούσε ν' αφήσει να σύρουν τη γυναίκα σ' αυτό που περίμενε, δεν

μπορούσε να το κάνει και να παραμείνει άντρας. Χτύπησε πάλι.

«Είναι δική μας! Εσύ φύγε — αλλιώς μπορεί να πάρουμε και σένα».

Ο Τρύσταν δε σπατάλησε άλλες δυνάμεις σε κουβέντες, αλλά πήδησε στ' αριστερά, σκαρφαλώνοντας στο πεζούλι του εξαγώνου. Εκεί συνέχισε να σπαθίζει τα πλοκάμια που έσερναν τη γυναίκα. Τα μπράτσα του ήταν εξαντλημένα και μετά βίας μπορούσε να σηκώσει το σπαθί και να το κατεβάσει, έστω και με τα δυο χέρια. Ωστόσο συνέχισε να μάχεται πεισματικά να τη λευτερώσει. Και λίγο λίγο του φαινόταν ότι κέρδιζε τον αγώνα.

Τώρα πρόσεξε ότι εκεί όπου οι κουλούρες σφίγγονταν γύρω της, δεν άγγιζαν το χέρι της που εξακολουθούσε να σφίγγει κάτι στα στήθη της. Έτσι συγκέντρωσε κυρίως τις προσπάθειές του στα πλοκάμια από κάτω, κόβοντας και το τελευταίο τη στιγμή που το κεφάλι της περνούσε πάνω από το χείλος του πεζουλιού.

Τότε φάνηκε καθαρά ότι, όσο κι αν τραβούσαν, τα πλοκάμια δε θα κατάφερναν ποτέ να τη σύρουν εντελώς στον εσωτερικό χώρο. Καθώς πάσχιζαν να το κάνουν, ο Τρύσταν είχε το τελευταίο του μικρό δώρο χρόνου. Τώρα έκοβε και εκείνα που της κρατούσαν το κεφάλι και τους ώμους. Τα είδε να σηκώνονται για να τυλιχτούν πάλι. Αλλά, έτσι όπως ήταν πεσμένη η γυναίκα, έπρεπε να περάσουν πάνω από το στήθος της για να βρουν πιάσιμο και ήταν φανερό ότι αυτό δεν μπορούσαν να το κάνουν.

Σήκωσε κουρασμένα το σπαθί του και το κατέβασε πάλι, κάθε φορά σίγουρος ότι δε θα είχε τη δύναμη να το ξανακάνει. Αλλά κάποτε έφτασε επιτέλους και η στιγμή που η γυναίκα ήταν λεύτερη απ' όλα τα πλοκάμια. Ο Τρύσταν άπλωσε γοργά το αριστερό του χέρι, χούφτιασε τα δικά της ανάμεσα στα στήθη της και την έσπρωξε με δύναμη πίσω και μακριά από το πεζούλι.

Επακολούθησε ένας άγριος, οργισμένος συριγμός από τα πλοκαμόφιδα. Συστρέφονταν και κουλουριάζονταν, αλλά όλο και πιο συχνά έπεφταν προς το χώμα και εκεί έμεναν ανασαλεύοντας αδύναμα. Ο Τρύσταν βρήκε την ευκαιρία να φορτωθεί τη γυναίκα στον ώμο του και ν' απομακρυνθεί τρικλίζοντας. Αλλά ούτε στιγμή δε σταμάτησε να κοιτάζει πίσω προς τον εχθρό, έτοιμος πάντα ν' αποκρούσει κάποια νέα επίθεση όσο καλύτερα μπορούσε.

5

Όλα έδειχναν ότι ο εχθρός είχε εξαντληθεί· τουλάχιστον τα πλοκαμόφιδα είχαν πάψει να τινάζονται προς το μέρος τους. Παρακολουθώντας τα επιφυλακτικά, ο Τρύσταν συνέχισε να υποχωρεί μέχρι που έφτασε σε σημείο που έκρινε ασφαλές να σταματήσει και να ξαποστάσει αφήνοντας κάτω τη γυναίκα. Στα χέρια του η σάρκα της ήταν παγωμένη και κάπως υγρή. Ήταν πεθαμένη; Είχε τελικά πνιγεί από το σφίξιμο;

Πέρασε το χέρι κάτω από την κουκούλα της και ψηλάφισε το σφιγμό στο λαιμό της. Δεν ένιωσε τίποτα, έτσι προσπάθησε να διαπιστώσει αν δούλευε η καρδιά της. Για να το κάνει έπρεπε ν' απομακρύνει το χέρι της από το αντικείμενο που έσφιγγε α-

νάμεσα στα στήθη της. Όταν άγγιξε το σακουλάκι εκεί, ένιωσε κάτι να πάλλεται και μια ζεστασιά απλώθηκε στο χέρι του. Ξαφνιασμένος, το τράβηξε βιαστικά πίσω πριν συνειδητοποιήσει ότι αυτό που άγγιζε δεν ήταν κίνδυνος αλλά πηγή δύναμης και ζωής.

Η καρδιά της γυναίκας εξακολουθούσε να χτυπά. Καλύτερα να την απομάκρυνε εντελώς από κει όσο εκείνα τα πλάσματα στο εξάγωνο ήταν εξασθενημένα. Γιατί φοβόταν ότι η αδυναμία τους ήταν μονάχα προσωρινή.

Ο Τρύσταν αποτόλμησε να γυρίσει το σπαθί του στο θηκάρι ώστε να 'χει και τα δυο του χέρια λεύτερα να κουβαλήσει τη γυναίκα. Παρ' όλο τον όγκο του μανδύα και των ρούχων της, ήταν λεπτοκαμωμένη και πιο ελαφριά απ' όσο την περίμενε.

Τώρα η υποχώρησή του ήταν σαν του κάβουρα, με ένα μέρος της προσοχής του στραμμένο στη φιδόμαζα που αναδευόταν στο μπλέ φως πίσω του και το υπόλοιπο στο έδαφος μπροστά. Άρχισε ν' ανασαίνει πάλι κανονικά μονάχα όταν είχε αφήσει δυο σειρές από τις όρθιες πέτρες ανάμεσα σ' αυτόν και στο κακό που έκρυβαν.

Όχι ότι δεν αισθανόταν πως κάτι εξακολουθούσε να τον τραβά, προπαθώντας να τον αναγκάσει να γυρίσει πίσω. Αυτό το καταπολέμησε με σταθερή θέληση και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, με τα δόντια σφιγμένα σε μια γκριμάτσα προσπάθειας που κοκάλωνε το στόμα και το σαγόνι του.

Μια μια άφησε πίσω του τις όρθιες πέτρες. Όσο προχωρούσε τόσο σκοτείνιαζε ο δρόμος, καθώς λιγόστευε το αλλόκοτο μπλε φως. Είχε αρχίσει να φοβάται ότι δεν μπορούσε πια να εμπιστεύεται στα μάτια του. Δυο φορές έχασε το δρόμο, παρακάμ-

πτοντας κάποια κολόνα που φαινόταν να ξεφυτρώνει μπροστά του και έπιασε τον εαυτό του να πλησιάζει πάλι προς το κέντρο των μονόλιθων αντί ν' απομακρύνεται.

Έτσι ήταν αναγκασμένος ν' αγωνίζεται ενάντια τόσο στην παρόρμηση να γυρίσει πίσω όσο και στις οφθαλμαπάτες. Έτσι έμαθε να καρφώνει το βλέμμα του σε κάποιο σημείο μόλις λίγα βήματα μπροστά και να περπατάει ως εκεί πριν ορίσει ένα νέο σημείο.

Με τη γυναίκα στον ώμο του έφτασε τελικά έξω στην καθαρή νύχτα, έχοντας αφήσει και την τελευταία πέτρα πίσω του. Τώρα ένιωθε αδύναμος και τόσο κουρασμένος, σαν να είχε κάνει εικοσιτετράωρη πορεία και είχε δώσει σκληρή μάχη στο τέρμα της. Έπεσε στα γόνατα και χαμήλωσε το φορτίο του στην επιφάνεια του παλιού δρόμου, σ' ένα σημείο που ο άνεμος είχε καθαρίσει από το χιόνι.

Δεν υπήρχε φεγγάρι και βαριά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Η γυναίκα ήταν τώρα ένας μαύρος όγκος. Ο Τρύσταν κοντοκάθισε στις φτέρνες του, με τα χέρια κρεμασμένα χαλαρά ανάμεσα στα γόνατα, και προσπάθησε να βάλει σε κάποιο ειρμό τις σκέψεις του.

Δε διατηρούσε καμιά ανάμνηση για το πώς είχε βρεθεί εδώ πάνω. Είχε πέσει κανονικά για ύπνο στο πανδοχείο και ξύπνησε μπροστά στον κίνδυνο όταν αντίκρισε εκείνα τα αναδευόμενα φώτα στο εξάγωνο. Δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι είχε πολεμήσει εκεί μια απειλή από παλιότερους αιώνες. Αλλά τι τον είχε τραβήξει εκεί;

Θυμόταν που είχε ανοίξει με το ζόρι το παράθυρο του πανδοχείου για να ρίξει μια ματιά πέρα στην πλαγιά. Μήπως εκείνη η απλή περιέργεια ήταν το

έναυσμα για τούτη την περιπέτεια; Το ότι οι άνθρωποι στο πανδοχείο μπορούσαν να ζουν ανέμελα τόσο κοντά σε έναν τέτοιο κίνδυνο — αυτό δυσκολευόταν να το πιστέψει. Ή μήπως ακριβώς επειδή είχαν ζήσει εκεί για τόσα χρόνια, όντας απόγονοι ανθρώπων με ρίζες στο Γκρίμμερντέηλ, είχαν ανοσία στις σκοτεινές δυνάμεις;

Τι είχαν πει εκείνα τα όντα στο εξάγωνο; Ότι η γυναίκα που ήταν πεσμένη τώρα μπροστά του τον είχε παρασύρει εκεί; Αν αυτό ήταν αλήθεια — γιατί το 'χε κάνει; Ο Τρύσταν παραμέρισε την κουκούλα της και έσκυψε πιο κοντά να την περιεργαστεί καλύτερα. Αλλά σ' αυτό το λιγοστό φως ήταν αδύνατο να διακρίνει τίποτα παραπάνω από ένα αόριστο περίγραμμα του προσώπου της.

Ξαφνικά το κορμί της γυναίκας έκανε ένα απότομο τίναγμα να τον αποφύγει. Από το στόμα της ξέφυγε μια στριγκλιά τέτοιου φόβου που τον αιφνιδίασε. Ολόκληρη η στάση της καθώς πάλευε να σηκωθεί έδειχνε τόση αγωνία και τρόμο που τον έκανε να μείνει ασάλευτος. Με κάποια προσπάθεια η γυναίκα κατάφερε να σταθεί στα πόδια της. Είχε ξεφωνίσει μονάχα μια φορά και τώρα ο Τρύσταν είδε τα χέρια της να κινούνται κάτω από τις βαριές δίπλες του μανδύα της. Το φεγγάρι ξεπρόβαλλε σαν λεπτή φέτα πίσω από τα πέπλα των συννέφων και το φως του γυάλισε αχνά σε κάτι που κρατούσε στο χέρι της.

Το μαχαίρι διέγραψε μια τροχιά προς το μέρος του. Ο Τρύσταν πρόλαβε να της αρπάξει το χέρι πριν η λεπίδα χωθεί στη σάρκα του. Η γυναίκα έκανε σαν άγριο θεριό, με το κορμί της να συστρέφεται, να κλοτσάει και να δαγκώνει καθώς πάλευε μαζί του. Τελικά αναγκάστηκε να την αντιμετωπίσει

σαν να ήταν άντρας. Της έριξε μια γροθιά στο σαγόνι που τη σώριασε πάλι αναίσθητη κάτω.

Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να τη μεταφέρει πίσω στο πανδοχείο. Μήπως εκείνη η ιστορία στη φιδοφωλιά των μονόλιθων της είχε σαλέψει τα λογικά έτσι ώστε να βλέπει εχθρούς παντού γύρω της; Ο Τρύσταν, εγκαταλείποντας κάθε προσπάθεια να εξηγήσει τα φαινόμενα, έσκισε μια λουρίδα από την άκρη του μανδύα της και της έδεσε τα χέρια. Ύστερα τη φορτώθηκε στην πλάτη του, λιπόθυμη όπως ήταν και ανασαίνοντας ρηχά. Έτσι φορτωμένος, γλιστρώντας και σκοντάφτοντας, άρχισε να κατηφορίζει με κόπο το θαμνοτόπι προς την κοιλάδα χαμηλά.

Δεν είχε ιδέα τι ώρα ήταν, αλλά υπήρχε ένα αναμμένο φανάρι πάνω από την πόρτα που άνοιξε εύκολα μόλις την έσπρωξε. Προχώρησε παραπατώντας ως το τζάκι, απίθωσε το φορτίο του μπροστά και πήγε να ρίξει φρέσκα ξύλα στη θράκα για να φτιάξει πάλι μια φωτιά. Εκείνο που λαχταρούσε πάνω απ' όλα τούτη τη στιγμή ήταν να ξανανιώσει λίγη ζεστασιά στα κόκαλά του.

Το κεφάλι της Έρθα πήγαινε να σπάσει. Ο πόνος φαινόταν να προέρχεται από το πλάι του προσώπου της. Άνοιξε τα μάτια της. Είδε ένα αμυδρό φως, αλλά δεν ήταν εκείνο το αχνό μπλε. Όχι, τούτο εδώ ήταν ανταύγεια από φλόγες. Είδε μια μορφή να σκύβει στο τζάκι τοποθετώντας με τέχνη ξύλα για να δυναμώσει τη φωτιά. Ήδη υπήρχε αρκετή ζεστασιά, κάτι που ρουφούσε αχόρταγα το κορμί της. Προσπάθησε ν' ανακαθίσει. Και τότε ανακάλυψε ότι τα χέρια της ήταν πρόχειρα δεμένα. Κοκάλωσε, παγωμένη από φόβο και κοιτάζοντας έντονα εκείνον που φρόντιζε τη φωτιά.

Το κεφάλι του ήταν γυρισμένο από την άλλη μεριά. Δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του αλλά ήταν σίγουρη πως ήταν ο Τρύσταν. Και η τελευταία της θύμηση — η μορφή του σκυμμένη από πάνω της, με τα χέρια απλωμένα — σίγουρα για να τη βιάσει πάλι όπως εκείνη την άλλη φορά! Μια αίσθηση αναγούλας τής ανακάτεψε το στομάχι και ξεροκατάπιε βιαστικά για να μην ξεράσει στο πάτωμα. Κοίταξε επιφυλακτικά ολόγυρα. Βρίσκονταν στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου· θα πρέπει να την είχε μεταφέρει πίσω. Μήπως για να το απολαύσει καλύτερα, μακριά από τη διαπεραστική παγωνιά του παλιού δρόμου; Όμως, αν δοκίμαζε να της ριχτεί, θα μπορούσε να βάλει τις φωνές, ν' αντισταθεί — τότε, δεν μπορεί, σίγουρα κάποιος θα ερχόταν...

Ο Τρύσταν γύρισε να την κοιτάξει, παρατηρώντας την με τόσο διαπεραστικό βλέμμα που η Έρθα θα έπαιρνε όρκο ότι μπορούσε να διαβάσει άνετα τις μπερδεμένες σκέψεις της.

«Θα σε σκοτώσω», του δήλωσε στα ίσια.

«Όπως το δοκίμασες κιόλας;» Το είπε σαν να μην είχε ιδιαίτερη σημασία, αλλά απλώς ν' απορούσε.

«Την επόμενη φορά δε θ' αλλάξω γνώμη!»

Ο άντρας γέλασε. Και με το γέλιο του αυτό φάνηκε για μια στιγμή να γίνεται άλλος άνθρωπος, πιο νέος, λιγότερο σκληρυμένος από το χρόνο και τον πόλεμο. «Δεν άλλαξες γνώμη ούτε τούτη τη φορά, κυρά· χρειάστηκε να σ' εμποδίσω εγώ». Ύστερα το αχνό χαμόγελο που είχε ακολουθήσει το γέλιο του έσβησε και την κοίταξε με στενεμένα μάτια και σφιγμένα χείλη.

Η Έρθα αρνήθηκε να του επιτρέψει να την πτοήσει και τον κάρφωσε με το δικό της άγριο βλέμμα. Ύστερα ο Τρύσταν είπε:

«Ή μήπως εννοούσες κάποια άλλη περίπτωση, κυρά; Για κάτι που έγινε πριν τραβήξεις το μαχαίρι σου εναντίον μου; Μήπως είχε δίκιο εκείνο — εκείνο το πλάσμα; Είναι αλήθεια ότι ήταν δική σου δουλειά που παρασύρθηκα στη φωλιά τους;»

Η Έρθα θα πρέπει να είχε προδώσει την αλήθεια με κάποια μικρή αλλαγή που ο άλλος διάβασε στο πρόσωπό της. Ο Τρύσταν έγειρε μπροστά, την άρπαξε από τους ώμους και την τράβηξε πιο κοντά του παρά την αντίστασή της. Την κράτησε έτσι που να τη βλέπει καλά στα μάτια.

«Γιατί; Μα το Σπαθί του Κάρθερ του Δίκαιου, γιατί; Τι σου έκανα, κοπέλα μου, για να θέλεις να με ρίξεις σ' εκείνη τη φιδοφωλιά; Ή μπας και ο πρώτος τυχών σε βόλευε για να ταΐσεις τα ζωάκια σου; Αλλά, πάνω απ' όλα, πώς γίνεται και κάποια που ανήκει στην ανθρώπινη ράτσα να έχει δοσοληψίες μ' εκείνα; Και αν είχες πάρε δώσε μαζί τους, γιατί έσπασες τη γητειά τους και με βοήθησες; Γιατί, γιατί και πάλι γιατί;»

Την ταρακούνησε, μαλακά στην αρχή, αλλά με την κάθε ερώτηση και πιο δυνατά, έτσι που το κεφάλι της κουνιόταν πέρα δώθε στους ώμους της. Την έπιασε ζαλάδα. Ο άλλος φάνηκε να καταλαβαίνει ότι έτσι δεν μπορούσε να του απαντήσει και την κράτησε ακίνητη σαν να ήθελε να διαβάσει την αλήθεια τόσο στα μάτια της όσο και να την ακούσει από τα χείλη της.

«Δεν έχω συγγενή πρόθυμο ν' απαιτήσει το δίκιο μου με το σπαθί του», αποκρίθηκε η Έρθα κουρασμένα. «Συνεπώς δεν έμενε παρά να το βρω μόνη μου, όπως μπορούσα. Έτσι αναζήτησα εκείνους

που θα είχαν τον τρόπο ν' αποδώσουν δικαιοσύνη—»

«Δικαιοσύνη; Ώστε δε με διάλεξαν τυχαία για κάποιο δικό τους λόγο! Όμως, ορκίζομαι στις Εννέα Λέξεις του Μιν, ότι πρώτη φορά βλέπω το πρόσωπό σου. Μήπως σε κάποια μάχη σκότωσα κάποιο δικό σου πρόσωπο — πατέρα, αδερφό, αγαπημένο; Αλλά πώς μπορεί να έγινε αυτό; Εκείνοι που πολέμησα εγώ ήταν οι εισβολείς. Ελόγου τους δεν είχαν γυναίκες άλλες από εκείνες που άρπαξαν από τα Ντέηλ. Και ποια γυναίκα των Ντέηλ θα ζητούσε εκδίκηση για εκείνον που έγινε αφέντης της με τη βία; Ή μήπως αυτό έγινε, κορίτσι μου; Σε άρπαξαν, αλλά βρήκες κάποιον ανάμεσά τους που σου άρεσε και ξέχασες το αίμα σου;»

Αν μπορούσε η Έρθα θα τον έφτυνε κατάμουτρα γι' αυτή την προσβολή. Ο Τρύσταν θα πρέπει να διάβασε αμέσως το θυμό στα μάτια της.

«Ώστε δεν είναι ούτε αυτό. Τότε γιατί; Δεν είμαι άνθρωπος που πάει γυρεύοντας για καβγάδες με τους συντρόφους του. Ούτε και άγγιξα ποτέ γυναίκα παρά τη θέλησή της—»

«Έτσι, ε;» Η Έρθα είχε επιτέλους ξαναβρεί τη φωνή της, σ' ένα ασυγκράτητο ξέσπασμα οργής. «Ώστε δεν άγγιξες γυναίκα παρά τη θέλησή της, μεγάλε ήρωα; Και ξέχασες τι έγινε τρεις μήνες πριν, στο δρόμο για το Λέθεντέηλ; Ή ήταν κάτι τόσο συνηθισμένο για την αφεντιά σου ώστε να το ξεχάσεις έτσι ανέμελα;»

Μόλο που ξεχείλιζε από οργή και φόβο, η Έρθα μπόρεσε να διακρίνει στην έκφρασή του μια γνήσια κατάπληξη.

«Λέθεντέηλ;» επανέλαβε εκείνος. «Πριν τρεις μήνες; Μα εγώ, κοπέλα μου, ποτέ δεν έχω πάει τόσο βόρεια. Όσο για πριν τρεις μήνες — ήμουν Ταξίαρχος των Δυνάμεων του άρχοντα Ίνγκριμ πριν σκοτωθεί στην πολιορκία του λιμανιού».

Μιλούσε με τόση ειλικρίνεια που θα μπορούσε σχεδόν να τον πιστέψει αν εκείνος ο χειροφυλακτήρας στον καρπό του δεν τον έβγαζε ψεύτη.

«Λες ψέματα! Εντάξει, μπορεί να μη γνωρίζεις το πρόσωπό μου. Με βίασες στα σκοτεινά, έχοντας πρώτα εξοντώσει τους εισβολείς που με είχαν αιχμαλωτίσει. Τους άντρες του αδερφού μου τους σκότωσαν όλους. Για μένα είχαν άλλα σχέδια, βλέπεις. Και όταν ήρθε η σωτηρία — και πάλι ήμουν πρόσφορη λεία — όπως το απέδειξες εσύ ο ίδιος, ταξίαρχε!» Το τελευταίο το είπε σφυριχτά, σαν να ήταν βρισιά.

«Σου λέω, εγώ ήμουν στο λιμάνι!» Ο Τρύσταν την είχε αφήσει και είχε πισωπατήσει στον πάγκο, έχοντας αφήσει αρκετό χώρο ανάμεσά τους. «Θα έπαιρνες τότε όρκο μπροστά σε Πέτρα της Αλήθειας ότι ήμουν εγώ; Αναγνωρίζεις το πρόσωπό μου;»

«Θα έπαιρνα όρκο, ναι. Όσο για το πρόσωπό σου — δε μου χρειάζεται αυτό. Ήταν σκοτάδι όταν μου ρίχτηκες. Αλλά υπάρχει μια απόδειξη που από τότε μένει άσβεστα αποτυπωμένη στη μνήμη μου».

Ο Τρύσταν σήκωσε το χέρι του να τρίψει την παλιά ουλή στο σαγόνι του και το φως από τις φλόγες άστραψε στο χειροφυλακτήρα. Ήταν ένα αντικείμενο εντελώς αταίριαστο με το λιτό του ντύσιμο· πώς θα μπορούσε κανείς να το ξεχάσει;

«Και ποια είναι αυτή η απόδειξη;»

«Τη φοράς στον καρπό σου, μπροστά στα μάτια όλων. Όπως την είδα και τότε, κάθαρμα — είναι ο χειροφυλακτήρας σου!»

Ο Τρύσταν σήκωσε τον καρπό του κοιτάζοντας το χρυσό έλασμα. «Ο χειροφυλακτήρας! Ώστε αυτή είναι η απόδειξη που σ' έκανε, δεν ξέρω πώς, να με στείλεις στους Φρύνους!» Μισοχαμογελούσε πάλι, αλλά τούτη τη φορά σκληρά, δίχως ευθυμία. «Και είναι αλήθεια ότι εσύ μ' έστειλες εκεί, έτσι δεν είναι;» Άπλωσε το χέρι του και, πριν η Έρθα μπορέσει να το αποφύγει, της τράβηξε εντελώς την κουκούλα από το κεφάλι και στάθηκε να την κοιτάξει πιο καλά.

«Τι έκανες εκείνη τη μουτσούνα φρύνου που είχες, κοπελιά; Ήταν κανένα κόλπο με μπογιά ή τίποτα μαγικό που έκανες στον εαυτό σου; Θα πρέπει να ήθελες πολύ να μ' εκδικηθείς για να παραμορφωθείς έτσι προκειμένου να εκτελέσεις το σχέδιο σου».

Η Έρθα σήκωσε τα δεμένα χέρια της και άγγιξε τα μάγουλά της με παγωμένα δάχτυλα. Τούτη τη φορά δεν υπήρχε καθρέφτης, αλλά αφού της έλεγε ότι εκείνες οι απαίσιες βούλες είχαν χαθεί, έτσι πρέπει να ήταν.

«Εκείνοι μου το έκαναν—» ψέλλισε, σχεδόν αφηρημένα. Είχε φανταστεί πολλές φορές τούτη τη συνάντηση, μ' εκείνον να λέει τη μια ή την άλλη δικαιολογία. Αλλά πρέπει να ήταν πολύ πορωμένος για να κρατάει αυτή τη σχεδόν κεφάτη πόζα.

«Εκείνοι; Εννοείς τους Φρύνους; Όμως, πες μου τώρα, γιατί όταν με είχες θέσει σχεδόν στην εξουσία τους ρισκάρισες τη ζωή σου για χάρη μου; Ειλικρινά, αυτό δεν το καταλαβαίνω. Γιατί νομίζω ότι οι δοσοληψίες με όντα σαν εκείνα που κατοικούν στο λόφο είναι κάτι το φοβερό και μονάχα κάποιος σε έσχατη απόγνωση θα το επιχειρούσε. Και κάποιος σε τέτοια απόγνωση δε θ' άλλαζε εύκολα γνώμη — λοιπόν — γιατί με έσωσες, κορίτσι μου;»

Του απάντησε με την αλήθεια. «Δεν ξέρω. Ίσως επειδή ο πόνος ήταν δικός μου και η πληρωμή θα έπρεπε να είναι δική μου — αυτό, ως ένα σημείο, νομίζω. Αλλά ακόμη περισσότερο—» Κοντοστάθηκε τόσο που ο άλλος χρειάστηκε να την ενθαρρύνει.

«Ακόμη περισσότερο τι;»

«Να...τελικά δεν μπόρεσα ν' αφήσω έναν άνθρωπο, ακόμη κι έναν σαν και σένα, σε πλάσματα σαν εκείνους!»

«Πολύ καλά, αυτό το δέχομαι και το καταλαβαίνω. Το μίσος, ο φόβος και η απόγνωση μπορεί να μας σπρώξουν όλους σε πράγματα που μας κάνουν να μετανιώσουμε μετά. Έκανες κάτι τέτοιο, αλλά μετά ανακάλυψες ότι ήσουν πολύ άνθρωπος για να το φτάσεις ως το τέλος. Ύστερα, στο δρόμο, προτίμησες να το επιχειρήσεις με τίμιο ατσάλι και με το δικό σου χέρι—»

«Επειδή προσπάθησες να — να με βιάσεις — πάλι!» Τα λόγια βγήκαν με δυσκολία από τα χείλη της. Όμως το φούντωμα στα μάγουλά της δεν προερχόταν από τη φωτιά αλλά από την παλιά ντροπή που την έτρωγε.

«Ώστε αυτό φαντάστηκες; Δε λέω, ύστερα από αυτά που πέρασες ήταν πολύ φυσικό», είπε ο Τρύσταν κουνώντας το κεφάλι του. «Αλλά τώρα είναι η σειρά σου να με ακούσεις, κοπέλα μου. Πρώτο, ποτέ δεν έχω πατήσει στο Λέθεντέηλ, ούτε πριν τρεις μήνες ούτε πριν τρία χρόνια ούτε ποτέ! Δεύτερο, τούτο δω που μ' έκρινες», κράτησε τον καρπό του πιο κοντά, χτυπώντας τον ελαφρά με τα δάχτυλα του άλλου χεριού του, «δεν το είχα καν πριν τρεις μήνες. Όταν οι εισβολείς ήταν σχεδόν παγι-

δευμένοι στο λιμάνι κατά την τελευταία πολιορκία, είχαν καταφτάσει πολλά αποσπάσματα από την ενδοχώρα για να μας ενισχύσουν. Αυτά είχαν ήδη ξεκαθαρίσει τα όποια απομεινάρια των εισβολέων είχαν αποκοπεί πριν αρχίσουμε την πολιορκία.

»Μια πολιορκία, ξέρεις, είναι κυρίως περίοδος αδράνειας, και οι αργόσχολοι πολεμιστές βρίσκουν πολλούς τρόπους για να σκοτώσουν την ώρα τους. Το μόνο που είχαμε να κάνουμε ήταν να φροντίσουμε να μη σπάσει ο εχθρός τον κλοιό για όσο θα περιμέναμε τα πλοία από το Χάντελσμπεργκ και το Βέννεσπορτ να φτάσουν και να τους διώξουν και από τη θάλασσα. Παίζονταν πολλά τυχερά παιχνίδια ενώ περιμέναμε. Και μόλο που υποτίθεται ότι είμαι πολύ επιφυλακτικός και δε μ' αρέσει ο τζόγος, ρισκάριζα κι εγώ καμιά ζαριά πότε πότε.

»Έτσι τους έχω βαφτίσει εγώ. Το Χάι Χάλλακ ποντάρει ήταν σαν τον Γιούρρε, γιος κάποιου σκοτωμένου χωροδεσπότη. Το μόνο που τον περίμενε πίσω, όταν και αν θα τέλειωνε ποτέ ο πόλεμος, ήταν ερείπια και ένα χαμένο σπιτικό. Δυο μέρες αργότερα σκοτώθηκε σ' ένα από εκείνα τα γιουρούσια που επιχειρούσαν κατά καιρούς οι εισβολείς. Με είχε παρακαλέσει να το κρατήσω, έτσι ώστε όταν θα του χαμογελούσε ξανά η τύχη να μπορεί να το πάρει πάλι πίσω, γιατί ήταν ένα από τα πολύτιμα κειμήλια της φαμίλιας του. Στη μάχη ανακάλυψα ότι δεν ήταν μονάχα διακοσμητικό αλλά και χρήσιμο. Εφόσον δεν υπήρχε περίπτωση να το ξαναπάρει πίσω, μια και είχε σκοτωθεί, το κράτησα — πράγμα που δε μου βγήκε σε καλό, όπως αποδείχτηκε. Όσο για εκείνο το νεαρό — δεν ξέρω καν τ' όνομά του, γιατί τον φώναζαν με κάποιο παρα-

τσούκλι. Το μισό καιρό ήταν ζαβλακωμένος από το πιοτό, όντας ένας από εκείνους τους ζωντανούς νεκρούς—»

«Τους ζωντανούς νεκρούς;» Η ιστορία του φαινόταν πειστική, όχι μονάχα στα λόγια αλλά και στον τόνο του, καθώς και στον άμεσο τρόπο που την αφηγείτο.

«Έτσι τους έχω βαφτίσει εγώ. Το Χάι Χάλλακ βρίθει τώρα από τέτοιους — μερικοί είναι νεαροί σαν τον Γιούρρε ή τον ιδιοκτήτη τούτου εδώ». Χάιδεψε πάλι το χειροφυλακτήρα. «Άλλοι είναι αρκετά μεγάλοι για να 'ναι πατεράδες τους. Τα Ντέηλ σαρώθηκαν από τη φωτιά και το σπαθί. Εκείνα που δε δέχτηκαν εισβολή, αποστραγγίχτηκαν από τους άντρες και τα γεννήματά τους — για να χορτάσουν και οι δυο στρατοί. Τούτη είναι μια γη που τώρα μπορεί ν' ακολουθήσει έναν από δυο δρόμους. Ή να βουλιάξει στο χάος από την εξάντληση ή να φανούν νέοι ηγέτες να την ξαναστήσουν στα πόδια της, άντρες με κουράγιο να χτίσουν από την αρχή».

Η Έρθα είχε την εντύπωση ότι δε μιλούσε πλέον σ' αυτή, αλλά μάλλον εξέφραζε μεγαλόφωνα τις προσωπικές του σκέψεις. Όσο για την ίδια, ένιωθε ένα κενό μέσα της, σαν κάτι που κουβαλούσε τόσο καιρό να την είχε αφήσει. Αυτή η σκέψη έκανε τα δεμένα χέρια της να κατέβουν προστατευτικά στην κοιλιά της.

Το παιδί μέσα της — ποιος ήταν ο πατέρας του; Ένας από τους χαμένους, ένα παλικαρόπουλο που του είχαν πάρει τα πάντα και είχε καταντήσει ζωντανός νεκρός δίχως ελπίδα για το μέλλον, δίχως τίποτα που να βάζει χαλινάρι στα πάθη του; Σίγουρα θα ζούσε μονάχα για το σήμερα, αρπάζοντας

αδίσταχτα κάθε τι που είχε να του προσφέρει αυτή η σύντομη μέρα. Κάνοντας αυτές τις σκέψεις την πλημμύρισε ένα παράξενο ζαλιστικό συναίσθημα. Δεν είχε χάσει το παιδί, τούτο το παιδί που η Γκαννόρα είχε υποσχεθεί ότι θα 'ταν δικό της και μόνο. Εκείνο που τελικά είχε χάσει ήταν η καταναγκαστική παρόρμηση που την έσπρωχνε ν' αποζητά δικαιοσύνη και που την είχε φέρει στο Γκρίμμερντέηλ — για να συνδιαλλαγεί με τους Φρύνους.

Η Έρθα ανατρίχιασε, παγωμένη ως το κόκαλο παρά το μανδύα της και τη φωτιά. Τι είχε κάνει στην τύφλωσή της, στο μίσος και τη φρίκη της; Σχεδόν είχε παραδώσει έναν αθώο σε κάτι που δεν τολμούσε καν να συλλογιστεί. Τι την είχε συγκρατήσει από αυτή την πράξη σχεδόν την τελευταία στιγμή, κάνοντάς την να πετάξει την πέτρα που είχε τρίψει με το φυλαχτό της Γκαννόρα; Κάποιο μέρος του εαυτού της που αρνιόταν να επιτρέψει ένα τέτοιο έγκλημα;

Και πώς θα μπορούσε να δικαιολογηθεί ποτέ σε τούτο τον άνθρωπο που είχε τώρα γυρίσει το κεφάλι του και κοίταζε στις φλόγες σαν μέσα τους να μπορούσε να διαβάσει κάποια μαγικά μηνύματα; Μισοσήκωσε τα δεμένα χέρια της και ο Τρύσταν γύρισε προς το μέρος της μ' ένα αληθινό χαμόγελο από το οποίο η Έρθα έκανε πίσω σαν να τη χτυπούσαν, φέρνοντας στο νου το ποια θα μπορούσε να ήταν τώρα η μοίρα του.

«Δεν υπάρχει λόγος να μένεις δεμένη. Ή μήπως κι εξακολουθείς να διψάς για το αίμα μου;» Της πήρε τα χέρια και άρχισε να λύνει το πανί που τα έδενε.

«Όχι», απάντησε η Έρθα σιγανά. «Σε πιστεύω. Εκείνος που γύρευα είναι τώρα νεκρός».

«Σε θλίβει που ο θάνατός του δεν προήλθε από τα χέρια σου;»

Η Έρθα κοίταξε πάλι τα δάχτυλά της που ήταν ξανά σφιγμένα στην κοιλιά της και αναρωτήθηκε ποια θα 'ταν η ζωή της τώρα. Θα συνέχιζε να είναι ένα δουλικό σε χάνι ή θα 'πρεπε να ξαναγυρίσει ταπεινωμένη στον Κούνο; Όχι! Ποτέ! Καθώς σήκωνε το κεφάλι της, η υπερηφάνειά της ξαναγύρισε.

«Σε ρώτησα, λυπάσαι που δε χρησιμοποιήσες το μαχαίρι σου για εκείνο τον τζογαδόρο;»

«Όχι».

«Όμως εξακολουθούν να σε ταλανίζουν σκοτεινές σκέψεις—»

«Αυτές δε σε αφορούν». Έκανε να σηκωθεί, αλλά ο Τρύσταν άπλωσε το χέρι του να την κρατήσει εκεί όπου ήταν.

«Υπάρχει ένα παλιό έθιμο», της είπε. «Αν ένας άντρας σώσει ένα κορίτσι από σοβαρό κίνδυνο, αποκτά ορισμένα δικαιώματα—»

Για μια στιγμή η Έρθα δεν κατάλαβε, αλλά όταν έπιασε το νόημα η τραυματισμένη της αξιοπρέπεια της έδωσε τη δύναμη να τον κοιτάξει κατάματα.

«Μιλάς για κορίτσι — εγώ δεν είμαι τέτοιο».

Η απότομη εισπνοή του έκανε ένα πολύ σιγανό ήχο, αλλά ακούστηκε δυνατός στη σιωπή που έπεσε ανάμεσά τους. «Ώστε αυτό είναι! Δεν είσαι χωριατοπούλα ή υπηρέτρια, έτσι; Γι' αυτό και δεν μπορούσες ν' ανεχτείς αυτό που σου είχαν κάνει. Όμως δεν είχες κανένα συγγενή να υπερασπιστεί την τιμή σου;»

Η Έρθα γέλασε πικρόχολα. «Ταξίαρχε, ο αδελφός μου δεν είχε παρά μια επιθυμία: να υποστώ τις παμπάλαιες μεθόδους που εφαρμόζουν οι γυναί-

κες γι' αυτές τις περιπτώσεις έτσι ώστε να μην τον ντροπιάσω στον κύκλο του. Όταν θα το 'κανα αυτό, θα καταδεχόταν να με αφήσει να ζήσω στο δικό μου σπίτι, υπενθυμίζοντάς μου τη μεγάλη καλοσύνη του ίσως όχι παραπάνω από τρεις φορές τη μέρα».

«Κι εσύ, βέβαια, δεν μπορούσες να το δεχτείς αυτό. Αλλά με το μίσος που είχες ενάντια στον πατέρα του παιδιού—»

«Όχι!» Τα χέρια της πήγαν αυτόματα στο φυλαχτό της θεάς. «Πέρασα από το ιερό της Γκαννόρα. Μου υποσχέθηκε ότι θα εκπληρώσει την επιθυμία μου, ότι το παιδί που θα γεννήσω θα είναι αποκλειστικά δικό μου, δίχως να κληρονομήσει τίποτα από εκείνον!»

«Και η θεά σ' έστειλε στους Φρύνους;»

Η Έρθα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Η Γκαννόρα είναι φύλακας της ζωής. Απλώς είχα ακουστά για τους Φρύνους από παλιές ιστορίες. Στην τύφλωσή μου απευθύνθηκα σ' αυτούς και μου έδωσαν κάτι που τοποθέτησα στο κρεβάτι σου για να σε τραβήξω στον τόπο τους. Εξάλλου, με κάποιο τρόπο άλλαξαν το πρόσωπό μου. Αλλά — δεν είναι πια τόσο άσχημο;»

«Κάθε άλλο. Αν δεν έβλεπα το μανδύα σου ούτε που θα σε γνώριζα. Αλλά εκείνο που έβαλες στο κρεβάτι μου — Στάσου εδώ και περίμενε. Θέλω μονάχα να μου υποσχεθείς ένα πράγμα· αν επιστρέψω δίχως να ελέγχω τον εαυτό μου, αμπάρωσε την πόρτα στο δρόμο μου και κράτησέ με εδώ με κάθε θυσία!»

«Το υπόσχομαι».

Ο Τρύσταν απομακρύνθηκε με το ανάλαφρο βήμα ανθρώπου μαθημένου να βαδίζει αθόρυβα σε ά-

γνωστους τόπους όπου η ζωή του μπορεί να εξαρτιόταν απ' αυτό. Τώρα που η Έρθα έμεινε μόνη οι σκέψεις της γύρισαν πάλι στο ερώτημα του τι θα έκανε το άλλο πρωί. Ποιος θα της πρόσφερε άσυλο — εκτός ίσως από τις Σοφές Γυναίκες του Λέθεντέηλ. Μπορεί τούτος ο ταξίαρχος να τη συνόδευε ως εκεί, αν και το μόνο που της χρωστούσε ήταν ένας κίνδυνος που η Έρθα προτιμούσε να μη σκέφτεται. Όσο κι αν πάσχιζε κι έστιβε το μυαλό της, δεν κατάφερε να βρει άλλη λύση εκτός από το Λέθεννητέηλ. Ίσως κάποτε ο Κούνο — όχι! Η Έρθα δε θα έκανε κανένα σχέδιο προς αυτή την κατεύθυνση!

Ο Τρύσταν γύρισε κρατώντας δυο ξύλα σαν τσιμπίδα γι' αναμμένα κάρβουνα. Σφιγμένο στις άκρες τους ήταν το πετραδάκι που είχε έρθει από τον τόπο των Φρύνων. Πλησίασε στη φωτιά και το πέταξε στην καρδιά των φλογών.

Θα νόμιζε κανείς ότι είχε χύσει λάδι στη φωτιά, τόσο άγρια λαμπάδιασαν οι φλόγες όταν το πετραδάκι έπεσε ανάμεσα στα κούτσουρα. Και οι δυο έκαναν πίσω.

«Η παγίδα εξουδετερώθηκε», παρατήρησε ο Τρύσταν. «Δε θα ήθελα κανένας άλλος να πέσει σ' αυτή».

Η Έρθα μούδιασε, μαντεύοντας τι θα σκεφτόταν για το γεγονός ότι αυτή την είχε βάλει αρχικά.

«Το να πω ότι λυπάμαι», μουρμούρισε, «θα φανεί σαν τυπικά λόγια, αλλά—»

«Σε κάποια που έφερε το φορτίο σου, κυρά, θ' απαντούσα ότι την καταλαβαίνω. Όταν κάποιον τον καβαλήσει ένας τέτοιος δαίμονας, κάνει ό,τι μπορεί για ν' απαλλαγεί από δαύτον. Και τελικά δεν άφησες να με πάρουν».

«Αφού σ' έσπρωξα πρώτα στην παγίδα! Εξάλ-

λου — θα 'πρεπε ν' αφήσεις να πάρουν εμένα όπως ήθελαν. Μου χρειαζόταν».

«Φτάνει!» Ο Τρύσταν κατέβασε τη γροθιά του στη ράχη του πάγκου δίπλα στον οποίο ήταν γονατισμένος. «Ας δώσουμε ένα τέρμα σε ό,τι πέρασε. Πάει, τέλειωσε. Το να γαντζωνόμαστε σε τούτο ή σ' εκείνο το άδικο, το να του επιτρέπουμε να κακοφορμίζει στο νου και την καρδιά, είναι κάτι που σε κάνει σακάτη. Τώρα, κυρά», η Έρθα έπιασε έναν καινούριο επίσημο τόνο στη φωνή του, «πού θα πας, αν όχι στο σπίτι του αδελφού σου; Απ' ό,τι κατάλαβα δεν έχεις σκοπό να ξαναγυρίσεις εκεί».

Η Έρθα έπαιξε νευρικά με το φυλαχτό. «Σ' αυτό έχεις δίκιο. Δε μου μένει παρά μονάχα ένα μέρος — οι Σοφές Γυναίκες του Λέθεντέηλ. Μπορώ να ζητήσω άσυλο σ' αυτές». Από μέσα της αναρωτήθηκε αν θα της πρόσφερε τη συνοδεία που δεν είχε δικαίωμα να του ζητήσει, αλλά η επόμενη ερώτησή του την αιφνιδίασε.

«Κυρά, όταν ήρθες εδώ, ακολούθησες τον Παλιό Δρόμο πάνω από τις βουνοκορφές, έτσι;»

«Ναι, αυτόν. Μου φάνηκε λιγότερο επικίνδυνος από τη δημοσιά. Ο θρύλος λέει ότι έχει κι αυτός σποραδικά τους δικούς του ταξιδιώτες, αλλ' αυτούς τους θεώρησα λιγότερο επικίνδυνους από τους συνανθρώπους μου».

«Αν ήρθες από εκείνη την κατεύθυνση θα πρέπει να πέρασες και από το Νόρντεντέηλ — τι είδους μέρος είναι αυτό;»

Η Έρθα δεν ήξερε γιατί ήθελε τέτοιες πληροφορίες, αλλά του είπε τα όσα είχε δει από εκείνο το ακέφαλο Ντέηλ, για τους λιγοστούς κατοίκους του που ήταν βυθισμένοι στο λήθαργο, γαντζωμένοι

στα ερείπια και τ' απομεινάρια μιας κάποτε ευτυχισμένης ζωής. Ο Τρύσταν ρουφούσε αχόρταγα τα όσα άκουγε.

«Έχεις καλό μάτι, κυρά, και παρατήρησες περισσότερα απ' όσο θα περίμενε κανείς από μια τόσο σύντομη επίσκεψη. Άκουσέ με τώρα, γιατί πρόκειται για θέμα που ενδιαφέρει και τους δυο μας για το μέλλον. Πιστεύω ότι το Νόρντεντέηλ χρειάζεται έναν ηγέτη, κάποιον που θα δώσει στον κόσμο κουράγιο, που θα ξαναφτιάξει όλα όσα χάλασαν οι άνθρωποι και ο χρόνος. Ήρθα στο βορρά αναζητώντας την ευκαιρία όχι μόνο να πάψω να υπηρετώ άλλους αλλά και να βάλω τα θεμέλια ενός δικού μου οίκου. Δεν είμαι σαν τον Γιούρρε που γεννήθηκε στα πλούτη, τα πιοτά και τις γυναίκες για να ξεχάσω τώρα τι άσχημα παιχνίδια μπορεί να σου παίξει η τύχη.

»Ποιος ήταν ο πατέρας μου;» ο Τρύσταν ανασήκωσε τους ώμους του. «Ποτέ δεν άκουσα τη μητέρα μου να το λέει. Το ότι δεν ήταν από κοινή γενιά, το ήξερα, αν και στα μετέπειτα χρόνια, πριν έρθουν οι εισβολείς, η μητέρα μου ξενοδούλευε σε σπίτι εμπόρου για να ζήσουμε. Όμως από παιδί ήξερα ότι ο μόνος τρόπος για να πετύχω στη ζωή ήταν με τούτο δω—» Ο Τρύσταν άγγιξε το σπαθί του. «Η συντεχνία των εμπόρων δεν είναι ανοιχτή για τους ανώνυμους, αλλά πάντα υπάρχει ζήτηση για ένα σπαθί και ένα τόξο. Έτσι έμαθα τις τέχνες του πολέμου όσο καλά ήταν δυνατό να τις μάθει κανείς. Μετά ήρθε η εισβολή και πήγαινα από χωροδεσπότη σε χωροδεσπότη ώσπου τελικά έγινα ταξίαρχος και αρχιτοξότης. Ωστόσο πάντοτε μπροστά μου υπήρχε η σκέψη ότι μια τέτοια εποχή μεγάλων αναστατώσεων, με τις περισσότερες παλιές φαμίλιες

να έχουν εξοντωθεί, θα μου πρόσφερε την ευκαιρία της ζωής μου.

»Τώρα υπάρχουν πολλοί δίχως αφέντη, πολύ ατίθασοι ύστερα από τόσα χρόνια πολέμων για να στεριώσουν κάπου και να πιάσουν το αλέτρι. Μερικοί θα γίνουν παράνομοι, αλλά με μισή ντουζίνα τέτοιους άντρες στο πλευρό μου θα μπορούσα να κρατήσω ένα ακέφαλο Ντέηλ, όπως το Νόρντεντέηλ. Ο κόσμος χρειάζεται έναν ηγέτη. Δε σκοπεύω ν' αποστερήσω κανέναν από τη νόμιμη κληρονομιά του, αλλά θα διαφυλάξω την ειρήνη και θα προστατεύω τους κατοίκους από τους παράνομους — γιατί θα ξεφυτρώσουν πολλοί από δαύτους τώρα. Υπάρχουν άντρες εδώ, που περνούν από το Γκρίμμερντέηλ, πρόθυμοι να συμμετάσχουν σ' ένα τέτοιο σχέδιο. Αρκετοί ώστε να μπορώ να διαλέξω και να επιλέξω εκείνους που θέλω».

Κοντοστάθηκε, και η Έρθα διάβασε στο πρόσωπό του ότι αυτό ήταν στ' αλήθεια το μεγάλο όνειρο της ζωής του. Όταν δε συνέχισε του έκανε μια ερώτηση:

«Το βλέπω κι εγώ ότι ένας αποφασισμένος άντρας θα μπορούσε να το πετύχει αυτό. Αλλά σε τι αφορά εμένα;»

Ο Τρύσταν την κοίταξε κατάματα. Η Έρθα δεν είχε καταλάβει όλο το νόημα σ' αυτό που έβλεπε γραμμένο στα μάτια του.

«Νομίζω ότι μοιάζουμε πολύ οι δυο μας, κυρά. Τόσο που θα μπορούσαμε να βαδίσουμε στον ίδιο δρόμο, προς όφελος και των δυο μας. Όχι, δε ζητώ απάντηση τώρα. Αύριο—», στάθηκε στα πόδια του και τεντώθηκε, «όχι, σήμερα κιόλας θα μιλήσω σ' εκείνους που έχω επιλέξει. Αν δεχτούν να μου δώσουν όρκο πίστης και υποταγής, θα σε συνοδέψω

ως το Λέθεντέηλ, όπου θα μπορέσεις να βρεις για ένα διάστημα το άσυλο που επιθυμείς. Δεν είναι μακριά—»

«Με άλογο», απάντησε εκείνη με ανακούφιση, «κάπου δυο μέρες δυτικά».

«Πολύ ωραία. Ύστερα, όταν θα σε αφήσω εκεί, θα φύγω για το Νόρντεντέηλ — και αυτοστιγμής θα πάψει να είναι δίχως ηγέτη. Δώσε μου, ας πούμε, εξήντα μέρες καιρό και μετά θα έρθω να σε ξαναβρώ στο Λέθεντέηλ. Τότε θα μου δώσεις την απάντησή σου κατά πόσο οι δρόμοι μας ενώνονται ή όχι».

«Ξέχασες», παρατήρησε εκείνη, με τα χέρια της ακουμπισμένα στην κοιλιά της, «ότι δεν είμαι ούτε παρθένα ούτε χήρα και ωστόσο κουβαλώ μέσα μου—»

«Δεν έχεις την υπόσχεση της Γκαννόρα σ' αυτό το θέμα; Το παιδί θα είναι αποκλειστικά δικό σου. Θα είστε καλοδεχούμενοι και οι δυο».

Η Έρθα περιεργάστηκε προσεκτικά το πρόσωπό του θέλοντας να σιγουρευτεί ότι τα εννοούσε αυτά που έλεγε. Αυτό που διάβασε εκεί — κράτησε την ανάσα της και τα χέρια της σηκώθηκαν στο στήθος της για να σφίξουν το φυλαχτό.

«Έλα όπως υποσχέθηκες στο Λέθεντέηλ», του αποκρίθηκε με σιγανή φωνή. «Θα είσαι καλοδεχούμενος και θα έχεις την απάντησή που δικαιούσαι».

Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ

του Ρόμπερτ Ε. Χάουαρντ

Η πιο διαδεδομένη παράδοση των Κελτών αφορά σ' ένα λαό ξωτικών που ονομάζεται «Μικρός Λαός». Είναι μια γενική ονομασία που συμπεριλαμβάνει και φιλικά και εχθρικά και ουδέτερα προς τον άνθρωπο πλάσματα. Πρόκειται για μια πολύ ζωντανή παράδοση και οι σχετικοί θρύλοι είναι τόσο επίμονοι, ρεαλιστικά λεπτομερείς και συνεπείς που κανένας δεν αμφιβάλλει ότι εμπεριέχουν κάποιο πυρήνα αλήθειας.

Τώρα, σχετικά με την ονοματολογία του διηγήματος, οι Γαέλοι είναι Κέλτες της Ιρλανδίας ή της Σκωτίας. Οι Βρίτονες είναι Κέλτες της αρχαίας Βρετανίας. «Κέλτης», «Γαέλος», «Γαλάτης», είναι μάλλον παραλλαγές της ίδιας λέξης.

Ο Κόναν της ιστορίας δεν είναι ο Κόναν ο Βάρβαρος (ο γνωστότερος ήρωας του Ρόμπερτ Χάουαρντ) αλλά εντελώς διαφορετικό πρόσωπο. Ωστόσο, από μια άλλη σκοπιά, τελικά είναι το ίδιο πρόσωπο. Όπως και ο στρατηγός Πάττον, ο Χάουαρντ πίστευε ότι είχε ζήσει πολλές ζωές, πάντο-

τε σαν πολεμιστής. Έτσι, οι κατά τ' άλλα φανταστικές ιστορίες του, στηρίζονται σε «προσωπικές εμπειρίες». Άσχετα πώς ονομάζει τον ήρωά του, το αληθινό του όνομα είναι πάντοτε «Ρόμπερτ Χάουαρντ».

Ο Ρόμπερτ Χάουαρντ (906-936) ήταν και εξακολουθεί να είναι ο αδιαφιλονίκητος βασιλιάς της Ηρωικής Φαντασίας. Πώς να μην είναι, όταν ουσιαστικά «ζει» αυτά που περιγράφει; Έτσι μπορεί να τα ζήσει και ο αναγνώστης.

Γ.Μ.

Πήγα στη Σπηλιά του Ντάγκον με μοναδικό σκοπό να ξεπαστρέψω τον Ρίτσαρντ Μπρεντ. Κατηφόρισα τα σκιερά μονοπάτια ανάμεσα από τα γιγάντια δέντρα και η ψυχολογική μου διάθεση ήταν σε απόλυτη αρμονία με το πρωτόγονο σκυθρωπό μεγαλείο του τοπίου. Η πρόσβαση προς τη Σπηλιά του Ντάγκον είναι πάντα βουτηγμένη στο μισόφωτο, γιατί τα πελώρια κλαριά και τα πυκνά φυλλώματα δεν αφήνουν τον ήλιο να φτάσει ως κάτω. Αλλά τώρα η μαυρίλα της δικής μου ψυχής έκανε τους ίσκιους να φαντάζουν ακόμη πιο απειλητικοί από συνήθως.

Από κάπου κοντά άκουγα το σιγανό πάφλασμα κυμάτων που έσπαζαν στα ριζά ψηλών γκρεμών, αλλά η ίδια η θάλασσα ήταν εντελώς αθέατη, κρυμμένη πίσω από τις πυκνές βελανιδιές. Το σκοτάδι και η ζοφερή μελαγχολία του περιβάλλοντος έσφιγγαν την ήδη βαριά μου καρδιά καθώς περνούσα κάτω από τις γέρικες κλάρες — καθώς έβγαινα σ' ένα μικρό ξέφωτο και αντίκριζα μπροστά μου το στόμιο της αρχαίας σπηλιάς. Κοντοστάθηκα για μια στιγμή, σαρώνοντας με το βλέμμα το εξωτερικό της σπηλιάς και τις γύρω μισοσκότεινες εκτάσεις με τις σιωπηλές βελανιδιές.

Ο άνθρωπος που μισούσα δεν είχε φτάσει ακό-

μη. Θα είχα όλο το χρόνο να πραγματοποιήσω το αποτρόπαιο σχέδιο μου. Για μια στιγμή η αποφασιστικότητά μου κλονίστηκε, αλλά μετά σαν κύμα με τύλιξε η θύμηση του αρώματος της Έλινορ Μπλαντ — και ένα όραμα από σγουρές χρυσαφένιες μπούκλες και βαθιά γκρίζα μάτια, καπριτσιόζικα και μυστηριακά σαν τη θάλασσα. Έσφιξα σπασμωδικά τις γροθιές μου ώσπου τα δάχτυλά μου έγιναν κάτασπρα και μετά χάιδεψα μηχανικά το κοντόκανο περίστροφο, που το βάρος του φούσκωνε απειλητικά στην τσέπη του σακακιού μου.

Αν δεν ήταν ο Ρίτσαρντ Μπρεντ, ήμουν σίγουρος ότι θα είχα κιόλας κερδίσει την καρδιά της κοπέλας, που το πάθος μου γι' αυτή έκανε τις ώρες της μέρας μου μαρτύριο και γέμιζε τις νύχτες μου εφιάλτες. Ποιον αγαπούσε; Δεν ήθελε να το ξεκαθαρίσει και πιστεύω πως ούτε και η ίδια το ήξερε. Αν ο ένας μας έφευγε από τη μέση, σκεφτόμουν, σίγουρα η Έλινορ θα έπεφτε στην αγκαλιά του άλλου. Και σκόπευα ν' απλοποιήσω τα πράγματα για λογαριασμό της — και για δικό μου. Εντελώς τυχαία είχα ακούσει τον ξανθό Εγγλέζο αντίζηλό μου ν' αναφέρει ότι σκόπευε να επισκεφτεί την απόμερη Σπηλιά του Ντάγκον σε μια εκδρομική του έξοδο — μόνος.

Δεν είμαι από τη φύση μου φονιάς. Αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα σε τραχύ τόπο και πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου στις αδάμαστες παρυφές του πολιτισμού, εκεί όπου ένας άντρας έπαιρνε μόνος του αυτό που ήθελε, αν μπορούσε, και όπου ο οίκτος ήταν μια αρετή που δεν την αντάμωνες συχνά. Εκείνο όμως που μ' έσπρωχνε να σκοτώσω τον Ρίτσαρντ Μπρεντ ήταν ένα μαρτύριο που με ταλάνιζε μέρα και νύχτα. Είχα ζήσει μια

σκληρή, ίσως και βίαιη ζωή. Έτσι όταν με βρήκε ο έρωτας ήταν κι αυτός παράφορος και βίαιος. Κάτι με την αγάπη μου για την Έλινορ Μπλαντ και κάτι με το μίσος μου για τον Ρίτσαρντ Μπρεντ, δεν αποκλείεται να μου είχε στρίψει και λιγάκι. Κάτω από άλλες συνθήκες θα χαιρόμουν να τον έχω για φίλο — ήταν ένα θαυμάσιο, ψηλόκορμο και ντόμπρο παλικάρι, με καθαρά μάτια και γερά μπράτσα. Αλλά στεκόταν εμπόδιο στο πάθος μου και έπρεπε να πεθάνει.

Προχώρησα στο μισοσκόταδο της σπηλιάς και κοντοστάθηκα. Ήταν η πρώτη φορά που ερχόμουν στη Σπηλιά του Ντάγκον και ωστόσο, καθώς κοίταζα ψηλά στη θολωτή οροφή, τους ομαλούς βραχώδεις τοίχους και το σκονισμένο δάπεδο, είχα την αόριστη εντύπωση ότι τούτο το μέρος το είχα ξαναδεί. Τελικά τα παράτησα, ανασηκώνοντας τους ώμους, ανήμπορος να εντοπίσω σε τι οφειλόταν αυτό το φευγαλέο συναίσθημα. Μάλλον θα έφταιγε η εξοικείωση που είχα με τα σπήλαια των βουνών των νοτιοδυτικών πολιτειών της Αμερικής, όπου είχα γεννηθεί και ζήσει τα παιδικά μου χρόνια.

Και παρ' όλα αυτά, ήμουν σίγουρος ότι δεν είχα ξαναδεί καμιά τέτοια σπηλιά, που τα ομαλά της τοιχώματα έδιναν τροφή σε πολλούς μύθους. Έλεγαν ότι δεν ήταν φυσική, αλλά ότι την είχαν ανοίξει στον συμπαγή βράχο πριν χιλιάδες χρόνια τα μικροσκοπικά χέρια του μυστηριώδους Μικρού Λαού, των προϊστορικών πλασμάτων της βρετανικής μυθολογίας. Σ' ολόκληρη τη γύρω περιοχή αφθονούσαν τέτοιοι αρχαίοι θρύλοι.

Ο ντόπιοι ήταν κυρίως Κέλτες· οι σάξονες εισβολείς ποτέ δεν είχαν καταφέρει να κυριαρχήσουν εδώ. Η περιοχή ήταν κατοικημένη από πάρα

πολλούς αιώνες και οι θρύλοι της έφταναν πολύ πίσω, πιο πίσω απ' οποιαδήποτε άλλη περιοχή της Αγγλίας — πολύ πριν από τον ερχομό των Σαξόνων. Ναι, ήταν απίστευτα προγενέστεροι και από την αλλοτινή εκείνη εποχή, πριν και από τον ερχομό των Ρωμαίων, φτάνοντας ως τις απίστευτα αρχαϊκές εποχές, τότε που οι ιθαγενείς Βρίτονες πολεμούσαν με τους μαυρομάλληλες ιρλανδούς πειρατές.

Ο Μικρός Λαός κατείχε, βέβαια, σημαντική θέση στην όλη λαϊκή παράδοση. Ο θρύλος έλεγε ότι τούτη σπηλιά ήταν ένας από τους τελευταίους τόπους αντίστασής του ενάντια στους κατακτητές Κέλτες και κυκλοφορούσαν φήμες για χαμένα τούνελ, που είχαν καταρρεύσει ή σφραγιστεί προ πολλού και που συνέδεαν τη σπηλιά μ' ένα δαιδαλώδη λαβύρινθο από υπόγειες σήραγγες που γέμιζαν τούτους τους λόφους. Με αυτές τις περιστασιακές σκέψεις ν' αντιμάχονται αφηρημένα τους πιο σκοτεινούς διαλογισμούς μου, διέσχισα τον εξωτερικό θάλαμο της σπηλιάς και μπήκα σ' ένα στενό τούνελ που ήξερα από προηγούμενες περιγραφές ότι έβγαζε σε μια μεγαλύτερη αίθουσα.

Ήταν σκοτεινά στο τούνελ, αλλά όχι και τόσο που να μην μπορώ να διακρίνω τα αόριστα, μισοφαγωμένα περιγράμματα από τα μυστηριώδη σχέδια που σκέπαζαν τους βραχώδεις τοίχους. Τόλμησα ν' ανάψω τον ηλεκτρικό φακό μου για να τα περιεργαστώ πιο προσεκτικά. Ακόμη και έτσι μισοβησμένα όπως ήταν, είχαν κάτι το αφύσικο και το αποκρουστικό που με γέμισε απέχθεια. Σίγουρα κανένα πλάσμα με ανθρώπινη μορφή δε θα μπορούσε να έχει χαράξει τούτα τα αλλόκοτα και φρικαλέα σχέδια.

Ο Μικρός Λαός... Αναρωτήθηκα αν οι ανθρωπολόγοι είχαν δίκιο στη θεωρία τους, ότι επρόκειτο για κάποια ράτσα από μικροκαμωμένους μογγολοειδείς αυτόχθονες, τόσο χαμηλά στην κλίμακα της εξέλιξης που δύσκολα θα τους αποκαλούσε κανείς ανθρώπους και που ωστόσο είχαν αναπτύξει ένα δικό τους, υπολογίσιμο αν και αποκρουστικό πολιτισμό. Η ράτσα τους είχε εξαφανιστεί μπροστά στις εισβολές των νέων λαών, έλεγε η θεωρία, δίνοντας τη βάση για όλους εκείνους των θρύλους των αρείων φυλών που μιλούσαν για δράκους, νάνους, ξωτικά και νεράιδες. Ζώντας ανέκαθεν σε σπηλιές, οι αυτόχθονες αυτοί είχαν υποχωρήσει ολοένα και πιο βαθιά στα σπήλαια των λόφων μπροστά στα κύματα των κατακτητών, ώσπου εξαφανίστηκαν εντελώς. Ωστόσο η λαϊκή παράδοση επέμενε ότι οι απόγονοί τους εξακολουθούσαν να ζουν σε χαμένα λαγούμια βαθιά κάτω από τους λόφους, σαν σιχαμερά απομεινάρια μιας ξεχασμένης εποχής.

Έσβησα το φακό και προχώρησα στο τούνελ ώσπου έφτασα σ' ένα άνοιγμα που φαινόταν πολύ συμμετρικό για να είναι έργο της φύσης. Μπροστά μου απλωνόταν ένα απέραντο μισοσκότεινο σπήλαιο, σε κάπως χαμηλότερο επίπεδο από τον εξωτερικό θάλαμο, και ανατρίχιασα πάλι από εκείνη την παράξενη κι απόκοσμη εντύπωση ότι το μέρος το είχα ξαναδεί. Μια μικρή σειρά από σκαλοπάτια κατηφόριζε από το τούνελ ως το δάπεδο του σπηλαίου. Ήταν μικροσκοπικά σκαλοπάτια, πολύ στενά για φυσιολογικά ανθρώπινα πόδια, σκαλισμένα στο συμπαγή βράχο. Οι άκρες τους ήταν πολύ φαγωμένες, σαν από αιώνες χρήσης.

Άρχισα να κατεβαίνω — όταν το πόδι μου γλί-

στρησε ξαφνικά. Από ένστικτο ήξερα τι θα επακολουθούσε —ήταν όλα μέρος εκείνης της παράξενης αίσθησης του γνώριμου— αλλά δεν μπορούσα να πιαστώ από πουθενά. Κουτρουβάλησα με το κεφάλι σ' εκείνες τις σκάλες για να χτυπήσω στο πέτρινο δάπεδο μ' ένα βρόντο που μ' έκανε να χάσω τις αισθήσεις μου...

Συνήλθα σιγά σιγά, με φοβερό πονοκέφαλο και μια αίσθηση σύγχυσης και παραζάλης. Άγγιξα το κεφάλι μου με το χέρι και ένιωσα τα μαλλιά μου κρουσταλλιασμένα από ξερό αίμα. Προφανώς ή με είχαν χτυπήσει ή είχα πέσει. Ό,τι και να 'ταν, είχα ζαλιστεί τόσο που ένιωθα το μυαλό μου εντελώς άδειο. Δεν είχα ιδέα ούτε πού βρισκόμουν ούτε ποιος ήμουν.

Κοίταξα ολόγυρα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια στο λιγοστό φως και κατάλαβα ότι βρισκόμουν σ' ένα μεγάλο σπήλαιο πνιγμένο στη σκόνη. Στεκόμουν στη βάση μιας μικρής σειράς από σκαλοπάτια που ανηφόριζαν προς κάποιο είδος σήραγγας. Με το μυαλό ακόμη θολό, χτένισα αφηρημένα με τα δάχτυλα την τετράγωνα κομμένη κορακίσια χαίτη μου και τα μάτια μου περιπλανήθηκαν στα μυώδη γυμνά μέλη και το ρωμαλέο κορμί μου. Κάπως αδιάφορα πρόσεξα ότι φορούσα μονάχα ένα πανί γύρω από τη μέση και τους λαγόνες και πέτσινα σαντάλια στα πόδια, ενώ από τη μέση μου κρεμόταν ένα άδειο θηκάρι σπαθιού.

Ύστερα είδα το αντικείμενο που ήταν πεσμένο στα πόδια μου και έσκυψα να το σηκώσω. Ήταν ένα βαρύ σιδερένιο σπαθί, με τη φαρδιά λεπίδα του λεκιασμένη από σκούρες κηλίδες. Τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν ενστικτωδώς γύρω από τη λαβή με την άνεση πολύχρονης πείρας. Ύστερα θυμήθηκα

ξαφνικά και γέλασα με τη σκέψη ότι θα μπορούσε ποτέ ένα απλό χτύπημα στο κεφάλι να ζαβλακώσει τόσο τον Κόναν τον λεηλατητή. Ναι, τα θυμόμουν όλα τώρα. Κάναμε μια επιδρομή στους Βρίτονες, τις ακτές των οποίων λεηλατούσαμε συχνά με τη φωτιά και το σπαθί, με ορμητήριό μας το νησί που το ονόμαζαν Έρε-ανν*. Εκείνη τη μέρα εμείς οι μαυρομάλληδες Γαέλοι είχαμε επιτεθεί ξαφνικά σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό με τα στενόμακρα, χαμηλά καράβια μας και στη λαίλαπα της μάχης που επακολούθησε οι Βρίτονες είχαν τελικά εγκαταλείψει την πεισματική τους αντίσταση και είχαν υποχωρήσει, άντρες, γυναίκες και παιδιά, στις βαθιές σκιές των δασών από βελανιδιές όπου σπάνια τολμούσαμε να τους ακολουθήσουμε.

Αλλά εγώ τους είχα ακολουθήσει γιατί υπήρχε ένα κορίτσι των εχθρών που το ήθελα με φλογερό πάθος. Ήταν ένα λεπτόκορμο και λυγερό πλάσμα με σγουρά χρυσαφένια μαλλιά και βαθιά γκρίζα μάτια, καπριτσιόζικα και μυστηριακά σαν τη θάλασσα. Τη λέγαν Ταμέρα — αυτό το ήξερα καλά, γιατί εκτός από τον πόλεμο υπήρχαν και εμπορικές σχέσεις ανάμεσα στους δυο λαούς μας και είχα επισκεφτεί τα χωριά των Βριτόνων σαν ειρηνικός επισκέπτης στις σπάνιες περιόδους ανακωχής.

Είχα δει το λευκό μισόγυμνο κορμί της να εμφανίζεται και να εξαφανίζεται ανάμεσα στα δέντρα καθώς έτρεχε με τη σβελτάδα λαφίνας και όρμησα πίσω της, με την ανάσα μου λαχανιαστή από το άγριο πάθος. Έτρεχε κάτω από τις σκοτεινές σκιές των ροζιασμένων δέντρων, με μένα στο κατόπι της, ενώ μακριά πίσω μας έσβηναν οι κραυγές του

* Η σημερινή Ιρλανδία. Γ.Μ.

μακελειού και η κλαγγή των σπαθιών. Ύστερα τρέχαμε στη σιωπή, και το μόνο που έσπαζε τη σιγαλιά ήταν η γοργή λαχανιαστή της ανάσα. Ήμουν τόσο κοντά της καθώς ξεπροβάλαμε σ' ένα μικρό ξέφωτο μπροστά στο σκυθρωπό στόμιο μιας σπηλιάς που γράπωσα με το στιβαρό χέρι μου τα χρυσαφένια μαλλιά που ανέμιζαν πίσω της. Έπεσε κάτω μ' ένα ξεφωνητό απελπισίας, αλλά την ίδια στιγμή μια κραυγή ακούστηκε σαν αντίλαλος στη δική της. Γύρισα γοργά για ν' αντικρίσω ένα νευρώδη νεαρό Βρίτονα που μου ριχνόταν μέσα από τα δέντρα, με μια λάμψη οργής στα μάτια του.

«Βερτόριξ!» έσκουξε η κοπέλα, με τη φωνή της να σπάζει σε λυγμό. Ένιωσα τη μανία να φουντώνει ακόμη πιο άγρια μέσα μου, γιατί κατάλαβα ότι ο νεαρός ήταν ο καλός της.

«Τρέχα για το δάσος, Ταμέρα!» της φώναξε ο νεαρός, καθώς ριχνόταν εναντίον μου με σάλτο πάνθηρα και με το μπρούντζινο τσεκούρι του να στριφιγυρίζει σαν θανάσιμος αστραφτερός τροχός πάνω από το κεφάλι του. Και μετά άρχισε ν' αντηχεί η κλαγγή της μάχης και οι κοφτές λαχανιαστές ανάσες του αγώνα.

Ο Βρίτονας ήταν ψηλός όσο κι εγώ, αλλά εκείνος ήταν λυγερός ενώ εγώ ήμουν πολύ ρωμαλέος. Είχα το πλεονέκτημα της μεγαλύτερης σωματικής δύναμης και σύντομα ο άλλος βρέθηκε σε άμυνα, πασχίζοντας απεγνωσμένα ν' αποκρούσει τις φοβερές σπαθιές μου με το τσεκούρι του. Χτυπώντας τον σαν σιδεράς στο αμόνι, τον πίεζα αδυσώπητα, αναγκάζοντας να πισωπατά μπροστά μου. Το στέρνο του ανεβοκατέβαινε σπασμωδικά και η ανάσα του έβγαινε πνιχτή και λαχανιαστή, ενώ το αίμα έτρεχε από το κεφάλι, το στήθος και το μηρό του

όπου τον είχε δαγκώσει επιπόλαια η σφυριχτή λεπίδα μου σε παρά τρίχα μοιραία χτυπήματα. Συνέχισα με ακόμη μεγαλύτερη μανία την επίθεση και εκείνος άρχισε να κλονίζεται και να τρέμει κάτω από τα χτυπήματα σαν κλαδάκι στην καταιγίδα.

«Βερτόριξ! Βερτόριξ!» άκουσα την κοπέλα να του φωνάζει. «Στη σπηλιά! Στη σπηλιά!»

Είδα το πρόσωπό του να χλωμιάζει μ' ένα τρόμο μεγαλύτερο από εκείνο που του προκαλούσε το ανελέητο σπαθί μου.

«Όχι εκεί!» γρύλισε πνιχτά. «Καλύτερα ένας καθαρός θάνατος! Στ' όνομα του Ιλ-μαρένιν, κορίτσι μου, τρέχα στο δάσος να σωθείς τουλάχιστον εσύ!»

«Δε θα σε αφήσω!» φώναξε εκείνη. «Η σπηλιά είναι η μοναδική μας ελπίδα!»

Την είδα να περνά από δίπλα μας σαν λευκή αστραπή και να χάνεται στο εσωτερικό της σπηλιάς. Και ο νεαρός, με μια απελπισμένη κραυγή, μου κατάφερε ένα φοβερό απεγνωσμένο χτύπημα που κόντεψε να μου ανοίξει το κεφάλι στα δυο. Πριν συνέλθω από το χτύπημα που μετά βίας είχα αποκρούσει, εκείνος έτρεχε προς στη σπηλιά πίσω από την κοπέλα και χανόταν στα σκοτάδια της.

Με μια κραυγή ξέφρενης λύσσας, ένα κάλεσμα προς όλους τους βλοσυρούς θεούς των Γαέλων να με βοηθήσουν, όρμησα έξαλλος στο κατόπι τους, αδιαφορώντας αν ο Βρίτονας καραδοκούσε δίπλα στο άνοιγμα για να μου ανοίξει το κεφάλι καθώς θα έμπαινα. Αλλά μια γρήγορη ματιά μού έδειξε ότι ο θάλαμος ήταν άδειος και ίσα που πρόλαβα να δω μια άσπρη σιλουέτα να εξαφανίζεται σ' ένα σκοτεινό άνοιγμα στον πίσω τοίχο.

Διέσχισα τρέχοντας το θάλαμο αλλά σταμάτη-

σα απότομα όταν ένα τσεκούρι σφύριξε από τα σκοτάδια της εισόδου περνώντας επικίνδυνα ξυστά από τη μαύρη χαίτη μου. Τινάχτηκα βιαστικά πίσω. Τώρα ο Βερτόριξ ήταν σε πλεονεκτική θέση, γιατί στεκόταν στο στενό άνοιγμα του διαδρόμου σε μέρος που δεν μπορούσα να τον πλησιάσω δίχως να εκτεθώ στο θανάσιμο κίνδυνο του τσεκουριού του.

Σχεδόν άφριζα από λύσσα, ενώ η θέα της λεπτής λευκής μορφής στις βαθιές σκιές πίσω από τον πολεμιστή με φούντωνε σε επίπεδα φρενίτιδας. Επιτέθηκα με σφοδρότητα, αλλά επιφυλακτικά, ρίχνοντας αλλεπάλληλες άγριες καρφωτές σπαθιές στον αντίπαλό μου. Ήθελα να τον παρασύρω έξω, σε κάποια απερίσκεπτη επίθεση, να την αποκρούσω και να τον καρφώσω πριν ξαναβρεί την ισορροπία του. Στ' ανοιχτά θα τον πετσόκοβα άνετα χάρη στην ανώτερη μυϊκή μου δύναμη και τα συντριπτικά μου χτυπήματα, ενώ εδώ ήμουν αναγκασμένος να χρησιμοποιώ μονάχα τη μύτη του σπαθιού και αυτό από μειονεκτική θέση· πάντοτε προτιμούσα να το δουλεύω με την κόψη. Αλλά ήμουν πεισματάρης· αν δεν μπορούσα να τον πλησιάσω για ένα τελειωτικό χτύπημα, ούτε κι εκείνος και το κορίτσι μπορούσαν να ξεφύγουν όσα θα τον κρατούσα παγιδευμένο στο τούνελ.

Η κοπέλα θα πρέπει να το συνειδητοποίησε αυτό, γιατί φώναξε στον Βερτόριξ ότι θα προσπαθούσε να βρει κάποια άλλη έξοδο. Μόλο που ο νεαρός βρυχήθηκε άγρια, απαγορεύοντάς της ν' απομακρυνθεί στα σκοτάδια, εκείνη γύρισε και χάθηκε γοργά στις σκιές. Τώρα η μανία μου πήρε αληθινά εξωφρενικές διαστάσεις και λίγο έλειψε το τσεκούρι του άλλου να μου σκίσει στα δυο το κεφάλι,

στη βιασύνη μου να τον ξεπαστρέψω πριν η κοπέλα βρει τρόπο να διαφύγουν.

Ύστερα το σπήλαιο αντιλάλησε από μια τρομαγμένη γυναικεία στριγκλιά. Στο άκουσμά της ο Βερτόριξ βόγγηξε σαν να 'χε λαβωθεί θανάσιμα και το πρόσωπό του έγινε σταχτί στο μισοσκόταδο. Ξεχνώντας στη στιγμή κι εμένα και το σπαθί μου, έκανε γοργά μεταβολή και όρμησε σαν τρελός κάτω στο τούνελ, φωνάζοντας τ' όνομα της Ταμέρα. Από μακριά, λες κι έβγαινε από τα έγκατα της γης, μου φάνηκε σαν ν' άκουσα την απάντησή της — μαζί με μια συριστική οχλοβοή που με γέμισε ανείπωτη, ενστικτώδη φρίκη. Ύστερα έπεσε πάλι σιωπή, που την έσπαζαν μονάχα οι κραυγές αλλοφροσύνης του Βερτόριξ, που κι αυτές απομακρύνονταν γοργά προς στα έγκατα της γης.

Ξαναβρίσκοντας την αυτοκυριαρχία μου όρμησα μέσα στο τούνελ και άρχισα να τρέχω πίσω από τον Βρίτονα, το ίδιο παράτολμα όσο έτρεχε κι αυτός πίσω από το κορίτσι. Και για να πούμε την αλήθεια, όσο αιμοχαρής κι αν ήμουν, δεν το έκανα τόσο για να πετσοκόψω τον αντίπαλό μου πισώπλατα όσο για ν' διαπιστώσω ποιο τρομερό πλάσμα είχε αρπάξει την Ταμέρα στα νύχια του.

Καθώς έτρεχα πρόσεξα αφηρημένα ότι στα τοιχώματα του τούνελ υπήρχαν χαραγμένες τερατώδεις εικόνες και κατάλαβα ξαφνικά και με ανατριχίλα ότι τούτο έπρεπε να είναι το φοβερό σπήλαιο των Παιδιών της Νύχτας. Τρομακτικές ιστορίες για το σπήλαιο αυτό είχαν διαβεί τα θαλάσσια στενά και είχαν φτάσει ως τ' αυτιά των Γαέλων. Ο τρόμος που ένιωθε η Ταμέρα για μένα πρέπει να ήταν αληθινά μεγάλος για να τη σπρώξει στο σπήλαιο που τόσο απόφευγαν οι συμπατριώτες της. Μέσα εκεί,

έλεγαν, καιροφυλακτούσαν ακόμη τ' απομεινάρια εκείνης της φρικαλέας ράτσας που κατείχε τον τόπο πριν φτάσουν οι Πίκτες* και οι Βρίτονες, και που είχαν υποχωρήσει μπροστά στους εισβολείς προς τ' άγνωστα σπήλαια των λόφων.

Μπροστά μου το τούνελ άνοιγε σ' έναν πλατύ θάλαμο και είδα τη μορφή του Βερτόριξ να ασπρίζει για μια στιγμή στο μισοσκόταδο και να χάνεται στο στόμιο μιας γαλαρίας αντίκρυ στο άνοιγμα του τούνελ που μόλις είχα διασχίσει. Αμέσως ακούστηκε μια κοφτή, άγρια κραυγή και ο κρότος από ένα δυνατό χτύπημα, ανάκατα με τα υστερικά ξεφωνητά μιας κοπέλας και κάτι φιδίσια συρίγματα που έκαναν τις τρίχες μου να σηκωθούν. Την άλλη στιγμή χιμούσα σαν βολίδα έξω από το άνοιγμα, όταν διαπίστωσα πολύ αργά ότι το δάπεδο του σπηλαίου ήταν αρκετά πιο χαμηλά από το επίπεδο του τούνελ. Τα πόδια βρέθηκαν στον αέρα, μην προλαβαίνοντας να στηριχτούν στα μικροσκοπικά σκαλοπάτια — και χτύπησα με φοβερό βρόντο στο σκληρό πέτρινο πάτωμα.

Όλα αυτά ξανάρθαν στη μνήμη μου τώρα, εκεί που στεκόμουν στο μισοσκόταδο τρίβοντας το πονεμένο κεφάλι μου. Κοίταξα φοβισμένα πέρα στην απέραντη αίθουσα προς το μαύρο μυστηριακό διάδρομο όπου είχαν εξαφανιστεί η Ταμέρα και ο αγαπημένος της και όπου τώρα επικρατούσε νεκρική σιγαλιά. Σφίγγοντας το σπαθί μου διέσχισα με μύριες προφυλάξεις το μεγάλο σιωπηλό σπήλαιο και

* Άγνωστος λαός που κατοικούσε στα βρετανικά νησιά πριν από τους Κέλτες —Βρίτονες, Γαέλους ή άλλους— και απωθήθηκε στην Σκωτία για να εξαφανιστεί τελικά. Αργότερα, στη λαϊκή παράδοση, ταυτίστηκαν και αυτοί με το Μικρό Λαό. Γ.Μ.

έριξα μια ματιά στο εσωτερικό της γαλαρίας. Το μόνο που αντίκρισα ήταν ακόμη πιο πυκνό σκοτάδι. Μπήκα, πασχίζοντας να διαπεράσω με το βλέμμα μου τη μαυρίλα, όταν το πόδι μου γλίστρησε σε μια μεγάλη υγρή λιμνούλα στο πέτρινο πάτωμα. Η τραχιά, στυφή μυρωδιά από φρεσκοχυμένο αίμα με χτύπησε στα ρουθούνια. Κάποιος ή κάτι είχε πεθάνει εκεί, είτε ο νεαρός Βρίτονας είτε ο άγνωστος αντίπαλός του.

Στάθηκα εκεί αβέβαιος. Όλοι οι φόβοι του υπερφυσικού και οι δεισιδαιμονίες της γαελικής μου κληρονομιάς είχαν ξυπνήσει στην πρωτόγονη ψυχή μου. Μπορούσα να κάνω μεταβολή και να φύγω από τούτα τα καταραμένα δαιδαλώδη σπήλαια, επιστρέφοντας στο λαμπρό ηλιόφωτο και την καθάρια θάλασσα, όπου σίγουρα με περίμεναν οι σύντροφοί μου έχοντας κατατροπώσει τους Βρίτονες. Γιατί να ρισκάρω τη ζωή μου μέσα σε τούτα τα φρικαλέα ποντικολαγούμια; Δε λέω, μ' έτρωγε η περιέργεια να μάθω τι σόι πλάσματα στοίχειωναν τούτο το σπήλαιο και ποια ήταν αυτά τα Παιδιά της Νύχτας, όπως τα έλεγαν οι Βρίτονες, αλλά εκείνο που μ' έσπρωξε να συνεχίσω στο σκοτεινό τούνελ ήταν η αγάπη μου για την κοπέλα. Ναι, την αγαπούσα, με τον τρόπο μου. Θα ήμουν καλός μαζί της και θα την έπαιρνα πέρα στα νησιώτικα λημέρια μου.

Προχώρησα αθόρυβα στη γαλαρία, με το σπαθί στο χέρι. Δεν είχα ιδέα τι σόι πλάσματα ήταν αυτά τα Παιδιά της Νύχτας, αλλά οι θρύλοι των Βριτόνων τα περιέγραφαν σαφώς σαν μη ανθρώπινα.

Το σκοτάδι με τύλιγε πιο πυκνό όσο προχωρούσα, ώσπου τελικά βάδιζα σε απόλυτη μαυρίλα. Όπως πήγαινα ψαχουλευτά, το αριστερό χέρι μου εντόπισε ένα άνοιγμα με περίεργα σκαλίσματα και

την ίδια στιγμή κάτι σφύριξε σαν οχιά δίπλα μου και ένιωσα ένα δυνατό τσούξιμο στο μηρό μου. Ανταπόδωσα με λύσσα το χτύπημα και ένιωσα την τυφλή σπαθιά μου να βρίσκει το στόχο της. Κάτι σωριάστηκε στα πόδια μου και ξεψύχησε εκεί. Δεν ήξερα τι είχα σκοτώσει στο σκοτάδι αλλά πρέπει να ήταν αρκετά ανθρώπινο, γιατί η επιπόλαιη πληγή στο μηρό μου είχε γίνει από κάποια λεπίδα και όχι από δόντι ή νύχι. Αλλά μ' έλουσε ο κρύος ιδρώτας του τρόμου γιατί, μάρτυρές μου θεοί, εκείνη η συριχτή φωνή του Πλάσματος δεν έμοιαζε με καμιά ανθρώπινη γλώσσα που είχα ακούσει ποτέ.

Και τώρα στο πηχτό σκοτάδι μπροστά μου άκουσα τον ήχο να επαναλαμβάνεται, μαζί με φρικαλέα σουρσίματα, σαν να πλησίαζαν πολυάριθμα ερπετά. Πήδησα σβέλτα στο άνοιγμα που είχε βρει ψαχουλευτά το χέρι μου και λίγο έλειψε να επαναληφθεί εκείνο το δυσάρεστο πέσιμο. Και τούτο το άνοιγμα, αντί να βγάζει σ' έναν άλλο επίπεδο διάδρομο, έβγαζε πάλι σε μια σειρά από μικροσκοπικά σκαλοπάτια που τα κατέβηκα σχεδόν κουτρουβαλώντας.

Ξαναβρίσκοντας την ισορροπία μου συνέχισα πιο προσεκτικά, ψηλαφώντας τα τοιχώματα της γαλαρίας για στηρίγματα. Είχα την εντύπωση ότι κατέβαινα προς τα έγκατα της γης, αλλά δεν τολμούσα να γυρίσω πίσω. Ξαφνικά, πέρα χαμηλά, διέκρινα ένα αμυδρό αλλόκοτο φως. Συνέχισα αναγκαστικά και έφτασα σ' ένα σημείο όπου η γαλαρία άνοιγε σε μια άλλη τεράστια θολωτή αίθουσα· και τινάχτηκα πίσω εμβρόντητος και τρομαγμένος.

Στο κέντρο του χώρου υπήρχε ένας σκυθρωπός μαύρος βωμός. Ήταν αλειμμένος με κάτι φωσφορικό, γιατί έλαμπε μουντά φτιάχνοντας ένα κάποιο

μισόφωτο στο σκοτεινό σπήλαιο. Πίσω του ορθωνόταν μια πελώρια πυραμίδα από ανθρώπινα κρανία, στην κορφή της οποίας δέσποζε ένα παράξενο μαύρο αντικείμενο σκεπασμένο με μυστηριώδη ιερογλυφικά.

Η Μαύρη Πέτρα!

Η αρχαία, η πανάρχαιη Πέτρα μπροστά στην οποία, έλεγαν οι Βρίτονες, προσκυνούσαν και τελούσαν αποτρόπαιες τελετουργίες τα Παιδιά της Νύχτας, και της οποίας η προέλευση χανόταν στις μαύρες ομίχλες ενός ασύλληπτα μακρινού παρελθόντος. Κάποτε, έλεγαν οι θρύλοι, η Πέτρα αυτή ήταν στημένη σ' εκείνο το σκυθρωπό κύκλο των μονόλιθων που λεγόταν Στόουνχεντζ, πριν οι πιστοί της σκορπίσουν σαν άχυρα στον άνεμο μπροστά στα τόξα των Πικτών.

Αλλά δεν αφιέρωσα στην Πέτρα παραπάνω από μια φευγαλέα, φοβισμένη ματιά. Δυο μορφές, δεμένες με πέτσινα λουριά, ήταν ξαπλωμένες στο φωσφορικό μαύρο βωμό. Ήταν η Ταμέρα και ο Βερτόριξ. Ο τελευταίος ήταν καταματωμένος και μωλωπισμένος. Το μπρούντζινο τσεκούρι του, γεμάτο πηγμένο αίμα, ήταν παραπεταμένο κοντά στο βωμό. Και μπροστά στη φωτεινή πέτρα καθόταν σταυροπόδι — η ίδια η Φρίκη!

Αν και δεν είχα δει ποτέ τους αποτρόπαιους αυτόχθονες, αμέσως μάντεψα ότι το πλάσμα ήταν ένας από αυτούς — και ανατρίχιασα. Ήταν ανθρωπόμορφο, αλλά τόσο χαμηλά στην κλίμακα της εξέλιξης που το ανθρώπινο στοιχείο του ήταν πιο φρικαλέο από το ζωώδες.

Όρθιο, δεν πρέπει να ξεπερνούσε το ενάμισι μέτρο. Το κορμί του ήταν κοκαλιάρικο και στραβοχυμένο, με δυσανάλογα μεγάλο κεφάλι. Μαλλιά ίσια

σαν φιδόχορτα έπεφταν γύρω από ένα τετράγωνο, τερατώδες πρόσωπο με πλαδαρά αεικίνητα χείλη, γυμνά κίτρινα φιδόδοντα; πλακουτσά φαρδιά ρουθούνια και μεγάλα λοξά κίτρινα μάτια. Κατάλαβα ότι το πλάσμα έβλεπε στο σκοτάδι καλά, τουλάχιστον σαν γάτα. Αιώνες διαβίωσης στα σκοτεινά σπήλαια πρέπει να είχαν δώσει στη ράτσα του τρομερά και μη ανθρώπινα χαρίσματα. Αλλά το πιο αποκρουστικό απ' όλα ήταν το δέρμα του: σκεπασμένο με λέπια, κίτρινο και πιτσιλωτό, σαν φιδιού. Ένα κομμάτι από αληθινό φιδόδερμα σκέπαζε τους κοκαλιάρικους γοφούς του, ενώ τα οπλισμένα με γαμψόνυχα χέρια του έσφιγγαν ένα κοντό δόρυ με πέτρινη αιχμή, καθώς και ένα επίφοβο τσεκούρι από γυαλισμένο πυρόλιθο.

Το πλάσμα ήταν τόσο απορροφημένο χαζεύοντας τους αιχμαλώτους του που προφανώς δεν είχε ακούσει το αθόρυβο πλησίασμά μου. Καθώς δίσταζα αναποφάσιστος στις σκιές της γαλαρίας, άκουσα ψηλά από πάνω μου σιγανά δυσοίωνα σουρσίματα που πάγωσαν το αίμα στις φλέβες μου. Τα Παιδιά της Νύχτας κατέβαιναν τη γαλαρία πίσω μου και έτσι ήμουν παγιδευμένος. Είχα δει και άλλα ανοίγματα να βγάζουν στην αίθουσα και κινήθηκα με τη σκέψη ότι μια συμμαχία με τον Βερτόριξ ήταν τώρα η μοναδική μας ελπίδα. Μπορεί να είμαστε εχθροί οι δυο μας, αλλά είμαστε άνθρωποι, βγαλμένοι από το ίδιο καλούπι, παγιδευμένοι στη φωλιά τούτων των απερίγραπτων τεράτων.

Καθώς χιμούσα σαν σίφουνας από τη γαλαρία, το φρικαλέο πλάσμα δίπλα στο βωμό σήκωσε απότομα το κεφάλι και με είδε. Ενώ τιναζόταν στα πόδια του, σάλταρα πάνω του. Το πλάσμα σωριάστηκε, με το αίμα του να χύνεται ποτάμι καθώς το βαρύ

σπαθί μου τρυπούσε τη φιδίσια του καρδιά. Αλλά ενώ ψυχορραγούσε πρόλαβε να βγάλει μια απαίσια κραυγή που αντιλάλησε ως πέρα στη γαλαρία. Με απεγνωσμένη βιάση έκοψα τα δεσμά του Βερτόριξ και τον βοήθησα να σταθεί στα πόδια του. Ύστερα στράφηκα προς την Ταμέρα, που σ' εκείνο το φριχτό κίνδυνο δεν προσπάθησε να με αποφύγει αλλά με κοίταξε παρακλητικά, με μάτια ορθάνοιχτα από τρόμο. Ο Βερτόριξ δεν έχασε χρόνο σε λόγια, καταλαβαίνοντας ότι οι περιστάσεις μάς είχαν κάνει συμμάχους. Απλώς έτρεξε να σηκώσει το τσεκούρι του ενώ εγώ έκοβα τα δεσμά της κοπέλας.

«Δεν μπορούμε να γυρίσουμε από τη γαλαρία», παρατήρησε γοργά. «Θα μας ριχτεί όλος ο συρφετός τους πριν προλάβουμε να κάνουμε δυο βήματα. Άρπαξαν την Ταμέρα ενώ έψαχνε για έξοδο και ύστερα έπεσαν πάνω μου λεφούσι όταν έτρεξα να τη σώσω. Μας έσυραν ως εδώ και μονάχα τούτο το ψοφήμι έμεινε να μας φυλάει· σίγουρα οι άλλοι έφυγαν για να μεταφέρουν τα μαντάτα της θυσίας σε όλα τα λαγούμια τους. Μονάχα ο Ιλ-μαρένιν ξέρει πόσους συμπατριώτες μου έχουν αρπάξει τις νύχτες για να τους θυσιάσουν σε τούτο το βωμό. Πρέπει να το ρισκάρουμε σε ένα από εκείνα τα τούνελ — έτσι κι αλλιώς, όλα οδηγούν στην κόλαση! Ακολουθήστε με!»

Αρπάζοντας το χέρι της Ταμέρα, άρχισε να τρέχει σαν ελάφι προς το κοντινότερο τούνελ. Τον ακολούθησα. Λίγο πριν μια στροφή κρύψει την αίθουσα από τα μάτια μας, γύρισα κι έριξα μια ματιά πίσω. Πρόλαβα να δω μια σιχαμερή ορδή να ξεχύνεται από την άλλη γαλαρία. Εκείνη όπου βρισκόμαστε ανηφόριζε απότομα και είδαμε ξαφνικά

μπροστά μας μια αχτίδα από γκρίζο φως. Αλλά την άλλη στιγμή οι κραυγές της ελπίδας άλλαξαν σε βλαστήμιες πικρής απογοήτευσης. Ήταν φως μέρας, ναι, που περνούσε από μια χαραματιά στη θολωτή οροφή, αλλά το άνοιγμα ήταν ψηλά, πολύ ψηλά για να το φτάσουμε. Πίσω μας η αγέλη είχε ξεσπάσει σε αλαλαγμούς θριάμβου. Έκρινα ότι ως εκεί ήταν και σταμάτησα.

«Σωθείτε εσείς αν μπορείτε», γρύλισα. «Εγώ θα μείνω εδώ. Αυτοί οι δαίμονες μπορούν να βλέπουν στο σκοτάδι ενώ εγώ όχι. Εδώ τουλάχιστον θα μπορώ να τους βλέπω».

Αλλά και ο Βερτόριξ σταμάτησε. «Δεν έχει νόημα να πεθάνουμε σαν κυνηγημένα ποντίκια. Έτσι κι αλλιώς δεν μπορούμε να ξεφύγουμε. Ας ανταμώσουμε εδώ τη μοίρα μας σαν άντρες».

Η Ταμέρα άφησε μια κραυγή απόγνωσης κι έσφιξε με απελπισία τα χέρια της. Αλλά έμεινε με τον αγαπημένο της.

Μετά, καθώς γαντζώνονταν πάνω μου και με γκρέμιζαν με το ίδιο το βάρος του πλήθους τους, μια νέα άγρια ιαχή αντήχησε πάνω από το χαλασμό. Και το τσεκούρι του Βερτόριξ άρχισε το δικό του τραγούδι από πάνω μου, σκορπίζοντας δεξιά κι αριστερά μυαλά και αίμα σαν να 'ταν νερό. Η πίεση πάνω μου λιγόστεψε και μπόρεσα να σηκωθώ τρικλίζοντας, τσαλαπατώντας τα κορμιά που σφάδαζαν κάτω από τα πόδια μου.

«Υπάρχει μια σκάλα πίσω μας!» μου φώναξε ο Βρίτονας. «Είναι μισοκρυμμένη στη γωνιά του τοίχου! Πρέπει να βγάζει στο φως της μέρας! Τρέχα για κει, για τ' όνομα του Ιλ-μαρένιν!»

Έτσι αρχίσαμε να υποχωρούμε, πολεμώντας και κερδίζοντας έδαφος πόντο με πόντο. Τα σιχα-

μερά πλάσματα μάχονταν σαν αιμοβόροι διάβολοι, σκαρφαλώνοντας πάνω από τα κουφάρια των συντρόφων τους, πασχίζοντας να μας γδάρουν και να μας σκίσουν. Ποτίζαμε και οι δυο με το αίμα μας το κάθε βήμα που κερδίζαμε μέχρι να φτάσουμε στο στόμιο της γαλαρίας όπου ήδη είχε προηγηθεί η Ταμέρα.

Ουρλιάζοντας σαν αληθινοί δαίμονες, τα Παιδιά χίμηξαν πίσω μας προσπαθώντας να μας γκρεμίσουν κάτω. Η νέα γαλαρία δεν ήταν τόσο φωτεινή όσο ο διάδρομος και γινόταν πιο σκοτεινή καθώς ανεβαίναμε. Αλλά οι διώκτες μας μπορούσαν να μας ρίχνονται μονάχα από μια μεριά. Μα τους θεούς, τους πετσοκόβαμε μέχρι που η σκάλα γέμισε λιανισμένα κουφάρια και τα Παιδιά άφριζαν από μανία σαν λυσσασμένοι λύκοι! Ξαφνικά σταμάτησαν απότομα και εγκατέλειψαν την επίθεση για να κατέβουν τρέχοντας πίσω τις σκάλες.

«Τι κόλπο είναι πάλι αυτό;» ρώτησε με κομμένη την ανάσα ο Βερτόριξ, τινάζοντας το ματωμένο ιδρώτα από τα μάτια του.

«Γρήγορα, ν' ανέβουμε τη γαλαρία!» απάντησα λαχανιασμένα. «Σκοπεύουν να μας βγουν από άλλη σκάλα και να μας ριχτούν από μπροστά!»

Έτσι συνεχίσαμε ν' ανεβαίνουμε τρεχάτοι τη σκάλα, γλιστρώντας και παραπατώντας σ' εκείνα τα καταραμένα σκαλοπάτια. Και μόλις είχαμε περάσει το στόμιο ενός σκοτεινού τούνελ που άνοιγε στη γαλαρία μας όταν από τα βάθη του ακούσαμε φοβερά ουρλιαχτά. Μια στιγμή αργότερα βγήκαμε από τη γαλαρία σε μια φιδογυριστή σήραγγα που φωτιζόταν αμυδρά από ένα διάχυτο γκρίζο φως που έφτανε από ψηλά. Κάπου από τα έγκατα της γης ακουγόταν μια μακρινή βροντή σαν από τρε-

χούμενα νερά. Αρχίσαμε να διασχίζουμε αυτή τη σήραγγα όταν, ξαφνικά, κάτι βαρύ έπεσε στην πλάτη μου γκρεμίζοντάς με καταγής και ένα ρόπαλο χτύπησε πάλι και πάλι το κεφάλι μου, γεμίζοντας το μυαλό μου με κόκκινες λάμψεις αβάσταχτου πόνου. Μ' ένα μανιασμένο βίαιο τράβηγμα ξεκόλλησα από πάνω μου το πλάσμα και του λιάνισα το λαρύγγι με τα ίδια μου τα δάχτυλα. Ακόμη και στην τελευταία του πνοή τα δόντια του καρφώθηκαν στο μπράτσο μου.

Καθώς στεκόμουν πάλι στα πόδια μου είδα ότι η Ταμέρα και ο Βερτόριξ είχαν χαθεί από τα μάτια μου. Είχα μείνει πίσω και εκείνοι είχαν συνεχίσει να τρέχουν δίχως να πάρουν είδηση το δαίμονα που είχε σαλτάρει στη ράχη μου. Σίγουρα θα νόμιζαν ότι συνέχιζα να τους ακολουθώ κανονικά. Εκατό καμιά δεκαριά βήματα και σταμάτησα. Ο διάδρομος διακλαδιζόταν και δεν ήξερα ποιο δρόμο είχαν ακολουθήσει οι συντροφοί μου. Ποντάροντας στην τύχη πήρα το αριστερό παρακλάδι και συνέχισα τρικλίζοντας στο μισοσκόταδο. Ήμουν εξασθενημένος από την εξάντληση και την αιμορραγία, ζαλισμένος και άρρωστος από τα χτυπήματα που είχα αρπάξει. Μονάχα η σκέψη της Ταμέρα με κρατούσε πεισματικά στα πόδια μου. Τώρα άκουγα καθαρά τον ήχο ενός αθέατου ποταμού.

Από το μουντό φως που έπεφτε από κάπου ψηλά ήταν φανερό ότι δε βρισκόμουν πολύ βαθιά κάτω από την επιφάνεια και περίμενα ότι από στιγμή σε στιγμή θα συναντούσα κάποια άλλη σκάλα. Αλλά, όταν τελικά τη συνάντησα, κοντοστάθηκα με μαύρη απόγνωση· αντί ν' ανηφορίζει, η σκάλα κατηφόριζε. Από μακριά και πίσω άκουγα αχνά τα ουρλιαχτά της αγέλης και αναγκάστηκα ν' αρχίσω να κα-

τεβαίνω τη σκάλα μέσα σε απόλυτο σκοτάδι. Κάποτε έφτασα σε επίπεδο έδαφος και συνέχισα στα τυφλά. Είχα εγκαταλείψει πια κάθε ελπίδα σωτηρίας και το μόνο που έλπιζα τώρα ήταν να ξαναβρώ την Ταμέρα —αν αυτή και ο καλός της δεν είχαν καταφέρει να ξεφύγουν— και να πεθάνω μαζί της. Το μπουμπουνητό από τα ορμητικά νερά ερχόταν πάνω από το κεφάλι μου τώρα, ενω η γαλαρία ήταν γλοιώδης και νοτερή. Σταγόνες υγρασίας έπεφταν στο κεφάλι μου και κατάλαβα ότι περνούσα κάτω από το ποτάμι.

Ύστερα τα βήματά μου μ' έβγαλαν πάλι σε σκαλιά κομμένα στην πέτρα, αλλά αυτά οδηγούσαν προς τα πάνω. Άρχισα να τ' ανεβαίνω όσο πιο γρήγορα μου επέτρεπαν οι λαβωματιές μου — και είχα δεχτεί αρκετές για να σκοτώσουν ένα συνηθισμένο άνθρωπο. Ανέβαινα δίχως τελειωμό όταν ξαφνικά με έλουσε το φως της μέρας που χυνόταν μέσα από ένα άνοιγμα. Μια στιγμή αργότερα στεκόμουν έξω στην υπέροχη λιακάδα. Ήμουν σε μια προεξοχή του βράχου, ψηλά πάνω από τα βουερά νερά του ποταμού που κυλούσε με φοβερή ορμή ανάμεσα σε πανύψηλους γκρεμούς. Η προεξοχή στην οποία στεκόμουν ήταν κοντά στην κορφή του γκρεμού· απείχα μόλις λίγα βήματα από τη σωτηρία. Αλλά δίστασα· ήταν τόση η αγάπη μου για το χρυσόμαλλο κορίτσι που ήμουν έτοιμος να ξαναγυρίσω σ' εκείνα τα μαύρα τούνελ με την παράλογη ελπίδα να την ξαναβρώ. Ύστερα σκίρτησα ξαφνιασμένος.

Αντίκρυ στο ποτάμι διέκρινα άλλο ένα άνοιγμα στον απόκρημνο τοίχο και μια προεξοχή παρόμοια μ' αυτή που στεκόμουν, αλλά πιο μεγάλη. Είμαι σίγουρος ότι σε αλλοτινές εποχές κάποια πρωτόγονη γέφυρα ένωνε τις δυο προεξοχές — ίσως πριν

σκαφτεί η σήραγγα κάτω από το ποτάμι. Τώρα, όπως κοιτούσα, είδα δυο μορφές να ξεπροβάλλουν στην άλλη προεξοχή — η μια καταματωμένη, λαβωμένη, βρόμικη, μ' ένα ματωμένο τσεκούρι σφιγμένο στο χέρι· η άλλη λεπτή, λευκή, κοριτσίστικη.

Ο Βερτόριξ και η Ταμέρα! Είχαν πάρει την άλλη διακλάδωση του διαδρόμου και είχαν προφανώς ακολουθήσει τις φωτεινές χαραματιές του τούνελ για να βγουν όπως κι εγώ. Μονάχα που εγώ είχα πάρει την αριστερή διακλάδωση και είχα περάσει κάτω από το ποτάμι. Και τώρα έβλεπα ότι εκείνοι ήταν παγιδευμένοι. Από τη δική τους πλευρά του ποταμού οι γκρεμοί υψώνονταν καμιά τριανταριά μέτρα ψηλότερα και ήταν τόσο απότομοι που δε θα μπορούσε να τους σκαρφαλώσει ούτε αράχνη. Μονάχα δυο τρόποι υπήρχαν για να ξεφύγουν από εκεί: προς τα πίσω, μέσα από τα γεμάτα δαίμονες λαγούμια ή προς τα κάτω, βουτώντας στο ποτάμι που λυσσομανούσε χαμηλά.

Είδα τον Βερτόριξ να κοιτάζει ψηλά προς τους κατακόρυφους γκρεμούς και μετά κάτω και να κουνά το κεφάλι του με απόγνωση. Η Ταμέρα τύλιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και, μόλο που η βοή του ποταμού δεν επέτρεπε ν' ακούσω τι έλεγαν, τους είδα να χαμογελούν και μετά να πλησιάζουν μαζί στο χείλος της προεξοχής. Και από το άνοιγμα στον γκρεμό ξεχύθηκε ένα σιχαμερό λεφούσι, σαν αποκρουστικά ερπετά που ξέβραζε το σκοτάδι. Τα πλάσματα, μαθημένα στη νύχτα όπως ήταν, κοντοστάθηκαν για μια στιγμή ανοιγοκλείνοντας τα μάτια τους στο ηλιόφωτο. Τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν στη λαβή του σπαθιού με τόση αβάσταχτη ανημποριά που αίμα άρχισε να τρέχει κάτω από τα νύχια μου. Γιατί η αγέλη να μην έχει ακολουθήσει εμένα αντί για τους συντρόφους μου;

Τα Παιδιά της Νύχτας δίστασαν για μια στιγμή βλέποντας τους δυο Βρίτονες απέναντί τους. Ύστερα, μ' ένα γέλιο, ο Βερτόριξ πέταξε το τσεκούρι του κάτω στ' ορμητικό ποτάμι και μετά γύρισε και έσφιξε την Ταμέρα σ' ένα τελευταίο αγκάλιασμα. Μαζί έκαναν ένα σάλτο στον αέρα και, αγκαλιασμένοι ακόμη, βούτηξαν στο κενό. Τα κορμιά τους χτύπησαν στα μανιασμένα κι αφρισμένα νερά του ποταμού, που φάνηκαν να σηκώνονται για να τους υποδεχτούν, και χάθηκαν. Και τ' ορμητικό ποτάμι συνέχισε το δρόμο του σαν τυφλό, ασυγκίνητο τέρας, μουγκρίζοντας ανάμεσα στους ψηλούς γκρεμούς.

Στάθηκα για μια στιγμή παγωμένος και μετά, σαν άνθρωπος σε εφιάλτη, γύρισα, αρπάχτηκα από το χείλος του γκρεμού από πάνω μου και σκαρφάλωσα κουρασμένα ως εκεί. Ύστερα στάθηκα στην άκρη του ακούγοντας σαν σε θαμπό όνειρο το μουγκρητό του ποταμού κάτω στα βάθη.

Τρίκλισα ζαλισμένος, σφίγγοντας το πονεμένο κεφάλι μου, με τα μαλλιά μου μια μάζα από ξεραμένο αίμα. Κοίταξα σαν τρελός γύρω μου. Είχα σκαρφαλώσει στους γκρεμούς — όχι, μα τους κεραυνούς του Κρομ, ήμουν ακόμη στο σπήλαιο! Άπλωσα το χέρι για το σπαθί μου—

Οι καταχνιές διαλύθηκαν και κοίταξα ολόγυρα σαν χαμένος, προσπαθώντας να προσανατολιστώ στο χώρο και το χρόνο. Στεκόμουν ακόμη στη βάση της σκάλας που είχα παραπατήσει και πέσει. Εγώ που ήμουν ο Κόναν ο λεηλατητής, ήμουν ξανά ο Τζων Ο'Μπράιεν. Ήταν, λοιπόν, όνειρο όλη αυτή η παράξενη ιστορία; Θα μπορούσε ένα απλό όνειρο να είναι τόσο ζωντανό; Ακόμη και στα όνειρα κατα-

λαβαίνουμε συχνά ότι ονειρευόμαστε, αλλά ο Κόναν ο λεηλατητής δεν είχε συνείδηση καμιάς άλλης ύπαρξης. Απεναντίας, θυμόταν κανονικά το δικό του παρελθόν όπως κάθε φυσιολογικός άνθρωπος, έστω κι αν στην ξύπνια μνήμη του Τζων Ο'Μπράιεν αυτό έσβηνε σε σκόνη και καταχνιά. Αλλά οι περιπέτειες του Κόναν στη σπηλιά των Παιδιών της Νύχτας παρέμεναν βαθιά αποτυπωμένες στο νου του Τζων Ο'Μπράιεν.

Κοίταξα πέρα στο μισοσκότεινο θάλαμο προς την είσοδο του τούνελ όπου ο Βερτόριξ είχε ακολουθήσει την κοπέλα. Αλλά μάταια έψαχνα για άνοιγμα, βλέποντας μονάχα το γυμνό συμπαγές τοίχωμα της σπηλιάς. Διέσχισα το θάλαμο, άναψα τον ηλεκτρικό φακό μου —που από θαύμα δεν είχε σπάσει με το πέσιμο— και ψηλάφισα τον τοίχο.

Αχά! Τινάχτηκα σαν να με είχε χτυπήσει ρεύμα! Ακριβώς εκεί όπου θα έπρεπε να βρίσκεται το άνοιγμα, τα δάχτυλά μου ένιωσαν μια διαφορά στην υφή του υλικού, μια περιοχή που ήταν πιο τραχιά από το υπόλοιπο τοίχωμα. Ήμουν σίγουρος ότι ήταν σχετικά σύγχρονη δουλειά· το τούνελ είχε σφραγιστεί.

Κόλλησα πάνω του τον ώμο μου, σπρώχνοντας με όλη μου τη δύναμη και μου φάνηκε ότι εκείνο το κομμάτι ήταν έτοιμο να υποχωρήσει. Τραβήχτηκα πίσω, πήρα μια βαθιά ανάσα και έπεσα με όλο μου το βάρος πάνω του, ρίχνοντας στην προσπάθεια όλη τη δύναμη των πελώριων μυώνων μου. Το εύθρυπτο και διαβρωμένο υλικό του τοίχου υποχώρησε με δυνατό πάταγο και πέρασα σωρό κουβάρι από το άνοιγμα, μέσα σε βροχή από πέτρες και χώματα.

Σηκώθηκα στα πόδια μου και άθελά μου άφησα μια κραυγή έκπληξης. Στεκόμουν σ' ένα τούνελ και τώρα δεν υπήρχε αμφιβολία για τους λόγους που μου φαινόταν γνώριμο. Ήταν εδώ που ο Βερτόριξ είχε πέσει στα χέρια των Παιδιών, αφού είχαν αρπάξει την Ταμέρα, και το σημείο όπου πατούσα ήταν τότε πλημμυρισμένο στο αίμα.

Άρχισα να προχωρώ στο διάδρομο σαν υπνωτισμένος. Λίγο πιο κάτω πρέπει να συναντούσα ένα άνοιγμα στ' αριστερά — ναι, εδώ ήταν— εκείνη την παράξενα σκαλιστή στοά, μπροστά στην οποία είχα σκοτώσει το αθέατο πλάσμα που είχε ξεπεταχτεί από το σκοτάδι δίπλα μου. Ένιωσα μια μικρή ανατριχίλα. Άραγε αποκλείεται απομεινάρια εκείνης της αποκρουστικής ράτσας να παραμόνευαν ακόμη σε τούτα τα απόμερα σπήλαια;

Πέρασα το κατώφλι και ο φακός μου φώτισε μια μακριά, πολύ κατηφορική σήραγγα, με μικροσκοπικά σκαλοπάτια σκαλισμένα στο συμπαγή βράχο. Αυτά είχε κατέβει ψηλαφητά ο Κόναν ο λεηλατητής και αυτά κατέβηκα κι εγώ, ο Τζων Ο'Μπράιεν, με τις αναμνήσεις εκείνης της αλλοτινής ζωής να γεμίζουν το νου μου με αόριστα οράματα. Κανένα φως δεν έλαμπε μπροστά, αλλά έφτασα στη μεγάλη μισοσκότεινη αίθουσα που ήξερα από παλιά και ανατρίχιασα αντικρίζοντας το σκυθρωπό μαύρο βωμό να διαγράφεται στη δέσμη του φακού μου. Αλλά τώρα δεν υπήρχαν δεμένες μορφές εκεί και κανένα φρικαλέο πλάσμα δεν ήταν σκυμμένο μπροστά του. Καμιά πυραμίδα κρανίων δε στήριζε τη Μαύρη Πέτρα που λάτρευαν άγνωστες ράτσες πριν καν η Αίγυπτος γεννηθεί στο χάραμα του χρόνου. Μονάχα ένας σωρός σκόνης υπήρχε στο σημείο όπου κάποτε τα κρανία στήριζαν το φοβερό αντικείμενο. Όχι, δεν ήταν όνειρο· είμαι ο Τζων

Ο'Μπράιεν, αλλά σ' εκείνη την άλλη ζωή ήμουν ο Κόναν ο λεηλατητής, ενώ εκείνο το ζοφερό ιντερλούδιο ήταν ένα σύντομο επεισόδιο μιας πραγματικότητας που είχα ξαναζήσει.

Μπήκα στη σήραγγα όπου είχαμε τραπεί σε φυγή, ρίχνοντας τη δέσμη του φακού μου μπροστά και είδα την αχτίδα του γκρίζου φωτός να πέφτει από ψηλά — ακριβώς όπως και σ' εκείνη την άλλη, τη χαμένη εποχή. Εδώ ο Βρίτονας και εγώ, ο Κόναν, είχαμε σταθεί να πολεμήσουμε. Τράβηξα το βλέμμα μου από την αρχαία χαραματιά ψηλά στη θολωτή οροφή και αναζήτησα τη σκάλα. Ήταν εκεί, μισοκρυμμένη σε μια γωνιά του τοίχου.

Άρχισα να την ανεβαίνω, φέρνοντας στο νου με πόσο αγώνα την είχαμε ανέβει ο Βερτόριξ κι εγώ πριν τόσους αιώνες, μ' εκείνη την ορδή να συρίζει και ν' αφρίζει πίσω μας. Ένιωσα τα νεύρα μου να τεντώνονται με τρόμο καθώς πλησίαζα σ' εκείνο το σκοτεινό, απειλητικό άνοιγμα απ' όπου η αγέλη είχε επιχειρήσει να μας πλευροκοπήσει. Είχα σβήσει το φακό όταν έφτασα στην αμυδρά φωτισμένη σήραγγα χαμηλά και τώρα κοίταζα σ' εκείνο το πηγάδι της μαυρίλας που ανοιγόταν στη σκάλα. Και τότε κάτι μ' έκανε να βγάλω μια κραυγή και να τιναχτώ πίσω, σχεδόν χάνοντας την ισορροπία μου στα φαγωμένα σκαλοπάτια. Με τον κρύο ιδρώτα να με λούζει εκεί στο μισόφωτο και το περίστροφο στο χέρι, άναψα πάλι το φακό και έριξα τη δέσμη του στο μυστηριακό άνοιγμα.

Είδα μονάχα τα γυμνά στρογγυλεμένα τοιχώματα ενός στενού λαγουμιού και γέλασα νευρικά. Η φαντασία μου οργίαζε· θα έπαιρνα όρκο ότι φριχτά κίτρινα μάτια με είχαν κοιτάξει αποτρόπαια από το σκοτάδι και ότι κάτι ερπετοειδές είχε απομακρυνθεί γοργά στα βάθη του τούνελ. Ήμουν ανόητος που άφηνα αυτές τις φαντασίες να με ταράξουν. Τα Παιδιά είχαν εξαφανιστεί προ πολλού από τούτα τα σπήλαια. Η ακατονόμαστη και αποκρουστική ράτσα τους, πιο κοντά στα ερπετά παρά στον άνθρωπο, είχε ξαναβυθιστεί πριν αιώνες στη λήθη από την οποία είχε αναδυθεί στις σκοτεινές εποχές της αυγής του πλανήτη.

Βγήκα από το λαγούμι στη φιδογυριστή σήραγγα που, όπως τη θυμόμουν από παλιά, είχε περισσότερο φως. Ήταν εδώ που ένα πλάσμα που παραμόνευε στις σκιές είχε σαλτάρει στην πλάτη μου, ενώ οι σύντροφοί μου συνέχιζαν το δρόμο τους δίχως να το πάρουν είδηση. Τι κτηνώδη αντοχή που είχε εκείνος ο Κόναν, για να μπορεί να συνεχίσει ύστερα από τέτοιες φοβερές λαβωματιές! Ναι, σ' εκείνα τα χρόνια όλοι τους ήταν φτιαγμένοι από σίδερο.

Έφτασα στο σημείο όπου το τούνελ διακλαδιζόταν και, όπως και τότε, ακολούθησα το αριστερό παρακλάδι και έφτασα στη γαλαρία που οδηγούσε προς τα κάτω. Την κατέβηκα, στήνοντας αυτί για το βουητό του νερού, αλλά δεν άκουσα τίποτα. Το σκοτάδι τύλιξε πάλι τη γαλαρία και χρειάστηκα ξανά το φακό μου για να μη σκοντάψω και γκρεμοτσακιστώ. Βλέπετε, εγώ, ο Τζων Ο'Μπράιεν δεν έχω τόσο σταθερά πόδια όσο εγώ, ο Κόναν ο λεηλατητής· ούτε και διαθέτω την τιγρίσια δύναμη και σβελτάδα του.

Σύντομα έφτασα στο νοτερό κατώτερο επίπεδο και ένιωσα πάλι την υγρασία που μαρτυρούσε ότι βρισκόμουν κάτω από την κοίτη του ποταμού, αλλά εξακολουθούσα να μην ακούω το μουγκρητό των νερών. Και, πραγματικά, ήξερα ότι το ορμητικό πο-

τάμι που έτρεχε μουγκρίζοντας προς τη θάλασσα εκείνα τ' αρχαία χρόνια, δεν κυλούσε πια ανάμεσα στους λόφους του σήμερα. Κοντοστάθηκα, φωτίζοντας με το φακό μου ολόγυρα. Βρισκόμουν σε μια απέραντη γαλαρία, όχι πολύ ψηλοτάβανη, αλλά πλατιά. Άλλα μικρότερα τούνελ διακλαδίζονταν από το κεντρικό και αναρωτήθηκα για το λαβύρινθο των λαγουμιών που προφανώς κρυβόταν κάτω από τούτους τους λόφους.

Δεν μπορώ να περιγράψω τη βαριά, σκυθρωπή ατμόσφαιρα που υπήρχε σ' εκείνα τα σκοτεινά, χαμηλά λαγουμια στα έγκατα της γης. Πάνω απ' όλα πλανιόταν μια αβάσταχτα καταθλιπτική αίσθηση ανείπωτης αρχαιότητας. Γιατί ο Μικρός Λαός είχε σκάψει τούτες τις μυστηριακές κρύπτες και σε ποια μαύρη εποχή; Κούνησα το κεφάλι μου απορημένος. Είχα δει το ζωώδες επίπεδο των Παιδιών και ωστόσο, με κάποιο τρόπο, είχαν καταφέρει ν' ανοίξουν τούτα τα τούνελ και τους θαλάμους, ένα έργο που θα ζήλευαν και σύγχρονοι μηχανικοί. Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι απλώς είχαν ολοκληρώσει ένα έργο που είχε αρχίσει η φύση, και πάλι ήταν ένα τιτάνιο κατόρθωμα για μια ράτσα από μικροκαμωμένους αυτόχθονες.

Τότε κατάλαβα μ' ένα σκίρτημα ότι ξόδευα περισσότερη ώρα απ' όσο έπρεπε σ' εκείνα τα σκυθρωπά τούνελ και άρχισα να ψάχνω για τα σκαλοπάτια που είχε ανέβει ο Κόναν. Τα βρήκα, τα ανέβηκα και ανάσανα πάλι με ανακούφιση στην ξαφνική θέα του ηλιόφωτου που γέμιζε τη γαλαρία. Βγήκα στην προεξοχή του βράχου, τώρα φαγωμένη τόσο που δεν ήταν παρά ένα μικρό πεζούλι στο πρόσωπο του γκρεμού. Και είδα ότι το περήφανο ποτάμι, που κάποτε βρυχιόταν σαν φυλακισμένο τέρας α-

νάμεσα στα κάθετα τοιχώματα του στενού φαραγγιού, με το πέρασμα των αιώνων είχε εκφυλιστεί σ' ένα ασήμαντο ρυάκι στα βάθη, που κυλούσε αθόρυβα ανάμεσα στα βράχια στο δρόμο του προς τη θάλασσα.

Ναι, η επιφάνεια της γης αλλάζει· ποτάμια θεριεύουν ή στερεύουν, βουνά υψώνονται ή καταρρέουν, λίμνες ξεραίνονται, ήπειροι αλλάζουν σχήμα. Αλλά κάτω από τη γη τα έργα από χαμένα, μυστηριώδη όντα κοιμούνται ανέγγιχτα από το σάρωθρο του Χρόνου. Τα έργα τους, ναι, αλλά τι γίνεται με τα ίδια τα όντα που έκαναν αυτά τα έργα; Μήπως και αυτά εξακολουθούν να καιροφυλακτούν στα έγκατα των λόφων;

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί βυθισμένος σε θολούς συλλογισμούς. Ξαφνικά, κοιτάζοντας στην αντικρινή προεξοχή, φαγωμένη κι αυτή και φθαρμένη από το χρόνο, είδα κάτι που μ' έκανε να πηδήσω βιαστικά στο άνοιγμα πίσω μου. Δυο μορφές είχαν ξεπροβάλει εκεί και μου κόπηκε η ανάσα βλέποντας ότι ήταν ο Ρίτσαρντ Μπρεντ και η Έλινορ Μπλαντ. Τώρα θυμήθηκα γιατί είχα έρθει στο σπήλαιο και το χέρι μου αναζήτησε μηχανικά το περίστροφο στην τσέπη μου. Δε με είχαν δει. Αλλά εγώ μπορούσα να τους βλέπω και να τους ακούω καθαρά, γιατί δεν υπήρχε πια ορμητικό ποτάμι που να μουγκρίζει ανάμεσά μας.

«Μα το Θεό, Έλινορ», έλεγε ο Μπρεντ. «Χαίρομαι που δέχτηκες να έρθεις παρέα μου. Ποιος θα το φανταζόταν ότι υπήρχε κάποια αλήθεια σ' εκείνους τους παλιούς θρύλους για κρυμμένα τούνελ που συνέχιζαν από τα βάθη του σπηλαίου; Αναρωτιέμαι μονάχα πώς γκρεμίστηκε εκείνο το τμήμα του τοίχου. Λες να ήρθε στη σπηλιά κανένας άλλος

επισκέπτης πριν από μας και να το έριξε αυτός;»

«Δεν έχω ιδέα», απάντησε εκείνη. «Θυμάμαι — ω, δεν ξέρω. Σχεδόν έχω την εντύπωση ότι έχω ξανάρθει εδώ ή σαν να το έχω ονειρευτεί. Μου φαίνεται να θυμάμαι αχνά, κάπως σαν σε απόμακρο εφιάλτη, να τρέχω και να τρέχω ασταμάτητα μεσα σε τούτους τους σκοτεινούς διαδρόμους, με φρικαλέα πλάσματα να με κυνηγούν...»

«Ήμουν κι εγώ εκεί;» ρώτησε πειραχτικά ο Μπρεντ.

«Ναι, εσύ και ο Τζων», αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά δε σ' έλεγαν Ρίτσαρντ Μπρεντ και ο Τζων δεν ήταν ο Τζων Ο'Μπράιεν. Ούτε κι εγώ ήμουν η Έλινορ Μπλαντ. Α, είναι κάτι τόσο αχνό κι αλαργινό που δεν μπορώ να το περιγράψω. Είναι μια θολερή, σκιερή και τρομερή εικόνα».

«Σε καταλαβαίνω λίγο», είπε εκείνος απρόσμενα. «Από την πρώτη στιγμή που φτάσαμε στο σημείο όπου έπεσε ο τοίχος και αποκάλυψε το παλιό τούνελ, είχα την εντύπωση ότι έχω ξαναδεί τούτο το μέρος. Υπήρχε φρίκη, κίνδυνος και μάχη εδώ — αλλά και αγάπη».

Ο Μπρεντ ζύγωσε πιο κοντά στο χείλος να κοιτάξει κάτω στο φαράγγι όταν η Έλινορ άφησε μια έντρομη κραυγή και τον άρπαξε σπασμωδικά.

«Μη, Ρίτσαρντ! Μη! Κράτα με, σε παρακαλώ! Κράτα με σφιχτά!»

Ο Μπρεντ την έσφιξε πάνω του. «Τι έπαθες, Έλινορ; Τι σου συμβαίνει;»

«Τίποτα», τραύλισε εκείνη, αλλά κόλλησε περισσότερο πάνω του και μπορούσα να δω ότι έτρεμε σαν φύλλο. «Ένιωσα ξαφνικά ένα παράξενο συναίσθημα — από ίλλιγγο και τρόμο, σαν να έπεφτα από μεγάλο ύψος. Μην πας κοντά στο χείλος, Ντικ. Με φοβίζει».

«Εντάξει, καλή μου», την καθησύχασε εκείνος, σφίγγοντάς την ακόμη πιο πολύ στο στήθος του. Ύστερα συνέχισε διστακτικά: «Έλινορ, υπάρχει κάτι που ήθελα να σε ρωτήσω από καιρό — τελοσπάντων, δεν ξέρω πώς να το πω με ωραία λόγια. Σ' αγαπώ, Έλινορ. Πάντοτε σ' αγαπούσα. Αυτό το ξέρεις. Αλλά αν δε μ' αγαπάς κι εσύ, θα φύγω και δε θα σ' ενοχλήσω ξανά. Μονάχα δώσε μου σε παρακαλώ μια απάντηση, όποια κι αν είναι αυτή, γιατί δεν το αντέχω άλλο. Ποιος είναι ο τυχερός, εγώ ή ο Αμερικανός;»

«Εσύ, Ντικ», απάντησε εκείνη κρύβοντας το πρόσωπό της στο στέρνο του. «Πάντοτε ήσουν εσύ, αν και δεν το είχα συνειδητοποιήσει ως τώρα. Συμπαθώ πολύ τον Τζων Ο'Μπράιεν. Δεν ήξερα ποιον από τους δυο σας αγαπούσα πραγματικά. Αλλά σήμερα καθώς περνούσαμε από εκείνα τα τρομερά τούνελ και ανεβαίναμε τα φοβερά σκαλιά, αλλά και τώρα, όταν για κάποιο παράξενο λόγο είχα την εντύπωση ότι πέφταμε από το χείλος, συνειδητοποίησα ότι αγαπούσα εσένα — ότι πάντοτε σε αγαπούσα, σε περισσότερες ζωές από μια. Πάντοτε!»

Τα χείλη τους έσμιξαν και είδα το χρυσαφένιο της κεφάλι να γέρνει στους ώμους του. Το στόμα μου ήταν κατάξερο και η καρδιά μου παγωμένη, αλλά στην ψυχή μου είχε απλωθεί μια παράξενη γαλήνη. Αυτοί οι δυο ανήκαν ο ένας στον άλλο. Αιώνες πριν είχαν ζήσει και αγαπηθεί και εξ αιτίας αυτής της αγάπης τους είχαν υποφέρει και πεθάνει. Και ήμουν εγώ, ο Κόναν, που τους είχα σπρώξει στο θάνατο.

Τους είδα να γυρίζουν προς το άνοιγμα, αγκαλιασμένοι, όταν άκουσα την Ταμέρα —θέλω να πω, την Έλινορ— να ξεφωνίζει και τους είδα να πισωπατούν τρομαγμένοι. Και από το άνοιγμα σύρθηκε έξω ένα σιχαμερό, ανείπωτα αποκρουστικό πλάσμα που ανοιγόκλεινε τα μάτια του στο καθαρό ηλιόφωτο. Ναι, το ήξερα από παλιά — απομεινάρι μιας ξεχασμένης εποχής. Ξεπρόβαλλε συστρέφοντας το φρικαλέο κορμί του από τα σκοτάδια της Γης και τις χαμένες ελπίδες για ν' απαιτήσει ό,τι του ανήκε.

Είδα τι μπορούσαν να κάνουν τρεις χιλιάδες χρόνια βιολογικού εκφυλισμού σε μια ράτσα που ήταν αποτρόπαιη από την αρχή — και ανατρίχιασα. Και από ένστικτο ήξερα ότι σ' ολάκερο τον κόσμο τούτο ήταν το μοναδικό δείγμα της ράτσας του, ένα τέρας που εξακολουθούσε να επιζεί, ένας Θεός ξέρει πόσους αιώνες, βουτηγμένο στο βούρκο της νοτερής υπόγειας φωλιάς του. Πριν τα Παιδιά εξαφανιστούν, η ράτσα τους πρέπει να είχε χάσει κάθε ανθρώπινη ομοιότητα, έτσι που ζούσαν σαν τα φίδια.

Τούτο το πλάσμα έμοιαζε μάλλον με γιγάντιο ερπετό παρά με οτιδήποτε άλλο, αλλά είχε ατροφικά πόδια και φιδίσια χέρια με μεγάλα γαμψόνυχα. Σερνόταν με την κοιλιά, γυμνώνοντας τα πλαδαρά πιτσιλωτά χείλη του για να δείξει τα μυτερά του φιδόδοντα, που είμαι σίγουρος ότι έσταζαν φαρμάκι. Έβγαζε συριχτούς ήχους καθώς όρθωνε το αποτρόπαιο κεφάλι του σ' έναν απαίσια μακρύ λαιμό, ενώ τα λοξά κίτρινα μάτια του λαμπύριζαν με όλη τη φρίκη που μπορούν να επωάσουν οι μαύρες φωλιές στα έγκατα της γης.

Ήξερα ότι ήταν τα ίδια αυτά μάτια που είχα δει

ν' αστράφτουν στο σκοτεινό λαγούμι εκεί στις σκάλες. Για κάποιο λόγο το πλάσμα το είχε βάλει στα πόδια, ίσως γιατί είχε φοβηθεί το φως του φακού μου. Πρέπει να ήταν, όντως, το μοναδικό που είχε απομείνει στα σπήλαια, αλλιώς ο συρφετός τους θα μου είχε ριχτεί στο σκοτάδι. Αν πέθαινε κι αυτό, θα μπορούσε κανείς να περάσει τα τούνελ με ασφάλεια.

Τώρα το φιδίσιο πλάσμα σερνόταν προς τους δυο ανθρώπους που ήταν παγιδευμένοι στην προεξοχή του βράχου. Ο Μπρεντ είχε σπρώξει την Έλινορ πίσω του και στεκόταν, με το πρόσωπο σταχτύ, έτοιμος να την υπερασπιστεί όσο καλύτερα μπορούσε. Από μέσα μου ευχαρίστησα τη μοίρα που εγώ, ο Τζων Ο'Μπράιεν, θα μπορούσα να ξεπληρώσω το χρέος που εγώ, ο Κόναν ο λεηλατητής, όφειλα από πολύ παλιά σε τούτους τους δυο εραστές.

Το τέρας όρθωσε επιθετικά το κορμί του και ο Μπρεντ, ψύχραιμα και παλικαρίσια, όρμησε να το αντιμετωπίσει με γυμνά χέρια. Σημαδεύοντας γοργά, πυροβόλησα μια φορά. Ο πυροβολισμός αντιλάλησε σαν σάλπιγγα της Δεύτερης Παρουσίας ανάμεσα στους πανύψηλους γκρεμούς και η ζωντανή Φρικαλεότητα, μ' ένα απαίσια ανθρώπινο ουρλιαχτό, κλονίστηκε, τρίκλισε και σωριάστηκε. Σφάδαζε και κουλουριαζόταν σαν λαβωμένος πύθωνας, καθώς κατρακυλούσε στην κατηφορική προεξοχή για να βουτήξει σαν μολύβι στο κενό και τα βράχια που το περίμεναν στα βάθη.

ΠΡΑΞΗ ΠΙΣΤΗΣ

του Γκάλαντ Ελφλαντσον

Με τον Ρόμπερτ Χάουαρντ πήραμε μια γεύση της κελτικής μυθολογίας· με τον Γκάλαντ Έλφλαντσον θα πάρουμε μια γεύση της σκανδιναβικής.

Τούτο το διήγημα προχωρεί πολύ πέρα από τα συνηθισμένα της Ηρωικής Φαντασίας και δεν είναι απλώς ένα παραμύθι για μεγάλους. Είναι —για μένα— το πιο σκληρό και συγκλονιστικό τούτης της ανθολογίας. Το γιατί —όχι, δεν είναι για τις βίαιες εικόνες του— πρέπει να το βρείτε μόνοι σας. Σαν φόντο του δεν έχει κανένα φανταστικό κόσμο, αλλά την αληθινή βόρεια Ευρώπη του έτους 1000 μ.Χ. Χίλια χρόνια μετά τον Χριστό... ναι, ήταν αρκετά για ν' αλλάξουν πολλά. Ωστόσο, σήμερα, άλλα χίλια χρόνια μετά, η ίδια υποκρισία παραμένει.

Το *Πράξη Πίστης* κινείται σε πολλά επίπεδα και ήδη ο τίτλος είναι αρκετά διφορούμενος. Σε πορτογαλική αλλά διεθνοποιημένη μετάφραση το *Act of Faith* θα ήταν *Auto da fe,* δηλαδή ο όρος που χρησιμοποιούσε η Ιερή Εξέταση όταν έστελνε κάποιον

αιρετικό στο θάνατο. Όμως, «το νόμισμα έχει δυο όψεις»...

Πράξη Πίστης, αλλά *ποιας* πίστης;
Είναι μια αληθινά αξέχαστη ιστορία εκδίκησης.
Γ.Μ.

Και έγινα σοφός τότε, γνώστης της μυστικής γνώσης,
Δυνάμωσα και πρόκοψα καλά
Λέξη από λέξη μου έδωσαν λέξεις
Πράξη από πράξη μου έδωσαν πράξεις.
Χαβαμάλ 133

Γύρω στα μέσα του πρωινού επέστρεψε από το Λανγκ Βατν, από το σπίτι ενός αγρότη που η γυναίκα του είχε φέρει στον κόσμο ένα γιο στη διάρκεια της νύχτας. Πίσω της το Σκέλεν υψωνόταν προς το χλωμό ουρανό, με τις κορφές του ακόμη στεφανωμένες και ντυμένες με παχύ χιόνι, αν και ήξερε ότι οι πρώτες ζέστες της άνοιξης δεν ήταν μακριά. Οι μπότες της από δέρμα τάρανδου έτριζαν στο χιόνι καθώς περπατούσε βιαστικά, με τα μαλλιά της μακριά και ασημόξανθα ν' αναδεύονται γύρω από τους ώμους της στο πρώτο ζεστό αεράκι της εποχής. Το φουστάνι της ήταν από απλό γκρίζο βανμάλ στο καθετί εκτός από τις άσπρες μάλλινες κάλτσες της και το ξασπρισμένο λινό της καμιζόλας και της ποδιάς της. Στο αριστερό της χέρι φορούσε το χρυσό δαχτυλίδι που της είχε χαρίσει ο καλός της· στο στήθος της κρεμόταν ένα ασημένιο τρισκέλιο μενταγιόν με σμαράγδια και τους ρούνους* του λειτουργήματός της, μαρτυρώντας ότι ήταν αφιερωμένη στη Ζωή την Αγάπη και τη Θεά.

Ήταν μικροκαμωμένη και λεπτή, όχι ψηλότερη από το μέσο μπόι για μια μισο-σαξόνισσα σκλάβα

* Τα γράμματα του αρχαίου ρουνικού αλφαβήτου της βόρειας Ευρώπης και γνωστά μαγικά σύμβολα. Γ.Μ.

που τώρα είχε λευτερώσει ο αφέντης της. Μόλο που η γέννα είχε πάει καλά και είχε τελειώσει γρήγορα, το πρόσωπο και τα μάτια της, μεγάλα και σκούρα γαλανά σαν τον καλοκαιριάτικο ουρανό πάνω από το Σιόναφιορντ, σκιάζονταν από ανησυχία. Ο ευτυχής αγρότης που είχε γίνει πατέρας είχε προσφερθεί να τη φιλοξενήσει και, όταν η μητέρα και το μωρό κοιμήθηκαν ήρεμα, είχε πέσει κι αυτή για ύπνο. Και στον ύπνο της είχε ονειρευτεί.

Εκείνοι που απευθύνονταν σ' αυτή για τούτο ή το άλλο φίλτρο, για να ζητήσουν τη συμβουλή της στη θεραπεία κάποιας λαβωματιάς ή για το πώς ν' ανακουφίσουν ένα μεράκι της καρδιάς, την ήξεραν και σαν *ντραουμσπέκινγκαρ*, ονειροκρίτρα. Στο όνειρό της είχε δει ένα άλικο φεγγάρι και μια κόκκινη βροχή να πέφτει συρίζοντας στο χιόνι, και το τραπέζι ενός άρχοντα στρωμένο για συμπόσιο, με αίμα να λερώνει το ελαφίσιο κρέας και ρυάκια αίματος να στροβιλίζονται στις κούπες με τη μπίρα. Κακοί οιωνοί όλα αυτά, της είχαν έρθει στις ατέλειωτες ώρες της νύχτας, αναγκάζοντάς τη να σηκωθεί και να πάρει το δρόμο της επιστροφής πάνω από τους λόφους. Γύρω στα μέσα του πρωινού επέστρεψε από το Λανγκ Βατν...

1

Με την πρώτη ματιά η Άστριντ δεν μπόρεσε να δει τίποτα που να επαληθεύει το δυσοίωνο όραμά της. Στα ριζά του χαμηλού λόφου, φωλιασμένο ζεστά σε μια συστάδα πεύκων, το μικρό καλύβι της φαινόταν γαλήνιο όπως πάντα. Μια λεπτή σπείρα καπνού από τη χτεσινή προσεκτικά φροντισμένη

φωτιά ανηφόριζε ακόμη από την τρύπα της αχυρένιας στέγης. Ο πρωινός ήλιος λαμπύριζε στις λαδωμένες ημιδιάφανες μεμβράνες που σκέπαζαν τα παράθυρα στους τοίχους φτιαγμένους από τετραγωνισμένους κορμούς πεύκου και βελανιδιάς.

Στη θέα ανάσανε με επιφυλακτική ανακούφιση, σφίγγοντας το ασημένιο μενταγιόν στο στήθος της και μουρμουρίζοντας μια σύντομη ευχαριστία στη θεά καθώς άρχισε να κατηφορίζει την πλαγιά... όταν σταμάτησε απότομα, ξαφνιασμένη, καθώς ένα βραχνό κρώξιμο έφτασε στ' αυτιά της και μια σκούρα, φτερωτή μορφή βούτηξε από τον ουρανό για να κουρνιάσει στον ώμο της, ένα όργιο από μαυρογάλαζα φτερά και λαμπερά διαπεραστικά κατάμαυρα μάτια.

«Γκρακ...» είπε στο κοράκι, χαϊδεύοντας το αναστατωμένο του φτέρωμα σε μια προσπάθεια να το καθησυχάσει. Το ερώτημα στα χείλη της έμεινε μετέωρο, βουβό, καθώς κάτι ψιλά τσιτσιρίσματα ήρθαν να προστεθούν στ' ανήσυχα κρωξίματα του πουλιού. Τρομαγμένη πάλι, τα μάτια της πέταξαν στον παχύ γκρίζο σκίουρο που χοροπηδούσε ξέφρενα στο χιόνι πάνω στη στέγη της καλύβας της.

«Νίκα...» ψιθύρισε, τρομαγμένη από το ίδιο το ξαφνικό τρελό καρδιοχτύπι της. Άρχισε να τρέχει κάτω στην πλαγιά, με τα πόδια της να τινάζουν χιόνι προς όλες τις κατευθύνσεις, με τα μαλλιά της να μαστιγώνουν το πρόσωπό της και να σηκώνονται σε ασημένιο σύννεφο, τυφλώνοντάς τη. Παραπάτησε και σωριάστηκε φαρδιά πλατιά στο χιόνι την ίδια στιγμή που ένα μακρόσυρτο, θρηνητικό ουρλιαχτό ακουγόταν από την κορφή της πλαγιάς στα δυτικά. Ζαλισμένα σήκωσε το κεφάλι της από το χιόνι και παραμέρισε τα μαλλιά από τα μάτια της.

Ο Γκρακ έκοβε κύκλους από πάνω της κρώζοντας μανιασμένα· ο Νίκα τσιτσίριζε στη στέγη· και ο Τόστι ούρλιαζε πάλι και πάλι από το φρύδι της πλαγιάς, ένα καφετί αρκουδάκι στο φόντο ενός ουρανού όπου κόχλαζαν πυκνοί, μαύροι καπνοί.

2

Κοίταζε δίχως να πιστεύει στα μάτια της, ξέροντας ταυτόχρονα ότι το όνειρό της ήταν αληθινό. Τρέμοντας, σηκώθηκε στα πόδια της, μουλιασμένη από το χιόνι, αδιαφορώντας, διασχίζοντας με ξυλιασμένα πόδια το πλατύ γούπατο της κοιλάδας και σκαρφάλωσε την πλαγιά όπου την περίμενε ο Τόστι. Στα μισά του δρόμου, το αρκουδάκι κατηφόρισε να την προϋπαντήσει, βγάζοντας σιγανούς ήχους σαν θλιβερά βογγητά. Η Άστριντ έπεσε στα γόνατα και έχωσε το πρόσωπό της στο δασύ τρίχωμα γύρω από το λαιμό της μικρής αρκούδας.

«Ησύχασε, Τόστι», του είπε καθησυχαστικά, αλλά η φωνή της αντήχησε ξένη στ' αυτιά της, βραχνή από αγωνία. «Τι έγινε, Τόστι; Τι συνέβη;»

Το αρκουδάκι έκανε πίσω, αρπάζοντας το μανίκι της στα δόντια του και την τράβηξε μαλακά προς την αντίθετη κατεύθυνση, σαν να ήθελε να την απομακρύνει από εκεί. Η κοπέλα έγνεψε βουβά, διαβάζοντας στα μελαγχολικά καστανά μάτια του ζώου όλη την επαλήθευση της συμφοράς που υποψιαζόταν. Ο Τόστι άφησε το μανίκι της και εκείνη τον ακολούθησε προς το φρύδι της πλαγιάς, προς το τερατώδες μαύρο σύννεφο που πλανιόταν βαρύ στον ουρανό.

Στην πίσω πλευρά, οι ομαλές ράχες των υψιπέδων άρχιζαν να κατηφορίζουν απότομα στενεύοντας προς τη μεριά του Σιόναφιορντ, με τις λοφοπλαγιές διάστικτες από μοναχικά πεύκα, σκόρπια βράχια και μικρές συστάδες από ρείκια και ράχους. Τα μάτια της σάρωσαν τις πλαγιές ανήσυχα, φοβούμενη μήπως δει ό,τι κι αν ήταν αυτό που έψαχνε να δει. Τα φτεροκοπήματα του Γκρακ ακούγονταν από ψηλά και είδε την αρκούδα και το κοράκι να συγκλίνουν σ' ένα σημείο δίπλα σ' ένα μυτερό όγκο γρανίτη. Στη σκιά του βράχου η Άστριντ είδε την πεσμένη ανθρώπινη μορφή και τότε ο Τόστι άφησε πάλι ένα σκούξιμο. Ο ήχος τής σπάραξε την καρδιά, κόβοντάς της την ανάσα καθώς έτρεχε στην κατηφοριά προς τα εκεί.

Μετά δε θυμόταν τίποτε από εκείνες τις πρώτες λίγες στιγμές, για το πώς έφτασε δίπλα του, εκεί όπου ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο χιόνι με τα καστανόχρυσα μαλλιά του κολλημένα από το αίμα... με τον κόκκινο χιτώνα και τις περισκελίδες του βρόμικα και κουρελιασμένα.. σπασμένες άκρες από βέλη να εξέχουν από το μηρό και τα πλευρά του, με την καψαλισμένη φοβερή πληγή στο χυμένο δεξί μάτι του... Το μόνο που ήξερε ήταν ότι αυτός ήταν ο Μπορντ —ο μικρότερος αδερφός του Μπιάρνε Άρνεσον του παλιού της αφέντη— και έκλαψε για τον πόνο των λαβωματιών του. Τον κράτησε στην αγκαλιά της ώσπου τα δάκρυα που έπεφταν στο ασάλευτο πρόσωπο του του έδωσαν πάλι ζωή. Το μοναδικό μάτι που του απέμενε, πετάρισε και άνοιξε.

«Άστριντ;...» έκανε με βραχνό ψίθυρο. Ένας ματωμένος αφρός κύλισε από την άκρη των χειλιών του. «Εσύ είσαι, γλυκιά μου; Α... οι θεοί είναι κα-

λοί... σε φύλαξαν από κάθε κακό...»

«Μπορντ, τι συνέβη; Ποιος σ' το έκανε αυτό; Μπορντ... αγαπημένε μου, Μπορντ...»

Εκείνος δε σάλεψε, ρουφώντας την εικόνα της με όση όραση του απέμενε. «Ήξερα ότι θα ερχόσουν μια μέρα, Άστριντ...», ψιθύρισε. «Στην αρχή νόμισες ότι ήθελα να σε ξεφορτωθώ... που έφτιαξα το καλύβι σου τόσο μακριά από το υποστατικό... Σ' εμάς τουλάχιστον άφησαν περιθώρια επιλογής, αλλά εσένα... εσένα θα σ' έκαιγαν αμέσως... τα παλιόσκυλα... ο Λόκι να τους κάψει όλους... οι άνανδροι...» Ο Μπορντ πνίγηκε με τα λόγια του, το στήθος του τραντάχτηκε και κόκκινο αίμα ξεχύθηκε από το στόμα του ενώ το πρόσωπό του παραμορφωνόταν από τον πόνο. «Ως εδώ ήταν, αγαπημένη μου. Πρέπει να πας... στο βορρά... ο αδερφός της μητέρας μου έχει σπίτι στο Γκλάμφιορντ. Πες του... πες του ότι ο Όλαφ Τρύγκβασον έρχεται... για να μας εξοντώσει όλους... ότι οι γιοι της αδερφής του... όλοι στο σπίτι τους... τους έσφαξαν με δική του εντολή...»

Η Άστριντ σφούγγισε το αίμα από τα χείλη του με την άκρη της ποδιάς της και χάιδεψε το πρόσωπό του. « Και ο Μπιάρνε; Τον σκότωσαν και αυτόν;»

«Ναι, καλή μου», βόγγηξε ο Μπορντ. «Μακάρι να μην τον είχες γιατρέψει ποτέ από εκείνη τη πληγή από κονταριά που άρπαξε όταν ήταν βίκινγκ... για να πεθάνει τώρα έτσι σαν σκυλί...»

Ο Μπορντ συσπάστηκε στην αγκαλιά της και το χέρι του απλώθηκε να σφίξει το δικό της στο πρόσωπό του. «Αγαπημένη μου, Άστριντ... δώσε φτερά στα πόδια σου... με την αγάπη μου... παντοτινά...»

«Όχι... Μπορντ!» ούρλιαξε εκείνη. «Όχι...»

Μετά της φάνηκε σαν να έχασε από τα μάτια της τον Μπορντ και τον κόσμο και ένιωσε να πέφτει σ' ένα βαθύ σκιερό τόπο στερημένο από κάθε ζεστασιά ή αίσθηση. Συνήλθε με το σιγανό θλιβερό σκούξιμο του Τόστι στ' αυτιά της και την υγρή γλώσσα του στο πρόσωπό της. Ο Γκρακ στεκόταν λίγο παραπέρα, κρώζοντας δυνατά και ραμφίζοντας τον αέρα προς τη μοναχική μορφή που έβγαινε από το πυκνό πευκοδάσος στα ριζοβούνια. Η Άστριντ δεν τόλμησε να χαμηλώσει το βλέμμα και να κοιτάξει τον Μπορντ, νιώθοντας σαν η παγωνιά να είχε απλωθεί από το κορμί του στην καρδιά της. Ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ουρανό, ένας θολερός κύκλος από τραχύ φως που διαπερνούσε τους αιρούμενους καπνούς και έφτανε ως κάτω στο ξεραμένο πηγάδι των δακρύων της. Το κοράκι έκρωξε άλλη μια φορά, μια κραυγή προειδοποίησης, και μετά φτεροκόπησε μακριά. Ο Τόστι αναρρίγησε στο πλευρό της. Η Άστριντ γύρισε το βλέμμα της προς τα δάση χαμηλά, με τα μάτια της στεγνά, με τη θλίψη της να γίνεται ένας παγωμένος και οδυνηρός κόμπος στο κέντρο της ύπαρξής της.

Σιωπηλά, χαϊδεύοντας συνέχεια το πεθαμένο πρόσωπο στα γόνατά της, παρακολουθούσε το νεοφερμένο να πλησιάζει προς το μέρος της. Το μάτι της κατέγραψε αφηρημένα το αστραποβόλημα των ηλιαχτίδων στον κρύο σιδερένιο χαλκά γύρω από το λαιμό του και την έκφραση οργής στο πρόσωπό του. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα δίκοπο πολεμικό τσεκούρι, βουτηγμένο στο αίμα, και η Άστριντ αναρωτήθηκε πώς κι ένας σκλάβος κυκλοφορούσε έτσι οπλισμένος. Ύστερα ο άλλος στάθηκε μπροστά της. Ήταν ένας ρωμαλέος, μεσόκοπος άντρας με ψαρές πινελιές στα γένια και τα μαλλιά

του, με τη μυρωδιά πολυκαιρισμένου ιδρώτα στα καψαλισμένα μάλλινα ρούχα του... και αίμα... κι άλλο αίμα... ήταν βουτηγμένος σε δαύτο...

Στο πρόσωπό του αναγνώρισε τον Σίγκβατ, το σιδερά. Ήταν μαζί σκλάβοι οι δυο τους, πριν εκείνη γιατρέψει τη λαβωματιά του Μπιάρνε και κερδίσει έτσι την ελευθερία της και το δαχτυλίδι αρραβώνα από τον Μπορντ. Ο Σίγκβατ ήταν πάντοτε καλός μαζί της, ακόμη και όταν οι άλλοι σκλάβοι την απέφευγαν για τη μαγεία που έβλεπαν στα ξόρκια και τις γιατρειές της. Ο Σίγκβατ ήταν πάντοτε φιλικός μαζί της.

«Μπορείς... θα τον μεταφέρεις... για χάρη μου;» τον ρώτησε σιγανά, με εντελώς άχρωμη φωνή.

Ο Σίγκβατ έσμιξε τα δασιά φρύδια του και τα μάτια του στένεψαν. «Δεν είμαι πια σκλάβος, Άστριντ Άρβενσντόττιρ», γρύλισε τραχιά. «Λευτερώθηκα, αλλά με τρόπο που καλύτερα να είχα μείνει σκλάβος. Ναι, θα τον μεταφέρω για χάρη σου. Από αγάπη για έναν καλό αφέντη και από αγάπη για σένα, θα σε υπηρετήσω τούτη τη μοναδική φορά πριν συνεχίσω να γεύομαι την υπέροχη αίσθηση της λευτεριάς».

3

Η Άστριντ ούτε που πρόσεξε την παγωνιά που είχε εισβάλει στο καλύβι κατά τη διάρκεια της απουσίας της. Εκείνη η αίσθηση της ζεστασιάς και της γαλήνης που γέμιζε τη ζωή της είχε χαθεί. Ενώ καταπιανόταν με το καθήκον της φροντίδας του νεκρού που ήταν να γίνει άντρας της — ξεκαρφώνοντας

τας τα βέλη, βγάζοντας τα λερωμένα ρούχα, καθαρίζοντας το ξεραμένο αίμα από το κορμί του, χτενίζοντας τα μαλλιά του και σκεπάζοντας μ' ένα κομμάτι μαλακό δέρμα το χυμένο μάτι του — ένα πλήθος από αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα πολεμούσαν με την ψυχή της ώσπου περίμενε το σώμα της να διαλυθεί σε χίλια κομμάτια κι ένας ψυχρός άνεμος να τα μεταφέρει στο φοβερό Νιφλχάιμ*. Ύστερα από ένα διάστημα που της φάνηκε αιωνιότητα, σκέπασε τον Μπορντ με τις δικές της μάλλινες κουβέρτες και στάθηκε από πάνω του, κοιτάζοντας το πρόσωπό του.

Μη μ' αφήνεις, Μπορντ, τον ικέτεψε σιωπηλά. *Περίμενέ με, γιατί μένει κάτι που πρέπει να γίνει. Ό,τι κι αν είναι αυτό, άσε με να το κάνω.*

Γύρισε γοργά το πρόσωπό της μακριά από το δικό του, νιώθοντας ανακούφιση που ούτε ο Τόστι ούτε ο Νίκα δε χαλούσαν τον κόσμο για να της τραβήξουν την προσοχή. Το αρκουδάκι είχε σκαρφαλώσει στο κρεβάτι της, δίπλα στον Μπορντ, και εκεί το είχε πάρει ο ύπνος. Ο γκρίζος σκίουρος είχε κουρνιάσει ψηλά σ' ένα δοκάρι της οροφής και από εκεί κοιτούσε τον επισκέπτη της με υποψία. Απ' έξω, στη στέγη, άκουγε τα σιγανά ξυσίματα από τα πόδια του Γκρακ που έκοβε βόλτες πάνω κάτω. Ο πιστός της Γκρακ, πάντοτε άγρυπνος φύλακας. Η σκέψη την έκανε σχεδόν να χαμογελάσει. Σχεδόν.

«Άστριντ, πρέπει να φύγεις. Δε θ' αργήσουν να μάθουν για σένα από εκείνους στο χωριό... και μετά θα έρθουν να σε περιποιηθούν όπως περιποιήθηκαν κι εμάς».

---

* Η «Χώρα της Καταχνιάς», το βασίλειο της Χελ, της θεάς του Θανάτου.

Γ.Μ.

Ήταν η φωνή του Σίγκβατ, απαλή, όσο απαλό μπορεί να είναι ένα γρύλισμα, μη θέλοντας να την ενοχλήσει στη θλίψη της, αλλά ταυτόχρονα πιεστική. Αργά, η συνείδησή της επανήλθε στον κόσμο γύρω της και τον είδε, καθισμένο ακίνητο σ' έναν πάγκο δίπλα στη φωτιά, με το ματωμένο τσεκούρι στα γόνατά του. Η Άστριντ κούνησε το κεφάλι της αφηρημένα, με τα μάτια της να περιπλανιούνται στο μικρό αργαλειό στη γωνιά, στ' αρωματικά βότανα που κρέμονταν από τα δοκάρια της οροφής, στο ηλιόφωτο που χυνόταν μέσα από το κγιά για να φτιάξει αχτίδες με χορευτικές κουκίδες σκόνης πάνω από το στρωμένο με ψάθες χωματένιο πάτωμα.

«Το βάζεις στα πόδια», τον κατηγόρησε.

Το χαμόγελο του Σίγκβατ ήταν σαν πάγος. «Όχι», απάντησε, «δεν το βάζω στα πόδια. Το αίμα των κυρίων μου θα βρει εκδίκηση πριν παγώσει στο χιόνι. Δεν απομένει άλλος εκτός από μένα...

»Υπήρξα σκλάβος για διπλάσια χρόνια απ' όσα έχει η ζωή σου και ο Θορ κρατούσε πάντα σωστά το λογαριασμό. Αλλά τώρα είμαι λεύτερος ν' αναζητήσω καινούριο αφέντη. Απόψε, θα γυρίσω πίσω με τούτο δω», μόρφασε χαϊδεύοντας τη λεπίδα στα γόνατά του, «και θα κερδίσω μια θέση στο παλάτι του Όντιν».

«Ο Μπορντ είπε ότι υπάρχει ένας θείος του στο Γκλάμφιορντ—» άρχισε να λέει η Άστριντ, αλλά την έκοψε το σαρκαστικό ρουθούνισμα του Σίγκβατ.

«Ναι», γρύλισε περιφρονητικά, «ένας λεχρίτης που λατρεύει τον ήχο του χρυσού και τη γλυκερή φωνή του βασιλιά πιότερο κι από την τιμή των συγγενών του».

«Καλά, και οι άλλοι από το σπίτι του κυρίου μου;»

«Δεν υπάρχουν άλλοι», γρύλισε ο σιδεράς. Στο πρώτο φως της αυγής έβαλαν φωτιά στο υποστατικό και μετά μας περίμεναν με δόρατα και βέλη». Κοίταξε στο ασάλευτο κορμί του Μπορντ στο σοφά. «Δεν ήξεραν καν ότι αυτός είχε ξεφύγει...»

Τα μάτια της Άστριντ άνοιξαν διάπλατα από φρίκη. «Όλους;» φώναξε, μη θέλοντας να το πιστέψει παρά την κατηγορηματική διαβεβαίωση του Σίγκβατ. Ένιωσε ζαλάδα και κλονίστηκε, με τα χέρια της να γαντζώνονται στον άδειο αέρα για να κρατηθεί ώσπου βρήκε και αρπάχτηκε από τον ώμο του σιδερά. Για μια στιγμή, με τη θύμηση του προφητικού της ονείρου, τα μάτια της έγιναν απλανή. Μια φευγαλέα ανατριχίλα διαπέρασε το κορμί της και μετά πήγε και κάθισε δίπλα στο σιδερά.

«Πες μου πώς έγινε το κακό, Σίγκβατ», είπε με σιγανή φωνή. «Το καθετί από την αρχή. Ο Μπορντ είπε ότι ερχόταν ο Τρύγκβασον... για όλους μας. Ελόγου του ήταν;»

Ο Σίγκβατ έσκυψε το κεφάλι του, με τα φρύδια σμιγμένα καθώς προσπαθούσε να μετατρέψει σε λέξεις τις εικόνες στο μυαλό του. Η φωνή του έμοιαζε σαν σιγανό μπουμπουνητό όταν άρχισε, καθώς έτρεμε από οργή.

«Όχι, δεν ήταν ο ίδιος ο καλός μας βασιλιάς, ο Όλαφ Τρύγκβασον αυτοπροσώπως», μουρμούρισε. «Ήταν ένας από εκείνους τους κουρεμένους παπάδες του, φρέσκος από την μπαμπεσιά του στο Χλάντιρ κατά το Γιουλετίντε* που μας πέρασε...»

* Μεγάλη προχριστιανική γιορτή του χειμερινού ηλιοστάσιου. Αργότερα ταυτίστηκε με τα Χριστούγεννα.

Γ.Μ.

Η κοπέλα έγνεψε καταφατικά, έχοντας ακούσει την ιστορία από τα ίδια τα χείλη του Μπορντ — πώς ο βασιλιάς είχε καλέσει τους πιο ισχυρούς προύχοντες της περιοχής του Τρόντελαγκ για να γιορτάσουν μαζί του το Γιουλετίντε και μετά, αφού τους μέθυσε με τα καλύτερα κρασιά και μπίρες, τους κύκλωσε με τους στρατιώτες του και τους έθεσε μια άναντρη επιλογή... ή να πεθάνουν ή να εγκαταλείψουν τους παλιούς θεούς και να προσκυνήσουν εκείνο το νότιο θεό, τον Κριστρ. Ο Σίγκβατ συνέχισε την αφήγησή του, αναπολώντας μεγαλόφωνα.

«...Ήρθε χτες βράδυ, όταν οι αφέντες μου και όλο τους το προσωπικό ήταν στο τραπέζι. Ο Μπιάρνε τον καλοσώρισε, του έδωσε την τιμητική θέση πλάι του στην ψηλή καρέκλα και σερβίρισε αυτόν το σκύλο από το πιάτο του, ταΐζοντάς τον σαν να 'ταν κι εγώ δεν ξέρω τι.

»Μετά το φαγητό, ο Μπιάρνε τον ρώτησε τ' όνομά του και τους λόγους που τον είχαν φέρει στο Νορντουρχάιμ. Ο κουρεμένος απάντησε ότι λεγόταν Φρόντι Σκέγκισον και ότι είχε έρθει στο Χαλόγκαλαντ με εντολή του βασιλιά Όλαφ και με τις ευλογίες του Σίγκουρντ, του βασιλικού επισκόπου.

»Ύστερα ο αφέντης Μπορντ σηκώθηκε από το κάθισμά του και έβγαλε ένα ωραίο λόγο για τούτο και για κείνο, καλοσωρίζοντας τον κουρεμένο σαν να ήταν ο ίδιος ο Όλαφ. Και μετά τον ρώτησε αν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσαν να κάνουν αυτός και ο Μπιάρνε για να τον βοηθήσουν στην αποστολή του. Τότε εκείνος ο σκυλόπαπας χαμογέλασε και είπε, 'Σας μεταφέρω το λόγο και την επιθυμία του Όλαφ, του βασιλιά της Νορβηγίας, που είναι οι υπήκοοί του να εγκαταλείψουν τη λατρεία των

ψεύτικων παλιών θεών και ν' αποδώσουν στο μοναδικό Θεό και το μόνο υιό Του τον Ιησού Χριστό τη λατρεία που δικαιούται'.

»Απότομα έπεσε νεκρική σιγή στην αίθουσα, ώσπου ο Μπορντ γέλασε λίγο και είπε, 'Μα το Σφυρί του Θορ, μ' έχεις μπερδέψει, καλέ μου Φρόντι. Πρέπει να λατρεύουμε το μοναδικό Θεό μόνο... ή το μόνο του γιο... ή μόνο το γιο του κι ο Λόκι* ας πάρει τον πατέρα του;' Τότε όλοι γέλασαν και χειροκρότησαν το αστείο του Μπορντ, όλοι εκτός από τον παπά που ρώτησε τον Μπιάρνε αν επιδοκίμαζε να προσβάλλουν έτσι τους φιλοξενούμενους στη στέγη του.

»Αμέσως ο Μπιάρνε ακούμπησε κάτω την κούπα της μπίρας του και απάντησε, 'Όχι, Φρόντι, ο αδελφός μου δεν το είπε για να σε προσβάλει. Μιλώντας για λογαριασμό μου, πιστεύω ότι οι παλιοί θεοί είναι εξίσου καλοί όσο και οι νέοι, αν όχι και καλύτεροι. Ο πατέρας μου, όπως και ο δικός του πατέρας πιο πριν, υπηρέτησαν τον Υπέρτατο και τη Συντροφιά Του και όλα τα καλά που έχουμε σήμερα τα χρωστάμε σ' Εκείνους. Μπορείς να πεις στον αφέντη σου ότι είμαι καλός και πιστός του υπήκοος, αλλά δεν πρόκειται να προσκυνήσω αυτόν τον Κριστρ ή τον πατέρα του. Όσο για τους ανθρώπους του σπιτιού μου, κανένας, όσο μεγάλος και τρανός κι αν είναι, δεν μπορεί να ορίζει την πίστη και τις πεποιθήσεις της καρδιάς του άλλου. Τους επιτρέπω να διαλέξει ο καθένας για λογαριασμό του'.

»Τότε ο κουρεμένος το βούλωσε και δεν είπε άλ-

---

* Θεός παρόμοιος με τον Ερμή. Οι χριστιανοί τον ταύτισαν με το Σατανά. Γ.Μ.

λη κουβέντα, καθώς ο ένας μετά τον άλλο, ως και ο πιο ταπεινός δούλος από μας δίπλα στο τζάκι, όλοι σ' εκείνη την αίθουσα, ορκίστηκαν μεγαλόφωνα την πίστη τους στον Όντιν, τον Θορ και τον Φρέυρ. Και μόλο που ο παπάς ήταν μετά όλο γλυκερά χαμόγελα, ήταν φανερό ότι ήταν πυρ και μανία με τους κυρίους μου και τους ανθρώπους τους. Και αρνήθηκε να κοιμηθεί εκεί τη νύχτα, με τη δικαιολογία ότι βιαζόταν να γυρίσει στο Αουστουρβίκεν...»

4

Μια σκυθρωπή σιωπή πλάκωνε το καλύβι, που γινόταν ακόμη πιο βαριά καθώς πύκνωναν οι σκιές με τον ερχομό της νύχτας. Οι δυο τους κάθονταν στον πάγκο· ο Σίγκβατ χάιδευε τα ματωμένα ασημένια και χρυσά ένθετα κεντίδια της λάμας του τσεκουριού του ενώ η Άστριντ έπαιζε νευρικά με το ψαλίδι και το μαχαίρι με την κοκάλινη λαβή που είχε στην τσέπη της ποδιάς της. Τελικά, σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε τον Μπορντ, σχεδόν πιστεύοντας ότι κοιμόταν, μισοπεριμένοντας να τον δει ν' ανασαλεύει και να σηκώνεται από το κρεβάτι, χαμογελώντας της έτσι όπως χαμογελούσε πάντοτε.

Είχε μάθει αρκετά για τη ράτσα των ανθρώπων που είχαν πιάσει σκλάβα τη μητέρα της. Είχε μάθει για το χαρακτήρα και τους τρόπους τους και για τους παράξενους θεούς που λάτρευαν· για το πώς οι θεοί αυτοί εκτιμούσαν, πάνω απ' όλα, τα χαρίσματα του θάρρους, της τιμής και της αφοσίωσης. Η ίδια είχε διαλέξει τη Φρέυγια, τη Δέσποινα, σαν

προστάτιδα θεά της και τώρα σηκώθηκε και πλησίασε στη σκοτεινή κόχη δίπλα στο κρεβάτι της και κοίταξε στο πρωτόγονα σκαλισμένο είδωλό Της. Ήταν ένα χοντροφτιαγμένο ξύλινο ξόανο, αλλά βαμμένο με αγάπη και υπηρετούμενο πιστά. Η Άστριντ στάθηκε μπροστά στη θεά της, με τα χέρια της σφιγμένα στο ασημένιο μενταγιόν στο στήθος της.

«Θεά», άρχισε από μέσα της, μιλώντας με την απίστευτη κούραση που τη διακατείχε. «Δέσποινά μου, πάντοτε έκανα αυτό που μου έλεγε η καρδιά μου ότι εσύ θα ήθελες να κάνω. Έχω διατηρήσει ιερό το φως της Ζωής, αλλά τώρα νιώθω μονάχα το θάνατο γύρω μου και είμαι χαμένη...»

Κοίταξε στο καλοσυνάτο, αν και άτεχνα σκαλισμένο πρόσωπο του ειδώλου και είδε ότι μια κάποια αυστηρότητα είχε απλωθεί σ' αυτά τα χαρακτηριστικά. Αναρρίγησε αλλά μονάχα για μια στιγμή, καθώς μια φωνή απαλή σαν θρόισμα ψιθύρισε στο μυαλό της.

Υπάρχουν δυο όψεις σε κάθε νόμισμα, κόρη μου. Ωστόσο, χάνει το νόμισμα τίποτα από την αξία του εξαιτίας της φαινομενικής διαφοράς των όψεών του; Το ίδιο συμβαίνει και με τη Ζωή. Με έχεις υπηρετήσει πιστά· πώς θα μπορούσα να σ' εγκαταλείψω σε τούτη τη δύσκολη ώρα σου; Ακολούθησες το δρόμο που σε οδηγούσε η καρδιά σου, αλλά ο δρόμος μου ήταν πάντοτε διπλός και δε θα με προδώσεις αν τώρα η καρδιά σου σε καθοδηγεί ν' ακολουθήσεις το δεύτερο δρόμο. Δυο όψεις έχει το κάθε νόμισμα, κόρη μου, δυο όψεις έχουν η Ζωή και η Αγάπη και η Θεά.

Η Άστριντ έγνεψε καταφατικά και γύρισε αργά στον πάγκο όπου ο Σίγκβατ καθόταν σαν άψυχο ά-

γαλμα σμιλεμένο από πέτρα. Αναρωτήθηκε μήπως είχε αρχίσει κιόλας το ταξίδι του και τώρα παράπαιε στα σύνορα της μιας Ζωής με την άλλη. Άγγιξε μαλακά το στιβαρό ώμο του, καλώντας τον πίσω.

«Σίγκβατ, δεν τέλειωσες την αφήγησή σου», του ψιθύρισε.

Ο σιδεράς σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε με θολό βλέμμα. «Δεν έχω τι άλλο να σου πω που να μην το ξέρεις ήδη», αποκρίθηκε βραχνά, «και ήρθε η ώρα να πάρουμε ο καθένας το δρόμο του».

«Εγώ δε διάλεξα ακόμη το δικό μου, Σίγκβατ κι εσύ δεν τέλειωσες την ιστορία σου», επέμεινε τραχιά. Η θύμηση άναψε νεκρική πυρά στα μάτια του, καίγοντας και σκορπίζοντας τις καταχνιές που τύλιγαν τις βαθύτερες σκέψεις του. Η φωνή του αντήχησε σαν κλαγγή μετάλλων στ' αυτιά της.

«Όταν μας ξεπέταξαν με τη φωτιά από τα κρεβάτια μας, ο σκυλόπαπας και οι στρατιώτες του μας περίμεναν, μ' ελόγου του να ουρλιάζει καθώς μας έσφαζαν, τσιρίζοντας τα ψέματα του αρχιδαίμονα θεού που λατρεύει ο Όλαφ, εκείνου που διδάσκει τάχα την αγάπη και την καλοσύνη ενώ οι δαίμονές του μας κόβουν τα λαρύγγια για να μας κάνουν πιστούς.

»Έτσι μας παγίδεψαν σαν πρόβατα για σφαγή — όλους μας, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Ξαποστείλαμε πολλούς από δαύτους σκούζοντας στον Άλλο Κόσμο, αλλά στο τέλος δεν έμεινε κανείς εκτός από μένα και τους αφέντες μας. Τους είδα να πεθαίνουν και μ' έπιασε τέτοια φονική μανία ώσπου δεν έμεινε κανένας πρόθυμος να μου φράξει το δρόμο για τους λόφους πάνω από το υποστατικό του Νορντουρχάιμ. Ήταν από εκεί που τους είδα να βγάζουν τα μάτια του Μπιάρνε· ήταν από εκεί που τους άκουσα να γελάνε μέχρι που του έκοψαν τη γλώσσα και μετά το κεφάλι για να το καρφώσουν σ' ένα κοντάρι τους... και ήταν εκεί που έκλαψα και βλαστήμησα τον εαυτό μου μέχρι που βυθίστηκα σε μαύρο ύπνο—»

Κάτι σκίρτησε στην καρδιά της Άστριντ, κάτι διάφορο από τη φρίκη της αφήγησης του Σίγκβατ, κάτι παράξενο και ξένο στο χαρακτήρα της, σ' εκείνη που είχε ζήσει μονάχα στην Αγάπη έτσι ώστε να υπηρετεί πιστά τη θεά. Ήταν σαν κάτι να σκιζόταν και ν' άνοιγε, το βογγητό ενός μνήματος που έχασκε ορθάνοιχτο και τους παγωμένους ανέμους της Χελ να ουρλιάζουν καθώς ξεχύνονταν στο ηλιόφωτο...

Ποιος θεός μπορούσε να 'ναι τόσο μοχθηρός και γεμάτος μίσος για να επιβάλλει την πίστη του με τον πόνο και την απειλή του θανάτου;...

...με το ουρλιαχτό του ανέμου να γίνεται μπουμπουνητό βροντής...

Ποιος θεός μπορούσε ν' απαιτεί ένα τρόπο ζωής από τους πιστούς του και ωστόσο να τους επιτρέπει να πράττουν το αντίθετο στ' όνομά του;

...με τη βροντή να γίνεται η φωνή της θεάς, σκοτεινή από πάθος...

Δυο όψεις έχει το κάθε νόμισμα, κόρη μου, δυο όψεις έχουν η Ζωή και η Αγάπη.

Ξαφνικά κατάλαβε ποιος ήταν ο δρόμος που έπρεπε ν' ακολουθήσει και η αβάσταχτη κούραση μέσα της έλιωσε, για να ενωθεί και να γίνει ένα με τον παγωμένο πυρήνα μίσους που θέριευε στην ψυχή της. Ο Σίγκβατ είχε σηκωθεί από τον πάγκο του, στέκοντας πανύψηλος από πάνω της. Η Άστριντ του χαμογέλασε, με τα γαλάζια μάτια της

σκληρά σαν τους χειμωνιάτικους ουρανούς πάνω από το Σιόναφιορντ.

«Θα πεθάνεις απόψε, Σίγκβατ», του είπε απλά, και εκείνος την κοίταξε με δέος και θαυμασμό στα γκρίζα του μάτια.

«Ναι, κυρά», έγνεψε σοβαρά, «απόψε θα πεθάνω. Απόψε, όταν ξεπετάξω τους *νίτινγκουρ* από τα κρεβάτια τους με φλόγα και αίμα, με τ' όνομα του Πατέρα των Πάντων στα χείλη μου. Απόψε θα πεθάνω όπως θα πρέπει να πεθαίνει κάθε αληθινός Άνθρωπος του Βορρά — γελώντας κατάμουτρα στους θρασύδειλους που νόμισαν ότι θα μπορούσαν να με σκιάξουν για να ξεχάσω την κληρονομιά των πατέρων μου».

Τα στιβαρά χέρια του έσφιξαν σχεδόν ερωτικά τη λαβή του τσεκουριού του καθώς βάδιζε προς την πόρτα της καλύβας, με τα βήματά του να κάνουν να τρέμει η γη. Η Άστριντ τον σταμάτησε με μια λέξη της και εκείνος γύρισε να την κοιτάξει, σαν πελώριος ίσκιος που διαγραφόταν στο μισόφωτο της ανοιχτής πόρτας.

«Θα είμαι μαζί σου, Σίγκβατ».

Ο σιδεράς έγνεψε πάλι καταφατικά. « Το ξέρω, κυρά», αποκρίθηκε σκυθρωπά. «Θα σε περιμένω. Ο Γκρίζος Άντρας και η Χρυσομαλλούσα*. Είναι ταιριαστό».

Όταν ο Σίγκβατ έφυγε, η Άστριντ σήκωσε το κεφάλι της και μίλησε μαλακά στο παχύ γκρίζο σκιουράκι που καθόταν νευρικά στα δοκάρια της στέγης.

«Φύγε, Νίκα. Γύρνα πίσω στο σπίτι που σου ανήκε πριν έρθεις εδώ να μοιραστείς το δικό μου. Η

* Επίθετα του Όντιν και της Φρέυγια. Γ.Μ.

ιστορία σχεδόν τέλειωσε». Πιο δυνατά, φώναξε τον Γκρακ που στεκόταν απέξω στη στέγη. «Φύγε, Γκρακ. Πήγαινε στον Γκρίζο Άντρα, γιατί σε ονομάζω 'Κοράκι της Καταιγίδας' και πρέπει να καλέσεις τους θεούς να παρευρεθούν σε τούτη την εξόφληση λογαριασμών που θα γίνει».

Στο κρεβάτι, ο Τόστι σήκωσε το μουσούδι του και την κοίταξε με μελαγχολικά ερωτηματικά μάτια, και η Άστριντ ανακάλυψε ότι δεν είχαν παγώσει όλα τα δάκρυα μέσα της. Με υγρά μάτια πλησίασε αργά στο κρεβάτι και αγκάλιασε το αρκουδάκι όπως είχε κάνει εκείνο το πρωί.

«Έχεις δίκιο, Τόστι», ψιθύρισε με λυγμούς, με το πρόσωπο χωμένο στη γούνα του ζώου. «Δεν υπάρχει άλλο σπίτι για σένα. Θα έρθεις μαζί με τον Μπορντ και μένα. Θα προσπαθήσω... αυτό σ'το ορκίζομαι... να μην πονέσεις...»

Για ένα διάστημα το καλύβι ήταν σκοτεινό και σιωπηλό καθώς ένας γκρίζος σκίουρος τσιτσίριζε ένα σιγανό αντίο από το κλαδί ενός πεύκου και ένα κοράκι πετούσε δυτικά προς την πόλη του Αουστουρβίκεν. Μέσα στο καλύβι κοιμόνταν ένας νεκρός, ένα αρκουδάκι και μια κοπέλα με χρυσά μαλλιά.

5

Καθόταν σε μια βάση φτιαγμένη από κλάρες φλαμουριάς, βελανιδιάς και σορβιάς, με τις καυτές φλόγες της θυσιαστήριας πυράς να στέλνουν κύματα κάψας στο γυμνό της κορμί και να λαμπυρίζουν στα σμαράγδια του ασημένιου μενταγιόν ανά-

μεσα στα στήθη της. Στο ένα χέρι της, ένα *γκαλντρ*, ραβδί από ξύλο σορβιάς, ύφαινε ανάερα σχέδια στο φόντο της μακάβριας λάμψης ενώ τα χείλη της σάλευαν βουβά, ατέλειωτα, σε απόκρυφες επωδές που είχε μάθει πριν πολύ καιρό κάτω από ένα μισόγιομο φεγγάρι.

Εκείνοι που απευθύνονταν σ' αυτή για το ένα ή το άλλο φίλτρο, για να τη συμβουλευτούν για τη γατρειά κάποιας λαβωματιάς ή για τους καημούς κάποιας καρδιάς, την ήξεραν σαν ονειροκρίτρα και σαν βαθιά μυημένη στις τέχνες της *γκαλντρ*, της τραγουδιστής μαγείας του φωτός και του καλού. Αλλά τα λόγια που έβγαιναν τώρα από τα χείλη της δεν ήταν οι αρμονικές καντέντσες των *γκαλντρισμάλ*, των τραγουδιών της λευκής μαγείας· αντίθετα, ήταν μάλλον οι τραχείς και κοφτοί λαρυγγισμοί που είχε μάθει από τη μικρόσωμη, μελαχρινή γυναίκα που ζούσε ψηλά ανάμεσα στα κατσάβραχα του Σκέλεν. Ήταν οι λέξεις της *σέιντρ*, της σκοτεινής μαγείας. Και καθώς τα έλεγε, το κορμί της γινόταν άκαμπτο και αλύγιστο, τα μάτια της γύριζαν ανάποδα στις κόχες τους και ένας ψυχρός άνεμος μαστίγωνε τ' ασημόχρυσα μαλλιά της φτιάχοντας ένα ξέφρενο στέμμα γύρω από το κεφάλι της. Το καλύβι έσβησε από τα μάτια της· στεκόταν στην άκρη μιας σκοτεινής πεδιάδας με άγνωστα αστέρια να σπινθηρίζουν στο μαύρο ουρανό ψηλά.

Ένα υπόκωφο μπουμπουνητό από βροντές αντήχησε πίσω της και γυρίζοντας αντίκρισε το πελώριο ζώο που ανασάλευε τσαλαπατώντας βαριά τη γη. Ήταν ένα τεράστιο ασημόγκριζο άλογο με οχτώ πόδια, που ξεφυσούσε ανυπόμονα κοιτάζοντάς τη με τα λαμπερά σαν καμίνι μάτια του. Για μια στιγμή ένιωσε να την κυριεύει αβεβαιότητα και φόβος, αλλά τα παραμέρισε από το μυαλό της. Τραγουδώντας σιγανά, πλησίασε αδίσταχτα το τέρας και σάλταρε στη ράχη του.

«Στον αφέντη σου, Σλέιπνιρ», πρόσταξε, και το ζώο όρμησε προς την πεδιάδα, βουτώντας σε μια άβυσσο ανυπαρξίας, καλπάζοντας σε αθέατους δρόμους, με τις οπλές του να βροντούν στον άδειο αέρα.

Για μια αιωνιότητα το άλογο κάλπαζε στο χάος, τόσο γοργά που ο αέρας ρουφούσε την ανάσα από τα πνευμόνια της και ο ρυθμός της κίνησής του απλωνόταν από τα σκέλια της για να κάνει τα δόντια της να κροταλίσουν. Διέσχιζε το κενό γοργά, τυφλή, κουφή και άλαλη στο καθετί, νιώθοντας μονάχα τα σκληρά σαν σίδερο πλευρά κάτω από τους μηρούς της... ώσπου μια σπίθα φωτός έλαμψε στη μαυρίλα, ξυπνώντας την, και το άλογο χύθηκε προς τα πάνω για να τη συναντήσει...

Κάτω από ένα σταχτί ουρανό η Άστριντ ξεπέζεψε από τη ράχη του αλόγου της και προχώρησε παραπατώντας προς ένα κύκλο από μονόλιθους που ορθώνονταν μπροστά της. Έξω από τον πέτρινο κύκλο το καθετί ήταν σκεπασμένο με λεπτό στρώμα πάγου· πιο πέρα, απότομοι γκρεμοί σαβανωμένοι με πάχνη ορθώνονταν μέσα από στροβιλιζόμενες καταχνιές που λαμπύριζαν με παγωμένο, λευκό φως. Πλημμυρισμένη με κατάπληξη και δέος, πέρασε ανάμεσα από τις εξωτερικές πέτρες και πάτησε σ' ένα χαλί από δροσερή πράσινη χλόη. Μια φωνή, βαθιά και γελαστή, ακούστηκε σαν ηχηρή απάντηση στη σύγχυσή της.

«Είσαι στα σύνορα του Γιοτουνχάιμ, ω θνητή, της χώρας των Γιγάντων της Πάχνης».

Στην άλλη πλευρά του κύκλου, δίπλα σε μια μι-

κρή κελαριστή πηγή από κρυστάλλινο νερό που ξεπηδούσε από τις πέτρες, ένας άντρας και μια γυναίκα στέκονταν κοιτάζοντάς την με ήρεμη θυμηδία στα μάτια. Ανάμεσά τους ξεφύτρωνε από την πηγή μια λεπτή ρίζα από γυαλιστερό ανοιχτόχρωμο ξύλο, που χανόταν ψηλά στον ουρανό. Όταν η Άστριντ πλησίασε, ο άντρας γέλασε πάλι, αν και τώρα το γέλιο του ήταν αυστηρό και δίχως ευθυμία.

«Καλοσώρισες στην Πηγή του Γίγαντα, όπου η πρώτη ρίζα της Κοσμικής Φλαμουριάς πίνει από το ζωογόνο νερό και όπου ο Μίμιρ ο Σοφός αναβλύζει τη σοφία του». Μια σκοτεινή μορφή φτερούγισε από ψηλά και ήρθε να κουρνιάσει στον γκριζοντυμένο ώμο του άντρα, ξυπνώντας μια αμυδρή θύμηση στο νου της Άστριντ. «Βλέπεις, έχουμε ειδοποιηθεί για τον ερχομό σου, Άστριντ Άρβενστντόττιρ. Μάθε ότι δείχνεις μεγάλη τόλμη με το να έρθεις σε τούτο τον τόπο».

Η Άστριντ είδε το μοναδικό μάτι του άντρα ν' αστράφτει με ανείπωτο πάθος και θα ζάρωνε με φόβο κάτω από το τρομερό βλέμμα του αν δε μιλούσε η γυναίκα υπερασπίζοντάς την.

«Σε παρακαλώ, Πατέρα Όντιν», είπε ήρεμα, και η Άστριντ, αναγνωρίζοντας τη φωνή της, κοίταξε τα λαμπερά χρυσαφένια μαλλιά, το πλούσιο μπλε και πράσινο κεντητό ρούχο της, το αστραποβόλημα των σμαραγδιών και του δουλεμένου από νάνους ασημένιου μενταγιόν γύρω από το λευκό της λαιμό.

«Φρέυγια», ψιθύρισε παρακλητικά. «Δέσποινά μου...»

Η θεά έγνεψε καταφατικά και στράφηκε προς τον γκριζοντυμένο άντρα. «Είναι ένα από τα παιδιά μου, Πατέρα των Πάντων. Εγώ της επέτρεψα να έλθει εδώ. Άφησέ τη να μιλήσει».

Ο Γκρίζος έκανε μια εκνευρισμένη κίνηση με τους ώμους. «Όπως επιθυμείς», μουρμούρισε σμίγοντας τα φρύδια του. Γυρίζοντας προς την Άστριντ είπε πιο καλοσυνάτα, «Πες μας τι σε φέρνει στην Πηγή της Ουρντρ;» Το μοναδικό μάτι του την κοίταξε διαπεραστικά.

Η Άστριντ ανατρίχιασε στη γύμνια της, αλλά με την ενθάρρυνση της θεάς βρήκε το κουράγιο ν' απαντήσει με θάρρος. «Πατέρα των Πάντων, ήρθα για ν' αποκτήσω τους ρούνους της Δύναμης, δυο φορές εννιά σε αριθμό, ώστε να μπορώ να πάω άτρωτη ανάμεσα στους εχθρούς μου και να εκδικηθώ εκείνους που σκότωσαν τον κύριο και καλό μου· για να πάρω αίμα αντί αίματος από τους λάτρες εκείνου του θρασύδειλου θεού που ονομάζουν Κριστρ».

«Και τι θα δώσεις για τους ρούνους, Αρβενστντόττιρ;» ρώτησε ο Γκρίζος Θεός. «Θα δώσεις ένα μάτι και εννιά νύχτες μαρτύριου όπως εγώ;»

«Θα δώσω όλο μου τον εαυτό», αποκρίθηκε εκείνη.

«Δίκαιη ανταλλαγή», είπε η θεά στο πλάι του, «αλλά εσύ δέξου μονάχα τον αγαπημένο της, Πατέρα των Πάντων, γιατί τούτη η κοπέλα μού ανήκει και θα την ήθελα για την αυλή μου».

Ο θεός έμεινε σιωπηλός, το μέτωπό του σουφρωμένο από σκέψη. Τελικά κοίταξε την Άστριντ και είπε, «Πολύ καλά, Αρβενστντόττιρ. Η Δέσποινα έκανε μια συμφωνία για λογαριασμό σου. Θα έχεις τους ρούνους από εκεί που τους έμαθα κι εγώ. Έλα πιο κοντά... και κοίτα! Άκου στον Μίμιρ το Σοφό!»

Η Άστριντ πλησίασε, κοιτάζοντας εκεί που της

έδειχνε το τεντωμένο χέρι του Γκρίζου — σε μια κόχη στην πέτρα πάνω από την πηγή, όπου το κομμένο κεφάλι του Γίγαντα της Πάχνης άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε γαλήνια στα βάθη της ψυχής της. Φευγαλέα, άκουσε το αποχαιρετιστήριο κρώξιμο του Γκρακ και μετά τη φωνή του Μίμιρ, ενώ ο Γκρίζος Άντρας, η Χρυσομαλλούσα, η ρίζα της Φλαμουριάς και ο πέτρινος κύκλος έσβηναν:

Μάθε πώς να τους κόβεις, μάθε πώς να τους διαβάζεις,
μάθε πώς να τους βάφεις, να τους βάφεις και να τους ελέγχεις,
μάθε πώς να τους καλείς, μάθε να τους ερμηνεύεις,
μάθε πώς να τους στέλνεις, χρησιμοποιείς, στέλνεις...

6

Αμυδρά, πέρα στα τρίσβαθα της συνείδησής της, ήξερε ότι δεν της έμενε πολύς χρόνος· ότι σύντομα ο Σίγκβατ θα κατέβαινε στην πόλη μόνος αν δεν κρατούσε την υπόσχεσή της. Δεν απέμεναν πια άλλα δάκρυα μέσα της όταν το εσωτερικό της καλύβας εμφανίστηκε πάλι μπροστά της — με τον Μπορντ ξαπλωμένο στο κρεβάτι και την ακόμη ζεστή προβιά στο βωμό μπροστά της. Ξεχειλίζοντας από την καινούρια γνώση της, βούτηξε το γκαλντρ στην πήλινη γαβάθα με το αίμα του Τόστι και σχεδίασε τους ρούνους στο μέτωπο, τα στήθη, την κοιλιά και τους μηρούς της. Ταυτόχρονα έψελνε τα λόγια, μέχρι που η φωνή της έγινε ένας δίχως νόημα χείμαρρος ήχων που ξεχύνονταν ασταμάτητα από

τα χείλη της. Όταν τέλειωσε με τα σχέδια, πήρε την προβιά της αρκούδας και την έδεσε γύρω από τη μέση της, ουρλιάζοντας πλέον ξέφρενα στο παγωμένο σκοτάδι που είχε μαζευτεί γύρω της. Χώνοντας το ραβδί της στη θυσιαστήρια πυρά, κάρφωσε και σήκωσε ψηλά το καυτό, κόκκινο κομμάτι σάρκας που κάποτε ήταν η ζωντανή καρδιά ενός ζώου. Με αυτή σχεδίασε το ρούνο του ζώου στα χείλη της και, προφέροντας το όνομά του με μια τελευταία διαπεραστική κραυγή, έχωσε την καρδιά ολόκληρη στο στόμα της.

7

Μαρτύριο...

Βυθίστηκε σ' έναν κόσμο γεμάτο τερατώδεις μορφές που μόρφαζαν, γρύλιζαν άναρθρα και σαλιάριζαν πάνω από το σπασμένο δοχείο της ύπαρξής της. Τα σωθικά της καίγονταν στις καυτές φλόγες της Μουσπελχάιμ· η σάρκα της ράγιζε και ξεφλούδιζε στις πάχνες και τους πάγους της Χελ. Βυθιζόταν σε μια άβυσσο πόνου, απωθώντας με ξέφρενα σπαρταρίσματα της σκέψης της τις φρικαλεότητες που την τριγύριζαν, ενώ η ανελέητη φωτιά στην κοιλιά της ξεχείλιζε προς τα έξω για ν' ανταμωθεί με τα παγωμένα θρύψαλα της σάρκας της. Ένιωσε να διαλύεται σε κάθε κλείδωση, κόκαλο και νεύρο του κορμιού της... για να να επανενωθεί μαρτυρικά σε μια νέα ενότητα.

8

Η αρκούδα σείστηκε για να τιναξει από πάνω

της και τις τελευταίες σχίζες της ξεχαρβαλωμένης πόρτας της καλύβας και σήκωσε το ρύγχος της προς την αστροφεγγιά για να βρυχηθεί την πρόκλησή της προς το χλωμό δίσκο του φεγγαριού. Τα κοφτερά σαν ξυράφια νύχια της σηκώθηκαν ως το ύψος τεσσάρων ψηλών ανθρώπων και το πελώριο, μαύρο κορμί της τρεμούλιασε με την ίδια την αγριότητα της οργισμένης πρόκλησης. Ήταν ένα τερατώδες πλάσμα, λες και βγαλμένο από εφιάλτη, με μάτια γαλάζια και παγερά σαν το φονικό χειμωνιάτικο ουρανό πάνω από το Σιόναφιορντ.

Η αρκούδα έπεσε στα τέσσερα, με τους απόηχους του μουγκρητού της ν' αντιλαλούν ακόμη πέρα στη μικρή κοιλάδα, γεμίζοντας το μυαλό και τους μυώνες της με μια άγρια αγαλλίαση σχεδόν αβάσταχτη στην έντασή της. Ο κόσμος άστραψε μπροστά στα μάτια της μ' εκπληκτική καθαρότητα —ζωηρές ανάγλυφες εικόνες σε μαύρο, γκρίζο και λευκό— ρουθούνια που ανασάλευαν με την κάθε μυρωδιά, αυτιά που έπιαναν και τον παραμικρό ψίθυρο. Ο ίδιος ο αέρας φαινόταν γεμάτος με καινούρια ερεθίσματα και, καθώς οι τελευταίοι απόηχοι του μουγκρητού της έσβηναν πέρα στη Σιωπή, ένα φοβερό μίσος πλημμύρισε την κάθε ίνα του κορμιού της.

Μυώνες συσπειρώθηκαν κάτω από τη μαύρη γούνα· η αρκούδα στράφηκε δυτικά προς τη θάλασσα και ξεκίνησε μ' ένα πηδηχτό τρέξιμο που μέσα σ' ελάχιστα λεπτά την έβγαλε στο φρύδι της πλαγιάς πάνω από την καλύβα. Από εκεί ήταν γύρω στα πέντε χιλιόμετρα κατηφοριάς ως την πόλη δίπλα στη θάλασσα —ως τον Σίγκβατ— όπου η εκδίκηση ήταν μια υπόσχεση αίματος που περίμενε να τηρηθεί.

Το χιόνι ήταν ένα παρθένος μανδύας που τον βίαζαν τα πελώρια πόδια της καθώς η αρκούδα έτρεχε σαν τον άνεμο, με μεγάλες δρασκελιές που γίνονταν ακόμη μεγαλύτερες με το κάθε δευτερόλεπτο της ορμητικής της κατάβασης. Σκόρπιες εικόνες —ένας λύκος με ξετρελαμένα από το φόβο μάτια, η φευγάλα ενός πανικόβλητου λαγού, μυτερά σκόρπια κατσάβραχα, δάση γεμάτα σκοτεινούς ίσκιους— περνούσαν αδιάφορα από τα μάτια της καθώς ρουφούσε το νυχτερινό αγέρα στα πελώρια φυσερά των πνευμόνων της και τον ξεφυσούσε πάλι σε παγερά άσπρα συννεφάκια. Δίχως να νιώθει τίποτα εκτός από το θέριεμα της δύναμης μέσα της, που έκανε την καρδιά της να τραγουδά με αγαλλίαση, η τερατώδης αρκούδα έτρεχε τσαλαπατώντας δέντρα και τινάζοντας πέτρες δεξιά κι αριστερά στο διάβα της...

Δυο φορές εννιά ο αριθμός των ρούνων που γνωρίζω.

Δυνατά ραβδιά, γερά ραβδιά, ισχυρά από τους θεούς.

Στο λυκαυγές, μια πελώρια σκιά στάθηκε πάνω από τα καπνίζοντα ερείπια του Νορντουρχάιμ, αυτά που κάποτε ήταν η εστία και το σπίτι των γιων του Άρνε — ένας τόπος γαλήνης όπου πριν τόσο και τόσο καιρό, σε μια άλλη ζωή, η κόρη μιας σκλάβας είχε ωριμάσει σε γυναίκα και είχε γνωρίσει πολλά πράγματα, ακόμη και τον έρωτα ενός άρχοντα. Εδώ το χιόνι μαύριζε από το χυμένο αίμα ενώ τα νεκρά κορμιά που ήταν σκόρπια εδώ κι εκεί φάνταζαν κοκκινωπά από τις σπίθες που τινάζονταν ανάμεσα στ' αποκαΐδια του υποστατικού και των βοηθητικών κτιρίων. Ένα σάβανο καπνού σκοτείνιαζε ακόμη τον ουρανό και η τερατώδης μορφή

αναταράχτηκε οργισμένα ενώ ένα απειλητικό υπόκωφο γρύλισμα βγήκε από το σπηλαιώδες στήθος της.

Μάτια που άστραφταν γεμάτα θάνατο κοίταξαν χαμηλά, εκεί όπου κοιμόταν η πόλη του Αουστουρβίκεν, λουσμένη στο φεγγαρόφωτο, γύρω από το αναλυτό ασήμι του φιορντ — μικρές συστάδες από σπίτια, στάβλους, εργαστήρια και παράγκες της αγοράς. Το καθετί ήταν βυθισμένο στον ύπνο. Το βλέμμα της μετακινήθηκε και καρφώθηκε στο ψηλότερο από τα κτίρια εκεί κάτω, στο ναό όπου προσφέρονταν οι εποχιακές θυσίες στον Θορ, τον Όντιν και τον Φρέυρ. Όπου δυο στρατιώτες του Κριστρ στέκονταν φρουροί δίπλα στην πύλη. Το θηρίο τους παρακολουθούσε καθώς το λυκαυγές έσβηνε σ' εκείνη την πιο σκοτεινή περίοδο λίγο πριν από τον ερχομό της νέας μέρας.

Ξαφνικά πρόσεξε κάποια αναταραχή δίπλα στο ναό και, καθώς οι πρώτες φλόγες ξεπηδούσαν γλείφοντας τους ξύλινους τοίχους του κτιρίου, στον αέρα αντήχησε μια τραχιά, ηχηρή επίκληση στους παλιούς θεούς. Η αρκούδα χύθηκε αμέσως στην κατηφοριά, με τα νύχια της να διαπερνούν χιόνι και πάγο για να χωθούν στην ακόμη παγωμένη γη, με τα παγογάλαζα μάτια της ν' αστράφτουν και με την καρδιά της να τροφοδοτεί το μυαλό με αλλεπάλληλα κύματα μανίας. Το βαθύ γρύλισμα στο στήθος της δυνάμωσε και ξεχύθηκε από τα τραβηγμένα χείλη και τα γυμνωμένα δόντια σ' ένα μοναδικό μουγκρητό απάντησης.

Με τη σιλουέτα του να διαγράφεται στις στροβιλιστές φλόγες του ναού πίσω του, ο Σίγκβατ στεκόταν πάνω σ' ένα σωρό από κουφάρια. Φώναζε το όνομα του Όντιν ενώ το κάθε χτύπημα του πολεμικού τσεκουριού του έστελνε στο θάνατο κι από ένα στρατιώτη του βασιλιά. Γελώντας, έφτυνε και αψηφούσε δυο ντουζίνες και παραπάνω από δαύτους, που του ρίχνονταν όλοι μαζί με δόρατα και σπαθιά και με τη τσιριχτή φωνή του ιερέα να τους ενθαρρύνει. Η αρκούδα έφτασε σιωπηλή ανάμεσά τους, σαν σκοτεινός ανεμοστρόβιλος θανάτου. Το μυαλό της τραγουδούσε τα ρουνικά τραγούδια:

Αλάβωτη πάω στον πόλεμο,
Αλάβωτη γυρίζω από τον πόλεμο,
Σώα κι άτρωτη όπου και να 'μαι...

Έξι άντρες πέθαναν ακαριαία, τσαλαπατημένοι κάτω από τα πόδια της καθώς η αρκούδα ορθωνόταν για να θερίσει σαν τα στάχια, με νύχια και με δόντια, τους στριμωγμένους στρατιώτες. *Χαράπείνα-μίσος* ανέβλυζαν κοχλάζοντας από το λαρύγγι της σ' ένα συνεχές Προσκλητήριο Θανάτου. Πρόσωπα γύρισαν με ανείπωτη έκπληξη και τρόμο· η αρκούδα τ' άλλαξε σε φρικαλέες μάσκες από λιανισμένα κόκαλα και αίμα. Λεπίδες σπαθιών και αιχμές δοράτων τη χτύπησαν απ' όλες τις μεριές...

Ένας Τρίτος ρούνος είναι δικός μου, τον ξέρω καλά,

Κανένα σπαθί εχθρού δεν μπορει να μ' αγγίξει..

...για να σπάσουν πάνω στα πλευρά της. Τα οπλισμένα μπροστινά πόδια της έκαναν κουρέλια τους ανθρώπους που τα κρατούσαν, χύνοντας εντόσθια, ξερριζώνοντας μέλη, σκίζοντας σάρκες και μυώνες ώσπου το καυτό αίμα με την αρμυρή μεταλλική μυρωδιά άχνιζε στο χιόνι και η γούνα του θηρίου μούλιασε από την κόκκινη ομίχλη. Εκείνους που το είχαν βάλει στα πόδια, τους πρόλαβε, τους τσάκισε σαν κλαράκια και τους τίναξε πέρα· εκείνοι που στάθηκαν και πολέμησαν δεν πρόλαβαν παρα-

πάνω από μια στιγμή προσευχής πριν μεταβληθούν σε ματωμένα κουρέλια ανεξομολόγητης σάρκας...

Δεν κατάλαβε πότε τέλειωσε το μακελειό, ούτε καν πότε είχε αρχίσει. Ξαφνικά η θύελλα στο μυαλό της κόπασε και η θολούρα στα μάτια της διαλύθηκε. Στεκόταν μόνη τώρα μπροστά στο φλεγόμενο ναό, κοιτάζοντας κάτω από ένα απίστευτο ύψος. Στην άλλη άκρη της λίμνης από λιανισμένες σάρκες και αίμα, είδε τον Σίγκβατ με το πολεμικό τσεκούρι του σηκωμένο ψηλά και φωνάζοντας το όνομα του Όντιν. Και είδε τον παπά να ν' ανασηκώνεται ανάμεσα από τους νεκρούς, μ' ένα σπασμένο δόρυ στα χέρια, να ορμά από πίσω... την αιχμή του δόρατος να ξεπετάγεται από το στέρνο του Σίγκβατ... τον παπά να τρέχει... τον Σίγκβατ να πέφτει...

9

Η Άστριντ στάθηκε πάνω από το σιδερά, μην καταλαβαίνοντας ούτε τη δύσκολη ανάσα του ούτε το ματωμένο αφρό στα χείλη του, σαν υπνωτισμένη από το κόκκινο αντιφέγγισμα των φλογών στην αιχμή που εξείχε από το κέντρο μιας ολοένα και πιο πλατιάς κηλίδας στο μάλλινο χιτώνα του. Είχε δει τον παπά να τον ζυγώνει πισώπλατα, μ' ένα σπασμένο δόρυ στα χέρια του... αλλά η ίδια δεν είχε ποτέ πριν σκοτώσει άνθρωπο, ούτε και είχε δει κανένα να πεθαίνει έτσι. Και αυτός ήταν ο Σίγκβατ που ψυχορραγούσε... ο φίλος της... που τώρα την κοίταζε με την υποψία ενός επώδυνου χαμόγελου στα χείλη.

«Κυρά», της ψιθύρισε με θέρμη, «ήξερα ότι θα 'ρχόσουν, ότι δε θα 'φηνες όλη τη δουλειά στον παλιό σου φίλο τον Σίγκβατ. Α... τα κοράκια θα φάνε καλά σήμερα... αλλά κι εγώ θα είμαι στο συμπόσιο παρέα με τους ήρωες στη Βαλχάλλα. Ήταν η μπαμπεσιά ενός νίτινγκ που με λάβωσε θανάσιμα, κυρά... αλλά τι άλλο θα περίμενες από έναν κουρεμένο;...» Προσπάθησε να γελάσει με το αστείο του, αλλά αντί γι' αυτό έφτυσε αίμα. «Ο κουρεμένος, κυρά... μένει ακόμη ο κουρεμένος. Και μετά οι αφέντες μας θα έχουν πάρει εκδίκηση...»

Η Άστριντ κοίταζε τη ζωή του Σίγκβατ να ρέει από την πληγή στο στήθος του και να σβήνει από τα μάτια του η τελευταία λάμψη από το μεθύσι της μάχης· συνέχισε ν' ανασαίνει για λίγο ακόμη και μετά ξεψύχησε. Του ανασήκωσε λίγο το κεφάλι και άφησε ένα θρηνητικό ουρλιαχτό, με μια χαμένη ανάμνηση από κάτι μικρό και καλόκαρδο (ένα καφετί αρκουδάκι;) ν' ανασαλεύει στο τεράστιο κορμί που την έντυνε. Τώρα έμενε μονάχα ο παπάς. Αργά, με τη μανία να φουντώνει ξανά μέσα της, τον πήρε στο κατόπι.

Ακολουθώντας τη μυρωδιά του φόβου του, η Άστριντ πέρασε μέσα από μια θάλασσα ματιών που κρυφοκοιτούσαν έντρομα από μισάνοιχτες πόρτες και πίσω από γρίλιες παραθύρων. Εκείνοι που είχαν αρκετή περιέργεια ή κουράγιο για ν' αποτολμήσουν να βγουν παραέξω, αρκούσε να δουν τη γιγάντια μαύρη σκιά που διέσχιζε την πόλη για να τρέξουν πάλι μέσα, σφίγγοντας φυλαχτά και μουρμουρίζοντας ξόρκια ενάντια στο φονικό δαίμονα που είχε κατασπαράξει τους στρατιώτες του Φρόντι του παπά. Παλιότερα σ' εκείνη πήγαιναν ζητώντας γιατρειά· τώρα την απόφευγαν και ήταν ευχα-

ριστημένη γι' αυτό. Η οργή της έδιωχνε κάθε οίκτο.

Διέσχισε όλη την πόλη πριν τον ξετρυπώσει, στο στάβλο του Τόρφιν Έιναρσον, στην άκρη του φιορντ. Τον βρήκε εκεί, ζαρωμένο σε μια σκοτεινή γωνιά — τον παπά, τον άνθρωπο που είχε δολοφονήσει τον Μπορντ για ένα απλό αστείο, επειδή είχε αρνηθεί να δεχτεί τον Κριστρ. Γρύλισε, ζυγώνοντας αργά, αδιαφορώντας για τον ξέφρενο τρόμο των δυο αλόγων του Τόρφιν, απολαμβάνοντας μονάχα τον τρόμο εκείνου που τόσο αγέρωχος ήταν στο σπίτι του κυρίου της. Ο παπάς ψαχούλεψε κάτω από τα ράσα του, έβγαλε ένα χρυσό σταυρό με μια μικροσκοπική ανθρώπινη μορφή πάνω του, και τον κράτησε με τεντωμένο το χέρι μπροστά του.

«Άπαγε, γέννημα του Σατανά!» τσίριξε αδύναμα. «Στο όνομα του —»

Η Άστριντ τίναξε το μπροστινό πόδι της, προσεκτικά, ίσα για να τινάξει το σταυρό από το τεντωμένο χέρι του. Χτύπησε πάλι — και ο παπάς τινάχτηκε στον απέναντι τοίχο του σταύλου για να σωριαστεί μετά σαν σακί, τραυλίζοντας άναρθρα. Το ξεστρατισμένο φεγγαρόφωτο που έφτανε ως εκεί, άφηνε να φανεί ο τρόμος που ήταν ζωγραφισμένος στο στρογγυλό πρόσωπο του.

Τολμάς να ζητάς οίκτο από το θεό σου!

Ορθωνόταν πελώρια από πάνω του, τρέμοντας τόσο από οργή όσο εκείνος έτρεμε από φόβο. Ο παπάς άρχισε να ψελλίζει,

«Στο όνομα του Ιησού Χριστού, σε—»

Αλλά η αρκούδα έπνιξε τα λόγια του μ' ένα φοβερό μουγκρητό και τον τίναξε για δεύτερη φορά πάνω στον τοίχο. Ο παπάς ανασηκώθηκε με κόπο στα γόνατα, μ' ένα λεπτό ρυάκι αίματος να τρέχει από το κεφάλι του και με τα χείλη του ν' ανασαλεύουν σιωπηλά σε βουβό παρακάλι. Καθώς τον κοίταζε από ψηλα, τα μάτια του πέταξαν στα σαν ξυράφια νύχια της, γουρλώνοντας και παίρνοντας μια μισότρελη λάμψη καθώς έβλεπε το Θάνατο να έρχεται ακάθεκτος. Τα χέρια του σφίχτηκαν μπροστά του, σηκώθηκαν ικετευτικά...

Πόσο έλεος έδειξες εσύ στις γυναίκες και τα παιδιά, του φώναξε σιωπηλά. Και μετά, με περιφρόνηση, *Πού είναι η πίστη σου τώρα, παπά, ώστε να ζητάς έλεος από μένα;...*

Για μια στιγμή, σ' εκείνο το φευγαλέο χτύπο καρδιάς πριν τον κάνει κομμάτια, τα μάτια της συνάντησαν εκείνα του ιερέα και έκανε πίσω σαν να την είχε χτυπήσει σιδερένια γροθιά. Ζαλισμένη, έπεσε στα τέσσερα και τον κοίταξε πάλι, μην μπορώντας να το πιστέψει, με την αηδία να την πλημμυρίζει. Αλλά διάβασε και πάλι το ίδιο πράγμα στα μάτια του παπά. Μια εκτυφλωτική λάμψη κατανόησης άστραψε στο μυαλό της καθώς, σαν σε όνειρο, είδε πέρα από την απλή πράξη της εξόντωσής του.

Τα μάτια του ήταν σκέτα πηγάδια φόβου και άγνοιας, μάτια ανθρωποπαγίδες που παρέσυραν όλους εκείνους που έπεφταν στην επιρροή τους. Και πίσω τους καραδοκούσε μια δουλική, θρασύδειλη ψυχή βδέλλας που απομυζούσε και πάχαινε με τη δυστυχία των άλλων. Ξαφνικά, το τιποτένιο πλάσμα που ήταν ζαρωμένο μπροστά της δεν της φαινόταν πια σαν άνθρωπος αλλά σαν ένα σιχαμερό σκουλήκι — ένα σκουλήκι που θα κατακτούσε τον κόσμο όχι με την παλικαριά του, αλλά με φαρισαϊκές ρητορείες τόσο κενές περιεχομένου όσο κού-

φιος ήταν κι ο ίδιος από κάθε αληθινή πίστη.

Με μια ολοένα και πιο έντονη απέχθεια να της ανακατεύει το στομάχι, η Άστριντ κατάλαβε ότι τούτος ο άνθρωπος δεν ήταν πιότερο χριστιανός από την ίδια. Και ωστόσο στρατιές ανθρώπων σαν και δαύτον θα *κέρδιζαν* τον πόλεμό τους στην οικουμένη· η τιμή, η αφοσίωση, η αγάπη και η ανδρειοσύνη θα υπέκυπταν μπροστά στο φθόνο, την απληστία και τα μικρόψυχα μίση τους, θα θάβονταν κάτω από βουνά ψεύδους, υποκρισίας και ξιπασιάς που θα έπνιγαν καθετί το αγνό και το φυσικό στον άντρα ή τη γυναίκα. Αυτό ήταν το μέλλον της ανθρωπότητας που διάβαζε τώρα στα μάτια του παπά. Το να του δώσει το Θάνατο δεν είχε κανένα νόημα, γιατί ήταν ανίκανος να τον δεχτεί με κάποια επίγνωση ότι ήταν η δίκαιη και έντιμη ανταπόδοση για τα όσα είχε πράξει. Η σαπίλα ήταν πολύ προχωρημένη για να έχει πλέον γιατρειά.

Ζαλισμένη από τη φρίκη του πράγματος, η Άστριντ γύρισε την πλάτη στον παπά και βγήκε πάλι στον καθαρό αέρα. Ύστερα πήρε πάλι το δρόμο προς τους φωτισμένους από τις φωτιές λόφους πάνω από το Σιόναφιορντ.

10

Γύρω στα μέσα του πρωινού μια νέα γυναίκα επέστρεψε από τις πύλες της Χελ, βουτηγμένη στο αίμα και με δίχως τίποτα να κρύβει τη γύμνια της εκτός από τα μακριά ασημόχρυσα μαλλιά της και μια προβιά αρκούδας γύρω από τη μέση.

Μπουσουλώντας στα χέρια και τα γόνατα πέρα-

σε μέσα από τη σπασμένη πόρτα της καλύβας της και σύρθηκε ώς εκεί όπου η τελευταία θράκα της θυσιαστήριας φωτιάς έριχνε μια αδύναμη ανταύγεια για να υποδεχτεί τη μέρα. Αυτή την ανθρακιά τη φύσηξε και τη δυνάμωσε σε μια τελική φλόγα, σκορπίζοντάς τη μετά στις ψάθες του πατώματος. Καθώς οι πύρινες γλώσσες σκαρφάλωναν στους τοίχους, έτρεχαν στα δοκάρια της οροφής και έξω στην αχυρένια στέγη, ξάπλωσε δίπλα στο κορμί του αγαπημένου της και έκλαψε γοερά πάνω από το παγωμένο πρόσωπό του. Σφίγγοντας ανάμεσα στα στήθη της το ασημένιο μενταγιόν με τον κύκλο των σμαραγδιών, του ψιθύρισε πάνω από το μουγκρητό των φλογών.

«Δε θέλουμε να ζήσουμε στον κόσμο που έρχεται, Μπορντ. Ας πάμε στους θεούς μας τώρα... μαζί... πριν καθετί που έχει αξία είναι πια νεκρό».

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ρόμπερτ Χάουαρντ	Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ
Κάθριν Λ. Μουρ	ΧΕΛΣΓΚΑΡΝΤ
Αντρέ Νόρτον	ΟΙ ΦΡΥΝΟΙ ΤΟΥ ΓΡΙΜΜΕΡΝΤΕΗΛ
Χένρυ Κάτνερ	ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ
Γκάλαντ Ελφλάντσον	ΠΡΑΞΗ ΠΙΣΤΗΣ

ΕΛΑΤΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΘΡΥΛΩΝ!

Όταν στις διαφορές μιλούσαν τα σπαθιά αντί για τους δικηγόρους.

Όταν οι δακτύλιοι ήταν από μυστηριώδεις μονόλιθους αντί για πινακίδες της τροχαίας.

Όταν αντιμετωπίζαμε τη φοβερή ανάσα των δράκων αντί για κείνη των εξατμίσεων.

Σαν γλυκό κρασί, απόσταγμα των ονείρων μας, οι θρύλοι είναι το μόνο ζωντανό πράγμα που αφήνουμε πίσω μας. Ναι, οι θρύλοι είναι πραγματικοί.

Εμείς είμαστε;

Δρχ. 350